

சிவமயம்

2851

அம்பாசமுத்திர மென்ற
அப்பைத்தலபுராணம்.
முமும் வசனச்சுருக்கமும்.

புவை

தே அம்பாசமுத்திரம் சிவன சீதாயுர்

சுமிக சுதி உகா னா-நீ

கங்கை. தெய்வபாயகம் பிள்ளை யவர்கள்

சிவமயம் அசுபு

தே புராண நகல்கமிரது ணபுரா

அநேகாலுநாநா னாநீ

இராமயாநாநாநா மபா

அரிகரமையரவர்கள். வியற்றப்பெற்று

சும

சும

செய்து சிவமயம் சிவமயம் சிவமயம்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

சுமியுமென புரட்டாதீ

இதன விதை து கதி

சருக்க அகராதி.

		பாடற்சொசை
1 நாட்டுச்சருக்கம்	...	97
2 நகரச்சருக்கம்	...	117
3 லைமிச்ச்சருக்கம்	...	26
4 புரானாவாலாற்றுச் சருக்கம்	...	28
5 தலவிசேட்ச்சருக்கம்	...	24
6 திர்த்த விசேட்ச் சருக்கம்	...	82
7 மூர்த்தவிசேட்ச்சருக்கம்	...	19
8 தேவிதிர்த்தச் சருக்கம்	...	164
9 சாலாதிர்த்தச் சருக்கம்	...	70
10 திபதிர்த்தச் சருக்கம்	...	70
11 காகிப திர்த்தச்சருக்கம்	...	40
12 கிருமிகர திர்த்தச்சருக்கம்	...	35
13 கோகிலதிர்த்தச் சருக்கம்	...	54
14 புருடோத்தம திர்த்தச்சருக்கம்	...	45
15 காகிபேச்சுரச்சருக்கம்	...	92
16 எரித்தாட்கொண்ட சருக்கம்	...	104
17 சிவசர்மா காகிபையடைந்த சருக்கம்	...	23
18 சிவசாமா முத்திபெற்ற சருக்கம்	...	10
19 அகத்தியமுனிவருக்குக் காட்சியளித்த சருக்கம்		42
20 காகிபர் கபிலமுனிவரையவதரித்த சருக்கம்		21
பாயிரம்	...	19

ஆகத்திருவிருத்தம் 1221

சிவமயம்

இவை இந்துஸிசிரியின மாணக்கரு னொருவராகிய

அம்பாசமுத்திரம்

எஸ். ஆதிமூலம்பிள்ளை இயற்றியன

அறுசீராடி யாசிரிய விருத்தம்.

சங்கக்குலங்க ளெறிதரங்கத் தடமும் வளங்கூர் தண்டலையும்
பொருகும் புனல்சால பொருளையும்வெங் கோடை போகரும
புகழமுனா, பங்கப்பழனத தரிகையெனும் பதிமா மறையோ
ர் குலதிபந், துங்கப் பெருவேததவையோத மிதய மலர்த்து
ரு சுடர்க்கதிரோன். (க)

நெஞ்சிற் பொருதுங் கோதிகந்த நேய மொழுக்கம் பொ
றையருளின, செஞ்சொற கவிநாற நிறத்தியதறுந் திறலசோ
செழுங்கற பகமெனறே, விஞ்சைபுதுமா மலாவோடு மேவு
மெனகரு மிலககணமோ, ரஞ்சிற நமிழககா நிகையுமகப் பொ
ருளுமளியி னறைநதிடடோன. (உ)

முத்த முறுவ லாரணைய மொய்நீற் றேகை யிளமயின,
டத்திற களிப்பாயத தருககடமி டத்திற கனிக ளளிக்கமந்தி,
தத்திவிலக்கக் கரும்பதைமுத தததா லெறியம் பைப்பதியில,
வித்தை பயிறறாங் கிலப்பளளி விளங்குந தமிழா சிரியனென.

மனனிப் பொலிசெந் தமிழக்கடலின மருவி நிரம்ப வா
யப்பெயது, மினனற புகழைப புடைபரப்பி மிழறறு மினியவி
சைகருமுறல், துனனி யவையப பொழிற நலையிற சொரியுந்
கவிமா மழைமுகிலே, யெனனப புலவோ ரோததுமரி கரபாரதி
யெம்மேந்தறனை. (ஈ)

கொண்ட நவமு மணிமாடங் குலவும் பொதிய வரைத்தெ
ன்றல, வண்டுமுராறு மருமலரின மருவித்தினைத்து மணமெடுக
ரும், பண்டைப் பதியவ வமபைநகாப் பைமபூங்குவளைத தொ
டைகவிஞர், விண்ட பனுவற நெடைபுனைதோண் மேலோன
றெயவ நாயகமால். (ஐ)

சாற்றுக்கவி.

மழையத தரளங் குடிநீர் மலகு ழிருளை யகற்றியொளி
ர், தழையுற றுயாசநதனமலையத தயிழ முனியின நிருவுருவை
ப, பழையபாவ நரசத்திற சிலையிற பணித்துப் பணி புரிவேர
ன, விழைமுக களவோ னுலையதில விக்கிரேசன றனையமை
ததோன. (சு)

வள்ளற றகைநன் மாட்சியுளோன் வளருங் கங்கா குலம
ணியா, யெள்ளற் கரிய வுயர்ருணங்க ளேயந்தோன காசிபேச
சுரரைப், பிள்ளை மடமா னோககிமர கதப்பெண் ணுமையைப்
பெரிதுளத்தி, ணுள்ளு நலத்தோ னவர்கோயி லோம்புந தரும
கருததனிரநாள். (எ)

அயதவத்துச் சூதமுனி துகடர் நைமி சாரணியந் (தி
தோயுமுனிவர்க கதைந்தருளுந் துதைபூம பொருநைமாமியத்
லையுங்காசி பேசுந்திற னினியதமிழாற பாடுகென
ஆயும் புலவாக கினித்திடமற தவனசெயம்பைப் புராணமிடே

சொல்லின்பமுநற் பொருளமைவுந் தாயவனப்பி நவ
ரசமு, மலகி யணிகள் பலமலிந்தே மானை யொருபால்
வைத்த ருனற, விலலெம பெருமான மிளிரகாசி பேசனவிமல
தநாடகனபு, கலலுங் களையும் படிக்கனிந்த கவியாய வழிந்தா
லெனவுளதே. (க)

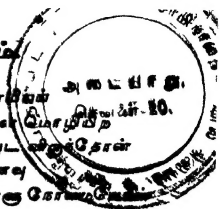

சுவமயம்

திருநெல்வேலி தெற்குப் புதுத்தெரு
 மகா-ந-நஸ்திரீ சி. பால்வண்ணமுதலியா ரவர்களால்
 இயற்றப்பட்ட
 சிறப்புப் பாயிரம்.
 நேரிசையாகியப்பா.

பூவளர் பொன்வாழ் பொற்புறு பாண்டி
 நாட்டினிற் சிறுகா னல்லுநற் பொதியந்
 தறுகுவெண் மதியந் தநதிடு மமிர்தம்
 பொங்கிவீழ் தரல்புறா புண்ணியப் பொருரை
 வடபாற் பொலியும் வளநக ரம்பையிற்
 பச்செனு மாணவ பநதமொன் திலலோன
 டிட்கள வடிவ நீங்கியே சுகள
 டிட்கள வுருவா யிலிங்கமார பரணைக்
 காசறு மெய்த்தவக் காசிபர் பேரற்றலாற்
 காசிபேச் சுரொனுங் கவின்றிரு நாமம்
 பெற்றுமே பக்கல் பிரிந்திடா தென்று
 மொற்கமில் பஞ்ச கிருத்திய மியறறுந்
 தக்கபேர் வலியார் தாவினற் சத்தி
 மரகத வல்லி மருவவீற் திருந்தோன்
 தேவல நிலையிற் கெழுமிடு மலந்தான்
 றுவினல லுடம்பாயத தரித்திடு காலை
 வெம்மல நிகழ்ச்சி விரியும பலருணத்தாற்
 செம்மிடு வினையின செயலகனை துகர
 மாயா தறுவுயிர மனனிடவைத்து
 அறிவை விளக்கி யருமறை யறையும்
 புண்ணிய மெய்திப பொருகமின முத்தி
 நண்ணிடத் தண்ணருள் குழைத்து நலகிய
 தேவிதீர்த் தமமுது லேழுதீர்த தங்களும
 பிறங்கிடச் செயத் பெமமா னுறையு
 மத்தல மானிய மாரிய மொழியில
 வாதராமனை வழுத்திடு புராண
 ருவா ததனுண் முன னுறுகுசைவ

சிறப்புப்பாபிரம்

மார்ந்திடி தாம்பிர பன்னி மான்யிவம்
 கூறலைக் குறுமுனி விளக்கு தென்மொழியிற்
 கொணருத லெண்ணிக் குறிப்புட விருத்தோன்
 பூசையும பகற் புண்ணிய நினைவு
 செயற்பச செயலுகைக் கொள்ளு நோணமுதோன்
 குணுவின கோயிற தரும கர்த்தா
 அம்பைவாழ கங்கைச் சுப்பிர மணிய
 னீன்றநற் புதலவ னெழில்பெறு கங்கைத்
 தெய்வநாயகப்பேர் திகழ்தரப் பூண்டோன்
 வேணடுகோட் கிணங்கியவ் விவனகர்ப் புராணம்
 பாவினப் பண்பெலாம் பரிந்து நோக்கியே
 செம்மை யார்தரச் செப்பியே யதனை
 ஆயிரத தென்ப தாண்டெனும் குரோதி
 வருடமார மகர மாதநம்பூசம்
 கூடிய சுபதினம் கொள்ளுநல் லோரையிற்
 காகியேச் சுராதஞ் சன்னிதிக் கண்ணமர்
 அம்பைவாழ் மாநதர் யருங்கலை புணர்ந்தோர்
 போற்றவீற திருந்தரம் கேற்றினன் யானொனின்
 மேதிமென் கரும்பினை மென்றிட வொழுஞ்ஞ்
 சீதநம் றுனியினைச் செவ்விரால் பருகும்
 வளைபுலார் தாமரை வாவிரூழ் பண்ணைச்
 செந்நெலார் சேய்குழ திப்பிய பதியா
 மாலயன் வந்தம் கருச்சனை புரியச்
 சீலமா ரரனருள் செயய லாலரி
 கேசநல் னுரொனும் கேடிலா வந்தகர்
 அருமறையோது மந்தனர் குலத்தி
 லான்றநற் செல்வ மமைந்த வாதுல
 கோத்திரம் விளக்குநற் குணத்துரா மையர்த
 மருந்தவத்துதித்த பெருந்தன் காண்முனை
 யிலக்கண மிலக்கிய மெவற்றையுந் கற்றுப்
 படிமிசைப் புலமைப் பண்பினைப் பெறறோன்
 தருக்கமா யோகநூல் தமிழ்மொழிக் கிளையால்
 விருப்புடன் செயவெனை வேண்டியு நினறோன்
 அம்பை யார்ந்தெழில்தரு மாங்கிலப்பன்னித்
 தனிததமிழ்ப்பண்டிதத் தலைமடியும வாயந்தோன்

இறப்புப்பாபிரம்:

இனித்தபா தேன்மொழி மெவொடு மிவம்பி
யான்மையுந் தகமையு மடக்கமுஞ்சாராநது
கேண்மையிற் பெருமிதக் கிளர்ச்சியுங் கொளவோன்
மாலொடு பரமன் மலாடியென்று
மிருதய கமலத தினிதுபா கிப்போன்
அரிகர பாரதி யாம்பெயர்
பூண்டு நாவலர் புகழ்தகை யோனே.

அம்பைத்தலபுராணம்.

பாயிரம்

விநாயகர் துதி.

கல்விநூலும்.

திவ்வா குடிய செஞ்சடைச் செய்யவன்
மவகை வேடக மருமலா துஇமுனாப
பொங்கு ஈசை முறைசெயப பூண்டருள
துங்க யாழைத் தனைமலா குடுவரம். (க)

ஸ்ரீகாசீபேசுவர.

பாச மோடு பசுவென வாகியோ
ராசிலாதபதிமுத லாயினோன
மாச பேச மகேசுவென தேத்தரோங்
காசி பேசன கழறுதிப பாமரோ. (உ)

மாகநாய்பிகை.

திருவினை யுரத்திலணி கரியவன முதறபுடவி திகழ்தரு பொருட்
குழுவெலாந், கருவினி லுயிர்த்தரிய கனியென நிலைத்தினிய க
டவுளி னிடத் தனைஞவாந், மருவினை யெடுத்தமல ரணிதர நிர
பயிநிதம் வழிபடு மவர்க் கருவினா, விருவினை யகற்றியருண் மர
கத மணிபபெனுமை யிருபத மெமக்கொ ரரணே. (ங)

எரிந்தாட்கோண்டார்.

அரித்தாண்ட நெடுமாலோடு மிகையயத திரிபுரத்தோ டவுணர்
மாயச, சிரித்தாண்ட வல்லோனை நல்லோனைத் திருமாலாருகிந
கந்தனை, யுரித்தாண்ட வுடையாளை விடையாளைப் பெரையு
ணமை யுரைத்தான றனை, யெரித்தாண்ட பெமமான யெம்
மான நாடோறு மேத்துவோமே. (ச)

ஸ்ரீ விசுவநாதர் விசாலாக்கியம்மை.

பசுவின் ஞான மகற்றிப் பராபரத்
தொசிவின ஞானத் துணர்ச்சி யுறுத்ததும்
விசுவ நாதர் விசால விழிக்குயில
வசவி ஞாகழற் சேவந் தனைகனே. (ஊ)

நடேசர்.

தொட்டவா ருயிர்த் தொகையினைத் தொடர்வினைக் கயிற்றின்
முடிக் குட்டுவரன் மன்றிடை யாடுவான மனமே

லெட்டி நாடுவா ரொவைபெற நாடுவா ரவையாந
கிட்டி லாமலர் முடிமிசை யிடுமல மொமக்கே.

(க)

தேகடினாழித்தி.

முன்னோக்கி வணங்கியவ ணிருநதருளு மொருநானகு முனிவாக
கெல்லாம், பின்னோக்கி யறிதலைப பெரிதவர்கண முகநோக்
கிப பிறங்குஞ்சோதி, தன்னோக்கி நோக்காத தகைமை யெல்லாந்
தாராது தநதனித்த, தென்னோக்கி யோராலி னடியிருகருந தே
கினைச் சிந்தைசெயவாம.

(எ)

கோகிலிநாயகர்.

பாடியன் மறைகடேவா பண்ணவர் முனிவா சித்தா
போகிமா வையனும் போறறம் புராணபுண னியனாயததேக
தேகியா யுகமெல்லாஞ் சிறந்த சிறபரமாய நின்ற
கோகிலக் கனிற்றின்பாத கோகன கவகள் போற்றி.

(அ)

முருக்ககடவுள்.

காப்பவனுங் காவானுங் கமகத்தோனுங் கனகமுடி முடிதரிப
பக் கணககிற்றாய, பூப்பாந்த வயிர்த் தொகையும் பொறைகூ
நாக புயங்கமெல்லாந் தலையெடுப்பப் பொருளுள்ளு, மாப்பகு
ந்து குக்குடமாய மஞ்ஞையாக வடிவெடுப்பக குஞ்சரியான் ம
னமெடுப்பச், சேப்பதமத் திருக்கரத்தில வேலெடுத்த சேநத
னிநு பூவகமலஞ் சென்னி சேர்ப்பாம்.

(சு)

ஐயனார்.

மையனாரா மொராயென்று மான்மழுக்
கையனாரப் பிதாவெனுங் காரணத்
துயமனாரா யெந் தொல்குல தெயவமா
மையனாரா யகத்திலைப் பாமரோ.

(ஐ)

நந்திகேகவார்.

சநதி ரக்கணிச் சங்கரன் சன்னிதி
வநதி றைஞ்சயன் மான்முதல்வானவர்
பந்தி யங்கு பருத்தருள் செயயுமெக்
நந்தி யெந்தை பதங்கை காடுவாம்.

(கக)

திருநாவுசம்பந்தழித்தி.

மான் மணக்கு பூங்குழலி மணக்கருத்த லிறையேறக்
கான மணக்கு நாடச்சமணர் கருவேலி நாடுகைத்
தேன மணக்கும் வேம்பனசிய நெறியேறத் திரையாற்றிற்
பாண மணக்குவ கலியேறப் பணித்தானைப் பழிக்ககிழிடி

(கஉ)

திருநாவுக்கரசு கவாமிகள்.

வெலலும யானையுந் தொழுமபரில் வணங்கிட விழுங்கக்
கொலலுஞ் சிவகியுட் கொழுமமுதாயவிடக ருசமேற
கலலுந் தேரணியின் மிதநகிடக் கன்னியந் தமிழவாய
சொல்லு நாயகன் றுணைமலர றுணைந் ததிப்பாம். (௧௩)

சுந்தரமூர்த்தி

செங்கண்வெண் கரிமேலுந் தசெந்நிலவாரு மேவிச்
செங்கலபொன செயதுவெள்ளித் திருமலை மேயதாலே
பங்கமில் போகிபேரதன பச்சைமால பரமனென்ன
வெங்கணும புகழ்ப்பெற்ற னிருபதன் கருநிலாழ்வாம். (௧௪)

மாணிக்கவாசகர்.

பண்சுமக்கும் பரியனைத்தும் படுநரியா னடவிபு
வ்ண்சுமக்கும் புகழ்மாதன வெறுத்தியறதும் வேதையறப்
பெண்சுமக்கு மொருபாகப் பெருமானே யருளோடு
மண்சுமக்க வரகவிடைத்தான் மலர் சுமக்க வாயத்ததுவே. (1)

நூற்பயன்.

கருப்பினை நனைக்க டைபடு பிணியைக் கவலைமை காமரங்க
ணிகை, விருப்பினை விலக்கி விருத்தியு மகவு மெயமைசேர வீட்
டையு மடைவார், பொருப்பினிற் பொதுவிற புறகவ ரத்தி
விருககினிற் புகழ்பெறு மம்பைத், திருப்பதிக கொருவன் செய
மறிமத் தொருசொல செப்பினா செவிகொடுத்தவரோ. (௧௫)

அவையடக்கம்.

ஒதுமாதவ ருளத்தூட னுடமபெலா முருகச்
ருதமாதவ னரிதினிற றெருத்தவிக கதையை
யேதுமில்லியான் சொலவெழு விரணிய மலைமைய்
பாதமில்லிபோய வலம்வரப் பற்றுபான் மையதே. (1)

குதுவுமது.

ஒசை நீண்ட விசைத்தமி மேராதிலா
வாசி வீண்டவ னுயிலு மிமாவரும்
பேச நீண்ட பிராண்புகழ் பேரலவென்
னாசை நீண்டத னுலறைந் தேனரோ. (௧௬)

வாழி.

வாழிலானக மன்னுயி ரறங்கண்மர மறைகள்
வாழியநதனர் மன்னவர் கோன்முறை மறரோர்
வாழிகாசிபே சுரரோடு மரகதக் கன்னி
வாழிசெநநி மும்பையிப் புராணமு மரதோ. (1௭)

பாயிரம்முற்றிற்று.

முதலாவது; நாட்டுச்சருக்கம்.

பூவினிற் கமலம் போலும் புலவரில் வலாரி போலும்
மாவினிற் கபிலை போலும் மசலத்துட் கைலை போலும்
பூவினில் வெண்பாப போலும் படிவரிற் குறனோனபோலும்
மூவருண் முதலே போலும் மொழிவது கனனி நாடு. (க)

செங்கய லுயர்த்தித் தாயபோற் றிரிபுல னனக ளெல்லா
மங்கயற் கணணி காத்தற கமைந்தது மதிவா னோடு
கங்கையஞ் சடை கரந்தி கனகமா முடிமேற் கொண்டு
பூங்கவ னொருகோ லோச்சப் பொலிந்ததிப் பாண்டி நாடு. (உ)

பெண்சுமநதொருபாலவேணிப்பிறைசுமந தெயினன மாயோன்
கண்சுமந தொருவன வேண்டக் கட்சுமந தருச்சுனை செய
புண்சுமந துண மகிழநத புண்ணிய புராண மேலோன
நணகமந திடப்பெற றுண வகித்ததிக் கன்னி நாடு. (ங)

நச்சங்கண் டடங்கக் கண்ட நாட்டிய முதலோன் வேதன
பச்சங்கத் தொருவன் காணப் பரமனும் புலவ னாக
மெய்ச்சங்கப் புலவோடு வியன்றமிழ விளங்கச் செயத
முச்சங்கத் தமிழ் முழக்க முதிர்ந்ததிக் கனனி நாடு. (ச)

மதியமா னெடுத்தான னூது வரவிடு தமிழ்க்கும் வானத்
ததியமா நதிக்கு மேன்மை யாம்பொரு ளைக்கும் யார்க்கு
நிதியமாந கதியா மநதா நிலத்திற்கு மொருதா யான
பொதியமா மலைமேற் கொண்ட புகழது பாண்டி நாடு (ரு)

ஆலவாய திருவா டாண் யாப்பனார் திருப்புன வாயில்
கீலவார் திருநெல வேலி திருப்புடை மருது ரம்பை
கோலமாரபாவ நாசந் குற்றூலமுதற்பல் கோடித
தூலவார சிவால யங்க டொக்கதிப் பாண்டி நாடு. (க)

கனனிவேக கடத்து ளாய கன்னியந் தமிழ் நாடாந்
கனனிமா வதன மேயக்குங் கன்னிநா டிதனின் வன்மை
நன்னிநா வாயிராசே ரூகற்கு மெட்டா வேறு
முன்னிநா னொன்று மாழிந் குரைக்கிற்ப னுவந்து கேண்மின். ()

வேறு.

அம்பை நாயக னமரர்க ளாயக னடியார்
அம்ப நாயக னூரதியி னனமக னூரதி

பம்ப வானிடைப பறந்தென ப பறக்கலை பருகிச்
செம்பொ னேர்சுத ணூரதியிற் திருமயின் மேகம். (அ)

தனனை யெய்தினா தன்னுருத தாங்கிடற கருளுந்
தனனை நேரிலான றகைமைபோற றரக்கடல பொருந்தித்
தனனை யூபவன மருகனவாழ தடமதான முன்னர்த்
தன்ன மேவிய தமிழவரை சாராதவப புயல்களா. (க)

பொதியக குன்றினமேற புயற்குலம் பொழிதரு தோற்ற
மதியக கண்ணியுங் கடுககைபச சிலைகளும் வளைந்த
நதியக் கறையெஞ் சடிவனை நாகமே லொருமாள்
விதியிற் கரூட்டி டேகத்தின விளக்கத்தை விளக்கும.(ஈ)

தமிழக கார்வனாக் கோட்டினமேற சலதரம பொழித்
லமிழதக கன்னியந தமிழககவி யறைந்தருள புலவ
னிமிழதற கேற்றிமே லிருவகைச செலவத்தோர் வள்ளல்
கமழ்ச சென்னிமேற பொனசொரி தரலினைக் காட்டிம.(ஊ)

ஒளிது தன்சுடா வெஞ்சுடாக கவனங்கருணடி
பினிற் றுகருள பெயர்த்துவிட புலந்தழை மேகக்
களிது காதலம்பிடியெனத் தமிழவரை கலந்து
குன்றி முமமத்த தானாகள கொட்டின மாதேச. (ஐ)

நன்று பறறியே நல்லவர்க் கேதநல்லறமே
லொன்று பறதுறு ருயிர மாவபோ லும்பர்
நின்றுபறதுகார்த தாரையொன றனந்தமசய சீரம்பி
யெனறுமவறதுறு தம்மலை யிழிவன வருவி. (ஐ)

குவலையக்கனி முலைமுத்தக கோவையேயெனகோ
தவமுயாத தவாசரலை சோதமிழ வணாசக தற்குத்
திவளமுப புரினுல்புயல சோததிய தெனகோ
நிவருமோங்கலிற் றாங்குறு நீத்தவென் னருவி. (ஐ)

சுந்தக் காரொணு கணவனை ஞெழுங்கமேற நியங்கிப்
பறதப் பைங்கொடி நரம்புவெண பானமுலைக் கோட்டின
கந்தச் சீரலை யருவியாயக கவிஞ்ஞறித் தடததாற
சந்தச சைலபபெண் பொருநையாக தனமையையத் தந்தாள்.

கனறை யுன்னியா மாமடி சொரிதருகமழ்பால
கொன்றை சந்தனங் குங்குமங் கொம்பிறதேன மடுத்திச்

சென்றசிறிசில சிலையிடைப் புருந்துரே ராடி
 நின்ற சென்றதக் கன்னியாம்பொருகைநன லீததம். (௮௬)
 மன்றற்சாந்தினைக் குன்றுராய்வருகின்ற மனமுந்
 குன்றக் கன்னிய சிடித்தபொற் கண்ணமுந் கொங்குந்
 தென்றற் காற்றொடு தெய்வதத் தமிழதரு தேனு
 மொன்றக் காட்டவா றுயர்ந்தவ ரொழுக்கதி னொழுகும்.
 கவனுடுத்தபூங் கொன்றையுந் மசோகமு மெறிந்தவ
 குவணமுற்றியவலைக்கரத தேரச்சுமொண் முத்தா
 வவனுடுத்தசெந் தினைப்புனக் கிளிகழித் தகற்றக்
 கவனுடுத்தெறி கொடிசியர் கரஞ்சிறி தாறதம் (௮௭)

வேறு

பொன்னஞ்சிலையை முத்தலையைப் பொருகை நாகக்குழையோடு
 மன்னம் புலியைச் செந்தனைக்கை வனப்பச்சிலையை மருவுதலாற்
 கன்னஞ் சுழித்து றுரைபோர்த்துத் தொலையாக களையை யெறி
 (நதொழுகும்
 வன்சுப பொருகை மழுவெடுத்தான் நன்னைப் பொருந்தம் வன்
 மைத்தே. (௮௮)

வனத்தா ரகத்து மாவெடுத்து மால் மரவ மிகைகொளலாற்
 சினத்தா நிடெரி றுவத்தி சிலையைப்பாணி சேர்ப்பதினா
 மனத்தால் வாயா னினைததுரைப்ப வரும்புகழுவிக்கதிய னிக்குங்
 கனத்தார்பொருகை கீருண்ட கனத்தார்வனத்தாரதமைக்கதுவும்.
 தண்டனகொளலாற் பூப்பெரலிவாற் சாரக்கலிநாப் பன்கொள
 லாற்
 கொண்டதொருநாற் திசைமுகத்தாறருலவாரணங்கள்பாடுதலா
 லண்டர்கடைய வாராத வாரா வழுதப்பிரவாக
 மண்டுபொருகை யுலகமெலாம் வகுத்த வயனை யியையுமால். ()

கார்தன் வேங்கை நெடுவேரல் கடுக்கை கோங்கு சிந்துரஞ்
 சார்த் நரதவ கரகாக தந்தகாகத தரனமெலா
 மேந்து மலையி னெழுந்தமலையெழுப்பு மலையி னெடுத்தாடிப்
 போகது கெடுமா னினாகாக்கும் பொற்பார் புறவும் புக்கதவே.

வேறு.

சூச்சியர் கறத்த பாலை யணையினை நவகீ தத்தைத்
 காச்சிய பாலையனனா கலைகளைக் கவர்தலாலே
 நீச்சிலைப் பொருகை கீத்த கீனிதக் கன்ன னென்றே
 பூச்சியம் புரிந்தந் ஞாயர் போற்றிடப் பொலிந்த மாதேர். ()

முலையை வெற்றி கொண்ட வாச்சியா முதுவற் பத்திப்
பலையென் திட்டமுததப பாற்றினைப் பொருந்த தன்னில்
வலையென முலையை வெல்ல வருமெனக் குடவகா தம்மை
மொல்லையிற் பயமுட் கொள்ள வுருற்றினா கொண்டு போவார்.

1 எண்ணிலா னினாக ருண்ட வெறிநிலைப் பொருளை வெள்ளா
தண்ணிலா வமுதமாகித் தனைபடு தயிராய்ப் பினனா
வெண்ணிலா வெண்ணெய் நெய்யா விததக் கடியாரா யாகரு
முண்ணுநற பொருள தாகி யுயர்க்கிக் குயகரு மன்றே. (௨௫)

நிலங்கிள ரமுத மனை நீடுது பொருளை நீத்தம்
வலம்புரி மிடறதுப பைமபூண் வடமுலை யாச்சி யாக்குச்
சலம்புரி மாயை காட்டித் தயிவெண்ணெய் பாக்கட் மிண்டந்
கிலங்கிய கண்வன் செய்ய விதழிநு மினித்த தம்மா. (௨௬)

வண்டிருந் திசைக்குந் தேனும் வடிதரு தேனும் கொண்டு
விண்டலா முல்லை பூவை விரிந்தபொற் கொன்றை யாதி
கொண்டலை பெறிநது முததந் கொழிக்கின்ற பொருளை வெள்ள
மண்டாகோ னுவநது காகரு மரியபூம் பழனஞ் சார்த. (௨௭)

பங்கய முகமாக கையாப் பதங்களாக் குமுதம் வாயாச்
செங்கயல் விழியா மேனி செயயமார் தனிராக கூந்தல்
தற்குசை வலமா மூர றரனமாப் பொருளைத் தெய்வ
மங்கையினறெடுத்த தாயபோன மருதமே னுயிர்கள் போற்றும்.

பலபடு பொருளிருப்பப் பறித் துண்ணு மாக்கள் போல
மலைபடு பொருளும் பாலை வனம்படு பொருளு முலை
நிலைபடு பொருளுந் கொண்டு நில்லாது மருத வேலிக்
கொலைபடு பொருளுந் கொள்ளை கொண்டது பொருளை வெள்
ளம் (௨௮)

கிடைத்திடும் பொருளை மோலோர் கிட்டினாக் கீவார போல
மடத்திரு மாதர் கொங்கை மருவுசாக் தேல வேரி
திடப்படு கரைக்கு மீற்குஞ் செயயதா மரை லக்கும்
படப்பைபூம் பழனத் திற்கும் பருந்தினி தனிக்கு நீத்தம். (௨௯)

மருளரிற் கலங்கி கெஞ்சந் தெருளரிற் றெளிநது வாடா
தருளரிற் போலிநது மன்ன ராகலிற் பெருகா நினற
பொருளையம் பெருக்க மம்பைப புரத்தொளிர் காளி பேசர்
கருணையம் பெருக்கம் போலக் கலந்தது செயதல வேலி. (௩௦)

பெருக்கிய கடனை தெய்வச் சித்திரக கங்கைப் பெண்கள்
செருகெரொடு மருவப் பூமேற் திருவெலாஞ் சீதனங் கொண்
டுருக்கினா பொருந்தக் கணனி யுயர்நரு மலாக னேந்தித்
திருக்கிள ராழியென்னுஞ் செல்வனைக் கலந்தாண்மகனோ (௩௨)

குறிஞ்சி

வேறு

தானநாகம் பிடியெனத் தானாகா
வானநாகந் தழுவுவ மர்டெலாங்
கானநாகங் கிடப்பன காய்சீன
மான்நாக மரநெடு வேவான். (௩௩)

நல்ல மாதவர் மாணி நவினநிடச
சொல்லும வேதங் கினிகளுஞ் சொல்லுத
னெல்லிற் பாய விடுநெடு நீர்கரைப்
புல்லுங் கொண்டு பொலிவனபோலுமே. (௩௪)

சோடு கண்டு பயில்கள் குனிப்பன
ஐடு கண்டு ரகங்க ளொளிப்பன
வாடுகின்ற நற்கூத்தாக் கனித்திடா
தோடு கின்ற வுலோபனா யொகருமே. (௩௫)

பனிக்குப் பாறையிற் பறறை நிழலடக
கனிக்கு மநதி கனியென வுன்னுதல்
தெளிக்கி லாதவா சோந்த வுலகெலா
நளிக்கி லாதென நன்னுதல் போலுமால். (௩௬)

துணை பிரிந்தவொர கினனரந் தோனறியி
னிணா புகுநதிட வினனுயி ராகிய
கணவன வியநதிடக் கற்புடை மங்கைசெந்
தணலில வீழநதிடி தன்மையைக் காட்டிமால். (௩௭)

கோட்டை முத்தினைக் கொள்கிலா குஞ்சர
வேட்டை யொன்றை விரும்பிடு குன்றவா
வீட்டை வேண்டி விரிமறை தோகிலா
தேட்டை யேந்துமி டம்பனா யொப்பரே. (௩௮)

அருவி யாடியும் பூஞ்சுனை யாடியும்
கருவி கண்ணடியி லன்னக களிப்பவற்

நீருவு மேனற் புனத்தித ணிற்பவ
ருருவி யநதுனா யோதிலா யாவனோ (கக)

கனசுத வேங்கை மலர்ந்தன காணுறீஇப்
புனத்தி னேனற ருரலகொடி போகியெத்
துனத்து மாவுஞ்செந தேனுங் கலந்துவேட்
கனைத்தும் பூசையி னூட்டி யநநதுவாரா. (சு)

களவு சுறபெணுங் கைக்கோ னுயாந்துயிரக்
கினரு வேலயாக் கினனிட மாய்தன
களவி லாபபொருட் காலய மாயது
வளம வளாநதரு நிஞ்சியின வண்மையே (சக)

... பாலை

கொள்ளித தீயிற கொழுநதிடு பாலையிற
களளி யொன்று கதித்த விறுதியில
வெள்ள வாருயிர லீந்திட நினறருள்
வெள்ளை நீற்றொரு வனநிலை விள்ளுமே. (சஉ)

பதிக வாரதிடு பைம்பொற சுவட்டினமேல
வதியும் பசுசை வனத்தபல கோம்பிகண
மதிய மேரு மலையிசை தங்ஙிய
கதிகொள செஞ்சுடர்க் கநதுக மேயகருமே. (சக)

வெப்பிற ரூபபெனும் வெவவனற காரகிற
கப்பிற பற்றிவெண காடுசெய சாம்பாமேற
செப்பிற பற்றுண சோதுயில் கோமபிவெண
பபபுப பாரகடற பைமபுய லொகருமே. (சச)

கினந்து வேடர் தெறிகருங் கணைகணல்
கன்னறு கானங் கடைபீடக் கீறலாற
புணைநத பாலையிப பூமி பொறுத்தவோ
ரனநத னுகருங்கம் மாயிர மானதே. (சரு)

சோலை வெம்மை யிலெனிற் சொல்லுமோ
மாலை வண்பக லினறி வழுத்துமோ
வேலை யில்லெனிற கேணியென விள்ளுமோ
பாலை யில்லெனிற னுனிலம் பன்னுமோ. (சக)

வேறு

செழுநகர் மறவா கவாரநத செம்பொணுங்
சமுகுசெந நாயகனாங் கன்னியங் காயபல

தழுவுகு ராமுதற தருக்கடு துனனிய
பழுவுது பாலையைப் பன்னற பாலதோ. (௯௭)

மூலலை

தேடிடற கரியதாரு சிறந்த வாவினற
காடிடைப பரந்தன கடிதிற கூடுற
வாடிடை யிடைசசியா மயங்கி மஶாபுறக்
கூடிடக கொனறையற குழுவைத துதிவார் (௯௮)

நீல மேநதலர்ப் பூவையு நின்மலக்
கோல மேநதுபொற கொனறையு மொனறிய
சீல மேநது திருமறு மார்பரு
மாலை யேநது மழுவலனெகருமே. (௯௯)

நேமித் தேவுமுன னினறு புரந்தவாப்
பூமித் தேனுவி தென்னப பொலியுமாற்
சாமி வேட கொருதையலைத தநதருன
மாமிசுறற மகிழநதன துனருமே. (௧௦௦)

வடம் படர்நத முலைக்குற வள்ளியி
னிடம படர்நதவாக கீநதனம போதெனத்
தடம் படர்நதவிட் டாருவை வெல்லுவான்
கடம் படர்நதுய ரோடுருவ காணெலாம. (௧௦௧)

கயமு தறபல் விலங்குற கருதிலா
னியலும வெண்மதி நம்மின மேநதின
னயன மககினி யாவரா வாரென
முயலி னங்குதி கொண்டு முழக்குமே. (௧௦௨)

தடடி லாயா செய சாகைக்கு வட்டின்மே
லொட்டி வாமு மொருகலைக கோட்டிமா
வெட்டி வெண்மதி யேநது பிணையைத்தன
பெட்டையெனறு மயங்கிப் பிறங்குமே. (௧௦௩)

மானமு முக்கமு மாயாவேய் வாயிசைத்
தேன்மு முக்கமுஞ் செவ்விளங் கனறுரு
மானமு முக்கமு மாணின மடிசொரி
பானமு முக்கமும பாடிமுழக்கமே. (௧௦௪)

மருதம்
பேறு

சொல்லெனுந தமிழி னோடு தொடர்ந்துடன் பிறந்து நம்பன
மல்லெனுந கருணைபோல மலகிய பொருளை வெள்ளம்
பல்லெனு மவதானஞ்செய பாவலனுள்ள மேபோற
சிலலெனப் பலகாலேகிச செழித்தன பழன மெனகும். (100)

அலைநிலை வெடிதா விப்போ யந்தரப் புயலனேட்டேகிக்
கலைமதி மீனோ டொனதிக கனகையோ டுறநகும் வாளை
மலைவற வறநகன செயது வானகத தினப் முறறி
யிலையற மாகப்பூமே லிழிபவ ரொககு மனதே. (101)

செயகரை நீரின மூழ்கிச சென்றவோர கண்டை யாங்கோர்
பொயகையின மேலெழுந்த பொலிவுதல பொதியக குன்றத
துயயவன மொழியாற நீபச சுடாகொடி பொருளை மூழ்கித்
தெய்வதம் விளநகுந கனகை சென்றவன செயலைக் காட்டிம். (102)
கானிலை காண்க கீழ்போங் கமடமுந கடுகு வெள்ள
மேனிலை காண்ச செலவு மீன்களு மான்கை யேநநி
வானில வணிகநதான ருளை வளாசடை முடியைக் காண்பான்
மானிலை கீழமேலுநு சென்றமான மரையா னொக்கும். (103)

நல்லவா ணுதலா நெருசை நயனத்தைக் கயனுலாவு
பல்லவாளு சேலினகன பாங்கெலாந தெரியககாட்டிம்
புல்லவாம் பிறப்பினோடந கிறப்பினைப் பொருந்தமாறு
மல்லவா நீரமேன மொக்குள வயினவயிற தெரிக்கு மாதோ (104)

புண்ணிய பலனகண மந்தைப் பிறப்பினும் பொருந்த மாபோற
பண்ணைக் டோரு மளளர் பரந்தனர் நெருநகுந காட்சி
தண்ணிரீப பழன மெனனுஞ் சாகர மனைத்துஞ் சூழநத
வெண்ணிலாக் கருமேகத்தி னிலககணம் விளக்குமனதே. (105)

பொசிப்பறுந கடற்கோர சேது புனைநதன னிராம நென்னும
பசிப்பினிக் கடற்பல் சேது படைக்குது மியாமென பாபோ
விசிக்கரு கருத்த மளளர் நீரிலைப் பழன மெல்லா
மொசிப்பறும வரம்பனநத முருதறுவ ருவநது மாதோ (106)

வறெலா முகிலையொக்கு மிதன்குர விடியோ டொகருந்
தாறுலா முழுவாகைக்கோ றடித்தினைப் பொருவு நாஞ்சில்
வேலில் கார முகத்தை நேரும் வினைநிலை வான மேயககுரு
சேறினா முத்தமெல்லாஞ் செறியும்விண் மீன்க ளநமால். (107)

அன்னிலை யரசன் கோவி னடித்தல நாஞ்சி னீதி
நன்னிலை யரசன கோவி னடுப்படு காலுகங்கள்
கொன்னுதி யீட்டிபோலுந கொழுவினம் வழுவில் தக்கோர்
தன்னிலை தலைவனக்கந தகைவது மேழியாமே. (௬௩)

வண்ணத்தாற் குரலானீருண் வானத்தை யசனி தன்னைத்
திண்ணத்தாற கதியாற காலன செலுத்திய ஸூர்தி தனனைக்
கண்ணத்தாற றியைவாலாற காலபாசத்தைக் காலகோ
டன்னையத் துணைமாகத் தணிவிலை யொககு மேறு. (௬௪)

நீலமே னியர்களு குஞ்சி நிறுவுகொண் டையாக னீறு
பாலமே லணியேரா தியின பாலைய ராட்டின் கோட்டிற்
கோலமேன் மீசையுள்ளோர் குலத்தினா வலத்தின மிககோ
ருலிமேற பழியைவைத்துத் தொகுத்துயி ருண்ணுமள ளா (௬௫)

கடாவடிக் கிரீவமியாதத கடைபபுழை துகத்தி ஞப்பண்
விடாவணம பிணித துககாலை வியன்கொழு கீழ்பாலு னறிப
படாறுதி வளைநத மேழி பற்றுபா னியராய மளளா
கடாவுமேர் பழனமென்னுந கன்னிபொன ஞாமேயகமும். (௬௬)

உழுஞந ரூப்புமோதை யுழுகடா வடிக்குமோதை
கொழுமுனை நிலங்கீறோதைக குவையெருப படுப்ப ரோதை
யொழுஞபல் லலங்கண்மோதி யுமபரிந கிளமயி வானை
விழுஞவ துகளுமோதை விரிகடன முழுகு மோதை. (௬௭)

ஒன்றின்பி னொன்றியோக ஞலபயில நிலங்கீண்டேக
நின்றிடம பெருதவானை நிலைதளா கென்டை மீனங்
கனறியமனததவாங்க கடாவினமேற புடைத்தலாலே
துன்றிய மள்ளா கைக்கோற் சுமைவெறுஞ் சுமையாமே. (௬௮)

மண்டொடுந கருவிதொட்ட மணிவினைச சங்கந்தன்னைப
பெணடூதந நகைகண்டக்ரூப் பெரிதுதோற் திழிநத தென்னத்
தண்டலைக குரம்பிலிட்டித் தாள்படத் துவைத்திருத்தி
மண்டல நெறிமன கோலபோல் வரம்புநீ னெறியிற செயவார்.

பூருவ பக்கததுறற பொருளெலாம் புகனறவாதி
நேருமச சித்தநாதத்தா னிசசனப பண்ணெய் வானபோ
லேருநக் கிளைத்தமள்ள ரிடுமரக் கருவி போக்கிச்
சீருநப பணைகளெல்லாஞ் செப்பஞ்செய திடுவர் மண்ணே. (௬௯)

கற்பகக் குலிசற போற்றிக் காலத்திற் கானேர் நோக்கிப்
பொற்புறு குலக மெல்லாம் பெரவிவுறத் தனிகொண் மள்ளா

சாற்புடன கழனி தோறும் வித்துவ ரநாதி நிததன
சிறப்பா தழுவல்போலச் சேறுறச் சேரும் விதது. (௭௧)

காவலற பரசி வித்த காரணத தாலவ லாரி
யேவலி னமுத மெலலா மீன்கெழுந் தரும்பிற் நேயாஞ்
சேவலா நீறுபாசஞ் செருத்தல்போ லுலகத் தியார்க்குந
தாவரும் பசிதவழ்க்குந் தவணவன குரங்கண் மனனே. (௭௨)

அல்லெனுஞ் சேறநில் வெள்ளை யவருரம் விளங்குங் காட்சி
சொல்லரு மவுணா வாணோர் தொடிகடல் கடையப பானதன்
பல்லினு வடித்தவால காலதனை பாப்பு மீதி
னலலவாரு சுதைப்புரப்பி னயத்தினை விளக்கு மாலோ. (௭௩)

வெண்ணிறமுனையாயப பென்மை மேவிய குருத்தாய முததின்
தண்ணினீர்த் துளிகடாங்கு தழைகளீ ரிரண்டாப பசகை
வண்ணநீர் மணியிற புல்லாய வயனில நெருங்கற பூமிப
பெண்ணினீன மடிமேன மாயோன பெறுதுயி றன்மைகாடடும்.

முத்தெனும் விதைக லே வயிரததின் முனைமேற் கொண்டு
சுததமா ரரிசனத்தின் நேறறமுஞ் சிறிதுகாட்டிப
பததியா மரகதத்தின் படிவமும பெரிது நலகி
நிததமோர வண்ணமாக நெருங் குவபுனனு றுனனி. (௭௪)

ஹ

தண்படைத்த தாமரையந்தவிசிருக்கு நானமுக்கு
ஹண்படைத்த வுயிர்படைக்கு மெரிப்பசியைப பறிப்பவாபோ
பண்படைத்த காறனைததும் பறித்ததுமுடிச் சுமைபரிதது (ற
வண்படைத்த வயலிடததும் வரமபிடத்தும் போகட்டே. (௭௬)

முடியவிழ்த்துத் தமரமபெய கேவணத்தின் முழுப்பசகை
படியவைத்த பான்மையென மனனியாகன் பாருடறு
மிடியவிழக்கக கொடியெடுக்கும் வேநதர்முடி முடியெடுக்க
வடியவிழ்க்குந் தமிழிலைக்க வகுத்தினிது நடுவாரால. (௭௭)

தேன்கவருந் தமிழ்நட்டார் திருநட்டார் மழுவோடு
மானகவர்ந்தார்க் கழுதுநட்டார் மனனவாகோலகொடிநட்டார்
வானகவர்ந்த வைகயத்தின் மானிடாகுப் புருடாத்த
நான்குநட்டா ஹன்னுது நாறுநட்டா ஹனலாமோ. (௭௮)

நடுப்பயிராய் வேருனநி நடுப்பயிராய் பருவநதி
ஹடுப்பழைய கூழருந்தி யடைக்காயு மலகொதுககிப்

படுகவட்டே சலிதருழவி தாலாட்டிப் பாயார்க்குந்
கடுமபிசியப் பறிப்பவாபோற் களைப்பறிப்பார் கடைசியாகள்.

முலைப்பகையைக் கால்கையொடு முகப்பகையைவாயப்பகையைத்
கொலைப்பரிய விழிப்பகையைக் கொடவாரிற் கடைசியாக
ணிலைப்பரிதா மரைமுகையோ டலரலியை நீலத்தைத்
தொலைப்பவராயத் தலைக்கணையைத் தொகுத்தனாகள பறிப்பா
ரால.) (அய)

கண்ணாரு நிழலில் களையென்று கைதுழாஅய
உண்ணாநுந் கடைசியாக னொருசாரான மரைமலரைத்
தண்ணாரும வதநநிழ லெனத்தடியாரா சஞ்சரிகம
பண்ணுடத் தடிந்துவெட்டு மன்னியரும் பலசாரால (அக)

தங்களைமுன வணங்கினரை மகிழ்நதனரைத் தடிந்திடுதல்
பங்கமறு பெரியோர்தம பரிசிலையா மெனநோரார
சுவகையறு மன்னியர்கள் தணவதன மதிகண்ட
செங்கமலறு கருங்குவளை சோத்தினன களைகளைவார. (அஉ)

மந்திரத்தான் முனிமாற்றி மறநொருகான் மந்திரத்தி
னெந்திரத்தை யாப்பவர்போ லிருமுறையிற் களைகடிவார
சந்திரீனநண ணமுதெடுத்த சாலிவளா பயிரனைதந
தொந்தியிடைக் கருவுறறாபொற்புற்றுக் கதித்தனவே. (அங)

வானியென முனையரும்பி மலைமகளபோ னனநிவாந்து
கேணிமரை யவளபோலுந் கேழுகிளாசென கதிரெடுத்துப்
பேணிமறைப பொருளறிந்த பெரியோர்போற் றலையுடைகடி
நாணிநர விசைத்தாரைத் தாழ்ந்தாரி னனிதாழ்ந்தே. (அச)

பூமபழனப் பரப்பினத்திம பொன்முததப பரப்பிதென
வாம்பருவத் தாணமுகத் தண்ணலையு மணங்கிணையுந்
தாமபரவித் கூடிரும்பிற றடிநதனாக ளரிசேரத்
தாம்பிணைத்துச் சுமைசெயது தாறுகினாபோயக் களத்திடுவார்,

பற்பகட்டாற்போரடித்துப் பலாலங்கு புறநீக்கிப்
பிறபவனத் தெதிர்நூற்றிப் பிறங்கியபொன மலைகளென
கெற்பகுத்துப் பலகுவித்துக் கானமுகநது நெறியறங்கு
சிறப்பாரா லயங்கட்கும வேண்டுவன சோப்பித்தே. (அட)

காவலாதங் கடனனித்துக் கழறுகவி வானாமறை
காவலாக்கு நசையறமுன னயநதனித்து வியநதிடுமற்

ஶ்வலாகு மளிததபினை ரருஞ்சுகடமின மிசையேறறிச
செவலககு மிடததுமிடசெ செலுத்தினாக ணகாசேர்வா (௮௭)

பூங்கழனி வளமபெரிது சிறிதுதாத்தாம புனலவயல்குழ
திங்கரும்புக காங்கரும்புஞ் செங்கதலிப பாங்குலனை
நாங்கடாந்த பகமபுக மதுவனைகரும் விதுவனைக
வோங்கலித்தடங்காவேவுளைப்பவுளத் தடங்காவே (௮௮)

கம்பொருந்த நீரலைகா கம்பொருந்தநீராடி
யம்பரத்தை நிகருமிடையம்பரத்தை யுடனாடி
வெம்புமுலை யாருமுள வெம்புமுலை யரகதாக
கம்பிவிருந தோடுதுவரா கம்பிவிருந திராரியொட்பா (௮௯)

நெய்தல்

வேறு.

நத்தி வானவாக கிறைவனே நயந்தகாத தலிகுரு
தத்து நீரப்பனை வளம்பலச சிறிதுசாற்றினமேன
முத்து நீரத்தினா முரசுடை முகுந்தனா மகற்குக்
கத்தி யேந்திய கையை கெயத்துங் கழல்வாம். (௯௦)

அரிய ரிகையிற் பெரியொன் றதைதருங் கேணி
பெரிய ரிகையிற் சிறியொன் றதைதரும் பெருநீர்
கரிய ராயினு மொற்றமை பெரிதெனுங் காசு
பரிகொள் செலவமு நிலையறல் பயிற்றிடுந் தரங்கம். (௯௧)

துயமை யுப்பெனுங் குவிரிசூழ முடக கலின றேற்றம்
பொய்மை கூறிய பிழையிறை புனைநில னிமலன்
மெயமை கூரதவம் புரிவமேன மிசைசுவ னென்னச
செயமை வெண்கிரி சூழந்தன் தவஞ்செயல் சிவனும. (௯௨)

மணிகு முழுகிய பரதவாமா னிலமெடுத்த
பணிகு மேனமணி பறித்தன் றொழுவரு மொளியைத்
தணிக் கருங்கதி நிருவருற றானைத் தளாந்து
கணிக்கும் வல்லரு மயங்குவ ரிவா நிலை கருதா. (௯௩)

பாவி னப்பொருளாழ்ந்தினி துரைப்பாபேற பரதர்
மூவி னீர்க்கடன் மூழ்வினா முதலின மெய்ப்பா
பாவி னப்பொருள நிகிலா படிப்பவா பேரல்
மூவி னீர்க்கடன் மேலுற முடுகுவ ராவாய. (௯௪)

துப்பொடிப்பவா சும்மைநீள வலையெறி துழை
யிப்பிக்கமபலை யுணக்குமி னோசகவ ரிரட்டு .

பப்பு வாய்சக் கலகலவுகோட்பறைப பாடோ
டுப்ப ளப்பவ ரோதைகூர் னுத்திமே லொல்க்கும். (கரு)

வெள்ளைநித்திலந தன்மிலம் வெண்கல நத்தம
வள்ளெரித்துவ ரடுப்பவர் சிறுமனை மடவா
ஞெள்ளுகூடகைக் கவாநதலை பறிவன நிலத்திற
கொள்ளையாக்கிலை சேயினா நோயினா கூறு. (கக)

மாறுவேண்டிலா னுலகிடை யாவரு மடுகரு
மாறுவாணசுதை சுரநதரு னருமுதில் வளற்கும
வீறுநீரரு நெய்தலின வளஞ்சில விரிததாந
கூறுவாஞ்சில வைநதினை மயக்கமுந் குறித்தே. (கங)

திணை மயக்கம்

வேறு

மள்ளாயாய் வழிந்தங்கோடு மதுவினை மடுதத நானா
வெள்ளைகோடு ருரண்டந்தனை மெனசிறை யணைப்பகண்டு
கள்ளலா முலைககருந் கதிரொலந தலைகவிழகருந்
தள்ளுமிச் செயலென பார்பேறற றதைமலாக காந்தள்வீசும். (க)

செய்யதா மரையில்வீழந்த வோநிமநதியில் வீழந்த
பொய்யிடை பென்னவெண்ணிப பூவையந் கண்ணீர் சோருந்
கயயிலோர பெண்ணையாணுந் கலத்தல்கல் யாணமெனந்
நெய்தலின கைதைசோறு நீடினையாம்பைக கீயும். (கக)

அண்ணிய முறைமைநீக்கி யயல்தழை மடவா போலக்
கண்ணி நீள் கறிகள் பாலைக் கள்ளிமேற்படாவராந்
முண்ணுதற களிததாரநிற் பவொன்னலாக் குதவுவா போற
பண்ணைமேல் வளாந்துகோணிப படிபாக் குதவுந் தெவரு. (கங)

நிதிக்குலத் தழுவுமுந்நீர் நெறிகடந் திங்கண் மேவு
மதிகொரு வடுவேயன்றி மற்றவோர் வடுவில்லாத்
துதிக்கரும் பாண்டி நாட்டின் வளஞ்சில தொருததா மற்றைப்
பதிக்கலாம் பதியாமம்பைப் பதிவனந் கூறுவேமால். (கக)

நாட்டுச்சருக்கம்முற்றிற்று.

இரண்டாவது நகரச்சருக்கம்.

புறநாட.

உலகெலாம புகழு மொருமுகல சிலையிற பிணித்தனா ணிலை
மோ யுதுச்சி, இலகொளியே வினகரமோ விதனமார பிருப்ப
வளிடங் கொளோ விவடன, வலமருகங்கு மணமக ளளித்தான
உ சமோ மறழவற செயித்தான, குலமுகல வனறன பதிகொ
லே உதிழின கெழுமேசே ரமபைமா நகரம் (நாஉ)

நாநறிகுச புற ந ப பாண்டி மண்டலசதி னலஞ்செறிமுள
ளிரட்டகணி பேரமறிமா நகரம் வேழநா பதிபே புகழ்சது
மே சமங் சலமே, பாறநலசே காச பேசா பரமே உரிபுங்
குயினக ரினன, வேறறபனனும் பெறறகாய நாநா மிலங்குவ
ம பைமா நகரம் (நாங)

நாடகாரோட்டி விலக வாழ புதுவை நாறுமபூ நாதி சோ
மருநா, ரீகமு புற சனாநுவ வரக விளங்குது தளிகைமா
லன, ச பகரங் கையே நாநாவாழ பிரமத கடாசரி வறறினமேற
நலமுச, தாபக பஞ்ச குரோசகரி லொன்றாயத துலங்கணி
க விட்ட மா மமடை. (நாச)

நாடிலு கயி சோ நாபெனப் புரககு நலமவெளி தெரி
கர நாந, நாணிய நுகைவனைநரு ளெளியா வரகநுங் கா
சிப முதலவா, காணிலிலங்கு துசபபருங் கணியாய மாகத
மணியிட மருவிரு, காணிய களிபி னினிதுவீர நிருக்க சவ
மபல கழைததா ம மபை (நாரு)

எண்ணருங் காலத கெழுா நு நீராடி யிருசிறை யெறிநதுமே
லெழுநது, வண்ணருங் கணியு மலாகனும் பறிரது விதிமுறை
பூசனை புரிநத, பண்ணருங் குயிறகு மாலயாக கரிய பதமபெ
ற வளித்தருள பரம, ணண்ணருந் தனியு முள்ளதே லமபை நக
ரக்கெதி நொநகா நவிலும். (நாகு)

கடவுளாக கிறைவன செலுத்திய மேகக் கரிகட்டுத் தரி
கொலோ கன்னற, திடவிலாரனங்கன னுணியோ காளந்தோ
பரி நாணியை செறிநத, தடமதோ விளங்குந் தழறகதிராக ரு
டைநத தமகருல மொளித்தன தழைக்கு, மிடமதோ விமையா
ரிங்குவந் தங்க ணேருமோ நெறிகொலோ சோலை. (நாஎ)

பாபதி கொளலாற பண்ணளி பெறலாற பலமலா தருத
லாற கண்டங், காராபடி தரலான மஞ்சரி நெருங்கிக் கடிமண
ம புரிதலாற கலை, டாராயில சங்கக குழைபுல வான வாறு

மேற கதித்தலா லகிலந், தோபரி மறையாச செயதினி ஊர்
தான செவவினே ரொவவுமூஞ் சோலை. (ராஅ)

அடைந்தவர் பவத்தை யழுக்கினைத் தகையை மாற்றலா ல
முதினாறு குணத்தாற், படியவாக காலி யெனப்படுந் தரத்தாற
படிகம்போற நெளிந்தக முகத்தா, னெடியபல ஹுறைசோ கா
விய வேடு நீடுவா சிகஞரீர் மையினா, னாடியல பெரியோர தகை
மையே போலு நாலிடம விளங்குநீரத் தடங்கள். (ராச)

ஆடுறுமடவார் முகமதி குவித்த வம்புய மலாசுதுரீண மணி
கள், கோடு வெம்முலையிற் கழுவுசெங் கலவை குடைந்தெழு
கொழுஞ்சிறைச சேவற, கூடுறு பெடைபாற பாணரிற் றாகு
கோதுவ போனறளி யுலவிப, பாடுவ கரண்டம பொய்யரிற்
குளிப்ப பசுமணிச சிரலகுலாந் தடங்கள். (ராப)

வேறு.

நெல்லிபா திரிகடம்பு நேரிணாச செருநதிகொன்றை
மலலிகை குருந்தவ குங்கு மம்மகிழ சாந்தஞ் சங்கம்
வில்லமா தனையே வன்னி வலம்புரி வினாமந் தானா
யல்லியார சண்பகத்தோ டடாநதநந் தனங்கள் பல்ல (ராயக)

நின்றககாற சிறையிலாத நிதானமா மலையோடொகருஞ்
சென்றககாற பவனம்வாரச சென்றமா மேருவொகருந் (ம
துன்றக்காற சுடர்கனையகருந் தோற்றமொன னாகனியாகரு
பொன்றககா னமனிற்றோற்றும் பொலம்பயி விரதம்பல்ல. ()

கொட்டிழும் மதத்தவானங் கொள்பனைக் கையநீழல
கட்டுவொந் தறியைசேறுங் கதனத்த தவளத்தாமப்
லெட்டிமண சுமக்கவென்ற வெதிரறு வலத்தகுழி
யொட்டிமத் தகச்செங்கண்ண வும்பலா லயங்கள் பல்ல. (ராயக)
(எரு)

கொள்ளைக்கால வெண்ணெருத்துக் கொழுஞ்சிறைப் பறவையுள்
கொள்ளத்தான கதிகள்கற்றுக் கொடுத்தத்தநரிழற்கு மப்பாற
அள்ளத்தான பாயவமூத்தோன்றொடாசிறு பருவப்பென்போ
லெள்ளத்தான வதுவற்கொள்ளா விஷனிகள பனைகள் பல்ல. ()

மலையொக்கு மொய்ப்பரஃதே மனநிலை யொப்பர்யூதித்
தலையொக்கு முரத்தர்வாடாத் தழலொக்கும் விழியருழி
மலையொக்குத் குரலாபோரி லந்தகனோக்குங் கோனா
கொலையொக்குச் சொல்லர்வேற்கை கொண்டவ ரணிகள் பல்ல.

மன்முறை படைகளெல்லாம் வழங்குறு முறைமை சொன்னேர்
வினமுறை பயிற்றுகின்ற வியாதகல லுரியோசார்
வனமுன முனியாராகி மன்முறை புரிந்து தார்த்தஞ்
சொனமுறை முடிக்குமவீரா தொகையெலா மொருசாராமால்.()

கோட்டுவா ரணத்தினோடு கோட்டுவா ரணத்தையுசரிசு
சூட்டுவா ரணத்தினோடு சூட்டுவா ரணத்தைநூளு
பூட்டுவா ரசத்தினோடு கூட்டுவா ரசத்தைப்போரின்
மூட்டுவார் பொருதனோக்கி முழங்குவாரா குழுவுமோர்ப்பால். ()

அருமைப்பல் லோவி யுத்தோ ரடும்படை கடைவோரா பநி
சருமத்தின வினைஞா மறுந தக்கபல கருவிசெயவோர்
பெருமைப்பன னிறங்கணுறகுப் பேயபவா மாசு தீர்க்குந
கருமத்த ரின்னோர் வீதி கண்ககிடற கரியதாமால். (ாயிஅ)
தொடைமலாச் செழுநதேன பூங்கா கதைநிகா தெண்ணீராவி
நடைமலையா தியாய நாற்பெருங் கடல்கள சூழநத
கடைநகா வளத்திறசிலை கழறினா கழறறகெட்டா
விடைநகா வளங்களும்மா லியனறவா றிசைக்கிறபாமால். *)

புறநகர்முற்றிற்று.

நடுநகர்.

வேறு.

திருமணைக் குன்றமுஞ் செயமணிக குன்றமுங்
குருமணிச செங்கனி மரகதக கொழுருகுநத
அருமணி நித்திலத் தொணமலாப பூகமுந
தெருமணிக் கணியெனத தியங்கு மாடெலாம். (கஉஃ)

வாசனைக் குருமலா வளர்ந்த பூகமேற
பாசமுற் றிருக்கினா பணிதத லுசலி
னேசியிற பண்பல விசைத்தந காடுவார்
காசுறு பிறப்பினோ டிறப்பைக் காட்டுவாரா. (கஉக)

மாடமேன மங்கையர் வதனந திங்களப்
பாடுலாங் கந்தியின் பாணை பாம்பென
நீடுலாங் கோளக நினைத்தமுங் குமாற
பீடுலா மதியராப் பிதின டென்னவே. (கஉஉ)

மறங்கவா மோகமேல் வளபபர் நெஞ்சுபோற்
கறங்கெலா மொருபுடை கறங்க வாடுவா
ரறங்கவ ரானறவ ரகத்தின வெள்ளியம
பிறங்கனோ மாளிகை பிறங்கும வீதிகள். (கஉர)

செங்குந்தர்வீதி.

வேறு.

வல்லைப்போன் முலையார்தனகண மருங்குபோன மகிழ்நர்
தம்வாயச, சொல்லைப்போற் பொருணூல கற்றா னுக்கைப
போற பஞ்சினூற்ற, பல்லைப்போ லொளிநூலுடைப் பணிகள
போற கழிகனெற்றி, வில்லைப்போல் வில்லிறசுறறி மேயினா
விழிபோற கொள்வாரா. (கஉச)

கனிகழி விரிப்பார யாருந் கவிப்பொருள் விரிப்பா ரொப்பா
ரளியிடைக கோல்கள பெயவா ரவையிலவா திப்போ ரொப்பா
தனிமப்பா வாற்றல செயவாரா சமரசஞ் செயவா ரொப்பா (ர
ரொளிர்பசை கொடுப்பார முனசொல லுடைக்கடை கொடுப
பா ரொப்பா. (கஉரு)

பாறுக்கு மினிமைநல்கும் பசுநதமிழக் கவிகரு நனமன
கோலுக்கு நெடுமைநீரமை கொடுத்ததாய விளங்கா நின்ற
நூலுக்கு கார்ட்டீக்கிக் கொள்வோ னுலலாமோ
நாறுக்கு நடுவனினனோர் நடைபெரு செவவிமாதோ. (கஉசு)

நூலுளே பழகலாறு நுதம்பசை சோததலாறுந்
காலுறத் தையுஞ்சேருந் கார்ட்டிட லாறுநாளும
பாறுறப் பொருளுநீடப் பாவின் மாற்றலாறுந்
சீலமார் புலவார்க்கேற்றுஞ் சிறப்பினிற் சிறந்தாராமே. (கஉஎ)

நெஞ்சினாற் குயின்றபாகக ணித்தலுக்கணிவார போலப்
பஞ்சினாற் குயின்றனசாற பரமனைப் போததலாலே
யருடிகும் பூதத்தாய வகிலலோ கங்களெல்லா
மெஞ்சிலாப் புகழுவெண்ணோ வினிதுபோத திட்டாரனறே ()

தானங்காத் தாருமல்தாற சந்ததஞ் சுரநது நல்க
வானங்காத் தாருநாடி வருவிருந் துபசரிக்கு
நூனங்காத் தாருமிந்த நானிலத் தவாககெநராந்
மானங்காத் தாருஞ்செவகுந் தவாலால் வழுத்தற குண்டோ.

பழுத்தொளி பரப்பும் பொன்றா பவளததா லரதனத்தா
லழுத்திய மாடகூடத் தணிநிலைத் தொடாகன வாரி (கற்றா
கொழித்தொளிர வெண்ணீர் முத்தக கோவையாந் தொனனூல
ொழுத்தொழுக் கணியாம்பாவாற் திடுமிவா வீதிபல்ல. (கருய)

பவமறு செயதைக்கைக்கோட்ப ணியினர் வதியும் ப ல்கேழு
ரவமணி மாடமாலை நடுவனில் விளங்கா நின்ற

வுவமையின் மதாணிபோலு முவாகளாற குயின்ற தான
தவமுயா ரும்பயோனி தனிவனஞ் சாறறுகிற்பாம. (௧௩௧)

அகத்தியர்கோவில்.

விரதமுன னடக்கிவென்றான வின்மிசை யெழுந்தோமியாமுஞ்
சிறதையின் முனிநது கீழமை செயருவன் செய்யா வண்ணஞ்
சுந்த தமவனைசருழந்தி தவமுஞ்ற ிதிவமென்ன
வந்தமா மேருவாங்கண ட்விந்ததா மதிலகண்மாதோ. (௧௩௨)

இகத்திற்கும பரத்தி னுகரு மேற்றசா தனமேயாகிச
செகத்தவாக கினிமைநலஞ் தெய்வத தமிழை மேனான
தருச்சிவ மளிப்பககொண்டு தன்னயம் விளங்கச செயத
வகத்திய னாலேபோலு மணிகளா விமானமாலோ (௧௩௩)

மாணிகக நெடுங்கா றுட்டி வயிரப்போ திகைமே லேற்றிப
பாணிககும் புட்பராகப பருத்தவுத திரங்கன சோத்தி
மாணிபபொன மரகத்ததோ டமைத்தமே விடமுங் கொண்ட
சேணிபபன மண்டபங்கன தேவரண்டங்க ளொககும். (௧௩௪)

நாவார முதல்வன பொற்ற ணையநதிடத தொகுத்தலசெயத
தேவார மெனவிடககுஞ் செந்தமிழ் மாலைபோலப
பாவாரும் புதுவமயித்தி பன்னிலை விமானந தூவி
தாவாரு தூணமெல்லாம் தூங்குவ முதத்தககோவை. (௧௩௫)

அருத்தமா வசந்தம்பாக மயிடேகம் லேசம் நித்தந
திருத்தமார கீதம்பாகந திகழ்தரு டொலுவோ டேர தம்
பெருத்தமா மண்டபத்தின பெருநாரா முராரபபா சேடன
சருத்தினுற சருத்தற்கெட்டா னெந்நனப கழறுமாறே. (௧௩௬)

அகத்திய முனிவனபோலு மாறாறிகார முனியந தெய்வ
மகத்தவத தமிழேபோல மறநெரு பாலிடநிறு
மிருத்தசெந் ருந்தாபோல வேறெரு சாநிடாருஞ்
சுகத்தினி லம்பைபோலு மகரமுஞ் சாற்றறகுண்டோ. (௧௩௭)

புண்ணியக் கைக்கோண மாககன பொருந்திவாழ் மறுதமறே
விண்ணனி மணியிறசெயத விரிதமிழ் முனிவனஞ் (௧௩௮)
நண்ணிய கோயிலசொற்ற நாவிரு தொழிலா வாழ்
மெண்ணரும் வீதிக்கேற்று மியலபெலா மிசைப்பா மனனே (௧௩௯)

கரும்பொள்வனைஞர்

கல்லொடு மரம்பொன் கஞ்சங் கருதுமிவ வினைஞருகரும்
பலலவார தொழிலாளாக்கும் பகருநால் வருணத்தார்க்குஞ்

சொல்லுமுன றோடொனருகத் தொடருமாச் சிரமததார்க்குங்
கொல்லையனறிவேறு குயிலலாக் கருமமுண்டோ. (ககக)

தருவினைஞர்

கடமலை யுரித்துப் போர்த்த நாயக னமுது செயயத்
தடமலாக கொருவன செயத தராதலத் துயிர்கட கெல்லாம
படர்தரு பசுபுரீங்கப் பருமரக் கருவிநலருந்
திடமுது தருவினைஞருந் செவ்விமே னுயரத்ததாமே. (கசய)

கிளக்குந போலுமேலிக் கேட்குந போலுநான்
விளக்குந போலும் வாளான் வீசவ போலு மெல்லா
மளக்குந போலும்வாரி யளிப்பன போலு மாடி
யிளக்குந போலும் பாவை யியறறுவ ரிமையோரா மாழக. (க)

சிலைவினைஞர்

இணங்காவந் நெஞ்சோனு மினனிசைத் தமிழான வலலோர்
பிணங்காதற் கிணக்குவாரப பெறறிபோல விடங்கத்தாலே
வணங்காத சிலைகளெல்லாம் வணங்கிட வணக்கா நின்ற
ருணங்காதற் கல்வினைஞருந் திறமெவா கூறுகிறபார. (கசஉ)

பூதமுள் ளளவுந கல்லும் புல்லுமுள் ளளவு நான்கு
வேதமுள் ளளவும் வேதம் விளம்பரு முதல்வனும்
கீதமுள் ளளவுஞ்செயத சட்டகந் கிளர்தலாலே
நீதமுள் ளவருமானா ரிவர்நிலை யாவர் நினரார். (கசங)

கஞ்சவினைஞர்

தாயிரங் கஞ்சமீயந் தராமுத லிரதி யாலே
நேமியக கரத்தான் மைந்த நிலைமனந தளரநது கறபான
காமுற மடவார் கொங்கை கலனகத் தடங்க நானும்
வாமமார கடங்களாதி வனைருவா சிறப்பார் சொலவார. (க)

செம்பொன்வினைஞர்

எவரபணி யுளதேந் நெயவ மாகருவந் திருப்பதாரு
மெவர்பணி யெறிநீர் வைப்பி லேந்தினா திரியாநிற்ப
மெவர்பணி யாவருக்கு மெழிறருந் தன்மைத்தாரு
மவர்செம்பொந் கொல்லொன்ப ரவாபுகழ்க் கெல்லையுண்டோ.

நபதியர்.

தந்தங்க லோகங்கண்ட சருக்கா தாருசெங்கல்
வெந்தவெண் சுதைமண் வன்ன மெழுகிவை கனிஞன்மூர்த்தி
யந்தவீச் சுவதர்மாதி யானபே தம்மீருய்ச்சொற
பந்தியஞ் சிற்பநூலிற் பணிபவர வீதிபல்ல. (கசக)

காரமும் வாக்குநெஞ்சம் கலந்திடம் கருமைத்தாய
 ஞாயதோர் ஞானநந்த சுயஞ்சுடர் தமையுமக்க
 னேயமாய வணங்கிவேண்ட நிரூபிப்பா படிவமென்ற
 லாயவித் தபதியாக்கேற் றரும்புக ழுடங்குமேயோ. (கசன)

ஐந்தினோ டொன்றாய்ச் செஹற வருந்தொழி லவர்கடுத்திப்
 பைந்தலை யரவம் வேய்ந்த பராபரா ருயிலேசர்க்குத்
 தந்தமக கியன்ற வேலை சந்ததம புரிதலாலே
 மைந்தரும பொருளும் வாழவு மகிழ்ந்தனா நீடுவாழ்வார். ()

கருத்தினா படைக்கும் விச்சுவ கன்மாவின் மரபுதித்த
 குருத்தினா ரொதற்குமாணம் கொடுப்பவ ரிவர்கள வாழார்
 திருத்தமா லீதிக்குற்ற சிறப்பெலார் தெனிய யானின்
 கொருத்தனே பொருவா யுள்ளே னுணாபதற கடங்குமேயோ.
 யாதவ ரிலைவினைஞ்ஞ றொள்வினை மாக்கள் கைக்கோ
 னேயதொழின் முதல்வர் விச்சுவ கன்மனி னெழிறகுலத்தோர்
 ஞாயதொழிற துலாலராதி தொகுமிடை நகரஞ் சொற்றாஞ்
 சேபதரு தலைமையாய திருநகர்ச சிறப்புஞ் சொல்வாம். (கரும)

நடுநகர் முற்றிற்று.

நலைநகர். வேறு.

தேறற நான்து மறைபயிலுந திசைமா முகத்தான் மரபில்வரு
 மாறறல சான்ற காரரகக னமலன் விமல னுமைபாகன் (தோ
 தேறம் பிறையோ னினிதமாந்த கிரியை யகழறது னேண்டெடுத்
 னுறறக கிடங்கு னருதுவைததா லொப்பாமெனப் மதிலகழி. ()

உலையா செபபி னுருக்கெரிநீ ருமிழ்வபடைக னோச்சுவன
 நிலையார் பொறிகள் கற்படைகணிஞ்ஞமகப்பாமுதலேந்தித் (ன்றி
 தொலையாப புலகக ளறத்துறந்த ஞாயோ ருளம்போற சலிப்பி
 யலையார் கிடங்கின் புறத்துநிலை யரணத் தனியா ரறைவதுவே.

கெடுநீ ருலகின் மதிமயங்கி கெஞ்சந் தளாந்து பிறந்திறக்கப்
 படுநீ ருயய வேண்டுமென்ற படருமறுகும் பாம்பணியுங்
 கடுநீர்த் துறைபு மணிநதபிரான காகிபேச நகரிதில்வந் (கள்.
 திடுநீ றொன்ன வழைப்பனபோ லெழுந்தவ கசைவ துகிற்கொடி

பொற்குன் றனையவானியிர்ந்து புதுவெள் ளருவித் கொடி
 யெடுத்து, விரீகண் விடுக்கு மணிக்ருலங்கள் விளங்கு மாடத
 தொடர்முடியைப், பற்கணிவீப பரிகடந்து பூறிதலருமையெ

ன நினைந்து, செற்கும வடக்குஞ் செலவதனைத் தெரியா ராயன
மிரண்டெனப் (கருசு)

தங்கமலையி னுயாமதிலுஞ் சாராதவகழிச் சாகரமுந்
திருகனி ரவி ராணி ளிளங்குஞ் செயயமாடத் தொடர்கெழுந்
ளிங்கனுரைதகா மியாரே னு மிணங்கா திணக்கிப் பொருள கவ
ராவான், கவரூலபகலு முறங்காத கடியின மடவரா மறுசுரை
பபாம (கருரு)

பாத்தையர்வீதி.

இவாதம் வடிவிற ருடைந்திடோ விவர்போலாகத் தவ்மு
றறே, விவாதம் வஞ்சத் தடங்கண்டோ விவாதங்கலவி யெழி
லகண்டோ, விவாதம் பாடல செவியுறறே விவாதம்மாணை
குடபட்டோ, விவாதஞ் சுவாமே லோவியங்க ளிமையாதிவங்
கா திருப்பதுவே (கருசு)

வீதிக கேருவ காணையரை விரும்பியழைத்தன முலையீது
பாதித துகிலி நீதசலாகள பார்க்கக் காட்டலவர்பவரச்
சோதியிறழைச் சுவைத்திடுதல சூதலிலை விளைத்திடுத
லாதிவிழைதார லோவியங்க ளாரோயிவாபான மயங்காரோ ()

ஒருத்தன சென்றான மறறெருவ னுறுவா னென்னுந தகை
யுலகோர், கருத்திற கறிவு மறதுநாபோற கரத்திலெடுத்தவ
ரதனத்தின, கருத்திட்டெறியு மமமனைகள் சொணடுகொண்
டங் கெறிந்தெறிந்து, பருத்திட்டிருத்த முலைக்கொதுங்கும ப
ருசையிடைகதும் வருத்துறுவார (கருஅ)

பூண்ட வனைககை கலகலெனப் போதப் போத வடித்திடினுந்
சாண்டியவாகை திணடுதலிற் சலியா தாருங் கந்துகங்கள்
வேணடும் பொருள்கொண்டடித்திடித்து வெறுத்துப்போபோ
வெனத்தள்ளினு, மீண்டுமவாபால வேண்டியரும வெறிக்கா மு
கரின பெருக்காமே. (கருக)

வேயபோற றேள்கொள் ரதியாவர் விருமபுகலவிச் கிருட
கொளளைப், வேயபோ லாவா பொருளசவாவான பெய்தலகிறி
தேற த்தெடுத்த, தாயபோலாவாதரலறவே சாதிமடுத்தவெறி
பிடித்த, லாயபோலாவ ரொருவருக்கே னவிறறலாதந் தனமைத்
தோ. (ககய)

கலவிதனையே பொருளாகக் கருதுமகலி கைநந்தி
புலவாமகளிர் போலனறிப் பொருளுந் தொழும்பும் புகலின்

நூலிழ்கொருவார் மதுருணாதா முணாபோற் பொருள் வைத்
தினிதேந்து, அலையுங்கொள்வா ராவணத்தின் சூழல்வளமுஞ்
சொற்கிற்பாம். (௧௬௧)

ஆவணவீதி.

வேறு.

சூவணீநிற மணிக்கவட்டுக் குறுங்காலிற் பொற்கிடுகிற்
றவளநிறச் சரக்கோவை தங்கநிறக் கணியரம்பை
பவளநிறக் கணிப்பூகம் டலையாத்த தோரணங்க
ழவளநிறை நின்றமணித் தேவணங்க ளாவணங்கள். (௧௬௨)

மாலமகில் தக்கோல மலியினகான் மலையென்கோ
காதுயிரும் தோளரக்கு நாவிகளாற காணென்கோ
பாலவண மணிபவளம் பணிஸத்தாற் கடலென்கோ
நாதுநிலமே யென்கோ யாதென்று நவில்குவனே. (௧௬௩)

தருமிக்குச் சிவமளித்த பொற்கிளியே தானென்கோ
கருமைக்கு நிறனளித்த கடல் உண்ண நொடிதவததின்
பெருமைக்கோர் குறுமுனிவ னிவரகட்டின பீடென்கோ
விருமைக்கண் பூமாதின் சரக்கரையே யீதென்கோ. (௧௬௪)

செம்மை தரு மாமணியுந் திகழ ஈதையும்பெறலாகு
கிம்மையிலே யரம்பைபல வெயதிடலாம் விலைகொடுத்தா
லம்மையையும் மப்பணியும் பெறலாகு மாயிடினே
சும்மைமலி யாவணத்திற் றொருக்காத பொருளுளவோ. (௧௬௫)

தன்னுவமை தானான தமிழ்ப்புலவர் பாத்திரத்தும்
பன்னரிய வாவணத்தின் பரிசுபல சிலசொற்றும்
பொன்னுலகத் தவர்க்குணவு பொசிப்பிப்பார் முதலளவின்
மன்னுவிற்கட் குயிர்க் குயிராம் வேளாளர் மதுருணாப்பாம். ()

வேளாளர்வீதி.

வேறு.

கருக்குசினத் தெழுமுடிசைச் சிறையடைத்த புரவலன்முன்
கதித்தியானே, தருக்குசைன் பிணையென்னத் தாங்கியதற் க
தீருதியாய்த் தாணிகாண்பா, னுருக்கிவைத்த கனகமொளிர்
கவரிடத்து நவமணித் தொழுந்தாக, நொருக்கிவைத்த மணி
மாடும் வானுலகந் தாமாது நிவந்துதாங்கும். (௧௬௬)

அடுத்தவர்க்குச் சிறிதருள்வீ ரஃதன்றி துமைப்புரக்கு மர்
சன் ருந்தி, விடுத்தமக னுழையிரப்ப வுயிர்சுமரது கண்டிருந்
தீர் விரும்பி யெம்மை, யெடுத்தவர்க்கு மெடுக்கிலர்க்கு மமுத
நித மளிக்கின்றே மெம்மை யாள்வாரா, கொடுத்திடுவா கொள
கிலொன் றுயர்தருமேற புடைமேழிக கொடிக னோங்கும். (1)

அணிமுழக்க மிவாவிருந்தங் கழைமுழக்கஞ் சிவபூசை யா
ந்துகிற்பா, மணிமுழக்கந தமிழ்வேதஞ் சாரங்கி யுடனமரு
வி மகிழ்நது பாடிப், பணிமுழக்க நிதிகருவைக ணெற்குவைக
ண்மணிக்குவைகந் பாத்தங் கிட்டோரா. கணிமுழக்க முலக
மெலாஞ்சூழ்ந்தமரா காதிடததுங் கதுவு நாளும். (கக6)

பாடலெலாந் தேவாரம் படிப்பதெலாஞ் சிவநாமம் பறநி
நெஞ்சிற், கோடலெலாரு சித்தாரதந் கொள்கையெலாரு சிவ
சமையங் குவைச் செயய, நீடலெலாம் வேளாணமை நினைப்ப
தெலாந் தருமநெறி நீதந் கொண்டங், காடலெலாம் விருநதிந்
ரை யணிவதெலாந் திருநீறு மகருந தானே. (கக7)

காணுது மயின்மனையோ டிவர்விருந்தங் கெதிர்பயந்து கனி
ந்து கையிலை, கோனாக மதித்தினிய அதிபுகன்றே ராதனத்தி
ற் குவைச் செயது, தேனாதும்பாலாது நெய்யாதுகு சுவையமு
து செய்வித் தேத்தி, வாணாதுஞ் செயற்கரிய வுபசாரம் பல
கோடி மகிழ்ந்து செயவாரா. (கக8)

விருந்தோடு விருந்துவந்தங் கொருகோடி தினமுறினும்வெ
றுப்பே தின்றிக், கருநதோகை மடக்கொடியோ டகமலாந்த
ங் கமுதருத்திக் கணக்கி லாது, திருந்தோகை பூாவபக்க மாமிதி
போ னாடோறுஞ் செழிப்பக் கொள்வாரா, மருந்தோடு விருந்
தெவர்க்கு மூன்றுதினம் விருந்திவாக்கு மடுவில்காலம். (கக9)

வதிதருமன் னுயிர்க்கணத்து மமுதமழை வாங்காதுவழங்கு
ங் காக்கங், கெதிருதவ ஸருமையென வுலகுநாக்கு மஃதினுக்
கு மிணையில் ஞாலந், அதிபுகலைப் புரந்தருளுக்கிரவமுதிக் கொ
ருபிணையாத் தொல்லை நாளிற், மதிநிலைகன் றிதவினரோ லிவரு
தவி தரணியிசை சாரார் யாரோ. (கக10)

வடமொழியில் விளங்குதுயிப் புராணமதைத் தென்மொழி
யிலவழுத்தவேண்டி, விடனுதுநல் லுதவிசெயதோன கங்கை
சுப்பி ரமணியவே ளினிதினீன்ற, திடமருவு கங்கைதெய்வ நா

யகனென் றுலகேததுஞ் சீர்த்தியாள, னடைவுடன் வாழ் மணி
மாட மம்மதுரு மர்லைநடு மதாணி யாமா ல். (௧௭௪)

சிவம்பழுத்த நெறியாளர் தேன்பழுத்த மொழியாளர் சிற
பப நானூ, தவம்பழுத்த முறையாளர் வேளாளா காராஜர் த
ழைத்து மல்கூ, துவம்பழுத்த மேருநிகர் சுடாபழுத்த மணி
மாடத் தொடர்வு சொற்ற, நவம்பழுத்த மணிப்பொருளா ன
யன்பழுத்தா மறுகணிபு நவில்வா மாதோ. (௧௭௫)

வைசியர்வீதி.

வேறு.

ஆய நால்வகைப் பொருளெலா மாவணங் குவித்தங்
கேயநல்விலை பகாநதன லொயதுமூ தியமாந
னாயபொற்றுவை மேருவென் றுபர்வரு சுடரோன்
பாயரும்பரி யசைவரச சிறி துகண் படுக்கும். (௧௭௬)

காமனாகமுன கருகிய கடவுளே யிரவஞ்ச்
சேம னொமொரு சிறுவர்க்காயத் திருவுரு மாற்றி
மாம னாகமுன் வழக்குரைத தாரொனி லிவருக
காம னாதியாம் புகழென லுறைந்திடற காமோ. (௧௭௭)

பேச ரும்புக ழுளகையி லம்பையே பெரிது
தேச றுநரிதிக் கிழவனில் வைசியா சிறநதோர்
வாச மாரிவா மறுகணி பலசில வகுத்தாம்
வீச வாளமா வேந்தாதம் வீதியும் விரிப்பாம். (௧௭௮)

மன்னர்வீதி.

மன்னர் பூனெடு வாள்தரு மொளியினுன் மடவார்
சொன்ன யத்தினுன மானதன கருமதக் களிற்றி
ன்னன யப்பசும புரவியி ன்ணுகுரு னேனுந்
தென்னந் தேரின்மேற குலவுவன மறுகெலாஞ் சிறப்ப. (௧௭௯)

தனக மாமனை மலைவதி தருபவர் பகைக்கோ
சிறக வேறறினைச் சிவணுவர் திருமலர் வதியு
மங்கை கேர்திகழ் மனைவனார் மடக்கொடி யவர்கட்
கங்க வேளினை யொப்பவ ரரசொன் றறைவோர் (௧௮௦)

காணை நல்குவர் களத்திடை யோடுகா வலாக்கு
வாணை நல்குவர் களத்திடை மலைந்தவாண் மனர்க்கங்

உஅ) 'அம்பைத்தலபுராணம்.

காணீ மேற்றிறை யளந்தடி பரவுவார்க் கரசோ
டேணீ யாருயி ரளிப்பவ ரிவணுலா மரசர். (கஅக)

அம்பை நாதருக் கலங்கிழை யகற்றின ருடி
வெம்பு மாதருக் குடலெனுந் தனுவினை வில்லி
ணம்பு கோத்தெதி ரடுத்தன ரரம்பையர் மணப்ப
வெம்பு கோச்சொரி வியனெடுந் தனுவினை வளைப்பாரா. (கஅஉ)

வையம் யாவையும் புகழெனுந் துகிலினால் வாணீத
துயய தாநதுகிற கொடியிறா போதாதவர் தொடுக்கும்
வெயய வாயுதப் பரப்பெலாம் வித்தகன் முன்றி
லெயதி லாதபன மாயையி னினமென விலகும். (கஅங)

ஓகையா லுயா வலாரிபோ லுலகெலாம் புரக்கும்
வாகையா லுயா மன்னாவாழ் மறுகணி வகுத்தா
நாகையா லுயர் மறையெலா நவினுத லவியி
லீகையா லுயர் தரலினை யவர்மறு கிசைப்பாம். (கஅச)

அந்தணர்வீதி.

வளர்க்கு முத்தழ லெழுமண மருவிய தாமம்
விளககு மும்பரார் வான்வழி விரிகடல் பருகி
யளக்கி லாவுயிர்த் தொகைக்கெலா மமுதுவாத் திடுமேற்
கிளக்க லாவதோ வந்தணர் பெருமையின் கிரியை. (கஅடு)

எள்ளி னீரினா பிதிர்க்களை மகத்திமை யாராக்
கொள்ளும் போனகத் ததிதியா தமைமறை கூறி
நள்ளும் வேதனைப் பவியினாற் பூதத்தை நாரால்
வெள்ள வாருயிர்த் தொகையினைப் போற்றுவா விழைந்தே. ()

ஐந்து தேவருக் காலய மகமென வாற்றி
யைந்து பூதத்தி லுலகெலா முயந்திட வருளா
லைந்தி னோடொரு தொழிலெலா மனுதினம் புரிவா
ரைந்து மாமகத் திவார்க்குறு மருமையா ரதைவாரா. (கஅஏ)

மகத்திற் பாணியின் சும்மையு மணமுர சொவியு
மிசுத்த வன்னியர் பயில்தரு வேதத்தின் சுரமு
மிசுத்த வாதியர் வாதத்தி லெழுதரு முழக்குந்
தொகுத்த நற்புரா ணிகர்பிர சங்கமுந் துறுவும். (கஅஅ)

தெளிக்கு னாலெலாந் தேர்ந்ததற் கறிசூறி சிறப்ப
வெளிக்கு னாளனி மார்பினர் வீதியாந் குரைத்தா

மனிக்கு மம்பைவாழ நாடகர்க் கருச்சனை யியற்றிக்
கனிக்கு மாநியரு சைவாவாழ மறுகணி கமுலவாம். (ககக)

ஆதிசைவரீதி

வேறு.

தேனைப் பொருவு மாகமங்க டேறத் தெளிந்தந் நிலையொழுந்
டேனைத் தீக்கை யுடனெய் தியியற்று மாரீ தனத்தாலே
வானைப் பொருவுவ கடவுளையும் வந்தோர் வடிவி லிருக்கச்செய
னனைப் பொருவு முயிரகருக்கு முதவலபுரிவா ருணாப்பதுவோ
தீக்கை புரிவார வேதியினிற் செய்ய மகத்து வேதியினி
னோக்குங் காலை மானைநடு நறுவது மியாக வேதியினி
லாகைய தினூ லணிமணத்தி னுறந் நின்ற வேதியினிற்
தேக்குஞ்சுடரா லகத்திருநூந் தேயத்தாகு கொளிரு மிவரீதி.

ஒன்றே தெய்வங் கணவனெ வுள்ளுங் குலமா மடக்கொடியா
ரினதே பெயக் மழையெனனப் பொழியு மிதுபோற் பரமசிவ
மனதே தெய்வ மிலதென்ன வகத்தும் வணங்கு மிவாமுன்னா
ரினதே வேணமும் வரந்தருவா னிமல னெனநல் வேண்டுவதோ.

வானம் பழுத்த மதிக்கொழுந்தின் வண்ணம் பழுத்த வெண்
ணீறுங், கானம் பழுத்த கண்டிகையுங் கனகக் கலனுந் தரித்தி
றுத்த, வேனம் பழுத்த கோடுடையா ரொரித்தா னுடையார்க் க
ருச்சனைகள், ஞானம் பழுத்த முறைநிருவி னளினத தவர்போ
னயமுறுவார். (ககக)

வேத முழங்கும் வேதாந்த விஞ்சை முழங்கு மாகமத்தி
னாத முழங்கும் புண்ணியபு ராண முழங்கு நறுமணத்தின்
தே முழங்கு மந்திரத்தின் கிரியைமுழங்குந் தருக்கத்தின்
வாத முழங்கும் பாடியத்தின் வரம்பு முழங்கு மிவரீதி. (ககச)

வனக்கோ மனஞ்சேர் மரகதப்பெண் மருவு காசி பேசுரனா
மனக்கோ யிலிஹ் மரதனத்தின மதிர்கோயி லிஹ்மருச்சிக்கு
மினக்கோத் திரத்தார மறுகணிக னெல்லா மியம்பற் கரிதாடூட்
கனக்கோ ளறுத்த சிவயோகர் கனகமடமும் பலவாங்கே. ()

வேறு.

சரியை யாற்றுநர் கிரியைகள் புரிநுநர் சந்ததம் யோகத்தி
னுரிமை யெய்தினர் ஞானமே நயுநதன ருஸ்ப்பில ரொருசாரா

லரிய வராமோ டாமபல விரதங்க ளாறறுந ரொருசாராற்
பெரிய பல்பரி சதம்பல வியற்றினா பிறங்கிட மொருசாரால் ()

தோல தாகிய வுடையினா காசிபா தொழுவருள் துணைததாடகே
நால தாகிய தமிழணி யணிதரு நாவல ரொருசாரால
பால தாகிய வெருத்தினற பறவையின படர்தருநிழலே போற
சால தாகிய கவிப்பய னுவலதரு சவையின ரொருசாரால். (கக௭)

முன்னஞ் செல்வழி நயனமுங் கரங்களு மொழிதர வவைநாடி
யினனி னுடுவா ராடலகண் டகமகிழ் விளைப்பவர் பலசாராற
பன்னி யாழகுழ லமைதரப பறபல பாடுவா பாணகேட்டுத்
தன்னினா நந்தம பெருக்குவர் சமுகமும ளப்பில பலசாரால். ()

முன்னம் பஞ்சரக் கிள்ளைகள் கலவியின விளைநதன மொழிகி
றபக, தன்ன மாம்பலும் புதைத்தனர் தலைகவிழ் தையலர்பல
ராவா, பன்ன யமபெறு கலனெறிந னுடிய பாவையா பதம்
போற்றி, நன்னயமபல கூடின்ர் கூடினா நாயகா பலராவா.

வேறு.

இவணிலாப் பொருளுமில்லை யிவணிலாக் கல்வியில்லை
இவணிலா விற்பமில்லை யிவணிலா வறனுமில்லை
இவணிலாப புகழமில்லை யிவணிலா வணமையிலலை
இவணிலா வுயிரகனில்லை யிவணிலா தெவனுமில்லை. (உா)

ஆலயச சிறப்பு.

வாயினை யுடலையென்றன் மனத்தினைத் தனக்கே கொணடோ
னாயினு மிருவாக்கெட்டா வமலனோ மரகதப்போ
தாயினோ பாகமாகச சந்தந தழைத்தோங் குற்ற
கோயிலின வணமைபலல சில்லயாங் கூறுகிறபாம். (உாக)

முப்புர நீறுசெயய முறுவலுண் டேனு மெனைக்
கைப்பறு சிலையாரின்கை தழீஇயருள் கடவுளென்றே
வப்பொலவ கிரிவளைநதந் கருநதவம் புரிதலொகரு
மொப்பறப பருத்துவானமே லுயர்தரு மதினகண மாதோ. ()

போதிகை பொறித்தவன்னம் பூவைபைங் கிள்ளையினன
வாதியம் பெருமான்றனபா லமுதனா னுதிற்போக்கு
மேதிலாப் புட்கனினன வெனப்பருத் தறியார் கறபத
தாதிலந் கலங்கலவேயநத தடம்புயத திமையாராதாமே. (உாக)

சுண்ணாந்தன மூலத்தானங் கயிலைமர மலைமே லொக்கும்
விண்ணமா கொலுவிருக்கை மேருமா மலைமே லொக்கும்
பண்ணமா சயனப்பள்ளி படிவாதம முளத்தோ டொக்கு
மண்ணமண் டபங்க ளெல்லா மண்டகோளங்கொள்கும (1)

எமபிரான் தெரிசனப்பே நியாங்கென விருவரோடு
முட்பாதம பெருமானாக ருதுவரோ டெவரு மொன்றாய்
பம்பியாறு கிருத்தலாலே பணிமலர் துறக்கநாடக
மிம்பர்மண டலங்கௌல்லா மீங்கென விசைக்கிறபாமாலை. (2)

சுற்றுதோ லுடையரா போற்றிச் சுரத்தினா கோகிலேசர்
நெற்றியி னயனங்காட்டு நிலையெலாம விளங்குநதீபம்
பற்றிய வலக்கண காட்டும் பரியசெம மணிகௌல்லா
மறறொரு தானாகாட்டு மதிப்புறச சுதைகண மனனோ. (உாசு)

அன்னதா னன்ன மரங்கித தேடுங்கா லாங்கு நின்ற
வன்னத்தான வடிவு காட்டும் வயின் வயிற கோபு ரங்கள்
பன்னத்தான சிவபி ரானோ பதியெனப் பாரில யாககு
முன்னதான நெளிப்ப போலு முயாதரும விடைப்ப தாகை (3)

கட்டியு நெய்யும் பாதுங் கமத்தா வழுத மாக்கு
மட்டில்வா யெழுந்த னும மதனமண நிரைக தம்பங்
கொட்டிய னுபத னுமங் குருத்தெழு வாச மெல்லா
மெட்டெனா திசைக டாவி யிந்திரன கற்பத தேறும். (உாஅ)

மட்டிய மொருபாற் லீணை வாததிய மொருபாற கூறுங்
கட்டிய மொருபா லவேத கானமு மொருபா லுலவா
கொட்டிய தமிழவே தங்கள் கூறுந் ரொருபா லுரு
மட்டிலாக கவிகள் கோக்கும் வாணரு மொருபா லாங்கே. (4)

பாலினோ டனாதேன் சந்தம பயமன மிளரீ ராதி
காலமோ ராரிற் செய்யுங்கனவபி டேக நீத்த
மோலமரா பொருரை யோடங் களவனா யுரவி னீராகுழ்
கூலமரா கடற்குங் கொள்ளுங் கொண்டற்கும வேரி நலகும். (5)

உயிரினும பணிக ளோடங் குயிரிலாப் பணிகள் வேயந்து
மயிலினுஞ் சாயல் பூதத மரகத மணியா ளோடு
குயிலினும பூசை யேற்ற குழகனா வ்டைமேற கொண்டங்
கயிலுலாம பிரீகா ரத்தி னனையெலா மறைவ தாமோ. (உகசு)

தறையெலாம் புகழுங் கங்கைத் தெய்வ நாயகன் றுன்றந்த
முறையினால் விசேடமெல்லா முறையுற வினிதுவக்கு
நறையுலாங் கொன்றை வேய்ந்த நாயகன கோயில் வன்மை
மறையினால் வருத்தற கெட்டா மற்றென லாவதேயோ. (௨௧௨)

வேறு.

வீரமார்த்தாண்டேச் சுரர்கணன மேப்பால் வினங்குமுத் தா
லமன் றெனகீழ், சேரமர் தெற்கிற் கோகிலேசரனார் சிறந்தவுச்
சினியெனுங் காளி, வாரமர்தென்மேற் றிசையினின் மாயோன
மந்தனக்கரிமுகன மேலபா, லேரமா சாத்தன் வடதிசையாக
வெழில்பெறு மமபைமா நகரம். (௨௧௩)

கன்னலு மரம்பைக் கணிகளுங் கனிந்து கவின்றரு மூலமா
நகரோர், சென்னியம் மணியாயச் சோலைமாநகரஞ் சிறந்தகீ
ழ் முத்தனியாகத், துனனிய பதக்க மம்பைமாநகரிற் றெக்கப
ல் வளமெலாரு ரூத், னன்னய னைமிச வனத்தார கேட்ப நவி
னறன னவவழி நவின்றும். (௨௧௪)

நகரச்சருக்கம்முற்றிற்று-

மூன்றாவது

நைமிசச்சருக்கம்.

அத்திரி கலைக்கோட்டருன்முனி பற்ப னருஞ்சுகன் றதிமகா
முனிவன், சத்தகடன் முனிவன் சச்சிதா னந்தன சமதக்னி சன
கமா முனிவன், வித்தமார்த் கண்டன் பதஞ்சலி பிருகு வியாக்
கிரபாதன்வரன் மீகன், சுத்தமார் பிளுகி யிரணிய வன்மன று
ருவாசன் கோதமன் வசிட்டன். (௨)

இன்னபன் முனிவர் யாவரு மெழுத்தங் கிமையமால் வரைத்
தடஞ்சார்ந்தா, ரெந்நில வரைப்பி லிடனலன்னற் றி பெய்தினர்
யாதவ டொதனல், உன்னிநாம் வருந்தி யுருற்றிய தவங்க ளொன்
அபத் தாயிரமாக, மன்னுதற் குரிய வளவன மெசன்றை மருவீ
ட னலமென மதித்தே. (௨௧௬)

எண்ணு முனிவ ரிவவுழி யிருப்ப வேழிசை யாழிசை பெ முப்பிப, பண்ணெலாரு சொரிந்து மண்ணெலா முருக்கி வாராப பதோர் முனிவரப பாரததுக, கண்ணெலாங் களிசா சொரிந்த ன ராகக கடவுணமா முனிபெரிா போற்றி, யண்ணலே யாங்க ள ருந்தவம புரிசுற கமைவசோ ரிடமரு ளென்றார். (உக௭)

எனறஹ் மகிழ்ந்தாங் கியாழிசைக டெறவ னிசாரா சரமெ லா மியற்று, மனறஹ் கமல வர ராடி பரவில் வழுத்துவ னென வழுத்திக, குன்றிற் கரிந்த வ ருநிறல் வையக குரிப்ப வாமு கொழுநகாக்கெழுந்தான, எனறறி முனிவரக காசைமு ன னிரப்ப நடந்தனா விநிநக ரடைந்தாரா. (உக௮)

பண்டைநான மறையி னியையெலா முறையிற் பயிலதரு தா லமேன மதியின, மண்டலா கார வதனவென ளமுத வாரியி னுருவினாண் மடுழி, தண்டமோ டமுத குண்டுகை யொருபா ற நயங்குடத் துதையிற் றுலாந்த, முண்டகா சனத்திற் கொலு விருந தருளு முரத்திதாட கிருகர முகிழ்ந்தாரா. (உக௯)

வண்ணுமா தவனா மலரய னேக்கி வந்தவா நியாதென வ குப்ப, வுணங்குமா தவங்கள் கிறிதுளுற் றிபுண முயாதரு தவ பபயனாகப், பணங்கொளா பரணா மறித்தக மகிழ்ந்து பரகதி ப பொருடனைப் பயப்பற், கிணங்குமோ தலநீ யெய்ககருள புரிவா னெயதின மினிதரு ளென்றா. (உ௪௦)

கூட்டமார முனிவா மொழியெலாரு செவியிற் குறுகுமுன மலரிலவாழ குழகன, நீட்டமார குசையி னேமியொன றளித் து நிலத்திடைப் படாதர விடுததே, யோட்டமா யிதுசென று ஹமிடந தவத்திற் குறறதா நைமிசவனமாந், தேட்டமா யவ ணிற்செபதப் விரதரு செயதிடச சிறககுமென றுரைத்தான. ()

வேறு.

வேதத்தா னருளல் கண்ட வித்தக முனிவ ரனனேன் பாத்ததா மனாகள போற்றிப் படாதரு நேமி கண்ட சித்ததார் வனத்திற் செனதே சிவபிரா னிருநாளெனற போதததால விளங்காரினற போதததாற் றவத்தினினரா. ()

பெய்யுநீ மழைகாலத்திற் பெரும்பனிக் காலநதனனிற் றுயயநீரத் துறையுணினறுரு கூடொரி கிரணம்மீசம வெய்யநீர்க் காலநதனனில் விளங்குகரி ராபபணி னறுஞ் செய்யநீரத் தவங்களுெல்லாரு செயபவ ரொருசாரொல்லாம். ()

ஓற்றைக்கால் விரலினுன்றி யொற்றைக்கால் குறங்கினேற்றி
மறைக்கை விரண்டிங்குப்பி மலர்விழி கதிர்மேல் வைத்துச்
சுற்றக்கோ ளறுத்தமுன்னஞ் சூழநிசை யாடைகொண்ட
பெற்றத்தாக் கனிதநாளும் பெருந்தவம் புரிவாரோர்சார். ()

முற்றத துறந்துவிட்ட மோனிய ரொருசார யோகத்
துறவ ரொருசார் வேண்டற் குறறன மனையாள் செய்ய
நற்றவம் புரிவாரோர்சார் நான்மறைப பொருள்க னெல்லாந்
தெற்றென விரிப்பாரோசார் செவிமடுத் திடுவாரோர்சார். ()

பத்திரக் குசப்பரப்பின பாங்கெலா மோதாவைக
முத்திரக் கனலுமூள முறைதழீஇப் புரோடாசத்தி
னெயத்தலை யவியினவாரோர்நோந்தன ருவந்துகொள்ளச்
சத்திர யாகஞ்செய்யுந் தபோதனர்சாலை யோர்சார். (உஉசு)

மூலங்க ளகழ்ந்தெடுப்பார் முன்வினை யகழநதெடுப்பார் (ர்
சேல்கொள் குசைகள் கொய்வார் சிற்றினப நசைகள் கொய்வா
சாலக்கொள் தீங்காய் கொள்வார் சற்றெலுந் தீங்காய் கொள்
ளார், காலக்கொள் யோகஞ்செய்வார் கடவுடாள் வியோகஞ்
செய்யார். (உஉ௭)

மலனெலா மறுத்தோர் யோக வன்மையாற நின்மை மேய
புலனெலாம் புனிதவாறு போந்தன புரியு மென்றாற
பலனெலாம் படைத்த சேயம் பகடுபு லேனமாதி
நலனெலார் தழுஉந் தொழும்பி னடப்பவென் றறைதலென்னே.

தருவடி யுடைகண்குந் தறிகளார் தருவினும்பர்
மருவடி யுணக்கண்கு மடபபள்ளி யாகுந்கூர்ச்சுஞ்
சருவடி பயிர்களாரூந் தாபதர்க் கிறைவன செய்ய
தருவடித் தியானநாரூந் திருந்துவே ளாண்மை யாமரல். ()

அவந்தரும் புலன்கள்வீசெ யனுதின மரிதினாற்றுந்
தவந்திகழ் விலைப்பொன் முன்னர்த் தந்தியின் துரியாதீத
நிவந்தொளி வினாக்காநின்ற நித்தனும் பொருள்கைக் கொண்டு
சிவந்திகழ் களிப்பருது செய்தவர் சிறக்குநாளில். (உ௩௦)

குருரமே லெறிந்தாரூள்ளங் கோயிலாய்க் குடிமை ஓகாண்ட
வருபமே யுருவேமற்றை யகிலமே யனுவே யான
புருரமே னயனம்பூந்த புராதனன் புரான மெல்லாஞ்
சொருபமே யெடுத்த தேயாஞ் சூதமா முனியாங் குற்றான். ()

சுருக்கமில் கேள்விச்சூதன் சூன்றலுந் துறந்தோரியாரு
மூருக்கிய மனத்தராகி யுலரதெதிர் முகமன் கூறித்
திருக்கினர் பீடல்கி யருக்கியஞ் சிறப்பிற் பெய்து
மருக்கினர் மலர்கவேி வந்தனை புரிநது வாழ்த்தி. (௨௩௨)

கைதவ மயக்கமென்னுந் காரிருள் சீத்துச் செங்கேழ்
பெய்தெழு ஞானமென்னும் பேரருட் சுடரோ போற்றுந்
துயதவக் கொழுந்தே யென்கன் சூதமா தவனை நீயிங்
கெயதிய தியாகுகள் செய்த விருந்தவப் பயனெயென்றார். (1)

தவத்தின நின்னபோற்றித் தாழ்ந்தன ராகியுள்ள
முவத்தலுஞ் சூதயோகி யுயாவற யுயரா நினற
சுவத்துறு தவத்திருந்கள் தெரிசனப் பேற்றினாலே
பவத்துடக் ககற்றப்பெற்றேன் பவித்திர னானே நென்றான். (1)

இன்னன நிகழுமேல்வையிருடியா சூதப்போற்றி
முன்னய முற்றின்னாலே மூவறு புராண மெல்லாஞ்
சொன்னயந் தெளியத்தேர்ந்தே துயமையெய் தினமென்றாலும்
பன்னுதற் குளதொனறஃது பணிக்குது மென்னச் சொல்வார். (1)

தலமதி லொப்பிலாத தலைமைசேர் தலமா மாயை
மலமறு தீர்த்தந்தம்முண் மகிமைகூர் தீர்த்தம் யாண்டு
நிலைபெறு மூர்த்திதம்மு ணிகரறு மூர்த்தி யின்ன
வலர்தலை யுலகிலெங்க ணமர்ந்தன வறைதி யெனறார். (௨௩௬)

புலப்பகை வென்றா மாற்றம் புராணிக முனிவன் கேட்டங்
குலப்பிலா னந்தமென்னு மூவாக்கடன் மூழ்கி ரித்தன்
கிலப்பலங் காரமேய செய்யதாண் மலரை யுள்ளக்
கலப்பினாற் சிறிதுநேரம் கண்மூடித் தியானஞ் செயதே. (1)

கண்மலர் திறந்துயோகர் கமலநோ முகங்கனோக்கி
யொண்மைசே ரறிவிலேனை யொருபொரு ளாகவுள்ளி
றுண்மைசேர் வினாக்களிந்தீர் றுந்தக வுள்ளதாலே
யுண்மையா யறிந்தவாற்றி னுணைப்பலென் றுணைக்கலுற்றான். (1)

தலங்கனித் தங்கண்மூர்த்தி தரணிமே லனந்தங் கோடி
யிலங்குவ விலைகீட் கெல்லா மேறறமா யந்தமூன்று
நிலைகொடு திரிகாலத்து நிலங்குவ தம்பை யொன்றே
யலதிலை யுண்மையென்றே யறைந்துவா ளாவிருந்தான். (௨௩௭)

மோனமுற் றவணேநோக்கி முனிவரா பசித்தார்க குண்பான்
வானமுற் றமுதம்வார்ப்ப லென்றுபின் வார்க்கி லோனை
மானவத் தலத்தின மூன்றுந் தொகுத்தனை வகுத்தி யெனன
ஞானமுற் றவனுமெல்லாம் வரலாற்றி னவில்வதானான். (உசு)

நைமிசச்சருக்கம்முற்றிற்று

மூன்றாவது

நைமிசச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

அத்திரி, கலைக்கோட்டுமுனி, பற்பன், சுகன், தமிழகாமுனி
வன், சத்தகூனமுனிவன், சச்சிதானந்தன், சமதகினி, சனகன்,
மார்க்கண்டன், பதஞ்சலி, பிரகு, வியாககிரபாதன், வானமீகன்
பிளகி, இரணியவனமன், துருவாசன், கௌதமன், வசிஷ்டன்
இன்றோனனமுனிவாகள்யாவரும், இமாலயபருவத்ததிலான
ரயககூடி மேலவருமாறு யோசிக்கலாயினா:—“ ஸதல விசே
டத்தாலன்றித் தாங்கள் கருதியகனமம் யாகாகும் நிறைவேறுது;
ஆகையால் உயிரும் உடலும் வருந்த நாடோறும் புரியுநமுடை
ய தவங்களெல்லாம் ஒன்றுபலவாகுமபடி பயனளிக்கின்ற பவி
த்திர ஆரணியமொன்றை நாமெல்லோருந் நாமிடல்வேண்டிம்;
அவ்வனமெவருள்ளதோ” எனஎண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையி
ல், ஆங்கெழுந்தருளிய நாரதமாமுனிவரைக்கண்டு களித்து வண
ங்கித் தங்கள் மனக்கருத்தெவளியிடலும், அமமகாமுனிவன்,
தபோதனர்கள்மேற் கருணைசெய்து“ நீவிர்யாவரும்உலகமெல
லாம் படைத்தருளும் பிரமதேவனிடத்திற் சென்று கேண்மின்,
உங்கள்மனக்கருத்து நிறைவேறும்” என்றருளி வானுலகஞ்சார்ந
தனன். நாரதமுனியேகலும் முனிவர்யாவரும் பிரமலோகஞ்சோ
ந்து கலைமருடன் முண்டகாசனத்திற் கொலுவிருந்தருளும் பிதா
மகள் சன்னிதியில வணங்கிக்கைகட்டி வாயபுதைத்து நின்றனர்.
இவ்வாறு வணங்கிநின்ற முனிவர்களைப் பிரமன் கருணைபுடன்பா
ரத்து“ நீங்கள் வேண்டுவதென்னை? உராயின், ஆவறறையெல
லார் தடையினறித் தரச்சித்தமாயிருக்கின்றோம்”என்னலும், மு
னிவாக்கள்களித்து“ கடவுளே யாங்கள் செய்யுந்தவம் ஒன்றுபல
வாயநற்பயனளிக்குந் தலமொன்று எங்களுக்கு அருளல்வேண்
டுமென்று வேண்டினார். உடனே பிரமனறநுப்பையால் நேமி

யெல்லாந் திறத்திப பூமிசைச்சென்று வந்ததுதான் “தபோதனன் னாள்! இச்சக்கரஞ்சென்று எவ்விடத்தில் வீழ்வுனறநோ அவ்விடமே ஒன்று பலவாமபயனளிகளுந் தலமாகும், செல்வங்கள் என விடையளித்தனன முனிவர் உளயாவரும் வணங்கி அச்சக்கரத்தினை பின்சென்று அச் சிழந்த ஒரு வனத்தில் அரிமாதவங்கள் செயதுவந்தனா அன்று தொடரி அவ்வனம் நைமிசவனமென்பபெயர் வழங்குபயது. இவ்வண்ணம் சிதமுநதுவருநாளிலேயாநாள் சிவபக்தியிற் சிதந்நவருமவேதசாத்திரபுராணமென்னுந் தலங்களே உருவெடுத்தி வந்தனென உலகமெல்லாம் புகழ்த்துத் தவருமாகிய சூதமகாமுனிவர் அவ்விடத்திலெழுந்தருளிவந்தககண்கி, கனிதது, ஆசனமுதலானவை நலங்” || பசரித்து, புன்றுகூறுவாராயினா —

சுருக்கமிலகேனவிச சூதமாமுனிவரோ? “ உமாமாலயாங்கள் புராண மனைததையுங்கேட்டுக் களிப்புறமுமாயினும், இன்று ஒன்றுகேட்டறியும் பொருட்டு ஆவல்கொண்டோம், “துபாநனிஸ்தி பூமண்டத்திலுள்ள தலங்களெல்லாவற்றிலுமென்றுமயிசவுஞ்சிறப்புறமுருங்கிய தலமயாது? அத்தகையான தீர்த்தங்களுமும் மூர்த்தியுமென்குள்ளன? ” என்றமுனிவர்கள் முகாமிந்நவர்களேபுலப்பகை பென்ற புராணமுனிவன் நோக்கெகளிப்புறமுசெவபெருமான் தியானஞ்செயது வணங்கிச் சொல்லத்தொடங்கினன

கேளுங்கள், முனிவர்களே? சிறியனாகிய எண்ணையுமோர பொருளாகமதித்து அருமையாகிய, வினாக்கள் நலங்கீர, அந்நகுத்தககவிடைகொடுக்கும் வல்லமையில் லேன்கினும், உங்கள் தெரிசன விசேடத்தால, தெரிந்த அளவு கூறுகின்றனன; கடல் புடைசூழந்த இப்பூமண்டத்திற் பாவனமாகிய தலங்களும் தீர்த்தங்களும மூர்த்திகளும் அளவிதந்தனவாயினும், இம்மூவகையினுஞ்சிறந்து விளங்குவது அம்பைமாரகரமொன்றன்றி வேறு சொல்லத்தற்கு இல்லை என்றுகூறித்து, மௌனமுற்றனன.

இவ்வாறுதொகுத்துக்கூறி மௌனமுற்ற சூதமுனிவனை மற் றையமுனிவர்கள் நோக்கி, “ ஒருவன் பசிகமுதமிருக்கின்ற தெனறுகாநதுப் பினவார்க்காதவனைப்போல் வாளாவிருத்தல தருதியோ, தேவரீர் கருணைசெய்து அம்பைமாரகரத்திற் சிறந்த தலவிசேடமும் தீர்த்தமூர்த்திகளின் விசேடங்களும் வகுத்தருள

வேண்டும்எனப பிரார்த்திக்க, அவையனைத்தையும் சூதமுனிவர்
வரலாற்று முறையாற் கூறுவாராயினர்.

தையிச்சச்சருக்கவசனச்சருக்கம்முற்றிற்று.

நான்காவது

புராணவரலாற்றுச்சருக்கம்.

கடியாறு மலரிதழிக் கறபகத்தி னற்சரிதை
படியாரு மனந்தனுக்கும் பல்கோடி யுகஞ் சொலினு
முடியாது முடிவதுவோ மூகையென லென்றாலும்
வடியாத நசைணுண்ட வகுக்கின்றேன் கேண்மினோ. (க)

கைத்திருக்குங் காலத்திற் கரையிலறந் தேடுநர் போற்
பைத்தசியு காலினிய பன்னாலும் பழஞநர்போ
லெய்த்தலறு மெவ்வனத்தி லெமையாரு முமையொருபால்
வைத்தவர்வாழ் தலமனைத்தும் வணங்கிவலம் வரநிலைநதே. (உ)

சுயிலாயவ கரசிநகர் காளத்தி கனகசபை
யெயிலாருந் திருத்தோணி மாபூர மிடைமருது
ரயிலாரு மாணக்காவாம் பலவாம் பதிவணங்கிக்
குயிலாரும் பொழில்சூழந்த கூடனகர் தனையடைந்தேன். (க)

கதிமணமும பன்னு னுமைப்புயலுந் கலந்திருக்குந்
துதிமணமு மத்தாரோ டதுகிறகு தோடிதழி
வதிமணமு முந்நாளில் வனராத தேயாத
மதிமணமு ஞாறுத வைகைநதி நீராடி. (ச)

கானத்தி லெடுத்தணிந்த கலனகத்திச் சேற்கெண்டை
யீனத்தி னயனிதரு மௌலிதலை யிசையேந்தி
வானத்தி லரசொருவன் மகிழ்ந்தளித்த தெய்வதவி
மானத்திற் கொலுவிருக்கும் வரதனிலை யடிபரவி.

முனையாகி மூவருக்கு மிமனான்றன் முதுமரயின்
னுனையாகி மதனெரிய றுதல்விழித்த முதல் வருக்கோர்
மனையாகி மூதண்டகோடியெலா மல்குயிர்க்கோ.
ரனையாகி நின்றாட மம்புயங்க டலைக்கணித்தேன். (சு)

புரன்னுரு மாஸையமும் புயலாருரு கோபுரமு
நினுரு மிந்திரவி மானததின் மீனயனத்
தென்னுரும் புடையிருப்பச் சிறந்திருப்பா னழகனைத்து
நிந்நாரு மெந்நாரு மென்னுளும்விட் டகலாவே. (௭)

முத்திக்கு வித்தாகி முனைத்தெழுந்தங் கடியருளநீ
நித்திக்குஞ் சொக்கேசா திருவருளி னிலைநாடி
யெத்திக்கும் புகழ்துரியா தீதமெனு மவண் சினனாள்
பத்திக்கு வித்தாகத் தலவாசம் பயில்வுறமேன். (௮)

மீதுரியா தீதமெனு மதுகாவிட்டு வியன்கவிதைச்
சாதுரியபெல்லையுக்குத் தானுநா தனைப் னிரதது
தாதுரிய குறும்பலவிற் றழைத்தவர்தா னினைபரவி
மாதாரியத் தமிழ்முனியை மலையமலை தனில்வணங்கி. (௯)

காலையங்கன் கடனடத்தி யிமையமலைக் கன்னிகையின்
மாலையங்க ணளிப்பவரு மாகதிவி னிருகரையிற்
சோலையங்கத் துறைமுழுது நீராடித் தாயவனவா
ழாலையங்கள் பலபோற்றி யம்பைநகர் தனையடைந்தேன். (௧௦)

நாமாதுந் திருமாத நட்பினரா யாவருக்கு
மாமாதந் கருள்செயலா லறம்பொருளின பழமல்கக்
காமாரி கழலிணையின் மெயப்பத்தி கமழ்தரலாற்
பூமாத புரிதவத்தின் பொலிவெனறே புகழந் தனனா. (௧௧)

கோத்திரத்திற் றலைவிவாந்த கோபுரமுந் திருமதியும்
நாத்திரத்துப் புலவருக்கு நவீற்றரிய வணிபூத்த
நேத்திரத்து முசுசுடரி னிலைவிளங்கு குயிலேசா
சேத்திரத்தைவலஞ்செய்து திருப்பொருரைந் கரைசார்ந்தேன்.

பொதியிலே வருகின்ற பொருரைவிலே யொருகாலே
விதியிலே மூழ்கினரை வேண்டினரை மேயினரை
மதியிலே நினைத்தாரை நினைத்தாரை மதித்தாரைக்
கதியிலே நிறுத்துமெனி லிதன்பெருமை கழறுவதோ. (௧௨)

கின்னரர்மற் றமரூர்களுந் கேசவனு நான்முதலும்
பன்னரருமோரோழாம் பவித்திரநன் னீராடி
முன்னிலினை தவிழ்நதுருயி லேசரடி முடிதாங்கித்
தந்நகரஞ் சார்கின்றார் தகைமைகண்டு மிகமகிழ்ந்தேன். (௧௩)

வேறு.

தேவி சூலை தீபம் காசிபம்
கூவு கோல்லைங் கொடுமபுழு மாறிமற
ருவி பாங்கு வைபாடி யரத்தனத
துவி யாலபரு சூழ்தகத தேவியே (106)

காசி பேசா மரசதக மனனியை
யாசி ஸாயெரித தாட்கொளு மண்ணலை
காசி மூலநகாவிடை வாயனை
பாசி மலைப பழிச்ச வணங்கியே. (107)

திருந் தொன்று சிறந்தங் சிருந்தபி
ன்கு னுற்ற விசேட மெவற்றையுளு
சங்கை யற்றறா தநதிட வேயொரு
தங்க வேரு வியாதனைத் துனனிபே. (108)

பாத பங்கயம் போற்றலும் பண்ணவன்
யாது கண்டனை யாங்க னுற்றைநதனை
யோந் வென்றிட வுற்ற துணாத்தமே
லாதி யம்பை யுற்றைநத தற்றைதளேன. (109)

இந்த மாநகர்க் கெயது சிறப்பெலா
மெந்தை கூறென வேண்டலு மிந்தியப
பந்த பாச மறுந்த பராசரன
மைந்த னுங்கண் வழுத்துதன மேயினுன. (110)

ருந் கேளதல நீத்தந துளங்கரு
ளாதி மூர்த்தியிம மூனறினு மமபையே
மீது யாந்த தெனப்பல வேதமு
மோது கின்ற தொருநரு துணிந்தரோ. (111)

வேறு

தானமே பொழியு மாகைத் தந்திகள் சும்மை தாங்கு
கானமே ரலங்கற பொற்றோட் காவலன் வீரசேனன
மானமே லெழுந்த போந்து வையக மனைத்து நோக்கி
வானமே லெழுந்த தோன்று மழுவலான கயிலைச்சாரல. (112)

எய்தனன் விமான மாங்க ணெழுந்திலா வியல்பு நோக்கி
நெய்தவழ் வடிவேன மனன னிலத்தினிலி ரங்கிச்சென்று
செய்தவச சங்கயோகி செய்யதாண மலர்கள் சூழ்த்
துய்தவ விமானஞ்செல்லாச் சூழ்ச்சியெற கருடியெனருன். (113)

என்றது *முனிவன் வேந்தே யிறையவன் கயிலை யின்கண்
மன்றலங் கமலத்தோனு மான்முத லெவரும் பாதங்
கனநிட நடந்து செல்லுங் காரண மறியாயபோலும்
சென்றனை மானமேறிச் சிவவப ராதஞ் செய்தாய். (உ௬)

வெய்யதா நரகமெல்லாம் வீழ்ந்தனை செல்வா யென்ன
மெய்யெலா நடுங்கிப் பூமேல் வீழ்ந்தக மயங்கி வேந்தன்
செய்யலா நனமை தீமை தேற்றிலேன் இறியேன் றியே
ணையனே யுய்யீமாறெம் கருளனின் கடமை யெனறே. (உ௭)

மாதவன பாத் நோக்கி வீழ்ந்தான் வணங்கா நின்ற
போதவன வதனநோக்கிப் பொருவிலாச் சங்கயோகி
ஆதவன் கிரணங் கண்ட வந்தகா ரங்கள்போல
ஓதவன் பாவகீக்கு மொருவழி யுணாப்பானகி. (உ௮)

கோகில புரமென்றோதுங் கோதிலத் தலத்தின் வண்மை
பாகிய னீத்தநன்மை பவித்திர மூத்தி செம்மை
யாகிய துணாததநு கேக லாடலபோற் றிடலெய வித்தே
யோகிப ர்க் கரியமோக்கத் துறறிடப் புரிந்தானிடால். (உ௯)

மாதவச் சங்கயோகி வழுத்திய கதையாமில்தைப்
பேதமில் ஈகாக்குச் சொற்றேன பின்புனக் களித்தேனென்று
நீதமா தலநீர்மூத்தி நிகழ்தரு வ்சேட மெல்லாந்
காதலா லென்கைநெலவி கனியெனக் காட்டினானல். (உ௯)

ஒருபத்தெட் டாம்புராணத் தயர்ச்சவம் பொருரை மானமியத்
திருபத்து மூன்றுதொட்டு முப்பத்தொன்றி யுதியாக
வருபத்திச் சரிதமமபை மானகர்க் குரித்தாமென்று
குருபத்திச் சூதனெல்லங் கூறுதன மேயினானல். (உ௯)

புராணவரலாற்றுச்சுருக்கம்முற்றிற்று.

நான்காவது

புராணவரலாற்றுச்சுருக்கவசனச்சுருக்கம்.

தபோதனர்களே! பரிமளம் வீசுகின்ற கொன்றை மா
-லையைத்தரித்தருளிய வெபுரான புண்ணிய சரித்திரங்கள் ஆதி
சேடனானும் அகல்வதற்குடங்குவதன்றானல், மூகையாகியபுரன்

யெவ்வாறு சொல்வேன; அவாவசத்தனாகி யெட்டிமைட்டிஞ் சிறிது கூறுகின்றேன கேட்டருள்வீராக”.

கைப்பொருளுள்ள காலத்திலே நல்லறம் தேடுகின்ற வர்களைப்போல சிறுவயதிலேயே கறகவேண்டும் ஸூலகைக்கறபோகளைப்போல யௌவனத்திலேயே இத்தராதலத்திலுள்ள சிவாலயங்களை முழுவதான தெரிசனஞ் செய்யவேண்டும் எனயான சங்கற்பஞ்செயது திருக்கயிலாயம், காணத்தி முதலான திவ்விய ஸ்ஷேததிரவங்களைத் தெரிசித்து பூவலங்கொண்டு மதுரையில் சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கிச்சிலநாள் அங்குத்தலவாசமுஞ்செயது, அப்பால் திருநெல்லை குற்றால முதலிய ஸ்தலங்களைக் கண்டு சேவித்துப் பொதிகையினமேவி அகத்தியமா முனிவரைச் சேவித்து அன்றிரவு அவவிடத்திற்றங்கி, மறுநாட்காலைப் பிறபொருநரைநித் துறைதோறு நீராடி இருகணாகளிலுமுள்ள சிவாலயங்கண் முழுவதும் தெரிசித்துக் கடைசியாய் நாமாதூர திருமாதூர நட்டிற்று வாழுகின்ற அம்பைமாநகரத்திற் பொருநரை நதிககையிடஞ் சார்ந்தேன.

அவ்விடத்தில், திருமால், பிரமன் முதற்றேவர்கள், முனிவர்கள், மறுமுள்ளபுனிதர்கள் யாவரும் தங்கடங்கள் மணியியருடன் களிப்புற்றங்குள்ள தேவிதீர்த்தம், சாலாதீர்த்தம், தீபதீர்த்தம், காசிபதீர்த்தம், கோகிலதீர்த்தம், புழுமாரிதீர்த்தம், குண்டதீர்த்தம், என்கின்ற ஏழுவகைத்தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செயது தங்கள் தங்கள் நகராஞ்சார்தல் கண்டு களிப்படைந்தேன; உடனே சென்று அவ்வெழுவகை நீர்த்தத்திலும் நீராடி அடுத்த விளங்குகின்ற சுவர்ணவிமானங்கள் சூழ்கத கோயில் வலங்கொண்டு சென்று சுவாமி காசிபேசுவர், மரகதாம்பிகை, எரிததாட்கொண்டவரதர், திருமூலநாதர், புருடோததமா இவர்களை வணங்கிப் பிரசாதமும்பெற்று ஒருமாதம் ஆங்குத்தலவாசமுறறு, இங்குள்ள தலம தீர்த்தம் மூர்த்தி விசேடங்களை யுயரநிபிற உணரநினைந்து, என்குருநாத ராகிய வியாசபகவானை யடைந்து வணங்கி வினவலும் அப்பொருந்தகை முனிவன சொல்லலாயினான்:—“சூதனே, ஆதிகாலத்தில் உலகமெல்லாம் ஒருகுடைநிழற்றி அரசுபுரிந்த வீரசேனமகராஜனொருநாள் என்குநதடையின் நிச் சஞ்சரிககவல்ல தன்னோர் விமானத்தில் ஆலோகணிததுப் பூலோகமெல்லாஞ் சுற்றிப்பார்த்துக் கயிலையங்கிரிச்சாரஸையடைதலும் விமானம் மேற்செல்லாது தடைபட்டு நிறநகித்தேரிநது

1; ராணா ஷரீஃர் றுச்சுருக்கவசனச்சுருக்கம். ௧௩

நீதிக்கிட்டுக்கீழிறங்கி, அங்கு நீட்டையிலிருந்த சங்கயோகியை வணங்கிக் கேட்க, அம்முனிவன், அரசனே யிது சிவபிரான் வீற்றிருக்கருங்கையங்கிரியென்று தெரிந்திலையோ விஷ்ணு, பிரமாதியரும் தங்கள் தங்கள் கால்கள் நோவ நடந்துவந்து தெரிசனை செய்து போவார்கள். இவ்வாறிருக்க விமானம் தடைப்பட்ட தே தென்று சததும் அசசயில்லாமற கேட்கினாய்; இனிநரகமெல்லாம் உனக்கே உரிமையாகச்செய்து கொண்டாய்; சிவஅபராதியுமாய்; எனறோதினன். இவ்வசனங்களைக்கேட்ட அரசன், நடுநடுங்கி மீண்டும் அம்முனிவனை வணங்கி, இவ்வபராதம் நீங்குமாறு அடியேனுக்கு ஓர் நல்வழிகாட்டியருளவேண்டுமென, சங்கயோகி அவ்வரசனை அம்பைமாநகரத்திலழைத்துச்சென்று அழுவகைநீதத்ததும் விதிப்படி ஸநானம் செயவித்து, சுவாமிகாசிபவரதா மரகதாமபிகை, எரித்தாட்கொண்டகடவுள்—இவர்கள் சன்னிதிவணங்கச்செய்து மானியங்களும வரனமுறையுரைத்து சிவ அபராதமுதலான பாவங்களும் நீங்குமாறு செயதான்.

மேற்புகன்ற சங்கையோகி வீரசேனமகாராஜனுக்கு ககூறிய அம்பைமானியத்தை இன்றுனக்குச் சொல்லினேன். என்றுதலம், தீர்த்தம் மூர்த்தி இவைகளின் விசேடமெல்லாம் உள்ளனகைகெல்லிக கனிபோல் விளங்க எனக்கு உரைத்தான்.

முனிவர்களே! பதினெண்புராணத்திலொன்றாகிய சைவபுராணம், தாம் பிரவருணிமாதியததில் அததியாயம் இருப்பது மூன்றுமுதல் முப்பத்தொன்றுவரையுள்ள ஒன்பது அததியாயங்களும் இவ்வம்பைமானியத்தையே கூறுகின்றன என்று சூதமுனிவாமேற்குறையினார்.

புராணவரலாற்றுச்சுருக்கவசனச்சுருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
தலவிசேடச்சுருக்கம்.

கரிய மாயனோடயனிவா புகழ்வது கருதப்
பெரிய தாகிய வினைத்தொடரறுப்பது பேசற்
குரிய நாவிலுங் கருத்தினு மிணிப்பதங் ருற்றோர்க்
சரிய நாத்கதி யணிப்பதங் வம்பைமா தலமே.

(க)

எண்ணும் யாவையு மீவது மெவ்வகை யறனும்
பண்ணுங் காற்பல னளிபபதும் பவக்கொடு வினையை
நண்ணுங் கரீலத்திற ரெலைபபது நயந்தெதிர நோக்கக
கண்ணுற ரூர்க்குவி டளிபபதும் காசிப தலமே.

(உ)

அம்பை மாதலத் தேட்டவ ரமரர்கோ னுவா
ரம்பை மாதல மெண்ணினே ரயன்பதி யடைவா
ரம்பை மாதலஞ் சொல்லினே ரரவனை யமர்வா
ரம்பை மாதலம் வாழ்பவ ரரன்கதி யடைவா.

(ங)

இந்த மாதலத் தொருகண மிருப்பவர் தமக்கு
மெந்த மாதலப் பயனகளு மினிதினெய துறுமே
விந்த மாதலத் தனுதின மிருப்பவர் பெருமை
யெந்த வானுயா னியம்புவ னியாவாக்கு மரிதே.

(ச)

சந்த வார்முலை மரகதத் தையலபால் விளங்கு
மெந்தை யாரவன் விளங்கலா லவனுறு மெவருங்
கந்த மார்மலர்க் கற்பகக் கானவா னகமு
மந்த மாலயன் பதனகரு மணுவினு கணியார்.

(ரு)

மல்லெ லாந்தருங் கடலெலாம் வளைந்தமா னிலத்தி
னல்லெ லாந்தருந் தலமெலா நறறவ நாளு
மெல்லெ லாங்கெட நோற்றவா தாழு மத தலத்துப்
புலெல லாம்பெறுங் கதியினிற் சிறிதெனும் புகுதா.

(௫)

பந்தித் தாரணி வேதங்க ணீடுமுன் பனிகு
ரந்தித் தண்கதிர் வெங்கதிர் பிறக்குமு னமல
நந்திக கண்ணுத் தூணை படைக்குமு னளினத்
துந்திக் கண்விதி யுதிக்குமுன னுள்ளதத் தலமே.

(௭)

சிலங் கண்டது தெய்வதங் கண்டது சிவனார்
கோலங் கண்டது மூன்றிரண் டாயகு ரோச
சாலங் கண்டது சதுர்புக மளவில தான
காலங் கண்டது காணவுங் கதிப்பதித் தலமே.

(௮)

தோணி போன்றது பவக்கடல் கடத்தலிற் ரெங்கு
மேணி போன்றது வான்கதி யேற்றலி னிறைவன்
காணி போன்றது வுளிப்பதிற் காசினித் தேர்க்கச்
சாணி போன்றதங் கமலமா ரம்பைமா தலமே.

(௯)

அஞ்சம் போன்றது நலம்பகுத் தருளலிற் கரிய
மஞ்சம் போன்றது மனனியி னோம்பலின் மலர்ந்த
கஞ்சம் போன்றது திருமக னுறைதலிற் கற்பி
னெஞ்சம் போன்றது நேர்மைக் க ரத்தல நிமலம்.

(10)

வேறு*

தணியாத கோபர்களுந் தாராத லோபாகளுந் தவள வெண்ணீ
றணியாத பேயாகளு மாறாத நோயர்களு மரஞாக் காளாப
பணியாத பாவர்களும் படியாத சாவாகளும் பாாம டந்தை
மணியா தின மதாணியெனு மத்தலத்தி லுறுவாரோல வானோ
சாவார. (11)

ஆகமங்கள் கற்றாலு மதன்வழியே யுறாலு மளவி லாத,
யோகமகம் புரிந்தாலு முயாதவங்க ளிருந்தாலு முணவற ருது
ம், போகமய லவித்தாலு ம்புகழமரபி லுதித்தாலு ம்புவியான்
டாலும, பாகமர கதமணியார் பயிலிடத்துப பயிலாகா
யாவர் தாமே. (12)

கமபையிலே யிறந்தாலுங் கவலையிலே யிறந்தாலுங் களவு
செய்து, பமபையிலே யிறந்தாலு ம்பசியனுங்க விற்றந்தாலு
படுநோ யாலே, வெமபையிலே யிறந்தாலு ம் வேறுவிதத் திற
ந்தாலு ம் வேதங் கூறு, மம்பையிலே யிறந்தாக ள் என்கயிலே
சிறந்தார்க ளளவில் சாலம். (13)

கற்பகத்தி லிருப்பவருங் கதிமதிமண் டலத்தவருங் கனக
க் குனறப, பொறபகத்தி லிருப்பவரும் போதனக் கிருப்பவரு
ம் பொருவின் மாயோ, னறபதத்தி லிருப்பவரு ஞானதலத் தி
ருப்பவரு நாதன கைலை, வெற்பகத்தி லிருப்பவரு மம்பைநார்
தனிலிருக்க விருமபு வாரால. (14)

அன்பாலே யகமுருகி யருங்காலை துயிலெழுந்தங் கமுதே
போதை, தென்பாலே பெருகிவரு பொருநையிலே நீராடிச் செ
பங்கள் செயதே, யென்பாலே யணியணிந்தா ரடிவணங்கி பொ
ருகணமங் கிருக்கப பெற்றா, முன்பாலே யிருவந்தொழு மூவா
த பெருங்கதியா முத்தி சேர்வார்.

ஒருநாளங் குபவாசத் துடனிருந்து ருயிலேச ருபய பாதத்,
திருநாள மலீர்பணிவார் சிவபெருமா னுருவணிவார் கிடைக்கூர்ந்
தங், கிருநாள முபவாசத் துடனிருந்தே யெரித்தாட்கொள் ளி

வறவற போற்றிற், கருநாஞ்சீங்காநாராயக் கண்ணுதலார் திரு
மேனி கலப்பா மாதோ. (108)

கோதான மளிப்பவர்கள் கோதான பிறப்பமுந்தார கொழு
மை வாயநத, பூதான மளிப்பரிதம் பூதான நகரடைவார பொ
ருவில் சொன்ன, மாதான மளிப்பவர்கண் மாதாவின கருப்பனு
கார மறுவில் வித்தி, யாதான மளிப்பவர்கள் யாதானுந தயார
னுகா ரிமையோ ராவார். (109)

அடியாருக் கதலத்தி லமுதொருநா ளளித்தவாக ளளவில்
காலம், படியாருக கரகாசிப பண்ணவாக்குங் கோவாகிப ப
தமத தோனும், வடியாரு நேயியங்கை யரிபவனுந தெரியாந
வரகன மேய, கடியாருங் கயிலையிலே கணததலைவ ராயசசிவ
ததிற கலப்பா ரப்பால். (110)

சதகோடி பரிமகஞ்செய பயன்பெறுவ ரொருநாளேத தல
வா சத்தாற், சதகோடி சிவதருமப் பயன்பெறுவ ரிருநாளேத் த
லவா சத்தாற், சதகோடி யறத்தினயம பெறுவாராக ளிரண்
டொருநாட் டலவா சத்தாற், சதகோடி சதாயுகங்வுள் சிவதல
த்தில் வாழ்வாரித் தலத்தில் வாழ்வார். (111)

மானவரி நயனியெனு மதிதிமுனர்ப் பயந்தெடுத்த வலா
ரி பென்பான, றுனவரை வதைபுரிவான கருணையிடு பொருரை
யிரு தாள்க றுன்னி, றுனவழி தவமுஞறறிக் கருததுமுறறி
வானவாகோ னலமுந் கண்டா, ளீனவழி வரும்பிறவிக் கடல
கடந்தா ளவன்பெருமை யிசைப்பார யாரோ. (112)

காசிபரும வசுமனனுந் கதிர்குலத்தி லுதித்தவிரு காளையோ
ருந, தேசிலகோ லிப்பிரனும் பிரமோத ஸோடரிய சிவசன மாவு,
மாசிலா சியற்றியவோ ரிறையவனும் பெரிதுமக மாறறலோடி,
பேசினிய தவம்புரிந்து பேறுபெற்ற ரததலத்தின பெருமை
யாரோ. (113)

நற்றவத்தீர் கோகிலமு மத்தலத்தி லுதித்ததன ஞான
மேவிப், பற்றலித்த படிவருக்கு மரிதான பரமசிவ பதியை மே
னாள், பெற்றதெனி லவணிருந்து மகம்புரிந்தார தவம்புரிந்தார
பிறைய ணிந்தராக், குறறதிருப பணிகளசெயதா ருயர்க்கிமே
லிருப்பொனு முண்டேண் டாமால், (114)

வளப்பரிய ருவினகரத் தலமகிமை சேடனுக்கு மனத்தினு
ன்னி, உளப்பரிய தெனச்சூத முனியுணைப்ப முனிவொலா மன
கை கூப்பித், தளப்பரிய வயன்மாய னறியாத தனிமுதலேத நா
முது போற்றிக, ருளப்பரிசி ன்னினைமொழித் தவச்சுதன மு
கரோக்கிக கூறு வாரால். (௨௩)

திருக்காசி பேசுரத்தினு றலமகிமை செவிமடுததேந தெவி
ட்டா வினப்ப, பெருக்காழநதே மிம்மைபொடு மறுமைபெறு
ம பேற னைத்தும பெறறே மேனு, மிருக்காதி புகழ்நீர்தத மவி
மையெலாந கேட்கமன மிசைநதே மென்ன, வருக்காறு படல
ருக்கு ன்னினைமொழிக் கொருசூத னுணைப்ப தானு. (௪)

தலவிசேடச்சருக்கம்முற்றிற்று

தலவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

திருமால் முதலிய சகலதேவர்களாலும் துதிக்கப் பட்டது
ம், கன்மபாசத்தை யறுக்கத்தக்கதும், பேசியநாவிலும் எண்ணி
யகருத்திலும் இனிக்கத்தக்கதும், தெரிசனை செயபச் சிவகதிதரத்
தக்கதும், அபிஷ்டமெல்லாந கொடுக்கத்தக்கதும், ஏதேனுமோ
ரறஞ்செய்யுந காலத்திலேயே அதன பயனுற அளிப்பதும், அவவ
ம்பைமா தலமேயாம்.

அன்றியும் அத்தலத்தின் பெயா கேட்டவர் தேவராவார்; மனதி
ல் நினைத்தோர் பிரமனாவார்; வாக்கினாலுச்சரித்தோர் வீஷ்ணு
வாவார்; அத்தலத்திலேயே வாழ்பவர் சிவகதிக்குரியராவார் இத்
தலத்திலொரு கணப்பொழுது வசிப்பவா எவ்வகைப்பட்ட த
போபலன்களு மினிதினெயதவாராயின, இத்தலத்திலேயே வசி
ப்பவர்கள் பெருமைமுழுதும் யானெவ்வாறு சொல்வேன. அத்
தலத்தில் வசிப்பவர் விண்ணுலகம், வைகுண்டம் சத்தியலோகம்
முதலான பதவிகளையும் சற்றும் விரும்பார். அளவற்றதவத்துய
ர்ரத முனிவர்களும், இத்தலத்தில் முனைத்தெழுந்தபுற்கள அடையு
ங் கதிக்கட அடையார்கள். இத்தலம் வேதங்கள் சநதிரஞ்சரியாக
ள திருமால் பிரமன் இவர்களினும் பழைமையானது; நலமெலா
ஞ் சிறக்கப்பெற்றது. தெய்வத்தன்மையுள்ளது. சிவபெருமான்
திருவிளையாடற் கோலத்தால மேனமையுற்றது; ஐந்து ருரோச
விசாலமுள்ளது, சதுரயுகம் பலகண்டது, அழிவிலலாதது, பவத்

கடல கடத்தலிறுணிபோன்றது, வான்கதியேறறலில் ஏணி போன்றது, சிவபெருமானுக்குறைவிடமாயது, பூமியாகிய தேருக்கு ஓர் அச்சாணிபோன்றது, கலமெல்லாம பகுத்து அளித்தலில் அன்னமொத்தது, மன்னுயிர்கட்கு நீருண்டகருமேகம்போன்றது, திருமகளுக்கோ தாமனாயொத்தது, பரிசுத்தத்தாற கற்புடைய மடவார உள்ளம்போன்றது.

பூமிதேவி மார்பிலணிந்த பதக்கமெனச்சிறந்துள்ள அத்தலத்தில் வந்தவர் எப்படிப்பட்ட பாதகராயினார் தேவராவாஸ்ரீமர கைவலலிசமேக ஸ்ரீகாசிபேசுரா எழுந்தருளியிருக்குமித் தலத்திலவந்து வாசஞ்செய்யாதவர்கள் வேதாகமங்கள் நிறு அத்தன வழி நடந்தாலும் அருமையான யோகம்முதலியவைகளைச் செயதாலும், மேற்குலத்திற பிறந்தாமலு பாவர்களை பாவார்கள்.

இத்தலத்தினர் எவ்விடத்தில் நிறுந்தவர்களுக்கும் மேகத்திடைவராகள, சுவாககம், சந்திரசூரிய மண்டலங்கள், மகாமேருக்கொடுமுடி சந்தியலோகம், வைகுந்தம், ஞானபூமி கைலாசம் முதலான பதவிகளில் வசிப்பவர்களும் இத்தலத்தில் வந்து வசிக்க விரும்புவார்கள்.

உள்ளனபுடையவராய வைகறையாமத்திற பொருநையில் மூழ்கி நிறணிந்து சுவாமி காசிபேசுரப்பெருமானைச்சேவித்து, ஒருநாளைப்பொழுதேனும் அந்நிலத்திறங்கப் பெற்றவா அழியாத சில கதியடைவார்கள். ஒருநாளித்தலத்தில் உபவாசமிருந்து சிவபெருமானை வணங்கினோர்கள் சாரூபியபதவியடைவார்கள். இரண்டிராஸ்பவாசமிருந்து எரித்தாட்கொண்டபெம்மானை வணங்கினவர்கள் சாயுச்சிப்பதவியடைவார்கள் அத்தலத்தில் கோதானம் செய்தவர்கள் கேவலமான பிறப்பிலமுந்தா பூதானஞ்செய்தவர்கள் பிரமலோகமடைவார்கள் சுவானதானஞ்செய்தவர்கள் பிறப்பிறப்புஅற்றவராவார்கள். வித்தியாதானம் செய்தவர்கள் நித்தியானந்த பூதராவார்கள் ஒருநாளித்தலத்தில் வசிப்பவர் சதகோடி அஸ்வமேதபுலனை யடைவர் இரண்டொன் வசிப்பவர் சதகோடி சிவநாமப்பயன அடைவர் மூன்றுநாள்வசிப்பவர் சதகோடி அறத்தினபலன் அடைவர் இத்தலத்திலேயே வசிப்பவர் சிவலோகத்திலேயே வசிப்போராவார் அன்றியும் இத்தலத்தின் முகத்துவந்தால் அந்நிலம் காசிபுருணியரும் சூரியகுலத்து தித்த இரண்டு மன்னவர்களும் ஓர் அந்தணனும் பிரமோதனும் சிவசனமாவு மந்திரோரசனும் யாகங்களுந் தவங்களுஞ்செய்து

தலவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம். சுக

சூரேய்யம் நிறைவேறப் பெற்றார்கள் அஃதன்றி ஒர்கோகில
மும் இத்தலத்தின் மகத்துவத்தாற் சாபநீங்கி நற்கதிபெற்றது.
இத்தலத்தின் மகிமையெல்லாம், ஆதிசேடனும் சொல்லமுடி
யாதானாலு, என்னால் ஆருமோ என்றுகுதமுனி சொன்னதை
க்கேட்டு மறறையமுனிவர்களையாவரும் ஆனந்தவாரிதியில் முழுகி
னவர்களாய் மறறைய மகிமைகளை யெல்லாம் விரித்துரைத்தருள
வேண்டுமென, சூதமுனிமேற்சொல்லத்தொடங்கினார்.

தலவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம்முற்றிற்று.

ஆருவது.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்.

ஆதி நாட் டக்களெனபா னருமைகூர் மகளைக்கொண்ட
சோதி நாயகனை நீததுத தூயதவ ரிருவர் தேவா
வேதி நாற் புறமுஞ்ஞழ வியனமகம் புரிவ தானான் (எவான்.
கோதி னும் வினை வெள ளாறறு வழிக்கொளும் புண்ணோ கொ

இன்னனந தாதைவேள்வி யியற்றுத லறிநது தூய
வனனமென் னடையாள் செல்வா னையனை வணங்கி வேண்ட
முன்னவ னைழத்தி லாதான முன்புத நிறைம யென்றே
சொன்னனன் மீண்டு மன்னை துணைவனை வணங்கிக கூறும்.(உ)

தியக முடைய ரோனுஞ் சென்மத்தாற் பயந்தா ராகை
நாயக வின்றென்மாடடி னல்வர மருள்க வென்றான்
பேயக முடைய ரோனும் பெற்றவர் பிறத்த பெண்க
டாயக மதனிற செல்வான தம்முளங் களிக்கு மன்றே. (ங)

கருவி யங்குந்தன மாறறங் கண்ணுதற் பெருமான் கேட்டு
வருவினை யோராத நங்காய மறறினிச் செல்வா யென்ன
வருவியங் கயிலைநீங்கி யபபுறங் கடந்து தக்கன
மருவிய மகச்சா லைகருண மனகரு தீர்ப்பச சென்றான். (ச)

செனறன டாதை முன்னர்ச் சேறறுஞ் சினந்து தக்க
னனறுனை வளாத் தே னீசர்க் காயினை யதனு னீயு
முனறுனை வனுயிற் குற்ற னுயாமகந் தூய்மை யின்ற (ள். (ரு)
வின்றுனை யழைப்பிற் தாராயா ரோனவநதாய போபோ வென்று

MAHAMAHOPADHYANA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER
BESANT NAGAR, MADRAS - 600 090.

பாதக ஸுனாத்த மாறறம் பார்வதி செவியிற் கேளா
வேதகம் வெதுப்பத தாயமுன் மேவின ளவளுந தக்கன்
மோதக முனியு மெனறே மூகைய ளாளுள் கண்டு
காதக நீண்ட கண்ணீர் கனதனங் கழுவி யோட. (௬)

அவிதரு முகம்வா டிற்று னையயோ வெண்ணை யன்றிச்
சிவனையு மிகழ்ந்தா னிந்தத் தீயவன முகத்தைக் கண்டார்
கவாதரும் பாவ மெனறே காதற்பற் றறுத்தா ளாகி
இவாதருங் கயிலை செனரு ளிறைவார்சன் னிதிமுன நினருள். (௭)

நினறவள் வதன நோக்கி நோதன வறிநது நிகதன
கன்றினன புருந நாப்பன் கதுமென வுதித்துச் சீறும
வென்றிகொள் லீரன றனை வினாந்துநீ தகசன யரசம
பொன்றிடப் புரிதி யெனனப போயினன கணங்குள சூழ. (௮)

மற்றவ டன்னை நோக்கி வகுத்தநம் மொழி கடநத
பெற்றிய ளானா யஃதாற் பெருமபொறை யிமவான செய்த
நற்றவப பலத்தின் பேராய் நன்மக ளாவா யாக
வுற்றுனை யற்ற நோக்கி யுயாமணம் புரிது மெனருள். (௯)

திவரக்கணஞ் சயின்ரு னின்ன செப்பவந தேவி யத்தா
வரைக்கண மொருபா னிந்நே னுறறுவ தெவனன சொன்ன
வரைக்கணை வனர்கா லேனும வநதுவந தருளிளுலே
தரைக்கணை மணந்து பாகம் பெறவரு டருதி யென்றுள். (௧௦)

சுந்தரி யுனாத்த மாறறந் துயவன்கேட் டவவாறே
தந்தன மென்னலோடு சராசர மனைத்து மீனற
வந்தரி யிமயப பாங்கோ ராவித்தா மராயின மீது
வந்தரி வணங்குந் தெயவ வனிதையங் குழவி யானுள். (௧௧)

வநதுபாண் முரல வண்டா மறிதிரை கவரி லீசச்
சுந்துநீர்த் துளிக டாங்குஞ் செழுமரைப் பன்ன மெல்லா
முந்தவாலத் தியேந்த முதுதமிழ் மலையம் பெற்ற
மந்தமா ருத்தா லாட்ட மாதங்கி வளருங் காலை. (௧௨)

என் மணிக் கோவையேயந்த மேனையோ டிமவா னந்நாள்
தன் மணித் தரங்க வாயியெயதினன் றபோ பலத்தால்
வின் மணி தேவர் மொளசி வியன மணி யடிபார்ச்சி கெல்லாங்(ன்
மணி யவனைக் கண்டான் கனிதனன றமுவித் கொண்டா

தீர்த்தவீசேட்ச்சருக்கம்.

பிறப்பிலே நயனமில்லான் பிறகுகண் பெற்றாற்போலு
நிறப்படு மிலம்பா நெறு னீணிதிமடுத்தாற்போலு (டான்
மறைக் குலர் தேடிவைத்த மகத்துவப் பொருள்கைக் கொண்
சிறப்புயர்பரமானந்தச் செல்வநாயகனேயானான். (யசு)

சிவத்தரும் பிரசா தம்மே செல்வமே மரபனைத்து
நிவத்தொளி விளக்க வரத நிறைநதமா மதியே யென்றன்
பவத்தொடர் பிணிதவிழ்த்த பசியநல லமுதே யானசெய்
தவத்தொரு பேறே யெனனச் சரததம் புகழநதான் பின்னர். ()

மானய நயன மின்ப மல்கிடக் காதனோக்கு
மேனையங் கரத்து நலக மேயினன முத்திமோந்து
தானையந தொடைமேல வைத்துத் தனறனத் தனபி னூறும்
பானயந னுடடிக கண்ணுட் பாவைபோல் வளர்ப்பதானான். ()

கன்ன லோர வண்ண மாகக் கதித்தனள் வளரார நின்ற
வனனமென னடையா னோரார னிமாலய னருடி னன்மி
யென்னொரு தாதா யொன்றிற் கிசைப்பதற் கிசைந்தே னென்ன
மனனவன குதலைச் சொதேன வாககுதி யெனனச சொல்லாள்.

தவத்தினு லன்றிறறற் சாதனத் தாலே யாவா
சிவத்தினும்பதவி சோநது சிறநதன ராகை யாலே
பவத்தினும் பிணிக ணீபபப் பசுபதி பதும் பாதத்
துவத்தினுந் தவத்தி னின்றே சுகமபெற விடைநல் கென்றான். ()

சுதையருங் குதலை கேட்ட துயதவத் திமவா னென்ற
னிதபவா லபத்து மேய வினபவா ரிதியே நனமை
புதையமா மாறு சொற்ற யுறுவதோ முலைப்பா னுறறஞ்
சிதைவிலா வாயாய பேதைச சிறுமியாய தவநீ நிறநல. (யசு)

பக்குவ முடையை யேனும் பாலை நீ யாத லாலே
தக்கநல வயதிற செயத நகுதியென் றருளி ஞானப்
புகுகில் வாழ முதை யின்பப பூரண நந்த சோதி
மைக்கணங் கருணை வாழவை மடியினமேல் வைத்துக் கொண்
டான் (உய)

பற்றுளான் மாற்ற மின்ன பகரலுந் தவஞ்செய் வார்கட்
குறறுள காலம் யாதோ வொருபிரா னருளி னாலே
முற்றுவ முறறும் வாழநாள் வீண்செயேன் மொழிந்தே னீண்டு
சுறமினித் தரியா துள்ளந தரவிடை யென்ற னம்மை. (உக)

சிரசெனு ஞான லைராக் கியத்தினுஞ் செல்வ மோங்கு
பிரசன்ன வதன கோக்கிப் போண்ட கேரடி யெல்லாம்
பரசன்னை யிவளா மற்றப் பாவைய ளல்ல னென்றே
யரசன்ன முன்னு ளத்தி னுறெனக் காறே யென்றான். (௨௨)

தந்தைய விடைகொண் டேகித் தபோவனஞ் சார்ந்த தேவி
கந்தமார் முடியின் மீது கரத்துணை முகிழ்த்தங் கேற்றிச்
சிறையா கைந்தெழுத்தைச் செபித்தன ளாகி யுள்ளத்
தெந்தையா ரிருதா ஞன்னி யியற்றின டவங்கன் பன்னான். (௨௩)

பாகனா டவச்செங் காந்தம் பரனகக் கரும்போ னிப்ப
வேகமா விடைமேற் சென்று வியன்மலை சார்ந்து நாதன
யோகமா ரமுதே ரினற னுயர்தவத் தக மகிழ்ந்தாந
தாகமாக் கேட்ட வெல்லாந் தருதுமென துணாத்தா னையன். (௨௪)

ஐயன் செந்தமிழின் மாற்ற மம்பிகை செவிவாய் தேக்கிப்
பையவே கண்மலர்ந்த பசுபதி யிருதா டொட்டிச்
செய்ய செஞ் சடையீராகத் தெரிசித்துப் புளகப் போரவை
மெய் யெலாம் போர்த்துத் தீமேன மெழுகென விளகி யுள்ளம்.

புரிதவ நிலையி னீனகிப் பூசுரர் விடுப்ப வந்த
கரிதரு முரிவை போர்த்த கண்ணுதற கரும்பைச் சூழ்ந்தங்
கரிதரு மயனோ மிப்ப ராதியர்க் கரிய தான
விரிதரு மலாத்தாள் போற்றி வியந்தனள் புகழ்வ தானான். (௨௫)

காட்டுவா யுலக மெல்லாக் கதித்திட வினையின வாயப்ப
ஐட்டுவா யூழிநோக்கி யொன்றறத் துடைத்துத் தன்பாற
கூட்டுவாய கூடுகிலலாய ருயிலுவாய மீட்டு மாங்க
ஐட்டுவா யாடாநிறபாய யறைவதாம் பரிசோ லையா. (௨௬)

பண்ணுளே பயின்றவேத பாரகர் முனிவர் சித்தர்
விண்ணுளே பயின்ற தேவா விரிஞன்மா லிவர்க ளுள்ளத்
தெண்ணுளே யடங்கா தாகு மிறைவனே யென நிரண்டு
கண்ணுளே காலமெல்லாந் கலந்துநின் றருள்வாய் போற்றி. (௨௭)

மன்மத தகனா போற்றி மழுவலாய் வரதா போற்றி
பொன்மலை யில்லி போற்றி புங்கவ புனிதா போற்றி
தனமய முலகமெல்லாந் தழைத்தநின் மலனே போற்றி
யென்மண வாளா போற்றி யீசனே போற்றி யென்றே. (௨௮)

இத்தகை யிமவா னங்கை யெந்தைநா யகணைப்போற்றி
நித்தவெம் பிழைக ளெல்லா நீத்தெனை மணத்திற் கொண்டே
யததமு மருடி யெனன வையனு நாளை நின்னை
யித்தலை மணநது பாக மீதுமென் தேக ஹற்றான். (௩௦)

ஏகினு னுனை யிங்க ணெயதிட வழைத்துச் சொல்வான்
பாகி னுண் மணத்தைப் பின்னர் படர்தர விடுததா ளேனும்
போகினு டாதைக் கெல்லாம புகனறன ளவனு மிப்ப
மாகி னுன மணத்திற் கேறறு மணி யெல்லாம புதுகக ஹற்றான். (1)

மனைநகா விளகக ஹற்றான மணியொளிர பந்த ரிட்டான
றனை நிகர் கினைஞருக்குத் தபோதனா தமக்கு மறறக
கனைகட ஹலகந காக்குங் காவலர் தமக்கு மோலை (தான.
புனைதர விடுத்தான வேண்டும் பொருளெல்லா குவிததல செய

கடி கொண்ட கயிலைக் குளறக கற்பகத் தருமேற் காமக் (ன
கொடி கொண்டு படரு மநீதக் கோலைகா னந் குறுவே னென
மடி கொண்ட தரங்கமேல வாரிதி குளித்த வையபோன
படி கொண்டு வணங்கக் மேபாற் படாந்தன ஹதயஞ் செய்தான்.

தருவள ரிமைய வள்ளல தபோதனர் தம்மைப் போற்றி
மருகளை யழைக்க வென்ன மற்றவர் கயிலை சார்ந்த
கருணைநா யகணையேத்திக் கழறஹ் கடவு னுதன் (வான்.
றிருவுள மகிழ்ந்து செல்வான் செங்கண்மால் விடைமேற்கொள்

கொள்ளஹ் குறுத்தாட் பூதக குழுவினா தலைவா சத்தி
வெள்ளமோ டாகமாதி வேதமு மூன்ற தாசசொ
றளளரும் பதவி யோருஞ் சதாசிவ மாதி யோரு
மௌளரு மூர்த்தி யாவோ ரிருவரோ டொருவா மறறோர் (௩௫)

கின்னர ரியக்கர் சித்தர் தேகந் தருவ ரின்ன
ஹன்னுவா னவர்க ளாசை குழபவ ருரக வேந்தா
பனஹதா னவ ரரக்கர் பண்ணவா படிவ ருனை
யின்னுயி ருடம்பெடுத்தா ரியாவரு நிரண்டு மொயத்தார். (௩௬)

ஹர்வன முதல வெல்லா மொருவழி நெருங்கி மொயதத
கார்கெழு மிடறறு னியார்க்குநு கருணையங் கடைக்க ணலகி
யேர்தரு விடைமே ஹார்தவ கிமையமால் வரைக்கட செனறூன்
புரர்முத ஹலக் மெல்லாம் படாந்தன நிறைந்த வாங்கண். (௩௭)

இறை யெழுந் தருளானோக்கி யிமாலய னெதிரசென் றேத்தி
நறை மலர் மணத்தின் பந்தர் நாப்பணு சனத திருத்தி
முறை முறை பூசை நல்கி மொய்த்தவா ருயாகட் கெல்லா
முறை விடங் காட்டி நல்ல வோணாவந் துற்ற தென்ன. (௩௮)

அழகினுக் கழகு செவ்வா ராங்கென வழுத னுட்கங்
கிழைபல திருத்தி நாத னிடததுவந் திருக்கச் செய்தார்
பழமறை முதல்வி யாய பராசத்தி யாங்க ணெயதித
தழைமரை மாலை யொன்று தையலாட் கீந்தா ளந்நாள். (௩௯)

மனறலங் கமலத் தோனால் வகுத்தரு ளுயாக ளெல்லா
மினறுநின மணத்தினுக் விமமலை நெருங்க ளாலே
தென்றிசை யுயர்ந்த மறந் வடதிசை சிதையத தாழ்ந்த
வென்றச ரீரிவானத் தெழுந்தன விறைவன கேட்டான். (௪௦)

சன்னிதி வணங்கி நின்ற தமிழ்முனி வரனை நோக்கி
யினனிம வடபாற முழந்த விதைச்சமன செய்ய வல்லா
ருளணிடி லுனனை யனநி யொருவாமற நிலை யாலே
பன்னியு நீயுந்தென்பாற படாகவென் றுரைத்தா னையன. (௪௧)

மத மலை யுரித்தா னின்ன வழுதததுங் கலச யோனி
பத மலா பழிச்சி நினறன பரிணயக கோலங் காண்க
குது கல முடையேன் செயத கோதெனோ போதி யெனரு
யிது மணம் பின்னாக காண வெயதுமோ வீச வெனருன். (௪௨)

குமபசம பவத்தா னின்ன கூறலுங் குழகன கேட்டு
வெமியேன முனிவ நீதான் மேவிய பொதியச சார்பி
னமபெரு மணக்கோலத்தை நலம்பெறக் காட்டு கிறபா
மிம்பரார வருத்த நீங்க வேகுதி விராவி னெனருன. (௪௩)

என்றலுங் களித்துக் கும்ப னிறைவியோ டிறைவற போற்றிச
சென்றிட நிணையா நிறகத் தேவிமுன் சத்தி தந்த
மனறலந் தாமந்தனை வரமுனிக களித்தா ளஃது
நன்றுலாங் கன்னியாகி நானிலம வணங்கிற் றம்மா. (௪௪)

நங்கிது புதுமை யென்ன யிருடியாங் குவநது கொண்டு
பாங்கமா மனையா ளோடுந் தென்றிசை படாநது செனருன
தேங்கமழி தழிவேணிச் சிவபிரா னுமையா ளங்கை
தாங்கிய மணச்சாலைக்குண் மனத்தினுற றரித்து நிற்பான். (௪௫)

வேறு.

வானெடுத்த கங்கைவள நிறைந்து மல்கு மதிர்காசி மழுவ ஸ்னை மகிழ்து போற்றித், தேனெடுத்த பாதவஞ்சோ சிகரத் தா லே தினகரனை வழிமறித்துத் தீதினேங்கு, கானெடுத்த விரத மலை கடிநது தாழத்திக் கனகமலை வளைத்தவனைக் கனிநது போற் றி, பூனெடுத்த வுயிர்க்குலத்தி ஊடம்பே யனறி யுண்ணாத வவு ணர்வனத் துமிற்றாஞல். (சசு)

உறறவனை யில்லவன்வா தாபியொனறி யொருவனை முன கறி சமைத்தந் குறுவாப் போற்றி, நறறவனே தானைத்திதி யிர தநாளா னலஞ்சிறக்கப் புசித்தினிது நடவா பென்ன, மறறவ னும் வல்லரக்கா வஞ்ச மோநது மதிக்குடனபோயப் புசித்தவ னை வயிறறிற் றீயத்தான, அற்றமுறக் கூவினனுஞ் சாமபற னா ளா வாகவெனச சபித்துவரு மாறு கொண்டான (சஎ)

தாவவநத கன்னிகையுஞ் சதியும் பின்னர்ச சார்ந்துவரப் ப லதலமுந தாழந்து சென்றே, யேர்வந்த காளத்தியிறைஞ்சிப்போ றறி யெமமானை யொற்றிநக ரிடத்திலேத்தி, யாவவநத சடை முடியெம் மண்ண லாரை யமமாவி னடிபரவி யமபொன் றேய, சீர்வநத வவைநடுவிற் திருநடஞ் செய சிறபரனா பொறபதங்கள் சிரமேற கொண்டி. (சஅ)

மணியேந்து காழிநகர் வளைந்து போற்றி மாயூர நாதனாயு மகிழ்து பாடி, யணியேநது மாருரரணி முன் கண்டே அந்தக ளுக் கந்தகனாக கடிமை பூண்டு, கணியேநது மிடைமருநூர்க் கறப் கததைக் கண்ணறக் கருத்துருகக் ககிநது போற்றிப், ப ணியேநது குடநதை முதற பலவுந கண்டு பராபரனை யையாற றிற் பரசிப் போந்தே. (சக)

வள்ளமரு நெயத்தானம் வணங்கி யெங்கள் மழுவலனைப் பெரும் புலியூர வந்து வேண்டி, வெள்ளைவிசுட மழபாடி விள ங்கு வானை வெண்ணுவ லிருப்பானை வியந்து தாழந்து, தெள்ளு தமிழ்ச் சிராப்பள்ளித் தேவை நாடித் திருவாமாத னாரானைச் சி ர்தை செயதே, யளனிலேவேல் வேன்பழறி யடைநது வாழத்தி யாப்பனா ரப்பனடி யணியாக் கொண்டே. (௫௮)

வெண்முத்த வேகவதி விதியி னாடி வின்னவாகோன் வியந் தளித்த விமானந் தன்னுட் பெண்முத்த மீனயுனி பிறங்கும் பா

கப் பேரரசின் ருமரசம் பெரிது வாழ்த்தித், தண்முத்தர் புலவர்
ருடன் சார்ந்து காளுந் தமிழ்விளங்குந் தமிழ்ச் சங்கந தனைச் சே
வித்துப், பண்முத்தம் பூணுந்தாச் பதத்திற சாத்திப பரங் கு
ன்றத் திருப்பாணப் பணிந்து போற்றி. (௩௧)

சென்னுந் குருபாணச் சேவை செயது தேவொலாம வே
ண்டெலிற் சிந்தை கூர்ந்து, கன்னுந் கடல்பருகி மீட்டு நலகி
நாற்கவிதை யுடனயந்து நனிநத்தென்றல், வந்துது நெல்வேலி
வரதர் பாதம் வழிவண்ணையடிசென்னி வனைநது மானது, திருநா
ரும புடார்க்குனத்தி லெனக ளன்னை யிடத்திருப்பான் நடப்பது
ம மிதயவ கொணடே. (௩௨)

பாவையரின் மயினடிப்பப் பசியகிள்ளி பண்ணெடுப்பப்
பொழில் பலத்தின் பரிசு நல்கும், பூவைநகா தனையடைநது பு
துநீராடிப் பூக்கொயது மணலி லிங்கம் புதுக்கி க்கைலை, கோ
வையதி லாவகித்துக் கோட னோக்கிக் கோட்டிசு றொனப்பெயரு
நு கொடுத்திப் போற்றித், தேவையுறு வரமனைத்துஞ் செய
யோ னல்கச் சென்னியிசை தாங்கின னாயச் சிந்தை கூர்ந்தே. ()

கருமூலம் பிறநதிறந்து கழிவ தான கடலகடப்பக் கமலம
லர் கதித்தோன் முன்னாட். குருமூல மொருயாகந் குயிலா நிற
பக குண்டகி மண்டெரியிற் குருத்தெழுந்த, திருமூல நாதருக்
குந் தேவியார்க்குந் தேன்பாவி னபேடக மமுதுஞ் சேர்த்தி, வ
ருமூல மந்திரத்தான் மகிழ்ந்து தாழ்ந்து வரம் பெற்றுத் திரிகூ
ட மலைக்கண் வந்தான். (௩௪)

மாலையிலே கடன்கழித்து மனையா ளோடு வனிதையொடந்
கருந்தியங்கண் வளர்வ தானான், காலையிலே துயிலெழுந்து நடந்
த கன்னி காலணியி னவமணிகள் கலந்து ராயவ், வேலையிலே க
தித்தெழுந்து விளங்கா நின்ற வித்தாரச் சித்தினாயாம் விமலை த
னனைச், சோலையிலே திரிகூடத் தொடரி லாங்கண் றோன்றவெ
ன வப்பொழுதே தொடரா நின்ற. (௩௫)

வற்றாத வடவருவி வருநீராடி வனைமதில் சூழந் தாலயத்தி
ன் வாயின் மேவப், பற்றாத வைணவர்க ளுண்ணி செல்லந்
பாற்றன்று நிற்தியெனப் பரமயோகி, நற்றாய்த் துவவணிந்து
நாமந் திட்டி நாரணவென் துருச்செய்ததுக் கோயி னன்னி,
மற்றாரு மதியாது மணிபோ னின்ற மாலவனை முழுவலகு வனை
து போற்றி. (௩௬)

தெக்கணகை லாயமெனச் சிறப்புற் றோங்குஞ் சிவசைலத் தற்புதனார் திருத்தாண் மேலி, முக்களவி னிழலிடத்தே முனைத் தெழுந்து மூதண்ட கோடியெலா மூனன ரீன்ற, விக்குமொழி யுலகன்னை யிடத்து மேய வெம்மானின் செம்மலர்த்தாட னே வல பூண்டு, பக்கதுறு மனைவியொடும் பாவையோடும் பரிபுர மிழ வணக்கூடம் படாநதா னப்பால். (௫௭)

அத்தடத்தின முனைத்தெழுந்த வனக லிங்கத் தடிபரபிப பா மாலை யணிந்து நின்றான், சித்தமறு மெயஞ்ஞானி செயலே போ லத் தென்றிசையும் ஊடதிசையுஞ் செவ்வேயாகி, யொத்தாடா தாற மமிழமுனி யோங்க னங்கை யொருபரமன் மணக்கோலமு னனி யுன்னி, நத்தியநதக திசை நோகடி நயனம வைத்து உட கைமனை யோடவனே யாழு நாளில். (௫௮)

அமுறைநரு தாராகி யரிவை யாகி யமபுவியில் வந்து தித்த வமுத மன்னாள், செம்மைகரு குறுமுனிவன திருமுன சொறு செநதமிழிள முனிவரகே டைய பாவ, மிமகையிலே மும்மையிலே யியற்றி ஒரு மெண்ணினைத் திடவுண்ண வெயக வீழ், வெம்மையற வாடலன்றி விதியின் மூழக விதேக முததி தலை டைய வேண்டு மென்றே. (௫௯)

முன்னாழிற் பராசத்தி முதிய குனற மொயகுழற்கோர் மா லையென மொழிநதங் கீநதாள, பின்னாழி லவணினக்குப பிர சா தமமாயப பெரிதருளப் பீடுபெறு பேதை யாகித், தெனனா டடி வின்னோடு சிறநது வந்து தெனமலையி னினகூடஞ் சேரப பெறறே, னிநநாளி னதிவடிவா யிலங்கு தற்கே யெனக்குவ் டை நலகவென வியமபி னாளால். (௬௦)

இமமொழிக ளமுதமென விருசெவிக்க னேகுதலுந் குறுமு னிவ னெழுநது போறறி, யம்மணிநீ யுலகனைத்து மீனற வாயு ம் யனுதினமு மமுதாட்டி யளிககின ருளுஞ், செம்மையிலே வேண்டுவன வெல்லாஞ் சோததிந் தீராத வினைதவிழ்த்துச் சிறந தமுததி, தம்மையுமே தருசத்தி தானு மன்றோ சாற்றுவதென் றி ருவுளமபோற மழைக்க வென்றான். (௬௧)

கொழுத்த தமிழ் பழுத்தமுனி ருயின்ற சாலைக் கூடத்து நனந்தலையிற் குருத்தெழுந்தே, யெழுத்துமுதற கலைமறை எல்லாந் தேர்ந்தோ ரியல்பி னவில் செநதமிழி னியல்பே பா லுந், கழுத்திடத்துக் கரமடுததங் குலகங் காத்த கண்ணுதலா ரு

யாக்கருளுங் கருணை போலு, மழுத்துபவத் தொடக் கறுத்தா
ராளு ஞானத் தணிபோலு மொழுக்குநிறை வமல முற்றுள. (1)

காமரசன் கழிந்ததுவங் கருதிப் போற்றுவ காரணத்தி ரார
ணத்தி ரந்தக் கன்னி, தாமரச மாணியிலே சனிதத தாலே தாமி
ரப ரணியெனப்பேர் தழைக்கப் பெற்றுப், பாமரசன் கத்தினா
க்கும் பதவி நல்கும் பலதுறையும் பலபெயரும் பரித்தா ளாகி,
நாமரச நீததம்வமயி னுனஞ்செயமி னலநதருவா மெனத்தினா
வாய நவிற்றல் செய்தே (௬௬)

பாசிமணா மீனல்லி பவள முத்தம் பணிவழகை சுழிவல்லி
பாநதன் வாழை, மூசலவ னுமைதளிர் முறையே கூந்தன முகந
யனம் வாயிதழ்பன் முழங்கு கண்ட, மரிதிறன் முநதியிடை ய
ல்கு லூரோ டாமுழநதான் புறந்தாண்மைய யாக நாளும், பே
சினிய பொருந்தமெனும் பெண்கீழ நோக்கிப் பெரியகடற் செல்
வனகம் பிறங்குற றுளால. (௬௭)

பொதியிலே தலைகொண்டு புணரி புக்க புனிதமாய் வழுநொழுது
பொருரை பெனனு, நதியிலே யெவனேனு நானஞ செய்வா
நலம்பெறுவா பருவமுறுநா ணீரடி, கதியிலே நிறுத்துது
றை கண்ககி, ருகுந கண்டாலுங் கேட்டாலுந கைலை யென்ற
பதியிலே நிலைப்பருளும் பாவனத்திற படாதுறைகள் பறபலவா
ம் பகரக்கேண்மின். (௬௮)

சேரமே யகததியமே சக்கர தீர்த்தந் தெனிகின்ற பாவனவா
மனமார் தீர்த்த, நாதமுறு விககிநேச நாரணிக நல்லநந்தம் வா
ணமொடு நயம்பாஞ் சாலங், காதலருள் சுதர்சனமே வாராக
மமே கமழ்தாம்பி ரவனனிமுனி கன்னியோடு, பாதகந்திர வா
ருணமே பழமையான பாவநா சம்துர்க்கை பாவ நாசம். (௬௯)

கூறுகின்ற ஹவரமே யாலவாயமுக் கூடல் பஞ்ச வ
டியெனும்போ கொண்ட தீர்த்த, நாறுவயற நிருமல நகரமப்
பா னலம்பரவு மம்பைநகர நளிற்கொ டீர்த்த, மாறுநடுப் பிர
வாகத தமார் திலைகு மனகமுறு திருத்தேவி தீர்த்த மண்ணப,
பேறுதவி தருசாலை தீப தீர்த்தம் பேசினிவ காசிபமா தீர்த்தம் பி
னனர். (௭௦)

கிருமிகரங் கோகிலமா நீததங் கீழ்பாற் கிளர்ந்தெழுநது
பொங்குபெயா கோடி தீர்த்தந, திருவானை சுரமாதி வராக
தீர்த்தந திகழ்சேமஞ் சாவமொடு காஞ்சி தீர்த்தம், வருவராக

ஞ்சரசு பதியாந்திர்த்த மறவொரு கண்ணுவனார் வரமார் தீர்த்தம், கருவாரூர் அயரொழிததக் கடவுண மூத்தி காட்ட வல ஸ திருச்சுழியாங் கழற்குக் கேண்மின. (௬௮)

கனர்கொடினா வேழந்தி நாசவாறு நறசிந்து பால்கலியா நவிலு மாறே, டொளிர்சாலி நதிரோடங் குறற்கோரை யுந்து மணி முத்தந்தி யிவைக னொன்றாய்க், களியுடனே கலககின்ற அறையிற கறறோ கருதுதிரு வலஞ்சுழியாக் கழல்வ ரப்பரல, தெளிவளஞ்சோ சேதரமா தீர்த்தம் பிணைத் திகழுகின்ற சேனே திரநற தீர்த்தமாமே. (௬௯)

வரசித்த தீர்த்தமொடு மெனன தீர்த்த மாண்டவியஞ் ச நதிரனா வரனார் தீர்த்தம், திரவிருடி தூக்கையொடு சோம தீர்த்தம் தெளிகின்ற புனனாகு சேதரம்மே, சருவமொடு கங்கையுறோ மேச தீர்த்தம் தனைகருந் அருவாச தீர்த்தம் சார்ந்த, சரமருவுங் கோதண்டங் காண்டபமமே கருத்துதவு மாதவப்பேர் கழறு நீததம். (௭௦)

கதியாதி விசுவேசங் காந்தா வம்மே கனசங்க மந்திரோச தீர்த்தம் காவாரா, பதியான தேவேந்திர தீர்த்தம் பாரிற் பவித்திர மமா வுருந்திரப்பேர் படைத்த நீதத, நதியாரு மககினிச ஞான பாத நறறுருக்கை யுருமலையா நவிலு நீதத, திதினே வாசமெனச செப்பு நீததம் சிறந்த சிவதுரு அறைப்போ செழித்த நீததம். (௭௧)

தழுவுகுட்ட மிருடியொடு சடாயு நீததஞ் சார்ந்த பிதிர் தீர்த்தம்பி ரதிசமபூணங், கழுவுபவம் புன்னுகங் கோமுகையே கனராஜ விலவேசா கமமு நீததஞ், செழுகோதா வரியொடு முக கூட தீர்த்தம் திகழசாலையெண்ணு தீர்த்தம் பூர்ணம், தாமமுமங்க னேசமெனந் அய தீர்த்தம் தோமில்கரு ணநந்த சோயம்பபால். (௭௨)

தரங்கமுறு சோமெசம் வைகுந்தம்மே தணியாத காந்திசரு சக்கர தீர்த்தம், திரபஞ்ச கேத்திரமே நவமார் தீர்த்தம் சிறப்பு யாந்த சரசசுவதி சாலா தீர்த்தம், பிரமமொடு திருவக்கிவி லிறங்கு தெப்பம் பெருமைபெறு சங்கமெனப் பெயர்கொ டுகந்த, திரமான காராலக் குமியாந் தீர்த்தம் திகழவேத வாயுவனனி தீர்த்தம் மப்பால். (௭௩)

அயமைபெறு நாரசிங்கஞ் சேமேசம்மே அளங்கு சங்கம்

லைவாயாஞ் சுகிர்த நீத்தம், வாய்மை பெறு துறைகளின்ன வ
கைய தாரு மற்றுமுள நீத்தனகள் வரம் பிறராகுஞ், சேய்
மைபெறு நீத்தயிவை பொதுவே தெய்வச் சிறப்புளதும் பிறநதி
றந்து தேய்வதான, நோயமையறத் துடைப்பதுவு மான நீத்த
நோக்கிடினோ ராராகு றவலக கேண்மின. (ஏச)

கழுமினொடு புறக்கனக்குங் கான வேதன கறகின்ற வன்னிக்
குங் கழிந்த செனம், முழுதுணரு ஞானநிலை மூட்டு வித்துமுழு
கிடலுங் காபாலி முதுநீர் வையந், தொழுமரசா மடநதையரா
ய்த் தோற்று வித்துத் தூயமை நலகி யிம்மைநலம் துயப்பச் செ
யது, பழுதில்லிவ பரகதிமேற் பரவச் செய்த பாவனமார் திரு
த்தேவி தீர்த்தப் பண்பே, (ஏடு)

வசுமனனா மரசர்க்கு வலியாற் கொண்ட மானிலத்தி லால
யமு மறையோ ரிலலு, நசிவுறலா லப்பாவ நணுகா வண்ண ந
லமளித்துக் காசியெனு நகரிற் செயத, இசைபெறுமோர் மக
மழிய விவண்மீணடுறநு கியற்றிடலு மிம்மைநல மெல்லா நல
கிச, சசியணித்த சிவபெருமான கதிமுன றந்த தனமையது சாலை
யெனத் தழைக்கு நீத்தம். (ஏசு)

வேணுவதீ தீரப்பி ரமோத நெனபான் மிகழுத்தோர் வேய
த்தண்டில் வேண்டிஞ் செல்வம், பேணினனாக தெனநிசையிற
பெயாந்து ரும்பம் பெற்றவனாற் பெற்றசுடா பெரிது தாங்கிக்,
காணெடிய கயழுழ்கிக் காசிமேவிக் கங்கையிலே மூழ்கி யிவன
கதிதத காலை, கோணவரும பவமூபபாங் கோது நீககிக் கொ
ண்ட தெனப செநதீப தீர்த்தக் கொள்கை. (ஏள)

இநதிரன்முன் னவுணாதமை யிகலில் வெல்வா னீனருண்
முன நவமியற்ற வினிது நல்கி, யநதிலிவண் காசிபனா மனக
யோகி யாங்கிரச மெனப புகலு மரியயாகஞ், சந்தமுறப
புரிகையிலே தழுவின் மேய தற்பரணை வணங்கி வரந் தரமுன
பெறது, சிந்தைகளித தவவிரத நானஞ் செய்யச் சிறப்பளித்த
காசிபமார் தீர்த்தமாதோ. (ஏடி)

உலகமெல்லாம் பொதுநீக்கி யொருகோ லோச்சு மோரசச
ன் வேட்டையினு ளுடல்வா டிறநுச், சலதகரும் வேட்கையினு
ற் றடக்கை யானீர் தானெடுப்பக் கிருமியவண் சாரா தாக்கி,
யிலகிடத்து மூழ்கிடலு முடல மெல்லா மிழிகிருமி நோயகற்றி
யிம்மைக் கேற்ற, பலனளித்துச் சிவகதியும் பண்டளித்த பாவ
னமாவ கிருமிகரப பெயர்கொ ணீத்தம். (ஏக)

காசிகையார பலா குழக கங்கையாடுங் கந்தருவன் தனைம
தியாககாரணத்தா, ஞாநமாமுனி முனிநது நானிலதி னறகு
யிலாயப் பிறககவென நாத கீதச, சீரினிய பிகமாகச் செனித்
து நானுஞ் சென்று சென்று மூழகுதலுந் தீய சாபம், வேரறு
ததுத் தனதுநிலை மேவ வைத்த விமலமது கோகிலமா தீர்த்த
மேனமை. (அம்)

அணிபுருடோத்தமர்க்குநித மமல கங்கை யபிடேககு செ
யுமரச னுளு மாட்டப், பணிதிகழு மப்பெருமான பணியாற
செயத பாவனமுற தனவானோ பாவையர்க்குப், பணிதருபா
தக நீக்கிப் பீடனித்த பெற்றியது முக்குண்டப் பெயர்கொ ணீத்
ந மணி நிலசே ரமய நகர் மலகு தீர்க்க ந மறநேழாய வ
ருத்திவிவா மேலோர மாதோ. (அக)

வேறு.

உத்தம சீத்தவ கட்கு குறநிதிஞ் சரிதமெல்லாந
தததமச சருக்கம யிலவிநிதரச் சாறறு கிறபா
மத்தனா மெமையானு மனகனா ர உயார போறறுஞ்
சிறனா சிற நூததி விசேடமுஞ் செபபு வாமால. (அம்)

தீர்த்தவிசேடச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆளுவது.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

முந்நாலத்தில சிறுவிதியாகிப் தககனெனபவன் தீவினைவய
த்தனபத் தனனருமை மகளாகிய தாக்ஷாயணியெய்யா சிவபிரா
னாகிய மருகனையும் நீக்கி மாலயன் தேவா முனைய உயி படை
குழ ஓர் மகமியறறலாயினன். இவ்வாறு தகப்பன் மரபிற் றவ
லைக் கேட்ட தாக்ஷாயணி அங்குச்செல்ல விரும்பிப் பரிசுநலனை
நிகி விடைகேட்டலும் சிவபெருமான அழையாதவன் அந் புரு
தல் தீமை தருமென்று மறுக்க மீண்டும் அன்னை வணங்கி (நீதி)
கமுடையோளும் பெற்றவர் பிறநத பெண்கள், தாயகநனிரா
ல்வான மமமுளங்கனிக்குமன்றோ எனற பழமொழி நனங்க)
என்பொருட் டிவ்வரம் இனறருளவேண்டுமெனப் பிராபுரிக்
வருவினை யறிநத பாமன ஒருவாறு விடைகொடுக்க, அம் நத
டனே கையைநிகிரி நீங்கி மகச்சாலையுட் புருத்து சமன் முன

செல்லா நற்கையில் தக்கன் மதியாது தன்னையும் பதியாகிய சிவபெருமானையும் பலவாறு நிந்தித்திடல கேட்டுமனம்பொருதவாகித் தகப்பனமேல் வைத்த அன்பெல்லாம் அறத்துறந்து கைலையாகிரிசென்று சிவபெருமான் சன்னிதியிற் தலைகுனிந்து நிறபாளாயினள். அதுகண்ட பிரான் சந்தே முனிவுகொள்ளலும் புருவமத்தியிற் கதுமென வுதித்தெழுந்த வீரபத்திரனை நோக்கி நீ போய்தக்கனியற்றுயாகத்தை யழித்திடுகனெனச்செல்லிடுதது, மறம்பிகையை நோக்கி நீ நம்திருவுள்ளத்திற் கிசைநிலைய ஆகலாற பூலேரகத்தில் இமவான் இயற்றுந தவப்பேருய ஓர் மகளாகக் கடவை அறநம் நோக்கி நினனையாம் மணஞ் செயது கொள்வாமெனலும் அம்பிகை ஓர்பெண்மகளாகி இமவனிடத்திலவளாநதுபுரியுமதவத்தால் நாயனையழைத்த னளாகப்பரமபதி அம்மலைக்கண்ணே உமாதேவியுடன் மணக்கோலங் கொள்ளா நிறங்கயில திரிலோகத்திலுமுள்ள மனலுயிர்முழுவதும் அம்மலையிற் நிர்ண்டிமொயத்தால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்றிசை யுயர்ந்து போயதைச் சமஞ் செயயத் திருவுளங் கொண்ட பரமன முன்னின்ற அகத்தியமுனிவனை நோக்கித் தெற்கே சென்று பூமியைச் சமஞ் செய்யெனத் தமிழ் முனிவன் வணங்கி விடைகொண்டேருங்காலையில் அம்பிகை தனக்கு முன்பு சத்தியணிந்த தாமரைமாலையைக் கழறி பேசு முனிவன் கையிற் கொடுத்தலும் அதுவோர் ஒப்பற்ற பெண்ணுருவமாகக் குறுமுனி கண்டு களித்து லோபாழ்வுத்தினையோடு அப்பெண்மணியையும் அழைத்துக் கொண்டு தென்றிசை நோக்கி அநேக வனங்களும் நாடு நகரங்களுங் கடந்துவரும வழியிலவ்நதமலையை அடக்கி வாதாபிலு வலணாச சுககரித்து பின் குற்றாலஞ் சார்ந்து திருமலைச் சிவபிரானுக்கி வணங்கி அனநிரவு துயினறு காலே பெழுந்து நடந்த பெண்மணியின் பாதச் சிலம்பி லுற்ற நவமணிகள் ஒன்றோடொன்று உரிஞ்சதலிஞ் செழுந்த சித்திரககனனியை ஆககோ புண்ணிய நதியாயப் பிரவாகிக் குமாறருளித் தன் மனைவியும் மாலையிலுதித்த பெண் மகளும் பின்னொடர மலையாசலத்தில் மேவி வாழும்நாளில் ஓர் நாள் மாலையிலுதித்த மானினி தமிழ் முனியை நோக்கி, முனிவகேள் நானிந்த உலகத்திலுள்ளவர்கள் யாவரும் நற்கதி பெறுமாறு ஓர் நதிருபமாயப் பிரவாகிக்கப் போகிறேன் ஆதிபராசத்தி ஆஞ்ஞையு மவ்வாறே விடைதருவாயாகவென்னலும் குறுமுனி மகிழ்ந்து அவ்வாறே ஆகவென உடனே அப்பெண்மணி நதியாயப் பிரவகித்து தெக்கண்கங்கை யெனப் பெயர் பெற்றுப் படர்ந்து

• தீர்த்தவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம் ௬௩.

சாகரம்வகா நீண்டு கலந்து நிகழ வானாயினள்.

தபோதனர்களே! கேளுங்கள் மலைமுதற் கடல்வகா இடை
 மருதொழுதுகின்ற அநாததெக்கணக்கையெனற பொருண்மாத
 தியிலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்துறைகள் பலவற்றிலுஞ் சிறந்து
 விளங்குவன அறுவகைதீர்த்தங்களே. அவை யாவும் அம்பைமாத
 லத்தை யடுத்துள்ளன; அவை ஓர் கழுருக்கும, பிரமசாரிகும
 நான்கு புறக்கருக்குமுள்ள சாப வினை நீக்கி நற்கதி கொடுத்த
 தேவதீர்த்தம், வசுமனனென்ற மன்னவ லுக்குச் சிவகுதிகொடுத்த
 சாலா தீர்த்தம், பிரமோத னென்ற வேதியன நகர திரை முப
 போடு இருவினைகளையும் நிக்கிய தீப தீர்த்தம் அதிநி சாசிபா லு
 வாய் மனோபீஷ்டமெல்லா நிறைவேற்றிய காசிப தீர்த்தம் பி
 ராயிசில புடலமெல்லாம் கிருமிசொரியப் பெறு கிருமிகளே ப
 ரவை என்ற அரசன அக்கொடுநோயநீர்தது நற்கதியடைவ செ
 யாத கிருமிகரதீர்த்தம் ஓர் சந்தருவன சாபததாலடைந்த குயிற
 பிறப் பொழிந்த கோகில தீர்த்தம் என முறையே பெயர் பெறு
 வனவரம் அனறியும் அதிவீர பூபதிக்காகவந்து சேர்ந்தியதும்
 தேவமாதா பாவ விமோசனஞ் செய்ததுமான முக்குண்ட தீர்த்
 தமெனறும் கங்கை யமுனை, சரசுவதி தீர்த்தமெனறும் பெப்
 பெற்றதுமான தீர்த்தமொன்றுள்ளது ஆறு பருடோததம்பெ
 ருமாள் ஆலயத்தின் பின்னுள்ளது. கூறிப் புவமெழுக்கை நீதற்
 வரலாற்றெந்தும் அநதந்தச சருக்கங்ளந் கூறுகிறேனென்று கு
 தமுனிமேற் சொல்வாராயினர்

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம்முற்றிற்று.

ஏழாவது.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்.

அங்கத்திற குயர்நயன மாவின்த்தி ல்வான் சுரபி
 சங்கத்திற பாஞ்ச சனயஞ் சதுர்மறையி லொரு சாமம்
 தங்கத்தி லைரஞ்சி தடநதியி லொரு பொருளை
 விங்கத்திற நேவர் புகழ் விற்கங்கா சிப விற்கம். (௧)

ஏராக முலகமெல்லா மியற்கையினற செயற்கை யினற
 சேராக விளங்குகின்ற சிவலிங்க நிலைக ளெல்லாஞ்

சாராகுந் கவையரஞ் தனிர்மலர்காய கனியாகும்
வேராகுந் காசிபனா வேதினைக்காசிப லிங்கம். (௨)

பணியிலிங்க மும்பொலாம் பழுவரகத் தெநநாளு
மணியிலிங்க மருளிலிங்கத் தெருளிலிங்க மாகமங்கள்
கணியிலிங்கந் கனகலிங்க மனகலிங்கந் கவி னோங்கு
மணியிலிங்கந் காசிபனார் மகததெழுந்த மகலிங்கம். (௩)

பவலிங்கம் பரலிங்கம் பழலிங்கம் பகலிங்கந்
தவலிங்கந் தழலிங்கந் தனிவிங்கந் தமிழிலிங்க
நவலிங்க நயலிங்க நாணிலமே னவிஸ்மினா
சிவலிங்க மனைத்தினுக்குஞ் சேவலிங்கத் தேவலிங்கம் (௪)

ஏககோ மளலிங்க மெமையாளு முனையாளின
பாகமோ கனலிங்கம் பழவருளந் குடிபுருந்
சோகமோ கந்துடைக்குந் சுடலிங்கம் வேதியர்க்காயந்
தாக்கே சருமாகந் தழைத்ததுமிந் தனிவிங்கம் (௫)

களைத்தாரு மெழுமுடிவந் கண்ணுறந் விண்ணோரு
கிளைத்தாரு மலாபொழில்சூழ் திருக்காசி பேச்சுரத்தின்
முனைத்தாாதம் புரமெரிந்த முன்னவனை யொரு வேளை
நினைத்தாரா நினைத்தாரு நிலைத்தாராந் சிவலோகம். (௬)

தாயிழுக்கி லண்டிடையரா குயிலேசா சன்னிதியிற
பேயிழுக்கச் சென்றாலும பெரிதான பித்தமெனு
தாயிழுக்கச் சென்றாலு நொந்துயிர்போயச் சுவமாகி
தாயிழுக்கச் சென்றாலு நறகைலைப் பதிதருமே. (௭)

இரதலிங்கந் காண்கிலாகண் ணிரண்டிருந்து மில்லாதா
ரிந்தலிங்கம் வாழத்திலாவாய் படைத்திருந்து மில்லாதா
ரிந்தலிங்கந் தொழுதுவர்கை யிரண்டிருந்து மில்லாதா
ரிந்தலிங்கந் சூழ்ந்திலாகா விரண்டிருந்து மில்லாரே. (௮)

காசிபமா லிங்கேசர் கழறொழுதார் கரதலங்கண்
மாசுரிய மரமேனுந் கல்லேனு மண்ணேனும
பாசுநிறப் புல்லேனு மற்றுள்ள பலவேனும
வீசுதலிற பட்டாலும் வியன்கைலைப் பதிசாரும். (௯)

தேக்குடைய மறைபுகழந் திருக்காசி பேச்சுரக்கே
பூக்குடையெடுத்தாரோ பொறைக்குடலை யெடுக்காரோ

நோக்குடனே யனலெழுப்பு னாதல்விழியார் தமைப்புகழும்
வாக்குடனே பிறந்தாரோ மயக்குடனே பிறவாதார். (௧௦)

குறுகாத பொருளையிலே னவகறையிற் குடைந்தாழ்
யறுகாது மகற்றாத மலரோனும் பரிந்தளித்தாச்
சிறுகால சந்திமுத லறுகாதுஞ் சேவிக்கப்
பெறுவாரோ சாயுச்சியப் பெருமபதவி பெற்றாரோ. (௧௧)

பணியளித்தா ரயனார்கைப் பணிகழித்தாள் பரவிதழிக்
கணியளித்தார் பவபாசக் கணியறுத்தாள் காஞ்சனத்தோள்
ரணியளித்தாள் விதியாகி யலாகளித்தா றொன்பாளு
மணியளித்தாள் திருமாதா மணியகத்தா ராவாரால. (௧௨)

தபமேன மறமேனும் தழலோமபு மகமேனாரு
செபமேன மறுள்ள செயகரும மேதேனுஞ்
சுபமேவு குயிலேசா திருமுனபு தொடங்குவனோ
னபமேவு பலனொன்றிற் காயிரமா நலம் பெறுவர். (௧௩)

சரிதையாககுச் சாலோகந விரியையாககுச் சாயீபம்
உரியவர யோகருக்கங் கொன்றாத சாருபம்
பெரியபர ஞானியாககுப் பேரான சாயுச்சிய
மரியவெய்கள் காசிபமா வினகேச ருளவதுவே. (௧௪)

ஒருவணக்க மொற்றைமல ரொருகடநீ ரோரிழைத்
லொருவிளக்க மோரிளநீ ரோராவின பாறிவலை
பொருவனத்திற் பெரிதமுத மோதிவையு ளொன்றொருகா
லொருவனக்கு னுடனளித்தா னுயாகைலைப் பதிகனித்தான். (௧௫)

யேறு.

இதன்கைய சிறப்பினுயர் மகலிங்கம் காசிபர்முன் னிலங்க
ச் செய்க, முத்தழலவே திகையதனு னுத்தரவே திசையிடதது
முனைத்ததாலும், வித்தகரா மம்முனிவா பூசைமுறை முறைபுரி
ந்து மேயதாலு, மெத்திசையு மிருக்கினமும் புகழ்காசி பேசு
ரமா விலங்கொன்றும். (௧௬)

இனியகுறற குயின்முன்ன ரோத்தியதா னீசைகொள்கு
லேசொன்றும், பனிகொடினா வேழந்தி வளத்தம் பயிட்டு
மற பான்மையாலே, தனிநிகரு மனகமுறுந் திருவேழ புரிசொ
ன்றும் தகவின் மாயோ, னனிவணங்கிப் பயனுற முன் போற்றி
யதாற திருப்போற்றி நாத னொன்றும். (௧௭)

நங்கையெனு மரகதப்பெண் ணிடமுறலாற் திருவம்பை
நாதனெனும், பங்கமறு மணிலிங்க மூர்த்தியென்று மயிதானம்
பரிக்கப் பிறற்று, ரங்கவகோ யெரித்தாட்கொ ளனகொன முனை
ததெழுந்தா ரவரை மாயோன், பொங்குமறை புகழ்நததினூல
வேதமங்க லேசொனப் புகல்வ ரானறோ. (ய௭)

பல்லான வாய்படைத்த வனந்தனுக்கு மிருககினுக்கும் பகா
தற்கெட்டாச, சொல்லான புகழ்படைத்த குயிலேச ரொரித
தணுகொ யோககேற்று, நல்லான சரித்திரமக கடவுளாத
மருளாலே நவிலுவேனா, லெல்லாந்தத தமச்சருக்கத தினி
தெனவே சூதமுனி யியமப ஹருன. (ய௮)

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்முற்றிற்று.

ஏழாவது.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

முனிவர்களே! கேட்டருளவீராக, சரீரத்திலுள்ள பலவகை
அவயவங்களில் நயனமும் பசுக்கூட்டங்களில் சுரபியும் வேதந
களில் சாமவேதமும் சுவாணத்தில் அபரஞ்சியும் நதிகளிற பொ
ருநையும் மேன்மையாவதுபோல உலகத்திலுள்ள சிவலிங்க மு
கூத்த மனைத்தினுக்கும் மேலாவது காசிப லிங்கமேயாகும்.

இயற்கை செயற்கைகளால் விளங்கும் உலகத்திலுள்ள சிவலி
ங்கம் அனைத்தினுக்கும் மூலமாய விளங்குவது காசிபலிங்கமே.

அழகாலயர்ந்து அடியார அநதரங்கமே நிலையாகி வேதாக
மங்களாற புகழ்ப்பெற்று மணிலிங்கமென்ற வேரா சிறப்புப
பெயருமேற்று விளங்குவதும் காசிப முனிவன் யாகாக்கினியின
முனைத்தெழுந்த இக்காசிபலிங்கமேயாகும். அனறியும் ஓர் அந
தன்னபொருட்டு எரிததாட்கொண்ட மூர்த்தியானவரும் இச்சிவ
பெருமானே. இப்பெருமானுடைய அடியவரை மனதில் நினைத்த
வரும் அச்சன்னிதியில் பேயிழுக்க நோயிழுக்க நாயிழக்கக கிட
நதவரும் சிவகதியடைவார்கள்.

இந்தக்காசிபேசுரலிங்கத்தை யொருகாலமேனுஞ் சென்
துவணங்காதவருடையசரீரம்பயனறறது. இக்கடவுளின்பொருட்
டு ஒருவந்தனம் செயதோரும், ஒருகுடநீர், ஓர் னுற்றிரி ஓர்தீபம்

முர்த்திவிசேட்ச்சருக்கவசனச்சருக்கம். ௬௭

ஓர் இளநீர், ஓர் துளிபால், ஓர் சிறிய வள்ளத்தில் வைத்து வேத்தியம், ஆகிய இவற்றையே தேனு மொன்றுதவினோரும் அழியாத சிவகதி பெறுவார்கள்.

இத்துணைச்சிறப்பு வாய்ந்த இப்பெருமான் காசிபமுனிவர் செய்த யாகுடத்தராகினியில் உதித்தாமையால் கசிபேசுரரோன்றும், முன்னொருகுயில் இனிதினியற்றிய பூசைபேற்றருள்செய்தலாற் கோகிலேசசுரரோன்றும், வேழந்தி வீளங் கொழிக்கு மிக நாட்டிலெழுந்தருளி விளங்குதலால் வேழபுரிசுவரரோன்றும், திருமால் முதலானவாள் போற்றி செய்தலால் நிருப்போற்றிச் சுவரரோன்றும். மரகதாமபிகையின் மாயகா ஆதரால் அம்பை மாயசரோன்றும், மாணிக்கமணிவண்ணமாய விளங்குதலால் மணிவிங்குமாததியோன்றும், நாமகரண முடையவராய விளங்குதலானா, இவரோடு சிறிததாட்கொண்ட கடவுளருமாயிரா, அன்றியும் இப்பெருமானே வேதமங்கலபுரோசனோரே அந்நானடுமுடையவராய விளங்குகின்றனா.

முனிவர்களே! மேற்புரன்ற சடவுள் மகிமைமெல்லாம் ஆதிசேடனாறுமளக்கமுடியாதென்றால் என்னுளாருமோ? ஆகாது ஆயினும் உமமுடைய சுன்னிதான விசேடத்தால் எட்டி எப்படும அபுநதச்சருக்கவகரிற் கூறுபினறென்னெனச் சூகமுனிவன் மேற்புரவானாயினன.

முர்த்திவிசேட்ச்சருக்கவசனச்சருக்கம்

முற்றிற்று

எட்டாவது

தேவிதீர்த்தச்சருக்கம்

துறையெலா மாவும்புலவந தோழமை மடுப்பநான்கு
மறையெலா மொலிப்பவேநா மதுமுறை தழைப்ப நான்கு
தறையெலாந தருமதநேநா, நானூட னடப்பச சாதி
முறையெலா முறையினிற்ப முதலயுகம வந்தநாளில். (௧)

சோமனாறு குடையுஞ் சூழ்நது துன்னிய சுரப்புந்நனும்
வாமமாக கிளையுந் தேறல் வடிமலாக கண்கடா முகு

சேமமாங் குயிறென் காற்றஞ் சின்னமும் தேருங்கண்டு
காமனா களிக்குஞ் சோலைக் காம்போச நகரந தனனில். (௨)

நால்வகைப் படையினுறு நாற்புடை யரணிஞுறு
நால்வகைப் புடவிகாக்கு நாதனே யாகியெட்டு
நால்வகை யறத்தாலவேண்டு நலத்தரு மகததா லொன்றில்
நால்வகை யுலகைச் சீர்த்தி நறறுகிலா ரப்போர்த்தோன. (௩)

வளர்தரு முன்னேனுன மார்த்தாண்டன் கிரணத்தாலே
தளர்வற வுலகமெல்லாந் தானாகி நினறதேபோ
லொளிர்தரு மாணையாழி யுலகெலா முலவச்செய்தே
கினர்தரு விக்கிராந்த கேசரிச் சக்கரவர்தநி. (௪)

இநதிரன் புடவிமேவி யில்லற நடத்தி னுற்போன்
மந்தரத் தடந்தோண் மன்னன் வாழநான் மணநத தையன்
முநதநன னெறிகளோடு முடிமன்னா முறைமை தன்னோர்
சந்தவெவ் வனமோடின்ன சாயநதிடக் கருப்புறறுளால். (௫)

உள்ளிழி வமும்பாறு மறுழியுழி பரவு புனனுட்
கொள்ளி போற குடைகுடைந்து குலவுறு கிடமேபோ
லென்றாறு சிசுக்கள் குகை யிடமெலாம வருததலாலே
தன்னிய தீமையோரீர தனயராயப் பயநதிட் டாளால். (௬)

கோபமுற கொலையும் போலும் கோரமு மறமும் போலும்
பாபமும் பழியும்போலும் பாரிடைக் கிடந்த மக்கள்
சோபமு நரகுநலகுந துன்னலர்க் கணையினுனைத்
தாபமுற மழைப்பார போனறு கூவெனக கரைந்தார் தாமே. (௭)

பயநதிட்ட மககனோகற்ப பாறுகா தலனமகிழ்ந்து
நயந்திட்ட சாதகன்ம நடதகிப்பின னவிவநாம
மியந்திட்ட வைசயநதன் சயந்தனென ரிட்டான் யார்க்கும்
வியந்திட்ட மணியும் பொன்னும் கிளைநில டனைத்து மீந்தே. (௮)

கடிமுறை கடிவார்போன்று காலெடுத்த ததறலுற்றா
மிடிதலை யெடுத்தாற்போன்று மெல்லவே தலைநியிரந்து
வடியறம் வேண்டார்போல மற்றுச்செவ கீரையாடிப்
படிமிசைக் காமவித்தைப் பாவுவார்போற கைவிசி. (௯)

பாலாய முலை முன்றந்த தாயெனும் பசுவின் மேலு
மாலாகி மயங்காநிற்கு மழவிடை யேறுபோலத்

தோலாகித் துங்கக் கொங்கை சுவைத்தனா முழந்தா ளவகை
காலாகும் பாதத்தாலே நானிலந் தவழத் லானா. (௨)

மனுமுறை கடந்தகாம மாந்திரா பாவமெல்லாந்
தனுவெடுத்தலகமீது தனழதர நடந்தா லென்னப்
பனுவலாய மதனனுலைப் பகர்தரல போலககாலி
னனியலா சிலம்பரற்ற வருந்தனர் நடைகொண் டாரால். (௩)

மன்னவன் மககனானோர் வண்ணமாய வளீராத னோக்கித்
தன்னினத் தேற்றதாய சடங்கெலாம் பருவநோககி
நன்னய முறப்புகிரதா னுன்பல கழியவனனோ
வன்னிபோற கோடைமேய வாழம்போன் மருவி வாழந்தார். (௪)

எட்டியின கனியேபோல வீங்குவ றெவ்வனத்தின
கட்டியா நிலைமையெல்லாங் கதிர்குலத் திறைவனோக்கி
மட்டிலாக களியுட்கொண்டான மணவினை முடிப்பான் சிங்கக்
குட்டிபோ லிடைவினாக்க குறித்தன னுடுங்கலை. (௫)

மாளவ தேயங்காக்கு மன்னவன் பயந்த ஐனனோய்
வாளமா கண்ணனங்க மஞ்சரி யனிகொள் கண்டம்
பானையிற் கமுக்கேரிந்து பதாகினிபெறுமபெண மக்கள்
நாளலர் கமலமினபோ னலமெலாஞ் சிறந்தா னென்ன. (௬)

கேட்டனன் விக்கிராந்த கேசரி மக்களோடு
நாட்டியர் மாளவத்து நராதிபர்க் கண்மி யெனறன்
வாட்டிறன் மக்களாவா ரிவாக்குநீ வரதறிற் பெற்ற
சேட்டின முடியார தமமைத் திருமணத் தளித்தி யென்றான். (௭)

என்றாந் மாளவத்தார நிறைவனு முளவகளித்து
நனறிது புரிவென்னென நனுமணப் பந்தரிட்டுத்
துவறிய மன்னவாகஞ் சூழநோக்கு மோலை போங்கி
மன்றனை பொருள்களெல்லாம் வகைவகை நிரப்பல செயதே.

சுனிகொளவை சயந்த னுக்கோ ரனங்கமஞ் சரிபா டண்ணைப்
பணிபெறு சயந்தற கிந்து பதாகினி தன்னை னாலோரா
கணிதரு மோனா நோக்கிச் சடிமணம் புரிவித் தானா
தணிவுறு முனிகு ரோடுந் தழுவன காணத் தானே. (௮)

வேறு.

மணத்தி னுனிய வினையெலா முடித்தபின் மன்னன்
நிணித்த மககஞந் தங்கடஞ் சேயிழை யாரோ

எய்

அம்பைத்தலபுராணம்.

டணிதத மாளிகை புக்கனர் யாவரு மகனரூர்
கணிதத ராள்சில சழிந்தன மன்னவன கண்டு.

(10அ)

டகலசெய் பூண்களும் பழனமும் பலவகைத துதிது
மகம்பு தமபடு தொழிலெலா மாறதுரா பலவு
முகந்து சீதனப பொருளென வுலப்பில் நலகி
மகளிர தம்மொடு மருகரை பூரசெல விநித்தான.

(10ஆ)

வைச யந்தனுரு சயந்தனு மனைவிய ரோடு
செய்ப பொறதடந தோமிசை பூர்ந்தன ரடைந்தார்
துயய வெண்கொடி யருவிகன மாடமாயத் துலங்கு
பொயயி லாவணம் பூததணி விளங்குகாம் போசம.

(10இ)

வந்த மக்களை மருகியா தங்களை மகிழ்ந்து
சந்த தங்கனி கொண்டவிக விராந்தகேசரியு
மந்த முற்றிடு கானமக் கடுதந்தென நற்றிந்து
மைந்தர் தங்களை யழைத்திவை வழங்குவிற நன்னூல்.

(10உ)

கண்ணி ரண்டெனக கதித்தவென காதலா கேண்மி
செண்ணி னேடகிடி லரசிய விபலபுளாக கிசையும்
வண்ண வீடடையுந தருமிது மறறிலாக விழிவும
புண்ணு லாவிய நரகமும் புழுங்குறப பொருத்தம்

(10ஈ)

கொடுமை யாயத்திறை கொள்ளுநல் குருவர னலமச்சர்
கெடுமை யாமொழி தள்ளுத நேரழி வுரைத்த
லடிமை யானென வடைந்த வனாபர வடுதல்
கடுமை யாகிய போரிட வெநநிட டாட்டல்.

(10ஐ)

ஒற்ற னைப்பசுங் குழுவியை பொள்ளி முயாரை
முற்ற முந்தவா ரோயினர் தங்களை முறுக்கல
சற்ற செந்தமிழக கவிஞரைக் கடலிடக் தினப்ப
பற்ற தந்தொடைத திருப்பவா தங்களைப் பழித்தல்.

(10ஓ)

தேவ ரந்தன ராபை மழித்திட நினமு
மேவல செதவாக கிழிநிதி கவருத லெதிரசென
ராவல் கூறினா ரமுங்கிடப் புரிஞத லைவயி
னுவ லமபெற வின் றுபின வேறெனது நலிநல்.

(10ஔ)

பக்க பாதமா யுரைத்திட நண்டனை பகர்தல்
தக்க பாசனந தளாநிடப புரிஞத நரும்

தேவ்தீர்த்தச்சருக்கம்.

சுரு

மிக்க மாமகஞ் செபதப மீவருள விலக்க
னக்க ஞர்பதங் கனவிலு நனவிலு மறததல்.

(2.௬)

மூன்ப கைத்தவா வேசையா மொழிவழி முடுக
லன்பி ருந்ததன் மனைவெறுத தயனமனை யணுகல்
வனபு மீறிய மையலால வழியலா வழியி
லின்ப மேவிட நினைத்திட லேகுத றுயத்தல்.

(2.௭)

கள்ள ருந்துத விழிபுலான் மடுததில் கடிய
கொள்ளைச சூதுற வாடுதல கொடுமொழி கூறல்
விளாரு மினனை கனவிலும வேந்தாக ணினைக்கி
லெளளு கினற்பாழிசையுட னரகமு மெயவரா.

(2.௮)

எரத மககணி ரிவையெலா மெயதில ராகி
மூந்தை யாரொன முதுநில முழுவ னங் காமின
தநத நமமெனத தலைமிசை யிருந்ததன மோலி
சிறதை கூடாதுவை சயந்தனனை சென்னியிற சோதி

கோல ளிததனைச் சயந்தனை யினமையாங் கோவா
யேல வைததன னெம்பிரான பதமல ரிணையின
மேலை வைததநல லன்பிறுற புலனெலாம விழுகு
மாலை வித்தவ ரடைதரு பதவிபோய வநிரதான.

(௩.0)

எட்ட ரும்பதத் திறையவ னெயதலு மனனாறு
கட்டி கனமலை கதித்திடு காரணன கடுப்ப
வட்ட திகையத் துலகெலா மமபுயத தெடுததான்
கொட்டை முப்புடைக் கனிசுவா கொண்ட தேபோல் வான் .()

முடிய ணிர்திடு முறுக்கினுல வையக முழுது
மடிய ணிர்திடு சிறப்பினு லளவிலா ரிவிட
தொடுப யினறிங் செருகங்கு லுளொட மைய
றடித டித்திடப பெற்றனை மனனவைய சயந்தன்.

(௩.2)

வெறு.

முன் பிறந்தவன காமதன முழகல் போற
பின் பிறந்தவனு மதுபேணி னுன
மன பிறந்தவா மாணியிற கோத்திடா
தென பிறந்தன னொன்றிகழ்ந தேசவே

(௩.௩)

மாமயற்கொடும் பேயமன மாட்டலாற
போமு கத்திற புலனகளைப் போகக்ஞா

சாமந் துயப்பதுவே கருததா யினா
திமைநன மைதெரிந் திஸ்ராகியே. (௩௪)

அண்ணன றம்பி மனைவியை யாங்கவன்
வண்ண மங்கையைத் தம்பியு மாமய
னண்ணித் துய்ப்ப நயநதனா நங்கையர்
மண்ணை நோக்கி வெறித்தக மாழுகியே. (௩௫)

ஐயகோ கெடுகால மடுத்த தோ
ஐயகோ வரசுங் கெட லானிரோ
ஐயகோ பழியின னிலை யானிரோ
ஐயகோ நரகப் புழு வானிரோ. (௩௬)

மணடு காமவெறித் தலை மாழ்கினீர்
கொண்ட பெண்டினாக் கூடுதல் கொள்கிலீ
சண்டிகிழ் மையழி குலத்தார் கரும
விண்ட தியவழிப்படன் மேயி னீர். (௩௭)

பித்த மோவெறி யோதலை பெற்றவுன்
மத்த மோவரு சாபத்தின் வனமையோ
வத்தி யோகெடு டாலம டித்தவ
நத்த மோவொன் றறிந்தில நாமென. (௩௮)

கற்பி ருந்த மடந்தையர் காவியின்
பொறபி ருந்த நயனம் பொழிந்த நீர்
வெற்பி ருந்த முலைத்தடம் வேய்ந்தன
ரற்பி ருந்த தகற்றி லரண்பர் மேல். (௩௯)

உதத மக்குலத் தையல ரோதிய
மெத்த நல்ல மொழியுலை வேலென
தத்தங் காதிற் புருதவந் தாமதப்
பித்தனா ரும்பிதற ஹவர்மீன் டரோ. (௪௦)

வளைத் தடக் கைமடந்தைய ரோமசன்
வளைத்த பூசலி னாறுடன் மேலெலாந்
துளைத்த பாந்திற் சுருக்கெனத் தென்றல் பேர
யிளைத்த மாணங் கொடுபுறத் தெய்திற்றே. (௪௧)

வெய்ய மாமநி யன்றிற்கும் வேலைவாய்
செய்யு மோதைக்குத் திப்பொறி வானிமேற்

தேவதீர்த்தச்சுருக்கம்.

௭௩.

பெய்யும் வாடை பிகத்திற்கு மாருயிர்
நையுமாறு புரிவது நனமை யோ. (௬௨)

ஓல மிட்டுமை யேயுனனி யுன்னியே
கால மட்டில் கழித்தன மேறதுசெங்
கோலு மூணுமு றகரமுந் கொள்கில
மேலினை ததுவெ னுமபினங் காணாடரால். (௬௩)

தாழ்ச்சி ரோலுயிர் தாநநி யாதெனப்
பாழ்க்க முன்னவன பின்னவன பன்னிபை
யாழ்தந பின்னவன முன்னோ னன்னவகினை
வாழத்தி நி னு மலரடி போற்றினா. (௬௪)

கொணரா கொண்ட கொடு செய னோக்கியப்
பெண்கள வாயிலவ யிறற்ற பெரிதடித்
கொண்க ணிர்பிர வாகமவிட் டோடியோ
ரண்க ணநதப புறத்தமாத தாராரோ. (௬௫)

நீத மறுக்கடா நீடலு மாருயிர்
போதல போல நினைத்துப் புலம்பினார்
சாதல போனமடந் கித்தலை சாயநதன
ராத னோக்கி யமைச்ச ரடைநதனா. (௬௬)

வணக்க முற்றனர் மாபி ணினைத்துயி
ரிண்சக முற்றிடச் செய்தபி னென்னையோ
குணக்க முற்றனிர கூறுக வென்னலு
முண்கக முற்றவ ரோதின ருள்ளகே. (௬௭)

கேட்டு மந்திரார் மைமற் கிடந்ருவீழ்
கோட்டு மாவென வாயினி ரையகோ
நாட்டுக்காவலி ழநநனிர நண்ணலாக்
காட்டுக டுட ழயி னுயினி ராவதேர. (௬௮)

புலலுங் காமப் புணர்பிற் புரவல
மல்ல லுற்றவ ராயினி ருயவிரோ
நொலலை மமமொழி யுய்கதுறு மின்னெனச்
சொல்ல ம புத்தி பலபல சொல்லினா (௬௯)

நத்து மாமதி யாளர் நகின்ற சொன்
முத்து மாலையனைததையு மோகனப்
பித்த மாலைய தாயகம பெய்தனா
சித்தமாலய மாய்மயல் சேர்த்தினார். (௭௦)

முட்டநீதி மொழிந்தன வேந்தர்க்கு
வட்டப் பாறையின் மேன்மறை வான்முறை
விட்டெ றிந்தன வாதனும் விம்மியுட்
சுட்டெ றிந்தவச் சொல்லே ருழலினர். (௫௧)

என்ன செய்குது மெவ்வழி மன்னரை
நன்னெ றித்தலை நாட்டுது மென்றுமே
ஊன்னி வேந்தாக் குயாகுரு வாயத்தவந்
துன்னு மந்தனர்க் கேளினர் சொல்லினர். (௫௨)

வேறு.

நாவலர்ந்து நடுநடுங்க மந்திரியர் வேந்தர் நிலை நவிலக் கேட்டுச்,
சேவலர்தந் திருவடிக்கே சினகரமாய மனதநினிலை செயத வேத
ப,பாவலராந் குருமூர்த்தி யாண்மனையுட் படர்நதுமயற் பாவை
யாழ்ந்த, கேவலர்முன் செலவவர்கள் வணங்கிலர்கண டுவை
யனைத்துங் கிளக்க லுற்றான். (௫௩)

என்னிருகண் மணியனையீ ரிரவிகுலத் திதுகாறு மெழுபத் தேழு,
மன்னவாகண் முடிதரித்திங் குலகனித்தார வசையேது மருவு கி
ல்லா, ரன்னவர்தந் குலத்துதித்தீ ரவர்போலு முடிதரித்தீ
ரகில மெல்லா, முன்னவர்போற் காவாமன மூவாத மயலாழி
மூழ்க லெனனே. (௫௪)

அளக்கருஞ்சீர்க் குலத்துதித்தோர் வளர்த்தபுகழ்த் தருவீழ்த்து
மரிவ ளேபோற, கிளக்கரிய நரகமுத்த வழைக்கவரு நமன்
விடுத்த கிங்கார்போ, ஊளக்கவலை யிடிபெருகோ யபகீர்த்தியி
கவிளைக்கு மோர்புன செயபோல, விளக்கமுறப் பெரியோர்க
ள் விலககினர்கா ணீர்காம மேவலாமோ. (௫௫)

கந்தரம்பத் துடையவனுங் குலத்தோடு யமனுலகந் கதித்தானெ
ன்ற, லிந்திரனு முடலமெலாம் புண்ணுகிக் கண்ணுகி யிருந்தா
னென்றும், சந்திரனுந் தனதுடலந் தேயவதுவாய் வளர்வது
வாய்ச் சரிப்பா நென்ற, லந்தராஞ்சென் றோர்நகுட னரவாகிப்
பூலோக மடைந்தா நென்றால். (௫௬)

என்கெவளோ யிககாமத் துழைந்திடுவர் பிழைத்திடுவொண்
னி நோக்கி, லிங்கிதனில் வருசுகமோ துனியாகுந் துயராழி
யேழதாரும், பங்கமுறப் பிறன்மனைபை யெண்ணுதுங்காற் கண்
னுதுங்காற் பாழ்சிற் றின்ப, மங்கமுறப் பெருந்துதுங்கால்
வருதுயரமளக்கரிய வனந்தமாமே. (௫௭)

காமமே கருத்தழிக்குங் காமமே யுயிரழிக்குங் காலனாகுங்
காமமே பதனழிக்குங் காமமே பகையாக்கிக் கடிந்து டறறுங்
காமமே பவமாக்கும் பழியாக்கும் பதராக்கிக் கடையதாக்குங்
காமமே நாயாக்கிப் பேயாக்கிப் பித்தாககிக் கவறுநுநானே.()

ஆதலினு லழிமாயக் காமமிதைக் கனவினுமே டணுரோகி
மூதவழ்போன் முடிவிளங்கப் படிமுழுது மொருகோலின று
ஈறசெயுத்திப், பூதலமே லிசைநிறுத்திச சிவகதிகுரு முரிமை
யராய்ப் பொலிமி னென்னப, போதமுறப பலவகையாற் புத
திமய மணிமாலை புனைந்தான மன்னே (௫௬)

நலம் விளக்கு மிறையவாக்கு முறைகடந்த கோக்குமார்
கன்று நன்று, கலம்விளக்கு மிளமாதா களபமுலை கலந்திலை
கலந்தா யானும், சலமவிளக்கும் வெறுப்புமொழி சாற்றுவை
கொ லெனப்பலவுஞ் சாற்ற லுற்றா, பலவிளக்க மேற்றிடினு
மந்தகருக கிருளன்றிப் பயனேதினறல. (௬௦)

தாரிருக்குங் குழன்மடவா சாயல்கண்ட கண்வேறு கா
ணுங்கொல்லோ, வேரிருக்கு மிதமுதத மினிறுகண்ட றுனிநா
வே நேற்குங் கொல்லோ, வாரிருக்கு முலைத்தடமேன மயங்
கவரு சுகம்போல மனத்திற குண்டோ, சீரிருக்கு மங்குலெனுந்
தேருார்தார் வேறிரதந தேடுவாரோ (௬௧)

மெய்வநத வடிவழகை நினைத்தாலும் பார்த்தாலும் வியநது
நின்று, செயவநத னம்பலவுஞ் செயதாலுந் திருமலர்க்கை தீ
ண்டி னாலும், டைவநத வானநத பரசுகமே யருள்புரியும் பா
வை மாராந், கைவநத தெய்வம்போ லொருதெய்வ நின்மறை
யிற கண்ட னுண்டோ. (௬௨)

கொத்தினம்போ னனாதினாமுப் பொருவடிவங் கொண்ட
தெனக் குறுகிமுதத, பகருவத்தால் வெறுததன்னபோற் பலபு
கன்றாய் நினக்குவநத் பாலியததி, லெககுலத்திற கலநதனை
யோ வெததனைசற பழித்தனையோ பாவாகண்டார, தக்கவரி
ன் மதிவேண்டே மிப்பொழுதே வந்தவழி சார்தியெனறார். (௬௩)

சுனத்தரசு ரோசியசொற நேசிகனகேட் டியாமுரைத்த சீர்
மை யெல்லாம், லுனத்தகததி லெறிநிலவாய வாய்ச்சுதெனக
கண்களினீர் மலையோட்க். கனத்தவிதி தடுப்பவாயார் கடவுள்
செயல் வுருவதெலாந காண்போ மென்ன, மனத்தகத்திற் றுய
ராசுமந்து முகம் வோப்ப வகநோக்கி வந்தார் னப்பால். (௬௪)

மாபாவி நயனினைத்த படிமுடிக்கும்வழியின்றி மாழாந் து
க்கிச், சோபாதி சோபமுறறங் கூணுறக்க மதததுறந்த ஈழித்
காமத், தாபாதி காரியர்முன பசித்தார்க்கு விடச்சோறு தரு
வான போலக், காபாலி மதத்தினையு கந்தரனுன் மந்திரத்தா
ன கடுகி வந்தான. (௬௮)

வந்தவனைத் தவிசிருத்தி மலாடிசுள் பழமுறையும் வணங்கி
ப்போற்றி, பெந்தமுயி றொமக்களிப்பான வலியவந்த மலிய
முதே யிழைபே தெய்வந், தந்தவெங்கள் பாககியமே மனக்க
ருத்து நிறைவேற்றித் தருகி பெனன், வந்தரங்க முன்னவென்
லா மொளிபாம லாவகவன்முன னறைந்தா மனனே (௬௯)

காவலர்கண் மொழிந்தமொழி யுகந்தரனுந் செவிகேட்டுக்
களிப்பி னோக்கி, யாவலையா முடிகதுவைப்பா மதறகுநிதி தர
வுளவோ வகையினென்ன, வேவலரா விதிபனைத்தும் பணிய
னைத்து முன்னிடத்தி லிலவகச சேர்த்திப், பூவலபம பெற்றிடு
நாட் பெற்றமணி மௌலியையும் பொருந்த வைத்தே. (௭௦)

அடிபேமபா லுள்ளவிதி யிவ்வளவே டருள்கூர்திந் காள்
வாயென்றா, மடியாத பொருளாசை யுகந்தரனு மறிபொன்று
மந்தி ரித்துக், கடியாருமோகினியைக் காவலர்தம மனைகியாமே
ற்கதுவச் செய்தான, படியாரும் பத்தினியர் மனங்கலங்கிப் பர
வசத்தின பாற்பட்டாராய. (௭௧)

துயிலெழுந்தா லெனவெழுந்தார் கலணணிந்தார் பொற்றாசு து
ளங்க வேபந்தார, கையிலெழுந்த முன்னடைத்த பொற்புதவம்
பின்றி நறதார் காமம் கன்றி, யயிலெழுந்த முன்னவனை யினைய
வன்றன மனையாட்டி டுணசன தன்னை, மயிலெனைய மூத்தவன்ற
ன் மனையாட்டி வலியவந்து மருவ லுற்றார். (௭௨)

மருவுமவ ருடனணாய ரளக்காத களிக்காம வனா கடத்தே
யிரவுபக லறியாராய மயலாழி நடுமுழகி யிருப்ப தானார்
வரன்முறைமை தவிர்த்ததின லந்ராட்டின் மறைமுழுவும் வா
ரா தாகப், பரவலுற்ற வரும்பஞ்சம் கொடுகோயோ நிறுதியர்
பயமுந் தானே. (௭௩)

யுகந்தரன்முன் பொருள்கவந்து சென்றதுவு மரசர்முடி
பொழித்துக் காம, துகர்ந்திடலே பொருளாக முறைகடந்து
மாழ்கியதும் பஞ்சகோயாற், சுகந்தர வமைச்சர்முதற் ப
டைகனெலாந் தனர்தலையுந் தாம திந்தார், மிகுந்தபல படைக

ருடன் காமப்போச நகர்வனந்தார் விதர்த்தார் வேண்டார். (எ)

ஒன்றார்கள் வனந்துசை ருடற்றியதுந் தந்திரிய ருணர்த்தி
ப்புத்தி, சொனனாகன சொன்னவெல்லா மன்னவர்க்குத்தோ
ன்றாத சூழ்ச்சி கண்டார முன்றாரந்த செஞ்சோற்றுக் கடன் க
ழித்தன முறைமெனவே முனைந்த போரிற், டனஞ்ஞ ருடர்த்
யிவண புகழ்நிறுத்தி வாணுகம் படாநதா சியாரும். (எஉ)

அளவிறந்த படைத்துணைவர் தந்திரியர் மந்திரிய ரன்பரா
ளோர். களமிறந்த நிகையானர் காமமே பொருளாகக் கலங்கி
ன்றானாத், தளபதியா பிணிததேகித் தம்மரசர் முன்னிடத்திற்
றாவு மன்னோ, ருளயினகிக கொலைபுரியா தோடுமெனக் கான
கததி லோட்டி னுரால. (எங)

அடங்காத பெருமயலா லணியிழந்தா ரிசையிழந்தா ரரச
ம்விட்டார். விடங்காலுங் காணகத்திச மனைவியரும் பினறொ
டர விகாநது சென்றா, மடங்காக சினமடங்கி யிட்டாநக
போகத்திச மழுவலானாட், டடங்காணத் தவமிருக்கு மாத
வத்திர் மயலடைந்தா தகைகை யீதால. (எச)

மனைவரு மனைவியரும் வனநோக்கி வருகின்ற வரவு கண்
டு. தன்னிருங் குருவரனு மனைமுங்கி யுடனடபபத் தலைகொ
ண்டானா, முன்னறிவிற் சிறந்தார்க ணீறறவே யஃதோடு முய
றுகியாடிப் பின்னமுதின மிகைவிரியு மனாயாவா பறவையென
பிரிவா றோபோ. (எடு)

எடுத்துவைத்தே யிருந்தாலுங் கொடுத்துவைத்தல் வேண்
டுமென வெரிநேர் காமம். படுத்துவித்த பாடிதெனக் குருவா
ரத்தை கடக்கவரு பலனீதென்ன, வடுத்துவரும் வினைதடுபா
ரியாவொன ஐரடுததா ரலாகநேற்றத், கடுத்துவரும் வெயிலெரி
பப வோவோடத் தே வீதி கடக்கவற்றா. (எஃ)

அனிச்சமிசை கடநதாலும் வருந்துமிரு தாள்பரணமே லுழ
ந்த ஐனறித். தனிச்சைபெலா மபற களித்தார் நிறுறொடாநத்
தெனததொடர்நத தைபலாரோ, அனிச்சமையும் விதியாதோ
வெனவுனைந்து குருவரனு மிவாமுன சென்றா, பனிச்சடல மி
கக்களர வைவர்களும் வெப்தான பாலை சாரநதார். (எஎ)

உம்மைவினை யிம்மையிலே யனுபவிப்ப னென்பபுகழ் முல
த மற்றோ, ரிம்மைவினை யிம்மையிலே யனுபவிப்பான் கொ

நெரக மெய்தித் தேபோம், செம்மைமெய் நாயாலு மாவா லுந்
தேனாலுந் தீயினாலுந், வெம்மைமவழிப் பறிமறவா செயலாலு
ந் துயர்கோடி விடுத்த பூகை. (எஅ)

ஆலையிலே யகப்பட்ட கரும்பெனவே பசினோயா லாதபத்
தாற, பாலையிலே யதுதினமும பலகோடி துயருழநது பரதவி
க்கும், வேலையிலே பொருள்கவர்ந்து வினைமுடித்த யுகந்தர
னும் வினாநது கள்ளிச், கோலையிலே கொழுநதுவிடு மனறபிழ
ம்பு நனிநடுங்கத் தோயினாலு. (எஆ)

வேறு.

வந்த பாதகன் மன்னவா மன்னாரீர்
வெந்த பாலையின் மேயது மெனனெனப்
பந்தபாச மதுத்தருள் பண்ணவன
சிறதை கொந்தனன செபபுதன மேயினான். (அய)

முன்ன மேமய லினனிலை முழுகிய
மன்னர் செல்வ முழுவதும் வெளவினை
யன்ன மன்னவர் கற்பு மழிந்திடத்
துன்னெறிப்பிர யோகமுஞ் சூழநதனை. (அக)

பாவிரின்றன் பழிப்புறு செய்கையா
லாவி யொன்று தரித்தன ராயினர்
வேவுகின்றனர் வெஞ்சுரம வேறுநீ
யேவுகின்றது வேவுதி யினறோ. (அஉ)

நாடி முந்திட நாட்டி லிழைத்தனை
காடி முந்திடக சாட்டி லிவழக்கவோ
வோடி வாசனை யோதுதி தீமையே
கூடி வந்த கொடுநதொழிற் றுறறவோ. (அங)

அரையன் மச்சுனை யன்னமன னாரினை
வரைவி துனயின மயக்கண வித்தலான்
மரையி னாயகன மாமதி யுள்ளநா
ணிரையம் யாவு நினக்குள தாமரோ. (அசு)

வேறு.

நெஞ்சகமுலிந்து குருவானினன நிகழ்த்தல் நெறியலா
நெறிபோம்—வஞ்சகனடுகி விழுநதடிவணங்கி வந்தர லறிந்
தலேன புரிந்த—நஞ்சினேர் பிழைகள் பொறுத்தரு ளிவரை நா

னில மிசைமுடி தரிககச்—செஞ்சுடர் மரவித் கடலொன விளங்க
ச செய்குவ னெனவிலை செப்பும். (அடு)

இங்கிருந்நாவ தொன்றிலை யினியா யின்சத்தமி முகத்திய
னாருந்—தங்கிய சாரல சாரந்திடி னன்மை தருமெனத் தருவன
புகனது—மங்கைய ரிருவா முன்செல மன்னர் மறையவர். பின்
செலத் திமை—பொங்கிய கரபா லிகன்வழிகாட்டப் பொதிய
மா வரைத்தடம் புகுந்தா (அ௯)

புக்கனர் பொருரைத் தடங்கரை நிவந்த னும்பொழி லிரு
ந்நொபசியா—லுக்கினா யாரு மாங்குது தலிரப்பா னுபாசனே
யுகந்தரன புரிநத-இக்ஷணீக் கணதநாற்புபாலத்தினோர் காசன
கீட்டினன கரதலத் தெடுததே—யக்கண மெதிர்ந்த வனசாரன
றனனை யருகமுத தினன்ன வறைந்தான். (௮௦)

வனசர நினக்கு மறுவரா மெமக்கும் வாழுநா னுளவரைபசி
யா—தன்தின மருநதி யுய்யுமா னுளதொன் நவவழி புரிதிகொல்
லென்ன—மனமுவந்தகனு முரைத்திட வெனை' மலாந்தபொற
காசினை யளித்தவ—கினியிதுகொடுபோ யுணததகும் பொருள்
கள் யாவையும் வாங்கியிவ குறறால் (௮௧]

கமழ்தர வட்டிங் கருந்தலாம் விருந்து காசிது தினந்தினந்
தருவேன—அமர்தர நோக்கி லிதன்விலைப் பொருள்க னைம்பது
பேர்க்குண வாகும்—விமலமா முன்னும் பொருள்கணு மெழு
வர் வேண்டிய கொணர்கிலே நலமாம்—சுமையமு மிதுவே போ
தியென றுரைத்தான நடஞ்சிலை யவனுமே வின்னால். (௮௨)

போயவனறங்கட கரசனுக்குரைத்துப் பொலநீரிகழ கா
சினைக் கொடுத்தான-நேபமா யவனும் வியம்பெற நினைந்து நின
க்குநா நெழுவருந குண்ணற-காயநற பொருளாக டருகுவலகா
சு மனுதினந் தருதியென றுரைத்துத்—துயபா நெய்யோ டின
வெலா மனிதநான சுமந்துபோ யவர்க்கவன கொடுத்தான். (௮௩)

கொடுத்தினைடுதல் செய்கனரருந்திக் ஞன்நவன் நனக்குண வ
ளிப்பார்—தொடுத்தன காலம் பலசெல வொருந். தொடுகிலே
க்குன்றவர் தலைவன—மடுததிடு பொறகா சனுதினம் வாங்கி
மகிழவுட னிட்டவோரா பேழை—யெடுததனை திறந்தா னுள்
ளெதுககாணு னேங்கினு னிரவயினு னெந்தான். (௮௪]

ஆவலாயத்தினமு மினிதுநான சோதத வருயபொருள் பே

கையுளின் திபு—போவதா கியதென வியாவரோ கவந்திது போயினா போவதென வுள்ளம்—வேவதா கியகாற் கானவன்றினம் போல் விபனபெறு காசிடக கிராதா—காவலன் வேறு பேழையுளிட்டிக கடியிலச் சினைமுறை புரிந்தே. (கஉ]

இனதிதனினைம யநிகுவ னென்ன விதயமுற் தினிதுநல வேண்டிந்—துன்றிப பொருளக ளிபாவையு வ கொடுத்தான சுமங்கவன போயவாக களித்தான—கனநிப கதிரோன குடகடல் கடந்தான கடிதகிழை திசையிசைக கதிதான—வென்றிகொள் புனவா வேந்துபொற காசுமீளவு ம போறபுட காணு. []

மனவநகதிபபர் கண்ணினை சிவந்த வரநிபம் பொறிகளை வளவகச—செவகொறி கொசிபபசு—றுறுவ காலை தினம் கொவ காசுகொண டிவ்வான்—முறமபுசு னோக்கிக காசுணக்களித, கார் மெழிதியா னெனவு மடிதாழத்—தினமுற வவகை காட்டியனென்ன விசைத்தன விருவரு மடநதார. (க)

நடந்திநி பொழுதி னதிக்கட நதிவி னாவரோ டுருவரு நாரவ—குதடந்தி மவரை வேதியன சுட்டக குன்றவா தலை வனுங்குறுங்—கடையுக்க கனலிற் கனன்றிடை யகைத்த கதிரதரு வாட்படை யுருவி—இடைதரு மறுவர் சிரயகனாற திடை யி னெழுதாத அணித்தகன றனனா. (கரு)

மனுமுறை தவிந்தி வழிநில துந்தி வையக மிழந்த காணெய்தித்—தலுவையு மிழந்த வ் குயிதாயும வித்தக தராதிபா கைதலா பாவங்—கனிபுறு காபா ல்கனகதை யகனற காரண விதைமிய ருவிதை—அனிபம தாதா கவந்தினை வைவச் சுதனகாத்த டுமகருன வுடையார. (ககசு)

விதிதகலுந் தருமன சிவநிகருக வினையிவா புரிந்தவா வெல்லந்—தொதித்த வெனலுந யுந்தார னரசா தோகைபர்க குளவெனா, சொலவ்—புகுதிமயபாவ மனநி மதநிபபா ல்தணரக குளன்னவகையக—கதித்தி சிவந்தவ யலுவகை கோக்கிக உட்பொறி வழங்கிடக கழமம (ககஎ)

புரவல ரியகா மடந்தைபா தமமைப புலைதொழில புரியு சந்தரனை—யிரவியு மதியு முள்ளநா வரவு மேழுநாள் காகிய கோடி—கிரயமுறறமுந் தப புரிபுயினியா கணிமயா தனையெ லாவகாணக்—குரவனைபபுரியின சோகையால் யந்த குததிர மகனறிட வெனனா. (ககஅ)

தருமநா யகன்சொற் றலையிசை தரித்த தருகண் ரவர்களைக்
கையச்சங்—கிருதவொந தகழி பொறித்தனா மழுவாற் கீண்டன
க் கிளரன ஊலையுட்—கருகிட வருக்கி வார்த்தபி னுடலி னுணை
லாங் கடிதரிந் துண்பித்— திருள்புலா லிவையு கிருத்தினா ருந்
வை யவைபெலாங் காண்குற விசைத்தார். (கக)

இன்னன விவர்கள் கரமெலாஞ் சலிப்ப யாதனைப் பாடெலா
ம் புரிந்து—மன்னவ ரோதஞ் சுறநில ராகி மகிழவுட னகமுக ம
லாந்தார்—அன்னதாந் தகைமை யறிநதனார் தூத ரதிகய மீதெ
னத் தம்மோர்—மன்னனா னவனுக் குரைத்தன ரவனு மனநிலை
மலங்கினனாகி. (கா)

தேசிகள் முதலா வறுவரை யழைத்துச் சித்திர குத்தனை
நோக்கி—மாசிலா வினைபெற காயினு மிவர்கண் மறநதுமே புரி
ந்தனர் கொல்லோ—பேசதி யெனலுஞ் சிலதினம் பொருரை பு
ருந்தரி ராடினா கொலையுன்—டேசறு நீத்தத் திறநதன ரனநி
வே தில்லதொன றறமென விசைத்தான், (கக)

இசைத்தன செவ்சென றியையுமு லியம னிருகர முடியிசை
யேற்றி—யசைத்திட வுமையாட் காரமாயப பெண்ணி னரசியா
யமுதுலா மாறய்க்—தசைத்தட வுயிர்கள பவபிணி யனைத்துந்
தவிர்த்துயர் கதிசெலத தழைக்கு—மிசைத்தமி ழினித்த பொதி
யமா நதியை யிதயமுற றிறைஞ்சினனாகி. (கஉ)

சுதனமார்கரத்துத் துதர்காள் பொருரை தொழுதனர் தொ
ட்டனர் குடைந் தா—ரிதயமே னினைத்தா தனகளை நினைத்
தாரிவொலா மிறையவன கைலை—சுதமென வாழ்வா ரவர்களை யீ
ங்கு தருதலே பிழையனா பலவாம—விதமுறப புரிந்தோம லீ
ணவாக் கிதனூல் வேதனை சிறிது மற்றிரா தால். (கங)

முன்னொரு முனிவன் கொடுவினை புரிந்து முடுகின னம்பதி
யவனை—யினனல் செய திடினு மினன ஹறினனகண டிடாசெ
னத் திகைக்குநாள் வானத—துனன சரீரி பொருரை மூழ்கின
பேர்க் குனவினை யுறுதென வுறுத்திச்—சொன்னதுண் டதனைச்
சொலலுவே னெனனச் சூழதவா துதருக் குரைப்பான். (கச)

தெய்வதத் தமிழுந் தென்றலுங் கலநது திக்கெலாம் பரிமள
ந் திருத்தம்—பெயவரு முகிச்சோ மாடமா னிகைகள் பெரிது
சூழ் பூவன நகரிந்—றுயவரு வாம பாகத்தாம் பொருரைத்தி

றைவட புறங்கிரு தத்திற—கைவரு மியோகத் தரிசுவா மிப்பே
ர் கழறுமா முனிவர னிருந்தான். (ராரு)

இருந்தவ னிடத்தில வதிப்பகோத் திரத்தி லெய்தி னோன்
பாணு சித்தென்போன—பொருந்திய நட்பால் வருதனு மவனைப்
புகழநதெதி ரழைத்துப் சரித்துப்—பெருந்தவப் பேராய்க் கி
டைத்தவெள ளரியின பெருகுகனி யளித்தனன் கிருந்தா—யருந்
தின னவனு மும்பரா ரதியா வமுதிது னாமென வுரைந்தே. (ரி)

தினறபின் னரிச்ச வாமியைப்பாறு சித்தன்புன் முது வலி
னோக்கி— நனறுருவாரவ கிடைத்ததின முறைமை நவில்கென
நககரு யகன் முன்— நுன்றுமென நவததுக் கிரந்தியல் விதை
யைத் தொலலைநா ளளித்தனனஃதோ—வென்றுமோர் கனியைத்
தருவதா மூப்பு நோய்மையு முண்டவர்க் கிராதால். (ராக)

அனபகே ளின்னுமதற குறும்பெருமை யறைந்திடற் கரியதாமெ
னை—வினபுடனரிச்ச வாயி சொல்லிடவு மிவையெலா மினமு
றக் கேட்ட—புனபுல வழிபோம் பாறு சித்தந்நைப் பொழுதெ
லாந கழித்தனை மறுநா—டனபயி லூர்க்குச் செலமுனி வர
னைத் தாழநதனை விடையவன றந்தான். (ராஅ)

விடைகொடு பாறுசித் தனுமெல்ல வெள்ளரிக் கனிகரந் தெடுத்தே—நடநதன
னரிச்ச வாமிவானிரவி நடுவரக் கடன்முறை நடத்தி—யடைவுடனுருவா
ரத் திடை யடைந்தா னக்கனி காண்கி
லா னமுனரு—விடையிது கவரந்தா ரோரியா கென்ன வெரி
மொழிச சாபமிட் டனனால். (ராக)

இடுதலும பாறு சித்தனோர் நரியா யென்செயதோ மென்
செயதோ மினிராம்—படுதய ரளக்கற பாலவோ முனிமுன பட
நதலே நலமென்ப படாநது—கடுதொழிற கள்ளன் கவரந்தன
ை கனிமுன காத்தருள புருதியென ரோதி—மடுமரைப் பாதம
உண வுலும பசியால் வருந்துமா முனிவரன் வகுப்பான். (ராய)

அனனமிட டவகாக் கன்னமிட டனையே யையயோ வக்கனி
கேட்கி—வினனமு நினகருத் தருகிலைன கொல்லோ வெனகர
வுறறனை நாளு—ஒனனுட னைடு மித்தொழில் கற்ற தியாநகு
நீ யிவையெலா கோகுகிண—முனனுறம வினையே யலதிலை யென
ன முனிதக வுடை மையான மொழிந்தான். (ராயக)

நற்றவத் தரிச்ச வாயிசொற் கேட்டு நரியுடம பெடுதலு
னையேன—சிற்றறி வுடையேன செய்த தீவினைகை செயதவப
பெரியரீ பொறுத்தி—புறறவிவ வடிவ மொழிபுரா ளிடையேன
துரைத்தியென் துறுகணீர் சொரிநதான—மற்றவன் முன்ன ந
ட்டதோர் கட்பான் மனஞ்சிறி திரங்கு னானி. (1115)

ததிரவன் சாபராசி சென்றுறையுங்காலமோர திகழணி பொரு
ரை—நதியினீராடி காரணன பிரம னாகர்மா முனிவரா போற்றி
த்—துதிசெயு மெங்கள் பூவனத் தமர்நத தூயவா சின தரநு சூழ
நது—வதிதர வகலம் போதியென துரைப்ப மற்றவ னமமுற
வதிந்தான். (1116)

இவ்வகை நதியிலா டலுமெங்க ளிறைவனை சூழலுமாரசு
செவ்வியகாலம் பலசெல வொரு நாட செநதமிழ் நாமுடை யாரச
ன்—வெளவிய கள்வர் தமையவன கழுவின மாட டின னவா
சை விரும்பித்—துவவிட நினைப்பப பூருவ னானதே, சரிட யி
றகிவை நினைக்கும். (1117)

சூரதன தேசந் தனைப்புரந் தருளுவ கொற்றவ ளாக சேந
னன்முன்—பநதயில் பருண தமுனிசெய சாப்ப பற்றிலுற படு
கொலையரியா—யநதயிறவததா னிருடிகமுனி னுவிடுப்பபாரு
து கொன் தன்னமுன், வநதவச சாபம் போயினு ராயில் வது
தன னுவினத் தியினுல. (1118)

சூதலா வியாமு மத்தசைவிரும்ப லடாததென் தகததரிவு
றது, வேதகக் கழுவி விறநதவ றொலுமைப வெள்ளியம ப
லினுற் கௌவிச், சீதகப பொருரை மாநதி நடுவண டினநதின
ஞ் சென்றுசோத தியதால், பாதக மகனது களவரும் பரமன
பரகதி யடைந்தனரப்பால், (1119)

நாள்பல வினை கழிதலுஞ் சாப நசிகதது நரியுரு ரீங்கிடு
கோள்படு மரண முற்றன னமமுன் கொண்டதன! துதுவா
கொதிதது, வாள்படு நரகில் வருததினேன சமறும வருந்திலு
வானுல கடைததா, னீளபடு பொருரை குடைநதவா பெருமை
நிகழததரி தாகுமா லதனால. (1120)

இவ்ரு பாடியாம வருத்துத லியையா வெள்ளினு மிவாமு
னம் புரிநத, *தவறது கொடுமை யாகையாற நகக சாபமிட டி
டுலனென துரைத்து, தவாதரு மறையோன மனையெதிர நோ

ககி நீதினம் பொருரை நீராடிச், சிவதவம் புரிந்தா யாகையா
ஹகிற செனிககவே திய னென வென்றும. (கக௮)

ககிதொழிற்காபா லிகனகழு காகக காவலா காரிகை யா
ரு, நெடுசிறை யாணபெண புறவின மாக நீணிலத் துதித்திட
வென்றும, படுபெருநு சாபம் பகர்ந்தனன கேட்டுப் பதைப
கைத் தறுவருந் தருமன, ரெடு கழல வணங்கி யையவிச் சாப
ந் தொலையுநா னுணா ததியென றுறாததார். (கக௯).

கணகனீரசொரிய விமயியிடு கிவர்கள் கரைதரு மொழிக்கு
ளங் கரைந்து, மாக கனீர்பிறந்தங் கறுவரு மொனருய மலைம
கண மாலையாயப் பின்னாப, பெணகணு யகமாயத் தமிழ்மலைபெ
யாந் து பெருமைசோ பாவனத் திமையோர், விணக ணூமுதா
ய விளங்குறு பொருரை மேவிடத் தீருமென் றுறாத்தான. ()

வேறு.

தரும னுறாதத் முறையாலே தரைமே லிவர்களாங் காங்கு
பெருமை மறையோன புனகழுகு பிறங்குமான பெண்புற வின
மாயக, கருவி னுதித்து வளரும்புர் கடவு ளுனையீ ரீங்கிவாக
ண, மருவிப் பொருரை வழிசார்ந்த வகையும் வகுப்பா மென
வகுப்பான. (க௧௧)

வேறு.

மீன விளங்கு தடங்கோடி மிகவிளங்கு தமிழ் நாட்டிற்
நேன விளங்கு மலாவிளங்கு சிஞ்சுபார ணி யத்தத்தின்
மான விளங்கு விலங்கினுகு மறலி யென விளங்கு கினரோன்
கான விளங்கு மொருவேடன் கண்டகனென போனொருகாள் ()
விலைமாதர் விழிபோலுங் கண்ணிபல வீக்கியதிற்
கொலையாரு மவாசுகமபோற குருநென் மணி பலதுவி
யலையாத காராபுதரி னண்மையி னோக் குற்றிருந்தான்
தொலையாத காழுகாபோற றுதுணரான குற்றன வால். (க௧௩)

பட்ட புற நானகிளையும் பஞ்சாத்தி லடைத் தலதை
யெட்ட வருந் தன்மக்க ளினிதுவினையாடிதற்கு
விட்ட வாகைக கொடுப்பவவா விழைவுடனபெற ருங்கொருழி
யிட்ட னாகள பலாகுமி மினங்கூடக் களிப்புறரா. (க௧௪)

மாலாலே யிவராட மறறிட்ட கூண்டையிரு
காலாலே கவாநதெழுந்து கழுகொன்று கடிதேகிப்

பாலாலே தாயகுழவி பாலிப்பாள போலுலக
மேலாலே யுயிராகாகும் வியனபொருளை கடந்திடுகாஸ். (72)
காணெடுத்த கூண்டாறற்றி காறவரி வீழாதிடலுந
தேனெடுத்த நீரூடையுஞ் செவவியவிப் பிரச்சிறுவன
றானெடுத்தான் பவபாசந தடிநதுவிடு நிறைவேனபோ
யானெடுத்த புறவினங்க ளுவப்பவெளி விடுத தனஞ்ஞ. (73)

வெளி கொண்ட புறவினங்கள் மெல்லெனத்தஞ் சிறையுதறி
டளி கொண்ட வாவகொளின யதனமீதிவிருந் திடலும
வளி கொண்டு வந்ததென வந்தகழு காங்கனுகிக
களி கொண்ட நெடுஞ்சிறையாற கருத்தருகி யுறத்தழுவி. (74)

கண்ணீரா னீராட்டிக கடநடுங்கிக் கரைந தழுது
புண்ணீரமை மிகப்பொருநதிப் பல்பலவாயப் புலம புறநே
யெண்ணீரீ னெண்ணீரீ னெண்ணீரீ முனனுளன
நண்ணீரீ நீர் நண்ணீரீ நீர் நண்ணீரீ நீரான நவினதே (75)

அடிக்கடிதன னிறகாலே யனைத்தனைத்து விடுதலுமே
மடித்தினைப் புறவினங்கண மனங்கலங்க வுட னடுங்கிப்
பிடிக்கவருந் காலெனெப பேதுறலு மவ்வெருவை
வெடித்தழுது மேனமேலு மெல்லிறகாற் றமுயியதால. (76)

கண்டவுட னுயிர்கவருந் கழுங்கிந்தப் புறவினத்தை
யண்டி யனவில்லாத வாவவினா லிறகாலே
கொண்டுதழு வியுட னுமடுக்கமுத லுவிதிமனா லுசருகின்
மன் டெரியார் தொடைபுறவாரீ தருமா றமாயன மனத்தெனணி.

ஐங்காரோர் மாணியிநத ஆப்பாத மறிதுமெனப்
பழுககாது தருவிருந்த பழங்கழுகி னிலைநோகிக்
முழுககாத லுடனபுறவை முகநதுசிற கனைத்திரங்கி
யழுககாறு படலெனனை யறைதியென வகைதலுமே. (77)

அநதணநீ யநிறதியோ வநிந்திலையோ நமகருதற
முநதவினை யாவையுநான மொழிநதிதல வேண்டியதோ
வித்தவொரு நாறபுறவா யிருக்கின்றா காமபோசரு
சொநதமெனப் புரநதவருந தோகையரு மனதேயோ. (78)

நெறிவிட்ட மன்னவாகரு நீதிநெறி பலபுகனற
வறிவுடற மெருளுனத தாசானு நீயலவோ
பொறிகெட்ட வழியீப்பப் புல்வினையிற பொருள் கவாநது
வெறிபட்ட கழுகானேன காபாலி கன்னிலையோ. (79)

பின்னவன் மனையாளை முன்னவனும பின்னவனு
முன்னவன் மனையாளை முயங்கமயன் முழுகியது
மனையார்க்குப் பன்னிதி யறைந்தனவு மலவுழியான
துன்னியதும் பொருள்கவர்ந்து தோகையிவா மயங்குந்தே. []

கிலைமாறி மன்னவர்தநீ நிற்ற்கல்ப்பச் செய்ததையும்
பலமாறு நிலைநோக்கிப் பறறலர்சென றுடற்றியதற்
தலமாறி யவருடன் தழல்வனத்தில் வருந்தியதுந்
கிலைமாந் தாழ்த்தற்கு தியோனான சேர்த்தன்தே. (ககரு)

சுநவரைக் குமையழைத்துச் சார்ந்தனவும் பொயக்காசால்
வந்தவொரு வயப்புனவன் வாட்படையா னஞ்சிரங்கள்
சுநதியதும் யமனுக்கைச் சென்றதமாந கவனாகம
வெந்தெரியா திருந்தனவும் விற்றற்றும் னழைத்திடனே. (ககக)

இருடிகா நீத்தந்தி விவல்லிதந்து முரைத்தருளிப்
பொருகைநி யாடியவேதர் புண்ணியநற் பலனாலே
கருணைகொடு ஷெதியனாய் கழுநூழறி வினமாகக்
குருகின்னை பெணியசர் கோற்றொடியர் தமையன்றே. [ககச]

கொடுஞ்சாப மிட்யனவுந்தொவேநீ விச்சாபம்
விடுங்காலம் விளம்பெனயாம் வேண்டியது மவ்னீவிர்
தொடுங்காத லுடனென்றாய்த் தாய்பொருளைப்பாடுங்காற்
படுங்காலமிதிக்கல்மை படர்க்கால மென்றது நீ. [ககஅ]

எண்ணிலையோ வக்கால மிக்கால மதுவருமே
நண்ணினமா வியாங்கனாய் தானஞ்செய் வித்திடுதல்
புண்ணியமென் றுரைத்திடும் பூசரர்க்கு முறசனனத்
துண்ணிலைமை வெல்லா முணர்விடத்திற் றேன்றியதால்

தோன்றதுந் திரந்தனநீதிச் சேர்காத்திச் சுடர்க்கதிரோ
னன்றவழி வளர்த்தெனிய வரும்புறவாந் தின்றனா
யேன்றருளி கோக்குதலு மினிதவர்க்கு முன்சனனத்
துன்றுவினை யுள்ளவெலா முணர்விடத்திற் றேன்றலுமே. ()

உம்பர்நெடுஞ் சினைவிடுததந் குறுவாந்துணைத் 'தாளவீழநதே
யெம்பெருமா னெமக்காரீ யிசைததவெலாந் கொளளேமாய்
வெம்பினதுகொலையுண்டு வியாதுசிறு புறவீனமாய்ப்
பம்பினதும் போதுமருட பாவையினாற பாரதநிமிமேல் ()

கன்னியைமை யாறுகள்பெற நானஞ்செய விடகவென க
கன்னியராம புறவினமுங் காபாலி கக்கமுருகு
சன்னதியில் வீழ்தரவுந தகைவோடய வேதியனு
மன்னியசங் கறபமுறை வழத்தியவை கரத்தேரதி. (௧௪௨)

தெனறுடன பிறந்துவருத் திருப்பொருறை நாயகியை
மனறலஞ்சோ மலராலே வரனமுறையிற் றுகித்தே
யன்றுமுத லினறுவரை யகமுதனமூன் றினுமபுரிந்த
துனறுவினை திர்க்கவெனத் தோயநடு முழுகின்னே (௧௪௩)

வேறு.

முழுகி யெழுது முடிமன்னர் மூன்னிலற்கு வயதுவனந்
தாழ்வொ டியர்வி லீந்தெழுந்தார் லரையலரேசர் கிண்தரனும்
வாழவிலெழுந்தார்மறையோனும் வானிலெழுந்த வறஞ்சே தி
தேழ்பன்னிருவ ரொன்றுகித் திண்தெழுந்தென்ன விளங்குற்றன.

பொருந்தா நெறியிற் புலம்போர்க்கும் புல்லர்க்கிரங்கி பல்லீதி
மருந்தா யுரைத்தா யருந்தாத மிந்தெம்மோடு வணமுதறு
வருந்தா வண்ணம் வந்தினைபின் வாழவு மிளித்தாய் சிவகதியுந்
தருந்தா ரகமாய்ச் சிறப்புற்றாய் தாபுத்தமநும் வேறேயோ. [

அனகா வுலகிற் பொருளெல்லா மீதியும் பொருளே யாதலினும்
கனகா பரணந் தரித்துலகந் காண்க புரியக் கருதேமால்
பனகா பரணன் பதமொன்றே பந்தர்க்கருதி வாழ்கின்றோ,
சனகா தியானே ரிண்தவாரீ தருமா றுருளெவென்ருமென. (௧௪௪)

இருமன்னவரு மங்கையருமெல்லா மறந்து துறந்தனர்போற்
தெருண்மெரு ஞானச் செல்வலரிந் திருத்தாணமேவிப்புதழந்திட
கருமந்தொலையக கதிமேவக் கருத்துள்ளிரோம் கடவுணதிப் [அறு
பொருளை வணங்கத் தரும் யாரும் புகழுவோ மெனனப புகழ்
வாராய்.

ஆயே யுலக மனைத்தினுக்கு மரசே நித்த மெவற்றினுக்குந்
னயே யமுதப் பிரவாகத் துறையாய் நிறைந்திடு கொழுருகின்ற
சேயே வேண்டு முறை தவ்றித தியநெறிபேராய்ச் சிதைவுற்ற
காரே யனையேம் வினைதவித்த நனகாய வணங்க வாராயே. ()

மலைமா மகளின் மாலிகையாயவந்தாய வணங்க வாராயே
கலைகா முனிவுன புகழ்தெய்வக கருமபே வணங்க வாராயே
தலையார் மலையந் தொடரதுவரு தாயே வணங்க வாராயே
தொலையா வினை தீதெமையாண்ட தோகாயவணங்க வாராயே

அ-அ அம்மைத்தலபுராணம்.

சுண்ணை வருக வெமமுள்ளக் கருதகே வருகக் கங்கை முத
 னெண்ணை கடந்த நதிமடவாக்கி னிறைவி வருகு மலைய மலைப்
 பெண்ணை வருக தமிழமுனி பேரே வருக யாங்குள் படும
 புண்ணை யினைய வினை சிக்கிப் புரந்தாய வருக வருகவே. (கருய)

துறைக டோறு மொவ்வொரு போ தொடாந்தாய தொல்லை
 யொன்றையாய, மறைக டோறும் புகழ்ந்தெடுப்ப மகிழ்வாய
 வருக வருகவென, நறைக டோறு மதுகராக ண்டுகரு மலா
 மா லிகையுதித்த, தறைக டோறும் புகழ் பொருளைத் தைய
 லாக ணுதித்தவளால். (கருக)

வேறு.

உதித்தன டன்னைப் பேரற்றி யுலப்பில் புகழ்னா தம்முண்
 மதித்தவே தியனை நோக்கி வேண்டிவ வருத்தி யெனனத
 னுதித்திட வேண்டு மென்வாய் சுற்றிட வேண்டுந் தாள்கள்
 கதித்திட நினைத்தல் வேண்டிக் கருத்துனை யெக்காலத்தும் (1)

நின்பத்தி சிறத்தல் வேண்டு நின்னதி தீரத் துறநே
 யின்பத்தில் வாழ வேண்டு மினிதுநோக் கருளல வேண்டும்
 வன்புற்ற பவத்தான் மாநி வருகிலும் பிறவி தோறு
 முன்பத்தி வேண்டும் வேண்டு முகையெனக் கருளியெனருன்.

ஆயிர வருட மாபு ளளித்தனங் கலைக னெல்லநங்

பாயிர மறைக னெல்லாம் பயிலுவை சேடோடு

சேயினர் சூழச் செல்வஞ் சேர்குவை புரிமகத்தான்

சேர்குவை சமபுலனாண்டுகிழ்ந்திடப் புரிவா யப்பால். (கருச)

அந்தத்தி லிறற்போன் கலை படைஞ் சுவ யகில மெல்லாரு

சந்தத மினிபுன் றனனை யுக் கெர தவசியெனனத

தந்தனம் பாவகாசத் தலத்தினி துறந்தி பென்றார்

சிந்தனை களித்து வேதச்செல்வனும் வணங்கிச் செனருள் (கருரு)

நதிக்குறா யகியாளப்பா னுநிலம் புரந்தாரோடு

துதிக்குமா மயிலனனாறத் தொன்மைபோ லுலகமெல்லா

நிதிக்குலம் பாவக்காதது நீளுநீர் முடிவினித்தன

விதிக்கரும பதவி சார்ந்த விளங்குவீராகவெனறே. (கருசு)

கபாலிகள் வதன நோக்கிக் கனனிமா நதியாணிமு

னபாயமாம வினைகள் செயதா யாதலா னூறு சனமஞ்

செபாதிமா தவங்குள் செயதித் தீர்த்தத்துட் டுனமுக்காலந்

தபாதினி தாடின முத்தி தருமென வுரைத்தங் கப்பால்; (கருசு)

நேமிமா வனத்தி ரொக கணிருமலை பொருரைத் தேவி
தாமிர பருணி யாறறுத தரங்கநீர்ப் பெருக்கி னுப்பண
காமிய மனைத்து நல்கக கதிசுன னினறு மல்தே
தோமிலாத தேவி தீர்த்தத் துறையென மறைகள் சொல்லும். (௧)

கண்டாலும் பரிசித்தாலும் கைருவித் திறைஞ்சினும்
முண்டாலு மாடினும் முளளுற நினைத்திட்டாலும்
பண்டான வ்னைகணீர்க்குப் பரகதி யளிகரு மென்றால்
வண்டாருந் தேவிதீர்த்த மகிமையார வகுக்க வல்லார். (௧௫௧)

தேவிதன கருணைபெற செழுமறைக் குலத்துக் காதல்
பாவிய கலைகளெல்லாம பரததுவா சரிடங் கற்றுக்
காவியங் கண்மேதாதி யெனபவள கருப்பிற் றந்த
மாவியல பூததசாலா வதியினை மணத்திற் கொண்டு. (௧௫௨)

வாழையுங் கமுகுஞ் சூழநத மணிக்ஈரீவ புரத்துள் வைவி
மாழைவா லுலகுவப்ப மகமபல வாறறிச சநதக்
கேழமா மலையநதொடிக கிளாகட விறுதியாண்டான்
டேழைசேய சீடராதி யிவருடன பொருநத மூழ்கி. (௧௫௩)

பீடுசோ பொருரைதன்னைப் பிரதிமையி லாவாகித்து
நீடுலாமலாக ளாலே நிரநதாம பூசையாற்றிக்
கூடுமா யிரத்தையாண்டு குலவுமில் லறநடாத்தி
நாடுதற கருமையாய நற்பத மடைவா னெண்ணி. (௧௫௪)

எண்ணரு மககடம்பா லில்லறப பொறையைநல்கி
விண்ணமா குடுமிசசநத வியனமலை தவததி னினறு
நண்ணரும பிரமலோக நண்ணிப்பின சனகனெனலும்
பண்ணவ னாகியெங்கன பசுபதி திருமுன் சாரநதான். (௧௫௫)

இன்னவாந் தேவதீர்த்தத் தியல்பெலா முரைத்தாமிஃது (லா
சொன்னவர் கேடடோரவேண்டிச் சொல்விததோ ரிவாகளெல
கனனில வரைபிலவேண்டு நலமெலா துயத்துப் பின்னா
தனனிகா சிவலோகத்திற றழைததுநீ ரீழிவாழவாரா. (௧௫௬)

தேவதீர்த்தச்சருக்கம்முற்றிற்று.

எட்டாவது.

தேவதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

மூனிவர்களே! கேளுங்கள் தரும் தேவதை நான்கு பாதங்களா னடைபெறுங்கிறோதா யுகத்தில்காமபோஜனத்தில் நீதிவழுவாது உலகமெல்லாம் ஒருருடையிழற்றி யரசுபுரிநது வந்த விக் கிராந்த கேசரியென்னுஞ் சக்கரவர்த்தி முன்செய்த தீவினைப்பயனாய்க் கொடிய பாதகங்களே உடலெடுத்தது வந்த வென உலகம்பழிப்பவைஜயந்தன் ஜயந்தன் என இரண்டு குமாராகளைப் பெற்று-வளர்த்து வில்வித்தை முதலானவைகளைக்கறப்பித்து அனங்கமஞ்சரி, இந்தபதாகினி என்றஇரண்டு கன்னியாகளை விவாகஞ்செய்தித்து வாரும் நாளில், தனக்கு மரணகாலம் அடுத்தது கண்டு மக்களையழைத்து வேண்டிய புத்திமதிகளும் தரும் நீதிகளும் நன்றாய் அவர் மனதில் பற்றுமாறு உரைத்து மூத்தவனாகிய வைசயந்தனுக்கு மருடமுஞ் சூட்டிச்சகரவர்த்தியாககி இளையோனாகிய ஜயந்தனுக்கு இளவரசுப் பட்டமுங் கட்டி சிவகதியடைந்தான்.

உடனே வைசயந்தன் மலையை மண்ணுக்கட்டி தாங்குதல் போல் உலகமெல்லாம் தன்னொருபுயத்திற் றுககி வருநாளில்! மாநா மோகததால் மதிமயங்கி அரசரிமையெல்லாம் மறந்து விட்டான். தம்பியாகியசயந்தனும் அவ்விஷயத்தில் அண்ணனிலும் அதிகமானான். ஆகவே இய்விருவரும் உடுப்பனவும் உண்பனவும் மறந்து மோகாக்கிராந்தராயச் சதாகாமந்துயப்பதுவே கடனாகமதித்து நிகழுமுகையில் ஓர் நாள், தீவினைப்பயனும் மூத்தவன் இளையவன் மனைவியையும், இளையவன் மூத்தவன் மனைவியையும் காண துயக்க நயநது வேண்டலும், கறபிதுயர்ந்த அப்பெண்மணிகளிருவரும் கண்ணீர்வடித்துத் தன்கள தன்கள் நாயகரை நோக்கி, இதெனை அரியாயம் பித்தமோ உன்மத்தமோ, பேயோ தலைக்கொண்டது? இம்மதிக்கேடு வரக் காரணமெனனை, இக்கொடிய எண்ணை கீழ்ச்சாதியரும் கொள்ளார்கள், இனியாகிலும் நன்னெறி நடவுங்களெனப் பற்பல நீதிவாக்கியங்கள் தொடுக்கச் சுறுறுகவனியாமல் அம்முடையிருவரும் பலைந்தம் செய்ய அடுத்த வருதல்கண்டு, அம்மடக்கொடியா அந்தப்புரதன்களுள், வினாந்து சென்று கபாடமடைததுத தாளிட்டயாநதிருந்தனா, இதுகளை

தேவதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம். 503

4 அரசருமாரர்களிருவரும் முன்னிலும் அதிகமான மோசசோகத்தால மதிமயங்கி நிறகையில், மந்திரிமாரகரும் குருவாகிய அந்நன்னும் அடுத்துவந்து பறபல நீதிபுகலச சற்றுக கவனிடாது காளையா இருவரும் கோபித்து உதாசின வா துதைகள் பஸ்புகலவும, பொறுக்காதவராய எல்லாம் விதிப்படி நடக்கும் எனது நினைவுற்று அந்நன்னும் மந்திரியரும் தத்தம் இடங்களிற் சார்ந்தனர்.

அப்பால் அக்காளையரிருவரும் நம் மனோரத்தைய நிறைவேறுவாருளரோவென, எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், காபாலிசமத்ததைச் சாராத துனமந்திர வாதியாகிய யாந்தரனென்போனோருவன அவாமுனவந்து, வேண்டும் அளவிற பொருள் தருவாயின் உவசருடைய மனோரத்ததைப் பூர்த்திசெய்வெனெனனும அரசருமாரர்களிருவரும் பொருக்கித்திறுள்ள பொருளுடன் தாய்களணர்ந்து கொள்ளும் கிரீடமுதலான ஆபரணங்களை யுலக, அவையனைத்தும் பெற்றுக் களித்தது அது துனமந்திரன், நுகுஷணிமந்திரப்பிரபோகத்தால் அநதப்புரத்தில் அயாந்துவந்த கருடையமடநகையா மனத்தை மாழக்கசெய்தலும் அபாமுக்கையா பரவசமுற்ற மனத்தினராய நித்திரா நீங்கி எழுந்தவாபோலெழுந்து களிப்புற்று ஆடையாபரணங்களை தரித்துக் கபாடநிறத்து விரைந்து மூத்தான மனைவி இளையானையும் இளையான மனைவி மூத்தானையும் மாபுறத்தமூவி முயங்கலாயினா, காளையரும் அவரோடு அநதப்புரத்தைவிட்டபுறம் நீங்காமல் மோகாரதகாரத்தில் மூழ்கலுற்றனர்.

இவையனைத்துங் கேட்டநிறத பகையரசர் தங்கள் நல்லவகைப்படைகளால் அநகரத்தை வளைந்து, எதிர்த்துப்போர செயதுவந்த அமைச்சர் முதலானவர்களை அதஞ்செய்து காமநதுயத்துக்களிக்கின்ற அரசரோடு மனைவியாக காளேருமாறு முயங்கலும் அவர்கள் திகதறவராய அநகர் கடந்து அப்பாற செல்கையிற கண்ணுற்ற ஆசிரியன்நீர்வற்றியகாலத்திறகுளத்தைவிட்டுப் பிரியும் பறவைபோல இக்காலத்தில் இவனைவிட்டு நாமபிரிதல் அநீதமெனத்தோருது அவருடன் வழிநடப்ப தானுள்.

ஆகவே இவ்வைவருங்கொடிதான பாலவனம் சார்ந்தனா னுறக்கமின்றி வருந்தி ஒருநாள ஒருபுகமாகக் கழியாநிறகையில், முன்பொருளாகவந்து சென்ற காபாலிகன் மீண்டுங் கரம்போச நகரத்தை யடைந்து அரசாபகைவராத காட்டிலுதுநீதப்பட்டன

கொனக்கேட்டவருவருதலும், அவனைக்கண்ணுற்ற ஆசான் பலவாறிகழநதுசபிக்கககாபாலிகளவேதியனைவணங்கினுறுக்கும் அஞ்சவேண்டாம, அநதராஜயததிலயானே இவ்வரசருக்கு முடிசூட்டிவைப்பேனென்ன உறுதிமொழிகூறி, அவவைவவரையும் அழைத்துக்கொண்டு மலையாசலஞ் சாரநது யக்ஷினிமந்திரப்பிரயோகத்தாலநாடோறும் ஒவ்வொரு பொறகாச வருவித்து அதைஓர் வேடனகையிற கொடுத்து அனுதினமும் உண்ணத்தகும் பொருளனைததும் வாங்குவரசசெயது அதனால் அந்தணன் முதலானவாகள் பசிபாறறுவித்துத் தானும் புசித்து வேடனுக்கும் உணவு கொடுத்துவருவானுயினுன்.

அநேகநாளிவவாறு நிகழுகையில் அனுதினமும் வேடனிட!த்திற பொறகாச வாகுகி ஓர் பேழையுளிட்டு அதனகிரையத்திறகுததக்கஉண்பபொருள் அளித்துவந்த ஓர் வேடராஜன், ஒருநாள்தானகொண்ட பொறகாசுகளைக்கணக்கிடப்பேழையைத்திறநதுநோக்கலும் அதிலுள்ள மூலலாதிருக்கக்கண்டுபரிதாபமுறறுயாரோனுங்கவாநதனோவெனப்பலரிடத்திலிசாரித்துக கிடையாமையால விசனமுற்றிருக்குககாலத்தில், மறுநாளும் பொறகாசுகொண்டு வேடன வர இன்று இதனிலைமை கண்டறிவேனென்று அக்காசவாகுகி வேறொருபேழையுளிடடுப பூட்டி உண்ப்பொருளளித்து மறுநாள் திறநது பாரக்கையிலொன்றுமில்லாதிருக்கக்கண்டு யாரோ கண்கட்டு மாயப்பொறக்காசுக கொடுத்தனுப்பிநம்பொருள் நஷ்டமா மாறு ஏமாறறினாரெனற விசனமும் கோபமுமுள்ளவனாயிருந்த தருணத்தில், தினமபோல பொறகாசுகொண்டு வருவான வருதலும் அவனை நோக்கிச் சினநது அடாஉன்னிடத்தில் நாடோறும் பொறக்காச தந்தனுபபுவார எவருள்ளார காட்டென, அவ்வேடன அவவேடராஜனை யழைத்துச்சென்றுபொருளுநதறியில்ரீராடிககொண்டிருக்கும் அநதணன் முதலானஅறுவவாயுகாட்டவே வேடராஜனகோபித்துப்பாலிகளநீ விரோ அனுதினமும் எனைப்பொய்க்காசுக கொடுத்தேமாறறினீனொன்று சீறி, வாளாயுதத்தால் அவவறுவா சிறகுகளையும் கொயது பிரவாகமத்தியிற தள்ளிவிட்டு மீண்டனன்.

கொலையுண்டிறந்தஅவவறுவாஉயிரகளையுந கவாநது சென்றயமனதா தருமனுததரவின்படி காபாலிகள அரசா அவா மனைவியா இவர்களை நரககுகளிலிட்டு வருத்தவும் சம்பநத்தோஷமனறிவேறொருகுறமுமூலலாத அநதணன் இவாகள படும யாதனைகளை

கண்ணி வருகதமுறவும் செய்யும் பொருட்டு, முதலிலாவனாய் -
 லவங்கநரகங்களிலிடுவருத்தியும் அவாசன வருந்தாது சுதந்திர
 யாரியிருத்தல் கண்டு ஆசசரியமுடையராயத் தரும்புகழிவீத
 னும், தரும்ன அவவறுவனையும் தனமுன அழைப்பிதகூச சித்தி
 ராசுத்தனை நோக்கி இவனோதேனும் புண்ணியநு செய்கனோ வெ
 ன்சசித்திரகுத்தன இவாகள கொலையுண்டு பொருநையில் வீழ்க
 தனறி வேறோ அறமுஞ்செய்தாரில்லை யென நன்ன நடனே க
 ருமராஜன என இக்கைகளைக் கூப்பிழுடிமேல் வைத்துப் பொருநை
 நாயகியைத் தியானித்து வணங்கித் தூதாக்களை நோக்கி நாடு
 செய்கோம், தென்னிண்கங்கையாகிய, பொருநைநடை மண்டிநா
 லொருகாலத்தில் நினைத்தவரையும் நமமுலகிற கொண்கி வருக
 ல கூடா, அவ்வாறிருக்கக்கொலையுண்ட நதியிலவீழ்ந்திறநத இ
 வாகளையோ நமநரகமவருத்தவல்லது ஒருகாலத்தும் வருத்தவே
 மாட்டாது இது பற்றி உங்களுக்கஞ்சொல்லுஞ் சரித்திரமொன
 றுள்ளது என்று சபையிலிருக்கும் முனிவர்களையும் தூதாக்களையு
 நோக்கித் தரும்ன சொல்லத்தொடங்கினான் முனிவர்களே! தூ
 தர்களே! கேளுங்கள், கிருதயுகத்தில் தென திருப் பூவனமென்ற
 நகரத்தில் பொருநைமா நதியின் வடக்கையில் அரிச்சுவாமியென
 றோமுனிவன் தவம்செய்துகொண்டிருக்கும்மாளில் அவனுக்கு அ
 த்தியநத சினேகனாகிய வதிட்டகோத்திரத்திற் பிர த பானுசித்
 தென்னமோரநனை ஆவரு வருத்தும், உபசரித்துத் தனக்கு
 வரப்பிரசாதத்தாற் கிடைத்த வெள்ளரிககளியிற பாதி நல்ல
 மறையப்பாதிபைத்தாண்மபுசித்தன்கனித்திருக்கையில், பானுசி
 தது அரிச்சுவாமியை நோக்கி அமுதம்போலினிகருமிககனி உதா
 ரு எவ்வாறு கிடைத்ததென, அரிச்சுவாமி அனபபோள் என்சுவத்தி
 ற் கிரங்குச்சிவபிரான் கொடுத்த வெள்ளரிக கொடி பொன்
 று இவரு படர்ந்திருக்கினது, அது நித்தமோரகனிதரவல்லது,
 அக்கனியுண்பாரக்கு நோயும் மூப்புமுண்டாவதில்லை என்ற என்
 வெல்லாம புக்கக்கேடுக கனித்த பானுசித்தன் மறுநாள மனி
 வனிடத்தில் விடைகொண்டேகுங் காலத்தில் அவ்வெள்ளரிக க
 னியைகளவாடிச்சென்றன.

அப்பால அரிச்சுவாமி நடுப்பக்கலில் பசிப்பினி தவி தப்பான
 வெள்ளரிககளியை நோக்கக் கனியிலலாதிருக்கக்கண்டு பூக்கனி
 கவர்ந்தா ரரியாருகவென்னச சபித்தனும், பானுசித்தன் ௨ நரி
 யாகி ண்ணையிட்டு முனிவனபாதத்தில் வந்து வீழ்ந்தவேண்டாம்

ம முனிவன் மனமிரகஜிப பானுசித்தெனாரியைப்பார்த்து இந்த மாராழிமா கமுழுவதும் இப்பொருளையில் நீராடி பூவலே சகர னை வலங்கொண்டு வணங்குத தீருமெனநான். அந்நரி அவயாறு செய்து வருளையில் பாண்டியதேசாதிபதி சில களவாகளை ஆந் திக்களையிற் கழுவேற்ற அந்நமாமிசத்தைத்தினன் விருமபிசரெ னற அந்நரி சிற்றிது ஞானங்கொண்டு யோசிக்கலாயது; முன் பாண்டி முனிவன் சரபத்தாலஞந்தளதேசத்தரசன் ஓர் சிங்கமா ள் இந்நடிகமுனிவன் பசுவைக்கொண்டு புசித்ததால் அவன்சரபம் நீ கடியும் நதகதி பெற்றிலனாதலால் நாயிதை விரும்புவது தகா தென்று மறுத்து அக்களவருடலிற் கழிந்த எஃகம்புகளை யெல லாமபலவினா கெளவிப் பொருளையிலிட்டதுஅத்நாக்களவரும் சிவகதியடைநதனா. அமமாத முடிவில் பானுசித்து சரபவுடல் நீங்கிச் சிற்றிதுநாள சுகமாய வாழ்நது முடிவில் என்னுலகம் வரந ரகத்திலிட்டு வருத்தலும் பானுசித்து வருநதானுஞ்ச சிவகதியே யடைநதான்.

ஆகையால் இவ்வறுவனையும் நம்நரகங்கள் வருத்தஞ்செய யதக்க தனறியினும் இவர்கள் செயத் கொடும் பாதகத்திற்குத் தக்க சரபங்கொடுப்பேனென்று சொல்லிக்,காபாலிகன் கழுடா கவும மன்னரிருவருமிரண்டு ஆண்புறக்களாகவும மங்கையாச ள் பெண்புறக்களாகவும ஆசான் ஓர் அந்நணுகவும பூலோகத் திற் பிறக்கு மாறு சபித்தலும் அவ்வறுவரும் வேண்டத் தருமன் நீவிர் அறுவரும ஒன்றுசேர்நது பொருளைமா நதியிலெககாலத்தி ல் மூழ்குவீரோ அக்காலத்திற் சரபம் நீங்குமென உடனே அவ் வாறு பூமியிலாங்காங்கு பிறநது வளர்வாராயினர்.

அப்பால், பூலோகத்திற் சிந்தாபாரணயத்திற் கண்ட னென்னு மொருவேடன ஒருநாள் தன் உலையிலகப்பட்ட நான்கு புறக்களை ஓர்கூட்டில் அடைத்துத் தனசிறுவர் கையில் விளையா டக்கொடுத்தலும் அச்சிறுவர் அங்கொரிடத்தில்அப்பஞ்சரத்தை வைத்து விட்டு மறையச சிறுவரோடுச னிந்துவிளையாடுகையில் ஓர் பெருங் கழுருவநது அக்கூட்டைக் காலாற் கவரநது ஆகாய மார்க்கமாயப் பறநது பொருநாரதியை சடநதுசெலலுகையில்க் கூண்டிகால் நழுவிப்பிரவாக மத்தியிலவிழவும கழுகு அங்குஓர் மரகஜினையில் உட்கார்நதது, அத்துறையில் ஸ்நானஞ்செய்துகொ ண்டிருநத வோரந்தனச்சிறுவன் பிரவாகத்தில் மிதந்து செல்கி னற அப்பஞ்சரத்தை யெடுத்துத்திறத்தலும் உள்ளிருந்த புருவின்

தேவதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம். ௫௫

மநான்கும வெளிப்பட்டு அமித்த ஓர் மரக்கிளையில் உட்கார்ந்த
 ன் அதுகண்ட கழுநூல் பூவக்கியானம் விளங்குகலாற் பூவக்கியான
 யடுத்தத் தன்னிறகினால் அழககடி தழுவிக்கொடுத்தார் கலையு
 ா சொரிந்து பறபல புலம்பாநின்றது அதுகண்ட அந்நணர் சி
 றுவன இதைன விபரீதம் புறக்கணிக்கண்டவுடனே சொல்லு
 தினனும் வைரியாகிய இக்கழுநூல் இப்புறக்கணமாந்திரம் எழுவிப்
 புலம்பக் காரணமெனையெனச் சற்றேநேரம் யோசிக்கையில் க
 ளைக்கும் பூவக்கியானம் உத்தித்தலால் அக்கழுநூலை நோக்கித் த
 ருக்கே இப்புறக்கணம் இணங்குவருந்தகராடென பெலையெனக், ச
 முகு, அர்த்து, எல்லாமறந்தனையோ? ஒன்றுநேதோன்ற விலலை
 யோ? புறவின மாயிருப்பவா அரசரும் அவர்மனைவியருமல்லரோ?
 நீ அரசருக்கு வேண்டும் புத்திமதி கூறிய குருவன்றோ? பாதக
 னாகியாய்நடந்தரன் அன்றோ? என வரலாறு முழுவதும் புநல
 க்கேட்டு அந்நணன் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து வருந்துவானாயின
 ன். புறவினங்களும் பூவக்கியான விளக்கமுற்ற மனத்தினவாய்க
 கலாவதாயின கடைசியாய் அந்நணன் பறவைகளினது வேண்டு
 கோளுக்கிரங்கி அவைகளெல்லாவதறையும் கைலேந்தி விதிப்ப
 டி அந்நுறையில் ஸ்மகலும் தங்கள் தங்கள் சுயருபமுற்றவராகி
 அந்நணன் உரைப்படி எல்லோரும் பொருநரைநாய்கியைத் தோந்
 திரித்தலும், அத்தேவி பிரத்தியக்ஷமாய் இவர்க்கு முன்தோன்றி
 அந்நணனுக்கு வேண்டியவரெல்லாம் அளித்து உக்கிரதபசியென
 ரோ பெயருங்கொடுத்து இந்நிர கீலஸதலத்தில் வாசஞ் செய்யு
 மாரறாவி அரசரோடு மனைவியரை நோக்கிப் பண்டுபோலரசரி
 மைபூண்டுகடைசியாய்சிவகதிபெறுமாறு வரமளித்தக காடியா
 ல்களை நோக்கி நீகொடியபாவியாதலின் இத்தலதிலறு நுஜனம்
 மெடுத்தது இரத்தத்தீர்த்தததில் மூழ்கக்கதிபெறுவா யென்றாருளிச
 செய்து, அப்பொருநரைமாதேவி அதனுறையிற பிரவாகமத்தியில்
 அப்படியே நிற்பாளாயினான்.

முனிவர்களே! இதுதான் தேவதீர்த்தமென்பது இத்தீர்த்த
 த்தின் புண்ணியவிசேடகதையாவராறுமளவிட முடியாது இத்
 தீர்த்தமானமியத்தைக்கற்றருங்கேட்டாரும் புருடாததம்நான
 கிளையு அடைவாராகள் என்று குதமா முனிவர் மேற்கூறலானார்
 தேவதீர்த்ததச்சருக்க வசனச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

சாலாரோத்தச்சருக்கம்,

மேருவென வாரியென வேதமென விண்ணோர்
தாருவென வேபுகழுகொள் தண்பொருநை தனனுட்
பாருரிய நனமையொடு பாகதியு நலகு
நேருரிய சாலையெனு நீததலை கேணமின். (க)

துவாபர யுகத்தினில்ய யாதியெனுந தோன்றற
சுவாமதி முகத்தணிகொண் மாதவியென ரோபெண்
சுவாதிவள யுரிநதவொர தவத்தினுபா பேரூயத்
திவாகர னெனப்புகழுகொள் சேயினைமு னீனரூள். (ங)

சிறதையொட னீணத்தனள்வ ளாததனள் சிறப்ப
வெந்தவுல ருமபுகழ வசமன னெனப்போ
தநதனளபி னத்தனயன் தககவய தாகி
முநதுகலை யாவையுமு றைப்படிப யினரூன். (ஈ)

கைக்கரி முதற்பல கடறபடைகள் சூழத
திகஞ்சிச யத்துலக மியாவையுந் செயித்து
மிகவுயர மேருவினவி யனகொடிநி றுத்தித்
தக்கபொருள் கொணடினிது தன்னகர டைநதான். (உ)

பட்டமுறு மங்கையாகள பாலாபலா காமத்
திட்டமுறு மங்கையர்க ளேவலாகள சூழத
தெட்டரார கொட்டு திறை சோத்தினாக ளேத்த
மட்டிலரி யாருனம கிழந்தினிதி ருந்தான். (ஊ)

இவகிவனம சிழந்தினிதி ருக்குமவை தன்னிற்
பங்கிலொரு மங்கையொடு பச்சறுகுபுதி
தின்களணி யுககடவுள் செஞ்சடில மீநத
கயகைமுத லாடியொரு கறகமுனி வந்தான். (஋)

வந்தமுனி தன்னையிறை வந்தனைகள் செய்நு
முநதவொளி ராதனமு றைப்படி யனிததே

யெரதையிவ னெயதிடவி ருநதவம நெனனோர்
கூலையாபு ரிநதனாகொல் தமிழனறி யேனே. (6)

இன்னமுக மனபலவி ராசனெதி பேசித்
தன்னிகரி லியோலியெவண சாரநதனையிந ருந்
புன்னியது டியா தெனவு னாதிடிலும் வேத
நன்னிலையி னினறருளொர கறகமுனி நககான. (7)

புன்னிகை புரிந்தருளசெய புநகவனே மன்ன
னென்னகை புரிந்தனையி சைத்தருடி பென்னத
தன்னையம விளங்குமுனி தாளினேக டாமுநதா
ன்னன்னவன் விளங்குமரு ளாலவறவ தானான். (8)

நாவலின் வாகுவலி யாறகடல்கள சூழந்
பூவலயம வென்றுமுடி பூண்டனே டந நாளிற்
நேவாபயில கோயிலபல தீர்த்தமொ டிருக்கின
மாவலவா வீடுபொழின் மண்டப மழிந்த. (9)

மனுமுறை விளங்கிலபல் வளசகா நெருங்கித்
தனுவலி யிழந்தவா கடந்நிதிக யாநதார
தனுமிளவ நீதிகடல் சூழபுவி யனைத்த
முனுதலினு யிரத்தொகை துடித்தவரு நுறநே. (10)

இப்பெரிய பாதகமொ ரியமனெறி பாசத்
தொப்பவுனை முறறுநிலை யுறறவத னுலே
சுப்பரிது பக்தினொடி ரணடுபகல் சா
யொப்பினை தறபவுயி ரோயுமென விண்டான (11)

விண்டமுனி பாதமலா வீழந்தர செழுந்த
பண்டைவினை முறறுமுணா பண்ணவலிவ் வேழைச்
கணடுமர ணககொடுமை யாங்கது விலக்கிக
கொண்டடிமை பூணவென யெகுலைகு லைந்தான். (12)

வேறு.

ஆங்கம் குலைந்து முகம் வாடியறிவு கலங்கி நிலை தளர்ந்து
கூடக் கொதுங்கும் வீரநிலை தேயந்தானாகி வீரதானபோற—றங்
கங் சமல் மலாததாளிற சரணென றுரைத்து வீழ்ந்தவனமேற—
பொங்குங் கருளான மனமிரங்கிப் புனித முனிவன புகல் வாளு
ல். (13)

மன்னே உனக்கு வரநின்ற மரணக் கவலை நீங்க வெனி,
லின்னே யெழுந்து விரைந தேகி யிரவி மதியை முடிஞ்சுநீ—த
ன்னே ரிலதாம் பொதியி னெடுந் தடத்தே தவங்கள் பல சொ
டுததங்—கெநநே ரமுஞ்செந தமிழ்வளாததே யிருக்கு முனிவ
னடிபோற்றி. (யடு)

உயவாயாக யான கண்ண னுருறுயாகத் துதவிசெய—மை
வா யெடுத்த மதினமதுரை வயிற்போ குதுமெனறுரைத் தருளி
த—துயவாய முனிவ னேருதலுந் தோன்ற லெழுந்து படைஞ்
ழசு—செயவாய நாடு பலகடநது சென்றான பொதிய மலைச்சா
ரல.(யசு)

மட்டில்விநித காந்தனினமேன மகிழவுற்றிருநத கிளிப்பி
ள்ளை—தொட்டி லிருநத பிள்ளையெனச சூழ லருவிருடைந தா
டித—தட்டி லெழுந்து வருதென்றற ருலாட்டிதலை மதுகரவகள்
—கொட்டி மிசையைக் கண்ணோக்கிச செவிவாய தேககிக் கொடு
விரைந்தான. (யள)

சாரல்வரலுந தேரிழிநது தடக்கை முடிமேற கொடுவன
ங்கி—யாருங் கடலபோ னினற்படை யனைத்து மாங்கோ ரிடத்
திருத்தி—யேரம புயமே தமக்குறற வெதிரி றுணையா யிருநா
ளால்—வேர னெருங்கு பலவனமும் வெநபின னாக முனசென
ருன. (யஅ)

சூடு மலரை வேரன்மணித தொடையை யகற்றி முகங்கோ
ட்டி—பூடுங் கொடிச்சி யாருளள முருகி மகிழ்ந ரூரதோயப—
பாடு மிதுனப பறவையெலாம் பழுத்த சினைபுள விழுநதொளிப்
ப—வாடு மயிலும் வராயேற வராயன விராவி னேகினனா

தேவா லமும் வேதியிந்த திருமா லிகையுந் தேனசொரி
யும்—பூவா நநத வனமினன பொன்றப் புரிநது புவிக்கொண்ட
—மூவாப பாவம் பழுத்தவிவன முகநோக குறுத் தீமையென
றே—காவா விலங்கும் புள்ளினமுங் கடிநது புறம்போ யொளி
த்தனவே. (உய)

காணத் துறுவர் மகச்சாலை கடிக்கொண் டெழுந்த புங்கப்ப
டலம்—வானத் திரவி தனைமறைக்க மலரு மிருநீ வேரற்ற—பா
னித் திலங்கள் பருகுதலாற பகலு மிரவுந் கதுவாத—மானத் து
றக்க நிலைகாட்டு மலர்ப்பூம் பொழில்கள் பலகடந்தான. (உக)

வருகா வருவி யெனமதநீர் மலக நடக்குங் களிற்றினதகை,
வருகா எனகத்தான் முடிக்கிண்டு பெருகு முதிர் மருநதரிசு, விருகா
லரியென துடனடுங்கி யிருளகூர் முழைவாப்ப புகுதழைநீர்ப்பு,
வொருகா விருகா லுள்ளாங்கு யுறருன தமிழ முலிச சாரல (22)

சாம மொருபால் விண்ணவர்க்காயச சமைத்த தழுவ முடி
குளிவிளககு—மோம மொருபால் கலையனைத்து மொருபா லரி
ய சிவபெருமான்—நாம மொருபான முததமிழி னாக மொருபா
லாகமத்தி—னேம மொருபா லறமொருபா லிழைபும பமன
சாலைவந்தான. (23)

எடுத்தோ வினையை முடிக்கிற்பா னெண்ண முடைசாரித
மை முறையாற—மதிததா றொனினு மிடிபகியாற முழந்தா றொ
னினும பலாதுறறத—தொடுததா றொனினு முழவினையின றெட
ராபா னெருங்கு பெருநோயின—மதிததா றொனினு க காலநிலை ம
ருண்ட தெனினும் விடுவாரோ. (24)

அல்லே பழுத்த பொழிலக டந்தா னுமா மதமா வரிமாரா,
புல்லே நெருங்கும பலகோடிப புனங்க ளடாநத நெழிகடந்தா
ன, விலலே ருழவா குழலகடந்தான விணமே லெழுந்த கொடுமு
டிகள், வல்லே கடந்தான தபோதனாகண மலகு நிலைகள பலக
டந்தான. (25)

சருவாற்றிருந்து நாசினுனி தாரை கதுவு தியான, தாற—ந
ருமைக களத்தி னணிமிடறறுக கணமுன றுடைய செங்கரும்பி
—னருமைத திருத்தாள் வணங்குதமிழிந்ந முனிவ னடிமலர்
கீழ்—வருமைக காலாக் கஞ்சிவரும் மடிபன சரணமென வீழந
தான். (26)

வேதோ யற்ற மாம்போல வீழந்து வணங்கி யழுவானே
யாரோ டைய வேண்டிவ தெனறையிஞ்ச லெனவுணாதகான்
சீரோ யருளே மாதவமே செய்யகமிழே தெய்வத்தோ
பேரோ யனைத்துந தமதாகப பெற்றோன கலசம பெற்றோனே (27)

அருளான முனிவ னவின்றமொழி யமுதஞ்ஞெலிபுக காந்திடது
தெருளா லெழுந்த வசுமனசு தேவேயினிய தமிழோடு (28)
மருளா ஞான மாசவமும வளக்கு மாசே மறுவறற
கருணா ரிதியோ யுள்ளவெலாங் காண்பா யெனினுங் கழறுவரு

ஒருகார முகத்தின் வலியாலே யுலகத்தரசர் சிரமுருளப்
பொருகாற தேவராலயமும் பொதுவு மறையோரா புகவிடமுங்
குருகார பொழிலும் பன்னழியக் கொடுமையனைத்தும் குருதர
தனால—வருகா தகங்க ளனைத்தமுனை மறவி கயிறறின வனோந
தனூல் (௨௯)

பத்தோ டிரண்டு நாடசெலவே படர்வாயியம் னுலகமெனச்
சித்தோ டொளிருங் கறகமுனி செப்பச் சிறியேன வேண்டுதலி
னத்தோ டொழுகு பொருரைதரு நாதமுனிவற போற்றிழலின
பத்தோடிருப்பத் தருவனெனப் பகாரதா னுடனிககடை நதேனே

பண்டாய் மறையின பொருளனைத்தும் பசியதமிழின பாவாகக்
கொண்டா யமராககலையாழி குடித்தாய விரத முடிபொடிகருந்
தண்டாயிருங் கரியாத தழலினபெருமான் னுனைமலாககே
தொண்டாய சரணம் வருமாணத் துடக்கே துடைத்துப் புரந்த
ருளே. (௩௧)

ஆனகா சரணம் தமிழ் மலையகத்தாய சரண மகத்துவஞ்சேர்
சனகா தியரிற் புகழ்கின்ற தவத்தாய சரண மறைபுகழும்
பனகா பரணன் றினமுநடம் பயிலவா னளித்தவந தநங்கக்
கனகா லயத்தாய சரணமெனைக் காப்பாய தருணமிதுவென்றே

வாகுரு நளரப் பலபுகழ்நது வணங்குமரசன் றனையருளி
லோகருந் தமிழின முனிமகிபா னுவலும்பாவ மனைத்தினைபுந்
தேக்குரு சந்துமெறியுமலை தெய்வப் பொருரை யாடிவது
பொகுகும் பலநாளாயுளையும் பொருந்தப் புரியும் வருதியென்.

ஆனகோ துறையின விதிமுறையி னூடப்புகிர்தா னவனூடத்
தாடகா விறுதிந் தடங்கடலபோற் றமர்முலகந் தடித்ததுபுந்
திங்காங்கரிய நிறமாகத் தெண்ணீர் கலங்கிச் சிலகாதம்
போறகா ரணமுங் கண்டரசன் புகலீதென்ன முனிபுகழும், ()

காட்டையெரிக்குங் கனலேபோற் கடியபாவங் கடியுநத்
காட்டிமரவ மீதாருங் கரியரம் பாவங் கலங்கியதே
வாட்டம் விடுதியினி யெனனை வளருமவாணுள் பெற்றுய்ந்தாய்
வாட்டங் கரத்துப் படைகுழ மனனாவாழ் திருகொன்றான். ()

சொல்லங் கலசமுனிவனடி சூடியரசன் மார்க்கண்டர்ச்
செல்லங் கலையு மணிந்தபிரா னியமனுதைத்துப் புரந்ததுபோற்

கோலதந்த கடிய பாவவினைக கோதுறுடைததா பொன்பபலவம
பலனுபாவுநன்தெயப பழிச்சி உழநது பரவினனூல. (௬௬)

வானோ மாவின் மலாசொரிந்தா வரமா முனிவன நவக
துறான—ருளோ தனியா மூன்றுதினந நலவாசத்தி னினி மமா
நது—தேனோ நதியாயப பெருகுவருந் தெண்ணீர்ப பொருரை
தனின முழங்கு—கானோ ருழியிறகடலபோன்று கதிககு சே
னைக கடைபுகுந்தான. (௬௭)

வணங்கும படைக்கு மமைச்சருக்கு மறநுங் கெவாகும
வருமரண—வணங்கு ககலப போயினது மளவிலாயு ளடைந்த
மையு—மிணங்கு புகனரு னிடாவருமங் கினிது மகிழந்தா ம
வரோடும—பணந்தங் குலகமனைத்தினையும் பரிப்பாண் றல
னோ பதிகாரந்தான (௬௮)

பாவமகநி நெடுவாழவும் பாலித்தருளும் பொருநையென
தேவநதியி லாண்டாண்டு செல்வத்தமிழமா மலையோட்டங்
கோவிலைகூட வாரிவனா யுளவாந் துறைக ணீராடிக
கோவில் வணங்கி யுலகமெலாங் கோலொன ரோசசி வாழந்த
னனூல (௬௯)

வேறு.

பொங்கர வெடுத்த பூவுல கனைத்தும் பொதுவற வினிது
கோல போக்கிக—கிங்களங் கதிரி னொருகுடை நிழறநிச சிறந
தருள வசுமன னொருகா—லங்கியோ டமர ரிடாவரும விருநதி ன
ருந்திடப பொருநதுமோ ரியாக—மெங்கிருந் தியறறு கிறபநெ
ன நுபத்தி னெண்ணினு னெண்ணருந் தலங்கள. (௭௦)

ஆருவி ருக்வி புரிந்தருள பொருநை யருங்கரை யயாததன
னூபத்—தேருது முதவி புரிந்தவா தமமையிகந்தய லெண்ணுந
போலக—காருது மிடறறுக கற்பகக் கொழுந்தின கணசடா ம
குடத்தி னெழுந்த—ரேருது கங்கா தீரமாக காசித் திருநகர் நல
மெனத் தெளிந்தான. (௭௧)

தெனித்தன னமைச்சாக் கவாகளும் பணிந்து செம்பொலங்
குவைகளும் பொருளு—முனைக்குர கத்ததிற் பண்டியிறகரியி ஆல
பபில சுமத்தினா விடுப்ப—வளக்கருந் தவத்தர் விபபிரர் ருரவ
ரரசரோ டிவாபுடை நெருங்கத்—தனபபெரும் படைகண முன
ஹ நடப்பத தராதிபன காசிசென நடைந்தான (௭௨)

பத்தியாய மலையிற படாதரு தரங்கம் பருமணி யினந்த
டி வணங்கு—முகதிமண டபத்தின பங்கா செம்பொன்னு
முத்தினுண மண்டப மனைமதுச—சிகதிரப பதுமை யரமபசெ
ங் தருமபு செமமலாத் தொடைகடோ ரணங்க—ளெத்திசை யி
டந்து நவநவமாக வினிமையி னணிமை செயதன னால். (188)

காராகப தியமே தக்கனாக் கினியே கமத்தரு மாகவ னீய,
நோகினாபுன்று கனலினம் விளங்க நீடிய வேதிக ளமைத்த
ங், கோகநிபூ த தமபமுன னாட்டி யிகைகணப பசுவி னமபி
ணித்துச, கோகதி புரோடா சமமொடு மியாக திரவிய மிடமெ
லாளு செறித்து. (189)

குரவனு முன்னாக் குயில்வன குயினு குஞ்சரா னன்னடி
வணங்கி, வரனமுறை மறையின வழிகொடு நானகாய வகுத்த
ணி நிறுத்த வேகியாக, டிரமுறு விஞ்சை செப்பியா குதிகள்
செய்திடத் திரிவிதக கனலு, முரமிசை நன்றி மறநதவ ரணங்க
வு நுககுமோர கனலினு முயாநத. (190)

இவ்வண்ண முளதிற பாதிநா ளளவு மெழினமக நடை
பெறுங் காலை, செவ்வண்ணப பெருமான றிருமுடி கடநத
தெய்வத்த தேவமா நதியிற, றுயவண்ணப பெருநீர் வெள்ளமே
லெழுநது துறையிரு கரையெலா மெறிநது, நெய்வண்ண வடி
வேற புரவலன் சாலை நிலையெலாங் கவாநது நீடியதால். (191)

அத்தலை முனிவர் யாவரு மிறந்தா ரநங்கனல் வளர்தர வகு
த்த, பத்தியா முன்று வேதியு மழிநத பருநிதிக குவைகண ம
நறெலாந, நதகலை யெறிநது நளிரகடற களித்த நவிலவதென
லசுமன லொருத நன், தத்தினிற பிழைத்தான நமிழமா முனிமு
ன றநுவர யிலையேற சாவான. (192)

வரமுனி வரத்தா லுயிரபிழைத் துயந்த வசுமனன் மயக்க
கன நெழுநதங், குரநிலை கலங்கி யுயாமக மழிநத துள்ளுற நி
னைக்கல மறது, சிரமொடு கரங்குள கால்களு நடுங்கச செயவ
தொள் றறிநதில் னாகித், தராமிசை விழுவா நெழுநதபின் க
ரைவான றாங்கமேற றுநம்பெனத் தளாவான. (193)

ஐபையோ மகமு மழிகள் நிறைநத வநதனர் யாவரு மிற
நதார வெப்ப பாதகங்க ளியாவையும பரிப்ப வீரதிலேன் பி

ஈழத்திவண்ணிருந்தே, நெய்துமோரகதிதர் நெவனென்தோ வு
ன்ன வேங்கினுனேங்குதுங் காலைச், செய்யுமா தவத்தோ நெ
ருவனாக கெதிரிறறென்படத் திருவடி வணங்கி. (௪௩)

உளவெலாம புகன்றான முனிவரன்கேட டங்குயாமநில வ
ளைந்தவா லயத்தி, வினாவெயி லெறிக்கு மழகமா குழக நெம
பிரான விசுவநாதேசன, நளமலாப பதங்கண மனநிலை தழுவ
த் தவநனி புரிதியென றுணாததா, னளவறுதல மமமுறைந
வங்க ளாற்றி னுறைறலசா லரசன் (௪௪)

வசுமன்ன நவத்திற் குவந்தவி முதத வாண்ணா மறையவ
னாக, கசிவுடன முன்ன ரொய்கலும் வணங்கிக் கடவுளே பெ
னமக மழிந்து, நசிவுறற் கென்ன காரண மதனை நவினநுள பு
ரிதியென றுணாப்பப, பசுபதி யெங்கள் குருபதி சைவப் பழம்
பதி பவபதி பயிலும். (௪௫)

நோயக்கமு தனித்தார் தமைநனி யிகழந்து துவன்றப் பே
கருநர் போலும், தாயக்குண வளியா ததிதிகளோம்பு தகையி
லா டவாகளே போலுந், சேயத்தடப் பொருநை யிகழநதனை
நவகை சிறந்ததென நறைநதனை யேதம், வாயத்தனை யிதனான
மனம்பொருள் கவகை மகம்பட வழித்தன ளனநே (௪௬)

நன்றிகொன் நதனான மகஞ்சிதை படலா னற்றவ ரிறந்தநா
ன மேவுந், கன்றியபாவ மனைதது மொனறாகக் கதித்தன தீர்
தரநீபபான, பொன்னினை கொழிக்கும் புராதனப் பொருநை
ப பூங்கொடி தனனையே யுனனி, நினறுமா தவங்கள் புரிதியா
மலக நீள்வன மடைந்தென மறைந்தான. (௪௭)

அந்தரம் பெருமான மறைதலும் மரச னணிநிளா பத்ததுனை
சிவநது, நெருநிட நடாந நன்னிர டடைந்து துவலபுத்தெ
லலிமா வனமதின, முநிய காசி பேசுநத் தொந்பான மூவி
லாத தவத்தினின் மூண்டான, சந்தமா மலையாள பொருநை
யாள பாத சரோருக மொரோ முகமாக. (௪௮)

பெறு.

விரலொன்று கிழைநி மேற்கைகூப்பி மேனோக்கி உணுந
க்கம விட்டா னாகி, திரலொன்று மாதவங்க டுகங்களொன்று செ
யாதிடலு மலையமலேச செலவி யாய, நிரலொன்று கருங்கூத்தனி

மலர்வதற்கு ணிரந்தரீபாம பொருளை யென நிகழ்த்துந் தேவ்,
வரணென நிற முனனின்று மனனா வேண்டும் வரங்கேட்கத் தருந்
மென வழத்தி னாளால் (௫௬)

அம்பிகைதன் னமுதூற லாரக் கேட்ட வரசனிருகண் மல
நீதங் கடிபோ யறந், தம்பம விழுந்தெனச சரணிற சாரந்த
வீழ்ந்து சடலமெனா நடுநடுங்கத் தாயே நாயே, னம்பலினே
னினை மறந்தே ன்னறி கொளறே னலங் கருதே னெனறாது மென
முன னாடி, வெமபிவிடேல் வேண்டுவன விளம்ப வெனன வி
ளம்பினையே கருணையினி வேறுமுண்டோ. (௫௭)

உயிரளித்தா யவ்வழந்தே னுணையிகழந்தே னென்றல் லடி
மை பலவுனதகே செயதேன, செயிததெரிசோ நடுகலங்கச் செய
யதன்கித் திருக்கடைக்க ணருணமாரி யெனபாற பெயது, ப
யிராப பகறதும் வானமுதே பரமே யினபம பாலிகும பிரவாக
ப் பரபபே பாவத, தயிரப்பறவே துடைத்தருளி யடிமை கொ
ள்ளுமம்பிகையே யடைக்கலமயா ணருள்செயவாயே. (௫௮)

அனனையுமநீ தந்தையுநீ யாயுளுநீ யாக்குவது மனிப்பது
வு மழிந்து முததி, தனனையுமே தருவதுநீ சகலமுமநீ தா
னெனனப பலபுகழ்ந்து தரணி யாளவோன, பொன்னைய
பொருளை யந்தாள போற்றி நிற்கும் போழதுகடல் குழுவின
ற புனிதமேய, வனனமுறு நதிகளெலாம் வனிதையாகி வந்தன
வா லைவசில்ல வழத்தக் கேண்மின. (௫௯)

பாலனைய கங்கை வந்தாள் பதும ராகப் பண்பாகப் பாரதி
யும படாந்து வந்தா, னீலமணி யமுனையொடு நிமலசங்க நிறத்
துரு மதையுமவ ணிறைந்து வந்தார், கோலமுறு பீதாமபர
கோலமாகக் கோதறுகோ தாவரியுந் குலவிவந்தாள், மாலமு
று காவிரியு மருத்துவ தீயு மறுவறற காப்பூர நிறத்தின வந்தா.

தங்கநிறச் சோணமொடு ததையு மாம்பற் தண்ணிறத்து
ப பறகுனியுஞ் சார்ந்து வந்தார், தங்கமுறு மபரஞ்சிச சுவாண
ய போனற கவர்ணமுநீ நதியாளுந் துளங்க வந்தான், மல்கள
ஞ்சோ மலர்நிறத்துக் கடனைவந்தான் மணிவிளங்கு சித்திரமா
கங்கை வந்தாள், வங்கமுறு கடல்குழந்த வையகத்து வழங்கு
நதிப பெண்க னெல்லாம் வந்தா ரன்றே. (௬௦)

பணிகளெல்லாம் பரிதூரம பரிமே லூர்ந்து படர்ந்து வந்த நதிகளெனும் பாவை மாரக—ளணிகளெல்லாம் திருந்துமலை யாசலத்தாட் கண்முத்து மவளருளி னலர் முகத்தாற்—கணின்மணிகாள் வம்மினெனக் கனிகூர்ந தாங்கு கலந்திது மகிழ்ந்தனரக் கடவுள் வேணி—மணிகளென விளங்குகழ வானக் கங்கை வசுமன்னந முகநோக்கி வழத்த லானான். (௬௨)

பாலொனப் பொருளைநனைப் பழித்தா யெந்தன் பாலுத் தாயல்தெனக்குப் பண்பதாமோ—வோலமிடுந திசையாலே வுனயாகத்தி னுறுப்பழித்தேன் பழிபாவ முறையு நீயு—ஞாலமிசைப் பொருளையென்று நானவே மென்று நலலோர்க ணினையார்க ணாலவே தத்தின—லீலமிவள செல்வமிவள சிறந்த முத்திசேர்ப்பதிவ விவனன்றித் தெயவ மினரூல. (௬௩)

ஆகையின லிவள்சரணே யரணதாக வனுதினமு மடைதி யென வருள மன்னன்—மேகமெலா நடுநடுவகித தேவியானசெய தீமையெலாம பொறுத்தருடி யென்று தெயவத்—தோகையரா நதிபெண்க டமமைச் சூழ்நது தோத்திரித்துப் பலகாலுந் தொழுது நிற்ப—வாளைபெறு தமிழின்மலை வழங்கவந்த மாது கியப பெரும்பொருளை வழங்க லானான். (௬௪)

மன்னவகாண் முன்னழிந்த மகத்தின்சாலை வந்ததிதோ கிரியையெலாம வளர்த்தி வேண்ட—லெண்ணியென வசுமன்னு மெங்க ளானா யிறுதியிலுன பதமலரோ யீவா யெனன—வன்னமுறை செயதுமென வருளித் தேவி யத்துறையின மறைந்திது மளவில்லாது—துன்னுநதித தோகையருஞ் சுடர்போ லொன்றித் தோயந்தனரா தேவர்மலா சொரிய மாதோ. (௬௫)

தவமுடையீ ரித்தகைய சாலா தீர்த்தத் தனைநினைத்தார் பரிசித்தார் தாமாடு ற்று—ருவமையிலா விக்கையைக கேட்டோரோதுவோதுவித்தா ரோதுநருக் குதவிசெயதா—ரவமெறிவாராமகப்பெறுவா ராவலெல்லா மாறறுகிறபார புகழுடம்பி னழியா தாவார்—பவமறுப்பார் மாதவர்க்கும் பண்ணவர்க்கும் பறருத சிவகதியிற பற்றுவாரால். (௬௬)

வேறு

மற்றந்த வசுமனப்பேர் மன்னவன யாகமுற்றிச் சொற்றநச் அகழினோடு தெரடுகடற் றுணைகுழக்

கற்றந்த முடையாரோடு காசிபேச்சுரத் தார்கோயி
ஹற்றந்தப் பெருமானபாத முள்ளெலா முருகப்போற்றி. (௬௭)

செய்யசெஞ் சடையா யென்றுந் தேவாக டேவேயென்று
மய்யனே யரசேயென்று மமுதமே யருளேயென்றும்
பையரா வணிந்தாயென்றும் பரமனே பகவாவென்று
மையணி மிடறறயென்றும் வரதனே யானேயென்றும். (௬௮)

மரகத மணிக்கோர் பாகம் வழங்கினு யென்றும் வேதத்
துரகத முடையா யென்றுந் தோத்திரம் புரிந்தற றாககுப்
பரகதி யருளுந்தாக கேசனைப் பழிச்சி வேணு
மரதனம் புவிபொன்னூர மளிதனுல வரங்கள் பெற்றே. (௬௯)

மானிலம் புகழ்த்தேவா மலாமழை சொரியச் சூழூ
தானையங் கடலகளோடுந் தந்திரித் தலைவரோடு
மேனைய முனிவரோடு மெழினகா சிறந்தா னெட்டி
யானையஞ் சும்மையெல்லா மம்புயஞ் சமப்ப மாதோ. (௭0)

சாலாதீர்த்தச்சருக்கம்முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

சாலாதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

முனிவர்களே! சாலாதீர்த்தத்தின மகிமையைச் சொல்லுகி
றேன கேளுங்கள், ஹவாபரயுகத்தில் அரசுபுரிந்து வந்த யயாதி
மன்னவன் மகள் மாதவி யென்பவள் பெற்றுவுளர்த்த மகனாகிய
வசுமனனென்ற ஓர் அரசன் திகருவிஜபத்தால உலகமெல்லாம்
பொது நீக்கி அரசாட்சிசெய்துவரும்நாளில், தவததிறசிந்தை க
றக முனி, தன்னிடம் வரக்கண்டு உபசரியாநிற்ப, அம்முனிவன்
சூறுநகை கொள்ள அரசன், முனிவ, சூறுநகைகொள்ளக்காரண
ம யாதென்று வினவலும், முனிவன கூறுவானாயினான்.

அரசேரீ! திக்குவிஜயஞ்செய்யங் காலத்தில் உலகத்திலுள்
ள அநேகம் சிவாலயங்களும் பிரமாலயங்களும் புண்ணிய தீர்த
தங்களும் சோலைகளும் அழிந்தன, அப்பாதகமனைத்தும் உனனைச்
சூழநதிருங்கின்றன, ஆதலின் நீ யினனும் பன்னிரண்டு தினத்து
ள மரணமடைவா யெனலும், அரசன் நடுநடுகி அடியுற்ற மா

4. ஸாதீர்த்தச்சுருக்கவசனச்சுருக்கம். ௧0௭

ம்போல் முனிவன் பாதத்தில் விழுந்து, சவாமி, அடியேன் மரண பத்தினின்று நீங்கிப் பிழைக்குமாறு ஓர் வழியருளவேண்டுமென ஹம் தபோதனன் காவலனை நோக்கி, இப்பொழுதே மலையாசல ன்சென்று அகத்தியமுனிவனைத் தெரிசித்தால் உயவாயென்றுரைத்தகன்றனன்.

உடனே யரசன் நால்வகைப்படைகளும் புடைசூழ மலையாசலஞ்சாராது சேனைகளை ஒருவழி நிறுத்தியது பொதிகைசென்று ஆங்குத்தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் அகத்திய மகாமுனிவரைக்கண்டு வணங்கிக் கற்க முனிகூறிய மரணபத்தினின்று நீங்கியருளவேண்டுமென ஹம், சூறுமுனிவன் கிருபைகூர்ந்து பொருநையாறறில் ஆங்கோர் துறையிடத்தில் அரசனை மூழ்கச்செய்தனன், அந்நதியில் முனபின ஓர் குரோசமட்டி ஆழமுள்ள தெண்ணீரொல்லாம கரிய நிறமுற்றதோடு ஆரவாரமு முண்டாயிற்று. அது கண்டு அரசன், இது என்னவென, முனிவன் வேறதே உன்பாவத்தை யித்தீர்த்தன கமுவியதால் சிறிது தூரங் கரியநிறமுற்றது, அதைச்சங்கராஞ்செய்தலாற சிறிது ஆரவாரமுண்டாயது என்ற ருளி மீண்டும் அரசனை நோக்கி நீபரிசுத்ததவினை, மரணபத்தினின்று நீங்கினை தீர்க்காயுசும் பெற்றனை ஆதலின் உன்நகரத்திற்கு இப்பொழுதே செல்வாயாகவென்றனன். வசுமன்னும் அளவற்ற சந்தோஷமுடையனாய முனிவனையும் பொருநநாயகியையும் வணங்கித் துதித்துச் சேனையுடன் தனனகரஞ் சார்ந்து வாழ்ந்தா

இவ்வாறு வசுமன்னன் அரசுபுரிந்து வருகையில் ஒருபாகஞ் செய்ய நினைந்து அதற்குத்தக்க புண்ணிய நதி தீரமெனருளள தோவென்று பலஇடங்களைப்பற்றி ஆலோசித்துக் கடைசியில் கங்காதீரமே பரிசுத்தமுள்ளதென்று துணிந்துயாகததிற்கு வேண்டும் பொருள்களைத்தையுங் கைக்கொண்டு அந்நனா அமைச்சர் முதலானவாகன புடைசூழக்காசிமாநகரஞ் சாராது கங்கைக்கரையில் முததிமண்டபத்திற்குச் சமீபமாயயுகமண்டபம்நிருமாணித்து ரிததுககளபுடைசூழ யாகம் நடத்தி வருகையில் கங்காநதியிற் பிரவாகமேலிட்டு யாகமண்டபத்தையும் ரிததுககண முதலானவாகளையும் மறதெதிரவியங்களையும் கவாநது போயது, வசுமன்னன் மாததீரம் வலியால் நீந்திக்கணாசோரந்து யாகமழிந்ததையும் அந்நனர் பலா இறந்ததையும் அப்பாதகமனைத்தினுக்கு ம தானே காணன்னென்பதையும் பற்றி பெண்ணியெண்ணி மன

கௌ அம்பைத்தல்புராணம்.

தழுங்கி வருந்திக்கருணாநிதியாகிய சுவாமி விசுவேசரனாரோக்கி யுருமையான தவம்புரியலாயினான்.

அரசனின்வாறு வெருநாள் தவஞ்செய்து வருந்த, அவனுக்கு இரங்கி முனவந்த விசுவேசமூர்த்தி காவலனைநோக்கி, வேண்டிவ தியாதென வினவ, நராதிபன் அக்கடவுளை வணங்கிச் சுவாமி! எனது யாகமழியக்காரணமென்னவெனக், கடவுள், உனக்குஇன னுயிரளித்தபொருளைநாநதி தீர்த்தையிகழ்நது கனகநதிதீரமே லானதென்று மதித்தனை, கனகாதேவி அதுபொருளாய நினைமக ததையழித்தனள். நீயுமபெருமபாதகஞாய, இப்பாதகம் தீரவு ம் மீட்டும் நினைமகச்சாலை பெறவும் வேண்டிலிப்பொழுதே ஆம லகவனத்திற சென்று பொருளைநாதேவியை நோக்கித் தவஞ்செ ய்யக்கடவராய் என்றருளிமறைந்தனர்.

உடனே யரசன் பாண்டிநாட்டில் ஆமலகவனத்தில் வந்து பொருளைநாயகியைத்தியானித்து அருமையானதவம்புரிய அத் தேவி பிரத்தியக்ஷமாகி அரசே! உனக்குவேண்டும் வரம்பாதென னனும் காவலனை கண்விழித்தது நமஸ்கரித்து அனனையே நீமுன செயத உயிருதவியைமறந்த மாபாலியாகிய எனமுன தோன்றி யெனனவேண்டுமென்றருளினை கருணையெனபது நின்னிடத்தே யனறி வேறியாரிடத்திலுமில்லை பெனப் பலபுகழாநிற்கையில், இரநிலவுலகத்திலுள்ள கனகைமுதலாகிய நதிப்பெண்களையாவரு ம, அவ்விடத்தில் வந்துபொருளைத்தேவிக்குச் சகிகளெனச் சூழ் நது நின்றனர், அப்பொழுது கனகை அரசனை நோக்கி வசுமனா; நீசிறுபாலனைப்போல் பேதமைபுத்தியாற பொருளைதாழந்ததெ ன்றும், நானுயாவெனறும் மதித்தாய் ஆதலால் யானே உன் யாக த்தையழித்தேன, இனிநான் வெறென்றும் பொருளைவேறென றும் நினைவேல் என்றறைய, அரசன்நடுங்கியப்பாதக மனைத்தையு ம் நீக்கியருள வெண்டுமெனவணங்கி நிற்கையில், பொருளைநாய கி அரசனைநோக்கி மகிழ்நது இதோஉன்மகச்சாலைவநது விட்ட து யாகத்தை முடிப்பாயாக என்றருளி வரங்களும் நல்கி மற் றைய நதிப்பெண்களுடன் அந்தத்தீரத்தத்தன் மறைவளாயின ன் அப்பால அநதக்காவலனை மகிழ்ந்து மகமுடித்துச் சுவாமி கா கிபேசுரர் ஆலயத்திற சென்று வணங்கி தன்னகர் சார்நது உலக மெல்லாமரசாட்சி செய்துவந்தான்.

முனிவர்களே இதுதான் சாலாதீர்த்தமென்பது இத்தீர்த்தத் தில முழுகினோரும் இந்தமானியத்தைக் கற்றோருங் கேட்டோ

சாலாதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம். ௧0௯

ரும படிப்பித்தோரும் இவ்வுலகத்திலுள்ள இன்பநலங்களெல்லா
மனுபவித்துக் கடைசியாய்ச் சிவகதியுமடைவார்கள் எனறருளிச்
செயதுச்சூதமுனிவர் மேற்கூறத்தொடங்கினார்.

சாலாதீர்த்தச் சருக்கவசனச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது.

பீபதீர்த்தச்சருக்கம்.

வாணுதலார் முகங்காட்டு மலரிருநது மதுகரங்கள்
பாணுதவல செவிகேட்டுப் பாசடைமேற பச்சிலையி
னாறுநகு நிறைவளத்த வறிவோதம் முளம்போனற
வேணுவதி தீரத்திற களம்பமெனு வியனகரில். (௧)

சாதங்கள் கமழ்கின்ற கடுக்கையணி கபர்த்தத்தான்
பாதங்கள் புகழ்கின்ற பதனோடு பண்ணின்ற
வேதங்கள் வேதாங்கம வேதாந்த மாகமத்தின்
பேதங்கள் முழுதறியும் பீடமாவே தியாகுலத்தில். (௨)

வாச்சியா யனசாதி வங்கிசத்திற் பொங்குபுகழ்ப்
பூச்சியனும் பிரமோத வபிதான பூசரன்மு
னேச்சில்குணத் தனுசனுட னிருநிதிக ளுட னணிதீர்
பாசசினிய பழனமுட னிலறநதான பரித்திட்டான. (௩)

பன்னாரு மிவ்வாறு பண்புநான முன்னோனம
பின்னாளு செயற்கையினுற் பெரிதுளத்திற் பொருந்தாராய
முன்னார்முன் மமக்களித்த முதியபொரு ளனைத்தினையு
மன்னார்வி பாடிப்ப தானார்க ளவவேலை. (௪)

அளவினிதி பினறோன்ற லரியாமற் கரந்தமுன்னோ
னிலவனுக்குச் சிலபாக மினிதருளி யிங்குறற
லுளவறியுமுனென வுளத்துன்னி யுளவெல்லாம்
வளர்தருபொற் காசாக மாறறினன்னேற் றுரடைந்தான். (௫)

மனைமக்கள் புடைசூழ மற்றோருர் தனிலெய்திக்
கனமிக்கப் பல்லாண்டு கழித்திடலு மினையோனை

மனமொக்க வஞ்சித்த பாதகமோ வல்வினையோ
வினமககண மனையாளு மெழுநாளு னிறந்தனரால்: (சு)

புலையோயான மனைமககள பொன்றுதலும் பொன்றாது
கொலையோயிற பட்டானபோற குலையுலையதக குயிராறுறைய
வலையோயிற னுரும்பாளுலையினவாயக கரும்பாளு
னுலையோயின மெழுகாளு னுடறகமுவின மேலிருப்பான. (எ)

மக்களுன்னிச் சிலகால மனையுன்னிச் சிலகாலந்
தககபொருள் லீண்போத மனையுன்னிச் சிலகாலம்
பககலுளா ரரியாது பாடிதது வஞ்சனையா
லொக்கவரு தோரினைந்து முருகினுன சிலகாலம். (அ)

காதலியோ வயதான காலத்தி லெனைவிடுத்துப்
போதலென வறமேயோ பொறுத்ததோ நினனெஞ்சம்
பாதகமென் றறியீரோ மக்காணீர் பாதவிப்ப
வாதபத்தி லீன்றனை யாழ்த்தலென வரற்றுவனல். (க)

எனசெய்கே னென்செய்கே னென்செய்கேன் மகரோடென
பொன்செயத விளங்கிழையும் வீந்தனளாற பொருளாகவ
லெனசெயத லெனவெறுப்பா னெனகுறுவான பின்னிதியே
யினசெயத லெனக்கொளுவான் பித்தாகி யிடருறான். (ங)

நனாதிகாகூர் பிரமோத னலெனகுலேந்து பதனழிந்து
கரைதரலகேட் டவலூர்வாழ காரணவே தியர்சாராந்து
தறையிடத்தி வியாவருக்குந தீமைநலந் தரலவினையென்
றுரைதொடுத்தம் கிறந்தவர்கட குறுவினைகண முடிப்பித்தார். (ப)

வினைமுடித்த பிரமோத விருத்தனெடு வாழவினைசை
தனைவெறுததா னுன்னுகினற தனடொன்றில வேனெடுகிதி
முனைசெறித்தா னனுசனுக்கே முழுநிதிமற றையவளித்தான
கனைதரங்கக் கங்கைவளக் காசியைநோக் குறறெழந்தான. (ஃ)

எழுந்தானற னினையடிக னினையாறு முடிசூடி
யழுந்தாம லடியேன றனகமவருதி யாங்கனெலாந்
தொழுந்தாறையெனவிருத்தி சுகம்பெறுதி சிறிதயர்ந்து
விழுந்தாயே லெழுகிலலாய காகிரகா மேவுதியோ. (ஃ)

செல்லெலென றிளவலுரை செயதிடலு மினியின
சொல்லெலியா னீமேவு தொன்னகரமினித னுன்னேன்

வல்லேயக் காசிசென்று மாள்வதுவே திண்ணயிவ
ணிலலேவீ செல்கவென நீடுதலுந் தரியானாய். (ய)

மீண்டுமெதிர் வேண்டிநிறகு மிளையானை வெறுத்தனனா
னாண்டிசில மொழிதரலு மவனுர்சென றடைத்தனனா
னாண்டிகதி ராதபததர் றுணையடிகொப புளிக்கவுயிராக்
கூண்டுலைய வேர்வாடக் குலைநுநடை தள்ளாட (யடு)

தண்டோடு கரநடுங்கத தாகததா னுவுலாக்
கண்டோராகண் மிகவிர்ங்கக் கான்மாற்றலோ நாளாக்
கொண்டோராகல் வடநிழலிற் குறுகுதலும பறறனைத்தும்
விண்டோனோர் துறவியவண வீற்றிருத்தல கண்ணுறமுன. ()

முன்போனான் வணங்கினின்றான மோனியுந் யாரொன்னப
பின்போன தனமையெலாம் பெரிதுரைததுச சாவதற்கே
யெனதீபாடு மெடுத்தார்வாழ் காசிரகாக கேகுதலு
மனபோடு புகன்றிட்டா னதுகேட்டு மெயததுறவி. (ய௭)

பாணுரைபோ னனாபூத்தாய் பழுததுவிழு முடலானாய்
வானுலவும் பலிகோட்டு வரைகடநது வழிசென்று
கோனுலவு காசிரகா குறுகுதியோ வ ரிதனறே
நானுனது நினைவேற்ப நவிலகிறபன கேட்டியென. (ய௮)

கூறுதலு நாயகரீ கூறுவழி பவக்கரைசென்
றேறுமவழி யருளகவென வினனேயோர் விஞ்சையுனக்
கூறுபட வருள்கிறப னுருவேற்றித் தென்னோக்கி
யாறுகொடு நடநதுதமிழ் ழுணிராட்டின மேறறிசைபோய். (ய௯)

சந்தவரை நாப்பணுற்றத் தமிழின்முனி தனைவணங்கி
னுநதனந்த ரங்கொலா முதவுகிற்பா னெனவுரைதது
மந்திரத்தை முறையருளி நாயோகி வழிகாட்டச
சந்தைகளித் தந்தனனுந் தென்னோக்கிச் செலவுறமுன. (௨௦)

காதமொரு மாதம்வரை கடநதுதமிழ் நாடுகண்டு
வேதமுட னாகமங்கள் விளங்கு மமபை நகரனுயிக்
சீதகவகை யெனும்பொருரைத் தீர்த்தத்தி னீராடி
நீதமுறு குயிலேசர் நிலவு சின கரஞ்சுழநது. (௨௧)

சிரித்தனது புரமெரிதது சீறிவரு நாவரியை
யுரித்தவுரி யரைக்கைசதத வொருவனைமற றவனபாகம

கயில

அம்பைத்தலபுராணம்.

பரித்தருளு மாகதபபெண் பகவதியைப் பலபுகழ்ந்து
விரித்தாரு மலாத்தாங்கள் விளங்கமுடி மேலேந்தி. (உஉ)

மறறுள்ள சன்னிதிகள் வரன்முறையாற் றெழுதேந்தி
முறறுள்ள முலைமெழுகா யுருகியின்ப முந்நீராழ்ந்
தறறுளா யவணிநுப்ப வுயராக மங்கல்பல
கற்றுணரோர் சிவந்துவிசன் கண்டனனீர் யாரொன்றன். (உ௩)

சிவபெருமாற குறுபூசை செய்வதுவே தொழிலான
தவமுடையா னிதுகேட்பந் தன்னிலமை முழுதுணாந்துப்
பவமுடைய பிரமோத னீயாவன் பகர்தியென
வவனுந்தன னிலமையெலா மொளியாதன கவறந்தனனால். (உ௪)

அன்றுமுதல வேதியனு மரியசைவ விந்தகனு
மொன்றுதலி னுயிரொன்றா யுடலிரண்டாய நட்டிற்று
ொன்றுமயி ரிடையாடா நட்டிநிதி யிடையாடப்
பொன்றுமெனக் கனவினிலும் புந்திதெளி விலலாதார். (உ௫)

வேறு-

அந்தநாட் பிரமோதப்பே ரந்தணன சைவன் றன்னே
யெந்தனா ருயிரினட்பா யானிந்த மலைய மேவிச்
சந்தமார் தமிழையோகி தனைக்கண்டு மீளும் காறு
மிந்தநீ டண்டுகாந்தெற கீதியென நிசைத்தி சைப்பான். (உ௬)

அன்பேகே ளறற்கள்கோடி யவைகளுட சிறந்த தனம்
மூன்புகன் மொழிபினகாத்த லதனினு முதலாந் தன்ம
மென்றுநம் பினகாககாத்த லிதனினு மரிய தன்ம
யினபுட னடைக்கலத்தி னேற்றன காத்தளித்தல. (உ௭)

படைக்குடைந்தோ டலுற்றோர் பயந்தவர்க் கிடுக்கண் செ
ய்தோர்—கொடைக்கிடைபூறு செயதோர் கோமுதற்கோ றல்
செயதோர்—முடைக்குலம் புசிப்போ ரிவார்க்கு முயய லா மு-
யற்சி யுண்டா—லடைக்கலப் பொருள்வென வுற்றார் குயயலா
மாறுண் டேயோர். (உ௮)

ஆதலா னண்பாவெற்கோ ராருயி ருடலம் வாழ்வோ
டேதமில் பொருண்மற்றெல்லா மித்தண்ட மொன்றே யாமாற்
பேதமி லபயமாகப் பெறுநிதின் கரத்திற றந்தே
விதியான்கேட் டகால மெனக்களித் திடிதியென்றன். (உ௯)

விருத்தினுங் குணத்தவெல்லாம் வித்தகச்சைவன் கேட்டுக்
கருத்தினோ டிநனைககணபோற காததினி தனிப்பே னஞ்சேல்
வருத்தமென செல்கவெனறான மறறவன விடையுங் கொண்டா
னொருததனாய மலைய நோக்கி யூபல கடந்து சென்றான். (௩௦)
சிங்கமா நகாகடந்து திரிகளா முதலவாப போற்றி
யங்விருந் தறுகுரோச மடாசரு கானந தாண்டிப்
பொருவிய பொருநையோடு புணரதரு நதிக ளெல்லாம்
வங்கம்-எ றரிதி வீரதி மலையடி வாரங்கண்டான். (௩௧)

வல்லியு மாணுமொன்றாய வளைதர நெருங்கலாலே
நல்லயலாறுகாணு னன்னதலை யொன்றுநோக்கி
பெல்லியங் கிரணங்காணு விடமெலா மேணியேறிச்
செல்லியல போலு மேனமேற சென்றன்ன மூன்றுகாதம். (௩௨)

தம்பமீ தேறுவானபோற நடவரை வழிமேற செல்வா
னமபகநதெரியா வண்ண மம்புகம பொழிதலாலும்
பம்பிய மலரிழுந்தேன பாயநெறி வழுககலாலும்
வொயின னெனி யுமீள் விழைநதிலை களைப்புறறானால். (௩௩)

துன்புறு லாற்றை மீண்டு மேருந லினசசினனாளச்
சுளைப்பல வடோர னிச்சந துமபுகொங் காரங் கோங்கு
வளைப்புறு மலையிற்பாதி வழிகடந்திட்டான மேகக
களைப்படன மண்டலங்கள் கிழப்பட மேறசெல் வானால். (௩௪)

அலவன் மண்டலமுந தாண்டி யப்புறஞ் செல்லங் காலை
குலவுறு பதங்கடேயந்து குருதிகொப புளித்து வீங்கித்
தலமிசை வைத்தற கொண்டாத்த தன்மைய னானுனே னந்
மலமெனஞ் சலன நெஞ்சிற சோத்திகுன்றிகைத்தலிளே. (௩௫)

ரால்களாற பயனினறாதல் கண்டான கரங்களுந்நறி
மேலவழி காததாற போககி மெல்லெனச் சொல்லுங்காலை
நோலகளுந் தேயநதிரத்தச் சுரப்பொடு தசையு மற்றுப்
பாலவிற பத்து மண்ணும பாறையும பருந்த தனதே, (௩௬)

பட்டடைகூடா காமுங்காலு நெறிவழி தேயத் தேயக்
கட்டைபோற கிடந்தானப்பாற கணமன மிருளவதானால்
வட்டைவாயக கரடி சிங்க மதம்படு கன்று வேங்கை
சட்டைவா ரரவமின்ன வருத்தில சடையென றுனனி (௩௭)

கலிசு

அம்பைபத்தலபுராணம்.

தெள்ளிய பனியினுந் தேனெடு மதுகரங்கள்
கொள்ளினோ கொடுக்கினுந் முயிர் நிலைகுலைவதானுன்
களனியன் மலரினாடிக கடிமணங் சுவாந்து மெல்ல
வுள்ளிருந் துதுதெனற லொன்றினு லுயிர்த்தல செயவான். (1)

ஆயர்தரு மரணமாங்க ணடுக்கினு மான்ரோர் கொள்கை
பெயர்தர விடுப்பார கொல்லோ பீடமா பிரமோ தன்றான
மயாவுறக் காலகை யெல்லா மண்படத் தேய்ந்தவேனு
முயாதரு பனநதுணடம்போ லுருளுவ தானுன மேனமேல. (2)

உருளைபோ ளளவில்கால முருளலா லுடலநீங்கிக்
குருதியுந் சதைபு மெனபுங் குறைந்து தேயந் திறுதலாலே
மருள்படு மாலியொன்றே வருவது போவதானுன
மெருளுறச் சிறிதுநேரஞ் செனறபின மெளிதலானுன. (3)

தெருண்டனன் சிறிது நோக்கந் திறந்தனன் திறந்து நோக்க
யுருண்டவோர் சக்கரத்தே ரொளியவன தனகீழாக
வருந்திறந் கண்டா னேராய வானவ ருலகந் கண்டான
பொருந்தில னவணிருந் தும் போந்தனன புரண்டு மேலும். (4)

இவ்வகை மலைமேலுச்சி யெய்தன னினிமேற சேற
லெவ்வகை யருமை யென்ன வெண்ணினன் கனாவ தானுன
செவ்விய தவத்தோயென்றுஞ் செநதமிழ வளாததோயென்றுந்
திவ்விய குணத்தோ யென்றுந் தெய்வதம் பழுத்தோ யென்றும,

அடியவர்க் கெனியாயென்று மசலனே யனகா வென்று
நெடியநீர குடித்தாயென்று நித்தனுக்காளா வென தும்
படியவர்க் கமுதே யென்றும் பண்ணவாககரசே யென்றும்
வெடிபடக் கூவிக்கூவி மிடறிடம வீக்கமுறறான. (5)

வித்தகன வரவு காணன் வெதும்பினு னினிமே லென்னை
செத்தபி னேனுமினகண செனித்தியான காணும் வண்ண
மத்தனே யெனகு நின்ற வமலனே யருள்வா யென்றே
யித்தலை யுருண்டு மாயத லினிதென விதயன்கொண்டு. (6)

முப்புர மெரித்தான் பாத முனனினுன வணங்கி மேல்பா
லப்புறங் கடகடென்ன வடித்தலமுடிவு காறு
மொப்புறு முருளைபோல வருண்டங்கோர் முழுமுன் வீழந்தா
லுப்புறு பொடிபோ லெனபி னுறுப்பெலாம் பொடியவம்மா.

தீராத மூர்ச்சையானான் நிறத்தஞ்ஞ வினையினுலே
வாராத வுயிருஞ்சுறறே வருதர லானு னப்பார
தீராருநதுறவி முன்னாச் செப்பிய விஞ்சை தனனை
யோராதவ கோந்து மெல்ல வருப்பல செப்பிபதானான். (சுசு)

மூன்றுநா ளிவவாருக முதியபைந் தமிழயோகி
யான்றமெய யுணர்வினுலே யந்தண னிலைமையோர்ந்து
வானறவிழ மீனோ டொத்த மங்கைபின செல்ல மறறை
பூனறிய தவத்தா ஞ்ஞ வுவுநதெதிர வந்துதோனறி (சஎ)

விப்பிரன றகைமைநோக்கி வினங்கிய கமண்டலத்திற
சுப்பிரத தெண்ணீர் வாரித் தெளிததனுஞ் சுருங்கித் தேயநத
மெயப்பசுய் புண்ணுந தீர்தான மேயினன் காலகை பெல்லா
மொப்புற மூத்தான முன்ன ருடலங்கொண் டெழுநது வருது. (

முனிவனைச சூழநது தன்னோர் முடியிசையிருகாள முடிச்
சுனிதரு தமிழாய நெறிக கண்ணுதற கினியாய தெய்வப
புனிதமா தவத்தா யென்றன புண்ணிய புராண வென்ன
வினியன புகழநது நினபா லெயதினன காததி யென்றான் - (

மகமுனி மனங்கனிந்து மறைமங் வேண்டலெனனை
பகருதியெனக்களமபன பசுபதி பத்தி வேண்டு
மகநரு பெருநுநையாறறி னடைகரை வாழல வேண்டு
நிகரறு கங்கைமேவி நீங்குதல் வேண்டுமென்றான் (சுடு)

என்றலு முனிவனகேட்ட விவையெல்லா மளித்தே னினசோ
மன்றல நிறைவதான வரம்பிற கொடுத்தே னெறகாய
நின்றவிவ விஞ்சையாககு நிகழ்ததுதல் புரியேனனமை
துன்றிய தவத்தி னோககே சொல்லுதி யென்னசொல்லி. (

அங்கனோ தீபநதனை யந்தணன காததி னலகி
யிங்கிது பிளுக தீரத்த யினிதுமுழ ருதியென ரோதப்
பொங்கிய களிப்பா லனனோன போநதனை மூழ்கலுறறான
கங்கையின மணிகா ணீகா கட்டமே லெழுநதா னன்றே. (சு2

வேறு.

வாசிகையேவருபொருரைப் பிளுகநெடுநீதத்தினமகிழநது
மூழகக்—காசியிலே மணிகரணிகைததுறைமேற சென்றெழுநது
களம்பலுள்ளந-கசியிகத்திகைததொன்றுமறியாது மதிமயங்கி

கயீசு

அம்பைத்தலபுராணம்-

க் குலேந்தான கும்பத்—தேசிகனறன செயலிதெனறுங் காசியெ
னறுங் கங்கையெனறுந் தெளிந்தான பினனா. (௫௩)

கொககிறகி னனா செறித்து கோலானறித தள்ளாடிகுல
வுதறகு—மிக்கரிய பருவததுஞ் சுரந்தியிற குடைந்தினி னுவினா
கசசெயதா—னிககருணை யெவர்க்குளதென தருணமுனியைப
பொருரைதனை யேத்தி வாழத்தி—யககரைசென தேறினனேர
னந்தக கடனடுவிலாழந்து நினறா. (௫௪)

தன்னியமந் தனைமுடித்துச் சுடர்விளக்கந் தனைதளராதத
டக்கை கொண்டான—மின்னியபன மணிமாட வீதியெலாமுட
லினா மினா ிப்பத்—துன்னியபொற கலக்குவியல காலிடற
நடந்திருவா தொழுது போறது—மன்னியசீர் விசுவேசா கனகம
ணிச சினகரத்தை வலஞ்சூழந் துறறா. (௫௫)

தெய்வந்திதெண்ணீரா லபிடேக முறைபுரிந்து தீபங்காட
டி—தெய்வளருமமுதருளிச் சநந்திமு னினறிருகண் ணீராய்
நகோட—மெயமுழுதும புளகிப்ப மனத்தினினை யுழைமுகத்தி
னமெழுகே யாகக—கைமுகிழந்து முடியேறறித தியானத்தா
லசைவறந் கம்பமாசி. (௫௬)

செம்மணியி னுனிவிளங்கு சிவமணியே தவமணியே சிமய
க்குளறத்—தமமணியாம் பெணமணிபாலணிமணியே வருணமணி
யே யடியாருளளம்—வெமமணியே வெபினமணியே மதிமணியே
சுடாமணியே விண்மேல் வாழ்வாரா—தமமணியே யவிமுத்தத்
தணமணியே கண்மணியே யெனறுதாழநதான. (௫௭)

மினமேவு திருவளன பூரணியாள் பகலெனும் வியந்து கொ
ண்டான—மனமேவு வீதிபல சுடந்துணி கட்டிக்கையின மீண்டு
ம வந்தான—முனமேவு பொதிகையிலே செலவினை ததான பல
வாறு முடிவு காண—னெனமேவல் செயதுமென வலமநத் மன
த்தினனா யெககா நினறா. (௫௮)

இவணிலமை யீதாக வவிமுத்தத் தெழுந்தருளி யிருக்கு மெ
றகள—சிவபெருமான் பிராட்டியிவ ரதிருப லாவணியுஞ் சிறந்
தமகக—னவமருவு காணியென யுவதியென வடிவுகொடுநடந்து
லாவித—சவளமணி விளிமபொளிந்—சிறுநகைபூத் தவனுட ற
ழைக்க னுறறா. (௫௯)

முன்புரிந்த நல்வினையோ முனிபுகனற வரத்தினய முனைத்த
தேயோ—வெளபலனோ வறநதிமொ லுலகமெலா மீனறருளு

மெந்த யம்மை—யனபுடனபி ரமோதனிட மெழுந்தருளி யற
முததா யமுங்கியெனனே—அனபுறுத லெனகுறறு யிங்குறறு ய
ஸுறதியெனச சொல்லுறறுன. (௧௮)

பிறந்துவ ளாந தயலோநா புக்கிருந்து மலையமலை பெயாந
துயோகி—சிறந்தவரந தரவிளக்கத் துடனமுழுகி யிவனெழுந
து செயத வெல்லா—மறைந்தனனபி னவனெகற கருமைசொலி
யவாவினையு மறிககைசெயதா—னறநதழைந்த' கொழுநதனையீ
ரிருவீரு மியாவரெனக கருணமினெனறுன. (௧௯)

விருககணுரை கேட்டமலன விளம்புதுமென் றுரைததருளி
விளகததேரோடே—திருதகமுறித் தீர்த்தத்தின மூழுகவென வா
ங்கவனுரு சென்று தாழநதான—குருத்தெழுநத நரைதிரைமூப
பெறிநதிருபத தொருவயதுகொண்டு நெல்லி—பருத்தவனககா
சிபசசேத திரப்பொருநை நதித்தடத்துப பருந தெழுநதான. (20)

எழுந்திட லுந தனனேததா வினநநெரியா தொருபிறப்பி லி
ருபிறப்பு—மொழுககாகப பெறறனமோ மனமதனா வுலகிடத்
தி லுதித்திட்டோமோ—வழுமபான கிழப்பருவமுறததுறதோ
மெவவனத்தின மஞ்ஞநதோமெல்லா—மழுங்காத வரப்பொரு
நை மாநதியின மங்கையென மனத்திறகொண்டான. (௨௧)

இருசாமந தவம்புரிநதான பொருநையெனு நாயகியு மெதி
ராவதுறறுண்—மருவாரு மலாசொரிந்து பஸ்புகழந்து பதயுகள
ம வணங்குகின்ற—னுருவாரு மமபிகையு மநதணை நோக்கியு
னக குறறநீமை—கருவாரும பிறப்புகிழ மறந்ததாம் வேண்டு
வன கழறிடெனறுன

வேறு,

எனதசொற செவிகேளாமு னிருபிறப்பாளன போறறி
மனதலவ சூழலாய மினனூல வரமொலா மடைந்தேனேனுந
துனறுநி வீர்தமெனறுநதோயர்திட றுறையிலவாழத
னனறுநிந பாடபத்தி நண்ணுத லளித்தி யெனறுன. (௨௨)

அனனையாங் களித்துப பினனு மருளினு லநதணாகரு
மனனிய சோதநிலகும வரமொன்று வேறு நல்கித்
தனனிலை மறைநதாளாகத் தனைநிகா களமபனுள்ளத
அனனிய களிப்பெனறோது முவரியுள ளாழநதானுகி. (௨௩)

கயி அ அம்பைத்தலபுராணம்.

கண்ணுதல் காசிபேசர் மாகதக்கனனி பொற்று
ண்ணினன் வணங்கிப்போற்றி நடவன தனனைக்கண்டே
யெண்ணு நிதியம்பெய்த விருககழ பெறுவானவேண்டி
வண்ணநீள் வழிமேற்கண்கள வைத்தெதிர பாரத்திருந்தான். ()

நையிச வனத்திரவேண்டு நலம்பெறு பிரமோ தனமுன
கையிசை விளக்கமேந்திக் கதித்தெழுந்திட்டதாலே
மெய்மைசேர் தீபதீர்த்த மெனும் பெயா வினகுமலி
னைமைசோ புனிதநதனை யனநதற்கு மறையலாமோ (அஅ)

அணிமணங் காதனமுத்தி யடைதரவேண்டு மென்றற
பிணியொடு முன்புசெய்த பெருவினைதீர வென்றற
கணிபெறு மிந்நீத்தததோர் காலேனு மூழ்
பணிதரு மிகநீததம்போற்பாரிடை வேறினரு (அஅ)

சொல்லிய வேதியர்க்காத் தாமொக காசிபேசர்
வல்லிய லெறித்தாட்கொண்ட வள்ளலு மாஞ்நாத
நல்லியல சரிதமநதச் சருக்கதி னவிலகிறபாமான
மல்லியல சரிதங்கேட்டார வழுத்தினாக்கருமையாடே :

தீப தீர்த்தச்சுருக்க முற்றிற்று.

பத்தாவது

தீபதீர்த்தச்சுருக்க வசனச்சுருக்கம்

முனிவர்களே! தீபதீர்த்தத்தின் மகிமைகளைச்சொல்லு
கின்றேன் கேளுங்கள் நிரமலமாயத்தெளிந்தோடுகின்ற வேணு
வதீர்த்திற களமபமென்னும் கிராமத்தில் வாசகியாயன வம
சத்திற பிறந்த பிரமோதனென்ற ஓர் அந்தணன் தன் தம்பியுட
னும் மனைமகளுடனும் இல்லறஉடத்திவருகையிற பொருளாசை
யால தம்பிகு வினைநிலத்திலும் பொன் அணிகளினுஞ் சிறசிலப
ருதியே கொடுத்து மறறப் பெரும்பருதி யனைததையும் வஞ்சித
துக கவாந்து தன்வினைநில மனைந்தையும் பொறகாழாகமாறறிப்
பெண்டு பிள்ளைகளுடன் வேறறா சென்று வசித்துவரு நாளிற
காலகதியால் தன்மனைவி மக்களியாவருயிறந்துபோதலும் மதிம
யக்கமுறறவனாய் துக்கசாகரத்தில் மூழ்ச்சிசமறேதெளிநதுஇற
நதவர்கட்குச் செய்யவேண்டுகருமம் நடத்தி இனிமேலென்ன
செய்யலாமென்று யோசிக்கலாயினன்,

வயதில் மூத்தோம், நரைதினாயால் வருத்தமுறுகின்றோம் நாம் இந்த ஜன்மத்திற்செய்த தீவினையை இந்த ஜன்மத்திலேயே அனுபவிப்பதானோம் ஆகையால் இனிமேற் காளிமா நகரஞ் சென்று மாணமாவதே நலமென்று தீர்மானித்துப் பெரிய ஒரு மூங்கிற்றண்டத்தில் நிரம்பப் பொறகாக்களைச் செறித்து ஓர் ஊன்றுகோல்போற் கையிலேந்தி மற்றுள்ள திரவிய மனைததையும் தம்பிகளுக்கொடுத்துக் காளியை நோக்கிச்செல்லுகையில் ஓர் சநியாசி யெதிர்ப்பட்டுப் பிரமோதனை நோக்கி நீ யெனஞ்ச்செலுகிறுமெனலும் அந்தணன் உள்ளவெல்லாஞ்சொல்லிக்காசி மாநகர்க்குச் செல்கின்றேனென்ன தறுவி'கூறுகின்றனா.

ஓ அந்தணு நீயோ வயதில்மூத்துக்காடுவா வீடுபோ வென்னு நிலைமையெய்தினை, அளவற்ற நாமும் நகரமும் வனாதரங்களும மலைகளுக்கடந்து வாராணசிகு யெவ்வாறு செல்வாய்? நீ கொண்ட எண்ணம் வீண உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றக்கருதுவாயாதி லிப்பொழுதே தமிழ்மலையாகிய பொதியாசலஞ்சார்ந்து அகத்தியமுனிவரைக்கண்டு தரிசனஞ்செய்யக்கடவை யென்றருளிச்சென்றனர்.

உடனே "பிரமோதன் சநியாசி யுரைத்த வாக்கியமனைத் தையும் தலையாகவகித்துத் தென்றிசைநோக்கி மெல்லத் தண்டு னறி நடந்து அநேக நாடுநகரங்கடந்து கடைசியாய்ப் பரண்டி நாட்டில் ஆமலகவனத்தில் வந்து பொருநையில் நீராடிச்ச வாகி காளிபேச்சுரா ஆலயத்துட் சென்று வலங்கொண்டு வணங்கிநடு கையில் அப்பெருமானுக்கு நிதியபூசை முறைசெய்யும் ஓர் ஆதிசைவன அடித்து யாரொன விசாரித்ததும் பிரமோதனதன்விருத தாந்தத்தை யுரைத்து அவனுடன் நடபுறான. பிரமோதனும் ஆதிசைவனும் ஒருவருக்கொருவர் உயிருமுடம்பும்போல அத்தியந்தசிநேகவகொண்டவராய வாழாநிறகையில் ஓர்நாள பிரமோதன அகத்தியமுனிவரைக்காணுமபடி செல்லநினைந்து ஆதிசைவனைநோக்கி அனபா நானிப்பொதினைக சென்று அகத்திய முனிவரைத்தெரிசித்துவர எண்ணங்கொண்டேன, போயமீண்டிவருங்காறும எனனுயிரக்கு நிகராகிய இக்கைத்தண்டத்தை வைத்துப்பாதுகாத்தததரல் வேண்டிமென்றுரைத்து அவ்வாதிசைவனகையில் தண்டத்தை அடைக்கலமாகநல்கி அவனிடத்தில் விடைபெற்று மரங்களும் செடிகளும் அடாநது நெருங்கிய பொதியமலை மேல் காணவகையும்தேயந்தற ஊரநது கொடிமுடிசோநது அப்பாற

செல்வதற்கேலாமல பனங்கட்டைபோலுருண்டு அப்புறம்விழுந்து மூர்ச்சையாயினன.

இவ்வாறு மூர்ச்சையாய்க்கிடக்கும் அந்தணன் நிலைமையெல்லாம் ஞானதிருஷ்டியாலுணர்ந்த தமிழமுனிவன் ஆகக்கெழுந்தருளிக் கமண்டலதீர்த்த புரோக்ஷணத்தால் தேய்ந்த உறப்புமுயிரும் தழைக்குமாறுசெய்து அந்தணனை நோக்கி வேண்டிவதென்னெனப் பிரமோதன் முனிவனைவணங்கிப் போற்றித்தனவரலாறுரைத்துத் தபோதனனோ எனக்குவேண்டிவதாசசுவரபக்தியும் பொருநாதரி தீரவாசமும கங்காஸநானமுமே யெனலும் முனிவன் அவையனைத்தையும்ளித்தோம் அன்றியும் உனபுகழ் உலகமெல்லாம் வியாபிக்குமாறு ஓர்விசேடமானவரமுமுனக்களித்தோம் என்றுரைத்தருளிச்சுடாவினக்கு ஒன்றை அந்தணன் கையிறகொடுத்த ஆங்கு பொருநையில் பிறைத்தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்தணன். அந்தீர்த்தத்தில் முழுகிய அந்தணன் கங்காநதியில் மணிகாணிகா கட்டத்திலெழுந்து எவருற்றோமெனச் சிறிதுநேர மயக்கமுற்றுக காசிமா நகரின்கண் வந்தோமெனத்தெளிந்து பொருநைத்தேவியையும் அகலதியையும் திக்குநோக்கிவந்திதுபபுகழ்ந்து சுவாமிவிசுவநாதரையும் விசாலாஷியம்பிகையையும் சேவித்து மீண்டு மணிகாணிகா கட்டத்திலவந்துபாண்டிநாட்டில் ஆமலகவனத்திலெவ்வாறு செல்வோமென யோசனைசெய்து ஒருவழியுந்தோன்றாமல் திகைத்து மயங்கி நின்றான்.

அவ்வேளையிற் கருணாநிதியாகியவிசுவநாதப்பெருமானும் விசாலாஷியம்பிகையும் மானிடவடிவெடுத்து உலர்சாமி பாவ விடத்தில் உலாவியருகையில் வருத்தத்தால் மெய்வுற நிற்கும் அந்தணனை நோக்கி என் கவலுகின்றாயெனன வேதியன், ஸ்ரீயா அகத்தியமுனிவா வருபவராத பொருநை முழுகியிருப்பதென, மீண்டும் அந்நதிதீர்த்தம் செல்ல யாதொருவழியுந் கோன்றாது திரிபுறம் என்றெனன்றன. அதனோடு சிவபிரானவேதியனை நோக்கி அதிபத்துடன் இத்துறையிலமுழுகினால் அங்கு சென்றொழுவாய் என்றனலும் அவ்வாறே பிரமோதன் மணிகாணிகா கட்டத்தில் முழுகிப் பாவவினைகளும் நராதனை மூப்புமுதலான உடற்குற்றங்களும் நீங்கி இருபத்தொரு வயதுள்ள திவ்விய பவங்கள் விசுரிகரையச் சாலா தீர்த்தத்திற்கு அடுத்த, கீழ்த்திசையிறசென்றெழுந்து அளவற்ற சந்தோஷ முடையவனாய்

தீப்தீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம். கஉஉ

பெருநகரநாயகியைமனதில் நியானித்து இரண்டிசாமம் தவம்பு
நிந்தனன், உடனே அததேவி பிரததியக்ஷமாயமுனவநதுவேண்
டும்வரம் அளித்தகனறனன். அப்பாறபிரமோதன அடங்காத
கனிப்புடன் அவாமிகாசிபேச்சரா ஆலயத்துட்சென்று வணங்கி
ச்சிநேகிதனாகிய ஆதிசைவன வரவுளதிராரோகடி ஆறுகோரிடத்தி
லிருப்பானாயினன்.

முனிவர்களே! அரசபிரமோதன மணிகர்ணிகா கட்டத்தி
ல் மூழ்கிக் தீபத்துடனிகஞ் எழுந்தபடியால் இததீர்த்தத்தி
றருத் தீப்தீர்த்தமென்றபெயர் விளங்குகின்றது. இத்தீர்த்தத்தி
லொருவேளைமூழ்கினோரும் இக்கதையைப்படிப்போரும் கேட்
போரும் தவசன தவகன அபீஷ்டமெல்லாம் நிறைவேறப்பெறு
வார்கள்.

இப்பிரமோதனென்ற வேதியனுக்காகச் அவாமிகாசிபேச்ச
ரர், எரித்தாட்கொண்டவருமானார் அச்சரிதமெல்லாம் மேலளர்
த்தாட்கொண்டசருக்கத்திற் கூறுவனமேனென்று சூதமுனிபே
ற கூறலாயினார்.

தீப்தீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்முற்றிற்று.

பதினொன்றவது.

காசிபதீர்த்தச்சருக்கம்.

காரண னாகிய நண்ணுதன முன்னு
ணரணனைத் தர நாரண னுபி
யாரணனைத் தர வாரணனை நெயவச்
சேரணி காசிபனைத் தரல் செய்தான். (க)

கிருத மெனப்புகல் கேடறு காலம்
வருசா வாரணிய மாமனு வாழநாள்
சருதறு நோனபினிற் காசிப னெனபான்
நிருகிக் ரதிதியைத் திதியை மணநதான். (உ)

அதிதி வயிற்றினி ல்மர ருதித்தார்
திதிய வுண்டதொகை சோதர வீனரூள்

சதிமர ணப்பகை தாமற வாநோர்
வதிதர நாளு மனத்தி னினைத்தார். (௩)

மத்தென மந்தரம் வாசுகி நாளு
வைத்தன ராழி மதித்தன ராலக்
கொத்தன லஞ்சினர் கோவென போடி
மத்தலர் சூடியின மாணடி தாழ்ந்தார். (௪)

வந்த னுரைத்தனர் மாதொரு பாகன
சுந்தரன வாரிதி சூழெரி நஞ்சைக்
கந்தர மிட்டணி காடடின னப்பால
வந்தவொர் வெண்சுதை கண்டு மகிழ்ந்தார். (௫)

வானவா தாயின் மகிழ்ந்திட வெண்ணித்
தானவர் வேறு தயங்கிட மாலோர்
மாளினி பாயெதிர் வந்தம ராக்கே
யினமில் வெண்சுதை யீந்து மறைந்தான். (௬)

மோகினி யேகனு மோசமி தென்ன
பூக முணர்ந்தன ருங்கிவை யினர்
போகியி னுற்றன வென்று புழுங்கி
பூகம் வளைந்தம ராட வருத்தார். (௭)

தியவர் செயகை தெரிந்தொரு தாதை
தாயிவர தான்மனர் தாழ்ந்தெழு தேவர்
னயவா லவிடை சூடின ராகிப்
போயினா வாளி பொழிந்தன தாத்தார். (௮)

வேறு.

அலையோடு தண்ணுவ ரியோடுவெள்ளை யமுதாழி யென்ன
விருள்கூர்—மலையோடு வெள்ளி மலையென்னயாரு மலையின்ற த
ன்மை யறைய—வுலையோடு நீரி னுருகுற்றசெப்பி னுறுகண்க ளா
க வுலர்கள்—சிலையோடு வைர மழுவோடுசண்டை செயதாாகன்
சென்ற பலநான் (௯)

ஒராயிரத்து வருடத்தினெல்லை யதுசென்றும் வென்மி
யொருவர்—பேராயதில்லை யமோசன வன்மை பெரிதே ருறைந்
ததெனினும்—வீராதிவீர னதனான்முன் வைத்த விறலொன்று
தாள் களவையின—பேராதடர்ந்த மறைபோல் வளைந்த பிறை
வா னினாவல ருறையான். (௧௦)

பேரராடு கிற்பர் செயலின்ன மக்கள புதழ்வாகைகூடி யி
தநான்—வாராது நின்ற வகைகண்டதுவகி மனமுடமுதது ம
திதி—ரோடுசென்க ளருவித்தடத்தி னிலைமுழகு கொங்கை யின
ளாயச்—ரோன காசி பரைமுன்பு சென்று தெரிசித்து நினறு பு
கலும். (யக)

மதியே யணிந்த சடையாளர்பாத மலரோ மலர்ந்த மதியா
ய்—பதியே நினக்கு மகரான தேவர் படுபோரில வென்றி யில
ரோ—விதுகாது யிவ்வு னனுகாத தன்மையிசையென்று தாழ
வெவணர்—துதிமேவு காசி பனுமுள் னுணர்ந்து தொகநின்ற த
னமை சொலுவான். (யஉ)

அதிதி பயந்த விமையாத தேவ ரவுணர்க்கெதிர்த்த பொரு
தர்—ரிதுவேளை சற்று வலியின்றியோடியிடரே யுழைப்ப ரொ
னினுற—கொதிகோப நெஞ்சின வலிருனறி லார்கள் குறையா
த வென்றிபுனை—றிதிகாதலர்க்கு மரிதாரு மெனது திருவாய்
மலர்ந்த ருனினான். (யக)

திருமக்க னியாரும் வலியின்றி வாடுதிரமே தெரிந்த வதி
தி—பொருமிக் கலங்கி நிலமே னிறைந்த பொடியிற்புரண்டு க
லை கருணை ப்ரதாப மணவாள மக்கள் கடிகொண்டவெற
றி ரா—னருளுறற வாறெஃ தருளெனன வேத னருமைக்
குழந்தை யறைவான். (யச)

ரீபெற்ற மக்கள் விறல்வாகைகூட நினைகிறபை யாகி விது
நான்—மீபெற்ற பாண்டி வளமண்டலத்தில வியனெலலி சுற்
று பொழில்வாடப்—போபெற்று மீடி டமுத பரவாக பொரு
ரை பரசாத மதனைத—துயபெற்ற கெஞ்சி னுயர்மாதவங்கடொ
டரப் புரிந்து கொளவே. (யடு)

மணவாள னின்ன மொழிகூற நங்கை மனமொத் தலர்ந்து
மகிழ்வுறும்—றிணர்மேவு கஞ்ச வதனத்தி யாகி யிறைதன்னை வே
ண்டி விடைபெறும்—றணவான மந்தர வுபதேச மனப ருளா ல
ருத்த வருளி—னுணர்வாகி மெல்ல நடைகொண்டு நெலலி யுயா
மா வனத்திலனுதி. (யசு)

பெரியோ ருளத்தி னிறையிறறெளிந்த பீடாா பொருந்த மு
ழுதி—திருரீதுபூசி மலரா னிறைந்த திருநெல்லிமேவு பொழில்

வா—யொருகாலை யூனரி யொருகான்மடக்கி யூரோடு செ
ர நிறுவி—யிருபாணி யொக்க முகிழ்வித்து நீவு மிருண்மே ல
மைத்த வமைவாய. (ய௭)

நிலையாக யோக நிலைநின்று பித்தி நிலையேபொறித்த வன
மோ—சிலையோ வெனக்க ணுனிநாசியீறு தெரியக் கணித்து பய
னே—நூலையாத மந்தர மதுகோடி கோடி புருவிற் செபித்து நெ
டிய—மலையா சலப்பெ ணிருதா னுளத்தின மருவித் தவறகள் பு
ரிநாள. (ய௮)

வலமாறி நின்ற வமரோசனுக்கு வலமுற்ற தன்மை மதியாக்
கொலைபாதகதத ருவாதக ளாதி ருரவாக் ருரைப்பவவனு
மலமாறு கொண்ட வருள்யோக ஞான வழியாக யாதுமுணர்வி
னிலையாய நிறது மனமுந்த ளர்ந்து நிகழினுற தன்மை புகல்வான்
வேறு.

தேவருநீருஞ் பல்பகல் வெம்போர் செய்கின்றீர்
தாவரும வெற்றித் தாரணிசூடித் தம்மக்கண்
மேவில ஞான வதிதியங்கி விசனித்துத்
துவியனினற காசிபனுக்குச் சொல ளானான். (உ௦)

அங்கவ னீவிர் போர்முனை நின்ற மமரோசன்
றுங்கி யதுங்கல கூற மயங்கித் துயர்மேவி
மறகை வணங்கி யென்மகர் வென்று வயமேவற் (ள்
கிங்கொரு நனி சொல்கென நன்றென் றிதுசொனனா

தண்டலை மேவித் தென்ற லுலாவுந் தமிழான
மண்டல நெல்லி மாவனமேவி மனமொத்துத்
தென்டினா வீசிக் கண்டவர்பாவத் திடாகொண்டி
மண்டு பொருந்த மென்ற மணிப்பெண் மலருன்னி. (

நீதவ மின்று செய்குதி யென்ன நிறைமேவு
மாத வளங்கு மாதவ முற்றே வதிதின்ரு
ளாதவி னுறகண் மாவலி ருன்றி யழிதின்நீர்
போதுதி ஞென்றான் மாதவ மங்கை பொன்றற்கே. ()

வெள்ளி யுரைத்த கொள்ளி வெடித்த விதமெல்லா
முள்ளி னினைத்தார் கள்ள ஞைத்தா னெண்ணுதா
தள்ளியிருக்கு நெல்லிவ னத்தின் நலை செல்வான
துள்ளி வினாந்தார் காலது கரலின் றுணையாவார். ()

பாதக ரிவ்வா றுதலு மன்பர் பகாகினை
காதல னிக்கு மார மலைபெண் கணியாவா
ளாதர முற்றுண மாததி திககோ ராணுக
வேதரி சுற்று மூளவ ரூடகண விகசித்தாள். (உடு)

அதிதி பொருட்டுப் பொருரை யளித்த வனலான
மதில்கண் மலரக்கண் வரியர விதகண வதிகிறபார்
மதிகொள்கபர்த்தந திருவடி நிறகும வழிகாணு
தெதிராதர வத்த னிலையுரு வததி னெழில் கொண்ட. ()

இவவயி னீங்க னுதலுமுழிக் கிருளான
பவவ மெழுந்த செவ்வி படர்ந்த படுத்திய
ரோவவி லுயர்ந்த நெல்லிவனத்தி னுடுறறுச்
செயவி யுயர்ந்த தியர னோககிச செயலறறா. (உஎ)

பாணும திக்க ணுகுமொ ளிக்கும் பவனர்க்கு
மேனைய வர்க்கு மேவிடு தற்கு கெளி தாமோ
மானதிதிப்பெண் ணேயிதி னிறபான் வதைசெயதறு
கூணுதி ரங்கள வாயகொடுதினனற் றுளதேயோ. ()

என்று நினைந்தார் சென்றணு கறகு மியலாராயக்
கன்றிய விந்தார வீரமுரைத்துக் கடிதுற்ற
வெனறி யழிந்தா ரமமதில் சுறறி வெருநாளாயக்
குளறி யிருந்தா காதவ ழிக்குகு குறுகாதா. (உசு)

யாவ ரிவட்கிங் காரழல் சுறறு மெயிலீந்தார்
மூவர்தமக்கு மேசெய லீது முடியாதால்
தேவர்தமக்கும் வாகைமுடிக்குத் திறலேயோ
மேவுக லென்னென் றேயலறுறு விசனித்தார் (கஉ)

பன்னெடு நாளா யநிலைசுறறும் பழிபாவ
கொணை யிருந்தோ மெனசெய லுறறோ மிதுவீணென்
துணனினா தேவர் தம்மொடு பொருதற கோடுற்றா
மினனிய தீபத தினவிழு புள்ளின் வீகிற்பரா. (கக)

திதிமக ரமரிற் பொசுவெழ வதிதித் திருமாத (ப்
துதிதவ நிலமைக் கருள்கொடு பொருதைத் தோயத்து
பதியெனும் வரதைப் பகவதி யவன்முற படருற்றுக்
கதிகொ டுளததிற கருதியபொருளைக் கழறென்றாள். ()

விண்ணவர் மாதா வினனது கேட்டு வியனுற்றாள்
கண்ண விழித்தா ளம்மிகை நிற்குங் கதிகண்டா

என்னென்று மீன்பத் துண்ணிதை வானு னிருதாளிற்
தண்ணல ரிட்டாள பல்புகழ் பேசுந தரமானுள் (1)

வேறு.

கலையாயினை யிமாவானொரு கணியாயினை கமல்த்
தலையாகிய மணியாயினை தனியாயினை தகையோ
ரலையாயினை யாரதவெ னமுதாயினை யணியார
மலையாசல நிலையேவரு வரதேசுவ மணியே. (௩௪)

மதியாயினை யதிவாயின மலமாயினை வரநீ
ணிதியாயினை நிசமாயினை நிதமாயினை நிகழந
துதியாயினை துதிசுடர்தரு தொடையாயினை தொலையாம்
பொதியாசல நிலையேவரு புலனுமிாத புனிதே. (௩௫)

நெஞ்சாயினை நினைவார்தவ நெறியாயினை நிலனோ
டஞ்சாயினை யரனாயினை யரியாயினை யரனோ
டெஞ்சாதுபல துயிராகிமற நெதுமாயினை யெழுமேழ்
மஞ்சாடிய மலையாசல வழியேவரு வரதே. (௩௬)

அந்தாமரை யன்மேசுவை யணியாகிய வணியே
நந்தாமணி யொளியேநளிர் நதிநாயக கதியே
சிந்தாமணி யருளேதரு திருவேதிரி புரையே
மந்தாநில மலையேவரு வனிதேமக வரதே. (௩௭)

கண்ணேகணின் மணியேமணி கதுவுற்றவொர் கதிரோ
யண்ணீடிய வுருவேயுரு வுடனாகிய வயிரோ
பெண்ணேயெணி னிறுதிகுமப் புறநின்றவின் னெழிலே
பெண்ணேதமிழ மலேமேன்வரு பிரதாபநற் பிகமே. (௩௮)

தோளாறொளிர் மணியேமறை தொழுநாயகி சரணம்
கோளர்தரு பவபாதக குலநாசனி சரண
நாளார்மலர் நயனிபர ஞானுமிர்தை சரண
மானாகின னாளாயினி யடியேனின தபயம். (௩௯)

வேறு.

இன்னன புகழ்ந்தங் கிருசரண் வணங்கு மிவையவர் தாயி
னையெய்க—எனனையாம பொருநை யம்பிகை கனிப்புற் றதிதிரீ
புகழ்ந்தன கேட்டே—மென்னுள் மகிழ்ந்தே நின்றவத் தவந்தே
மியாவைநீ வேண்டுவ நிசைத்தி—முன்னுற வளிப்ப மென்றவங்
கரியமொய்குழ லதிதியு மொழிவாள். (௪௦)

அம்பிகை பயந்த அமரர்க ளியாரு மவுணரோ டமர்செயவா
ரவர்கள்—கெம்பிடர தவராய வென்றிமா லிகையே வேயநனை
'ரம்மீந்தால் வேண்டும்—பம்பிய பவத்தில கீழர் அழலாதபர
கதி கொடுக்கு நிற்பதமே—நம்பிடு ஞான மெனக்கு மென்பதிக்
கும வேண்டியிற் றருளை நவின்ருள். (ச௧)

நவிறனும் பொருளை நாயகி யாவு நல்லுற வனிதனை மிமை
யோ—ரவிர்தரு வென்றி வாலைக்கு டுனரா யடுத்தனை றென்றரு
ள் புரிந்த—ருவிதரு மவுண ரடுத்ததும் வனனிக் கோட்டைமுன்
ருயினறதவ கொடியோ—கவிதரச் சூழ விருந்ததும் பின்னர்க்
கடந்ததும் கனிவுறப புகன்றாள். (ச௨)

இங்கனீ தாக வங்கக ரூடற்று மிமையவ ரவுணரை மாயத்த
ப், பொங்கிய களிப்பிற போர்து காசிபனைப் போற்றினாவய
நிலை புகன்ற, ரங்கவன களிததான் ருயதவ மாற்ற லறைந்த
ன நமரரோ டெழுந்த, பங்கமி னெல்லி மாவனத் ததிதிபன
னக சாலையிற் படர்ந்தான். (ச௩)

படர்தது மதிதி பதியைமுன வணங்கிப் பண்ணவர் தங்களை
யணையா, விடரற நீரிங் கெயதிய தன்னை யிவளரு ளாமென வி
சைப்பத், தொடர் தரு தவத்துக் காசிபனோடு ஈரரோலார் து
ணையடி பரவிக். கடன் மடை திறந்த தெனப்பல புகழறது க
ணகொளாக் காட்சியி னிலைத்தாள். (ச௪)

அருணிறை பொருளை யம்பிகை யருளி னதிதிகா சிபர் தமை
நோக்கித், தெருணிறை யிருத்த துறையினீ ராடித் தெரிசனை
செய்தனி ரின்னு, மருளற மகமொனருற றுவிர மூழகன மறற
வித் துறையதே யதறை பொருளுறு தீர்த்தவ காசிபநீர்த்தம
புகன்றனம் பெயாபுகழ் பெரலிய. (ச௫)

காசிப தீர்த்தத் தனையொரு காலங் கருதினார்கண் களாற க
ண்டார பேசினார் மூழகிப் பெருந்தவம் புரிந்தார பெறற கரும்
பேறுவே றிலையா, லாசிலா மூன்று புவனத்து நீத்தமமர் வ
னகோடி மூன்றையா, மாசிலா தெவைக்கும புனிதமாகா த்தி
ய மலிரததித் தீர்த்தமா வழங்கும். [ச௬]

இனியவன மகமொன றியற்றுக் வினறவ னெழுந்தருள புரி
ருவ னெல்லாங் கனிவுறப பெறுக வெனவருள புரிந்த கது
மென வததுறை கரந்தாள், பனிமல ரயனு மாயனும் வேதப

பணுவலும் பாறகடன மகனும், புனித பாரதியும் புழந்திடக்
கேவர புதுமலர் பொழிவிடமாகோ. (சஎ)

ஆவியு உபொருளுமுத்தியுந் தவமே யாமென வாற்றுரை நி
சத்திர, காவியுந் கமழுந் கமலமு மலர்த்த காசிப தீர்த்தமா ம
கிமை, தாவிய ணைநத னுரைக்கடனகாது சாறநினஞ் சிறிது
மாமகத்தின, னாவியல் காசி டேசசுரச் சருக்கஞ் சொல்லு
ழிச்சொல்லுது மன்றே. (சஅ)

பூங்குழ லிதி பொருநரைநா யசிறைப் பகழ்கநம் புனிதவா
சகவக, னோங்குயர் தகவினொருமுறை புகன்ற ருபாதியும் வ
றுமையுமுறாது, ராங்கலை யிருநா லறைத்தவ ரிம்மை யம்
மையி னலமெலா மடைவா, ரீங்குறு காலமுனறினுமிசைப பா
ரெய்துவ ரெம்பிரான் கயிலை. [சக]

காசிபதீர்த்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாம்.

காசிபதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்

கிளோதா யுகத்தில் சாபர்ணிய மனுவின் காலத்தில்பிரமகுல
த்துதித்த தவச்சிளோஷடனாகிய காசிபமகாபுனிவன், அதிதி திதி
யெனற இரண்டுமனைவியருடன் வாழும் நாளில் அதிதிவயிறநில்
தேவர்களும் திதிவயிறநில் அசுரர்களும் உதித்தனர். அவர்கள்
நரைதிரை மூப்புச் சாக் காடினறி நீழேவாழ நினைத்தது திருப
பாலாழிகடைந்த காலத்திலவநத அமுதத்தைத் திருமால்மேனி
னி அவதாரஞ்செய்து தேவருக்குமாதிராம் அளித்து மறைதலு
அவுணாகள் தமக்கு அமுதமில்லாமற் போனதுகண்டு வருந்தி
! யிதற்குக் காரணம் இந்திரன்தானென்று மகிதது அவனுடன்
போர்புரியவர இந்திரனும் பிதாவிடத்தில் விடைபெற்றுத தேவ
ப்படைகள் சூழ ரண்களஞ் சென்றெதிராப்பாளுயினன.

இவ்வாறு தேவர்களும் அசுரர்களும் நெடுநாளையப் போர்
புரியாநிற்கையில் அதிதி தன்மக்களைப்பிரிந்த பிரிவுக்காறறு தழு
ங்கித் தனபதியாகிய காசிபமுனிவரை வணங்கி, கவாமி, நம்ம
க்கள் அவுணரோடு போர்புரியச்சென்று வெருகாலமாகியும் இ

காசிபதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம் ௧௨௬

ஸனும மீண்டிலா, போரில் வென்றோ? அனறிப்போன்றினு
ரோ? ஒன்றும் அறிந்திலேன, அவாகள நிலைமையையுனாததருள்
லவேண்டுமென்ன, ஞான திருஷ்டியால் எல்லா முணர்ந்த காசிபு
ன அதிதியைநோக்கிப் பெண்ணே, தேவரும் அசுரரும் இன்னும்
அமாசெய்துகொண்டு தான இருக்கிறார்கள் அஷுனா ஜெயம அடை
வார்போற்காணப்பட்டாலும் இநதிரன வல்லமையுடையவ ஞ
தலாற பின்வாங்காது போசெய்கின்றனன். நினமக்களாகிய
தேவர்கள் வெற்றிமாலையுடவேண்டுமெனில் நீ இப்பொழுதே பூ
லோகத்தில் பாண்டிமண்டலத்தில் ஆமலகவனஞ்சாரந்து பராச
ததியாகிய பொருநராயகியவததியானித்துத் தவம்புரிவாயாக
வென்றனன். அதுகேட்டு அதிதி களிப்புறறு முனிவனை வணங்கி
விடைபெற்று ஆமலகவனஞ்சாரந்து பொருநரைமாதேவியைத் தி
யானித்து அருமையானமாதவருசெய்யத்தொடங்கினன்.

இவ்வாறு அதிதிதவஞ்செய்தலைக்கேட்டு அவனைக்கொல்லக்
கருதி அளவற்றதானவாசமா முகத்தினின்று நீங்கித்தொலையாத
வழிகடந்து வராநிறகையில் கருணைநாயகியாகிய பொருநராய
கி அவவதிதியைச்சூழ ஓர் அக்கினிக்கோட்டை ஆகாயமளந்து நி
றகுமாறு நிறுவலும் வந்தடைந்ததானவா அக்கோட்டையைக்
கண்டு நடுங்கிச்சுழித்திற கூடச்செல்லமுடியாதவராய மீண்டும
நன்களஞ் சார்ந்தனா.

அப்பால பொருநராயகி அவவக்கினிக்கோட்டையை நீத்
து அதிதிமுனசென்று உனக்குவேண்டும்வரமயாதென அநிதி
அததேவியைவணங்கித் துதித்து எனமக்களாகிய தேவர்கள் வெ
றறியுடன மீளவேண்டுமென்ன, பொருநன், அவவாருக, என்றரு
ளலும் தேவர்கள் அஷுனாவென்று ஐபசீலராயத்தாதையை ய
டைந்து வணங்கலும் காசிபாகளிப்புறறுத் தேவர்களுடன ஆமல
கவனஞ்சாரந்து பொருநராயகியைக்கண்களாற்சேவித்துப்ப
றபலபுகழ், அததீர்த்தநாயகி காசிபரையும் அதிதியையும் நோக்
கிவிவா இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து என்னைதெரிசித்தீர் அ
னறியுமிவகோர் மகமியற்றுவிர்கள், இஃதுறையிலே ஸ்நானஞ்செ
ய்விர்கள், ஆனதால் இத்தீர்த்தம் காசிபதீர்த்தமென்ற பெயருட
ன திரிலோகத்தின்றுமுள்ள மூன்றாகக்கோடி தீர்த்தங்கட்கும்
மேலானதாக விளங்காநிறகும மேலுமித்தீர்த்தமனைத்ததார்க்கு
ம் பாரத்தார்க்கும் புகழ்ந்தார்க்கும், ஸ்நானஞ்செய்தார்க்கும் ஸ்
நானஞ்செய்து தவஞ்செய்தார்க்கும் நனமயெல்லாங் கைகூட்ட

மிகிக்கும். இதன்மகரத்தியத்தை யாராலுமளவிடமுடியா தென்
றருளிக் காசிபனாரோககி நீஇங்கோயாகஞ்செய்கையில் சி
வபிரானுகெழுந்தருளி, வேணும்வரம் அளிப்பொன்றுரைத்து
அத்துறையில் மறைந்தனள்.

உயிரும் பொருளும்மோக்கமும் தவமேயாமென மதித் தி
யற்றும னாமிசாரணயத்து முனிவர்களே இக்காசிபதீர்த்தத்தின
மகிமையிற்சிந்து யானசொன்னேன முழுவதும் சொல்ல எவரா
வமரகாது இதுநிறக காசிபாயாகஞ்செய்தருளபெற்ற கனைய
னேததையுங்காசிபேச சுவர சருக்கத்திறகூறுகின்றேன அதிதிபொ
ருரைமாதேவியைப்புகழ்ந்தவாகவியங்களை ஒருமுறைசொன்னவ
ர நோயும் வறுமையும்ஊகார இருமுறைபுகனரூர் இமமையு
மைப்பயனடைவாரா, முமமுறைபுகனரூர் சாவாபிஷ்டமும்பெறு
வாரா என்றுரைத்துச்சூதமுனிமேற்கூறுதலாரூர்

காசிபதீர்த்தச் சருக்கவசனச் சருக்கம் புற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது.

இருமிகரதீர்த்தச்சருக்கம்.

பால்வளங்கெழு பணிலகன் படாசரு புனமுஞ்
சேல்வளங்கெளி ருரலகூ கழிகளுஞ் சேட்குக்
காலவ ளங்கெழு பொழிலகன வரைகளுந் கவினு
நால்வ ளங்கெழு சிறப்பின கேரள நாடு.

(1க)

தேக லோகத்தி னசையற்ச சிவநையிற் றறவது
யோக லோகத்திற் சிறந்தரு ள்றுவரு ம் விருமபு
நாக லோகத்தி னனாதினா மூப்பிவை நயவார
போக லோகத்திற் பொலிவது கேரள புயி.

(2உ)

சிலையுஞ் சேணுற்ச் சேர்தலைக் தென்கிள நீருந்
கொலையுந் கோபமுந் கொதித்தெழு குஞ்சரக் கோடுங்
கலையுந் காலமுந் கவிழ்தலுந் கடிந்தயா கனக்
மலையு மாடெலா மலிவன மலையமண டல்மே.

(3க)

இன்ன மண்டலத் திரசதத் தெழுநிலை மாட
மனனு தோரண மறுகுழு வஞ்சிமா நகரிந்

என்ன ஸஞ்சிலை கரந்தருள் காமனே ரணையான்
எந்நி லவகளு மிருபுயத தேநதுமோ ரோந்தல (ச)

இழிவில சோத்திய னிராசசே கரனெனு மிறைவன
பழுதின மாநிலம புரகருநான பண்டுசெய வினையின்
வழுவி ருந்தின வனமையான மலங்குடைந தயருந
புழுவெ முநதுதிர மேனியோரா புதலவனைப் பம்புநான். (ரு)

உடலெ லாமுட ஸுரோமத்தி னுழியெலாந கிருமி
படாநது திராநதிடு குழவிமேற பாரதிப னனபு
கடநதி லனகருந காக்கைதன பராபினைக கனகச்
சடங்கொள பார்ப்பென வணைத்திடல சகசமே யனேடு. (சு)

மெய்யெ லாம்புமுச சொரியினு மிறையெனும விதன
மெய்தி லாசசிறு மகவினை யெடுத்தது மோநதனை ததுப
பொயயி லாதகி ருமிகளே பரனெனப் புகனது
மையு லாநகரு விழியினு மதிதனன வளாத்தான். (எ)

வளர்த்த மைந்தறகு வடிகளை தெழிகருமா மறைபு
மளப்பி லாப்பல கலைகளு முணாதின னாகி
கிளாதத காணையம் பருவமுந கிடைத்தது நோக்கித்
தளக்க ருவகுழ லொருத்தியைத் தகு மணத்தளித்து. (அ)

வையம யாவையு மனுமுறை காவென வழுத்திச
செய்ய கோலையு முடியையும் முறையுறச சோத்தித்
துயய சநதிரப பிள்ளையுந கனகையு னுந
மெய்ய ணிரந்தருண மெய்யனா வியனகதி விராநதான். (ஈ)

தந்தை யேகலும் புழுச்சொரி சடத்தினுந றரணி
முந்தை யோரொனக் காதனன முறைசெலுத திருநாள்
கந்த ரத்தமிழ வரையுலாந் கணககது விலங்கால
வந்த தீவினை யறிநதனன மனங்கடு கடுததான். (ஐ)

வைய மூரநதனன உயப்படை தரித்தனன வனைந்த
மையி ருநகடற படையுடன மலையமா மலைபோயக்
கையி லங்கிய கல்லினைக் கரடியைக கலையைச
செய்ய வேலிறை கணையிறை செறறனன றடிந்தான். (ஐக)

அநத வேளையீற கேழலொன றதிரினத தெதிராநது
முநது தானையங கடனடு முனைந்தது முடுகி.

மந்த ராசல மெனச்சுழல் சுழன்றது வளைந்த
சந்திரப்பிறை யெயிற்றினுற மடிந்தது தலைகள். (யஉ)

வெம்பி யாகுகெழு விரைவினால் விழிவழி நெருப்பாற்
கொம்பி னுனமணிக் குளம்பினும் குதிரைஞஞ் சரங்க
ளம்பி ருந்தவில் லாளிய ருயிர்செகுத் தனல்சேர்
செம்பி ருந்த கட காவலன் தேருநா நியாதால். (யக)

வேறு.

மொய்த்திகல் படையைக் காலின் முனைந்தெழு மிரதந் தனனைக்
கைத்திடு பொடியிற் செயத கருநிறக் கேழல் வீழ்ப்
பைத்தெழு சினத்து மன்னன பாரவில் வளைத்துச் சோரு
மெயத்தலப் புழுவின் வாளி சொரிந்தனன் மேக மஞ்ச. (யச)

ஒப்புறக் கனன்று சென்றவொண் ணுதித்தொடை கள் கேழற
கப்புற முருவிச்சென்ற வாயினும் வீயா தாகிக்
குப்புறக் கிடந்து மாழகிக் குருதிகொப் புளித்து மீண்டு
மப்புறத் தெழுந்து சீறி யரையனோ டெதிர்த்த தம்மா, (யடு)

மீளவு மெதிரதல் காணு வேந்தனோர் வைவே லேரச்சி
மூளையா ருயிரும் வீவான மோதினன் மோத லோடு
காளமே கததைப்போல வரு மொலி கடிதிற காட்டி
வாளநீண் மலைய நோக்கி மற்றது விரைந்த தன்றே. (யசு)

வினாதலும் கோற ஸினறி விடுகில னென்ன வஞ்சிக்
கரையனுந் தொடர்த்தான் பின்ன ராரமா மலையி னுச்சி
வரைபல கடந்து குமப மாதவன் சூழ றுண்டித்
தனாவழி படர்ந்து சிவகைத தடநகர் கடந்து மேலும். (யஎ)

பவனமே கால்க னாகிப் பாய்ந்திடு முதிய பன்றி
கஉர்தரு களைப்பாற சற்று கவனமோயந் தயர்ந்து மெல்ல
நிவாதரு முள்ளி நாட்டி நெல்லிமா வனத்திற் செல்லத் (டான்
தவாகொடு தொடர்ந்தான் வாளி யொன்றினுற நலிகொய் தித்

சூகரம் படலும் வஞ்சித் தோன்றலு மளவில் காத
மேகரும் வறாக டந்த விளைப்பினு லயர்ந்தா னீருண்
தாகமேன மே லுஞ் செந்தீத் தழலென வெறுப்ப லாலே
ஆகமு நாவும் வாயு மலர்தர வாட லானான். (யக)

தாங்கருந் தாகந் தீர்ப்பான் மனியெழுந் தினிது தென்பா
லாகுகுந் தொருகு ரோச மகன்றன னரிது கண்டா

நேருங்கிய தாங்கக் கையா லொள்ளிய துளிகள் வீசிப்
பாங்குளாரக குரிமை நனமை பால்கருந தெய்வப் பொய்கை.

பொய்கைகண்டானே யல்லன் போயதோ ராவி மீள்
மெய்கைகொண்டாற்போலானான் வியந்தனன் காத லாலே
மொய்கழன் முழநதான் மட்டு முழகவந நீருட சென்று
கைகையா வாரி வாரி மடித்தனன் கலத்திற பர்தி. (௨௧)

மட்டமும் தாக நீத்தான் மடுக்கரை நடநதா னநநீர்
பட்டகை காலவா யெல்லாம படாபுழு சொரிதல காணான்
தெட்டுட னுவகைகொண்டான் தீர்த்தயீக கிதனிற நெயவயத்
தொட்டரு னுள்ளதெனன யோசனை யுளத்திற கொண்டான். ()

வஞ்சிமன் னிவ்வாறுக மன்னனைக் காண்பான போரி
லெஞ்சிய வமைசச னோனோ ரிடம்படி சுலட்டி னாறு
மஞ்சணி மலையந தாண்டி நெல்லிமா வனத்தின தெனபாற்
கஞ்சமொத தலநநத பொய்கைக கரையினமன னவனைக கண்டு. -

வணங்கலும் வஞ்சிவேந்தன் மதிவலீர் மறறக் கேழல்
பிணமபடப் புரிநதே னீருண் வேடகையாற பெரிதிப பொய்கை
மணங்கம முழுத முண்டேன் மறறநீர பரிசித் திட்ட
விணங்கிய வுருப்பிறசோர விலையாற புழுபபுன் மாரி. (௨௨)

காரண முனாமி னென்றான் கலைவலா னெருவன் நெயவயச்
சேரணி தன்மையிந்தத தீர்த்ததிற் சூன்மை போலு
மாரண முனிவா வாயி னநிக்குது மெனன வாங்கேரர்
தாரணை யிருநத யோகி தாளினை தாழநதா ரியாரும். (௨௩)

தாழதலு முனிவ னேககிச் சாறறுதிர வேண்ட லென்ன
வேழதலைபுரப்பான்மேனி யெங்கணும புழுபபுன் மாரி
வீழதலு மாவி நனனீர மேவிய வுருப்பி வினருய
வாழதலு முனாத்தான் வேண்டி வைபவ முனாசதி யென்றான் ()

மாதவ னரசே முன்னான் மழுவலான் சடைமேற் கங்கை
யோதையி னெழுநது வீழநதா ளொருதுளி யிங்கண வீழநத
தாதொரு பொய்கை யாகி யமைநததா லடைந்தார் நோயும
பாதக மனைத்தும் போக்கும பவித்திரத் துயாந்த தாமால (௨௪)

சிவபிரான் சடிவலீங்கித் திகழ்தரும் பொய்கை நீத்கம்
பவமுதற்பிணிக ணீக்கும் பவித்திர மளிகரு நல்ல

சுவமுதற் றலமை நலருளு சங்கரன கையிலே சோக்கு
முயிரிசூ முலகி னீத்த முலப்பில வுயாவீ தொன்றால் (உ-2)

இன்னுங்கேண் மன்னு சின்னு ளெய்திடப் பொருநை யென்னு
நன்னதி நதிகட் கெல்லா நாயகி யிந நீத்தத்தின
மன்னினன் கலந்து செல்வாள் வைபவ மளக்கு மேயோ
வென்னொரு நாவுஞ் சேடற கெய்திய நாவு மையா. (உ-3)

முனசெய்த தவமே யிங்கண் மூண்டதென றுணாப்ப வேந்தன
டொனசெய்த சடிலயோகி பொறபதம வணங்கி யையா (ரூய
வெனசெய்தே னெளியேன முனனே ரிபற்றுமா தவத்தின பே
மினசெயமா தவமாநீயாய விளங்கின யடிக ளெந்தாய. (கூஉ)

உன்னைப்போன முனிவரிலலை யுன்றனை வணங்கா
வென்னைப்போ லரசீக கில்லை பென்றின வியந்தா னுநந்
தன்னைப்போயச் செய்ய யோகி சங்கதப முறைமை நல்கப்
பின்னைப்போய மன்னன பொயகை பெரிது சென றுட ஹறான்

புழுப்பொலி மேனிநீங்கிப் பொனபொலி மேனி யெய்தி
விழுத்தகு முனிவற போற்றி மறறவன விதித்த வாறு
பழுப்பொளி பரப்பு மேமம் பசுமுத லனைத்தும வேதம்
வழுத்திய முனிவர் கொள்ள வடைப்பில நல்கி நின்றான். (கூஉ)

நின்றவன தன்னை னோக்கி நிகரிலா முனிவன் கால
மெனறுமிந நீத்த நினனாற் கிருமிகர தீர்த்த மெனறு
மின்றுதொட மினபேர் சொரண களேபர விறைவ னென்று
நன்றுற விளங்க வென்ன நவின்றன னாகி கூறி. (கூக)

தேவபாபு மாரி பெய்யத் திருவருண முனியைப் போற்றிக்
காவலன் விடைகொண டேகிக கடுவளிப் பரித்தே ரோறிப்
பூவலம புரிந்து வஞ்சிப பொன்னகர் புருந்து நின்ற
மூவருண முதலா வைய முழுவது மளித்தான் மனனே. (கூச)

வேறு.

தேவப்பொழிஸ்குழ் நைமிசத்தீர கிருமிகரத் திறம் பெரிது
சிறிது சொறதே—னுன்பொதிந்த வுடலெடுத்தா ரொவனோ மி
க்கையை யொருகாற தேட்பிவ்—வான்பொழிலிந திரனாகிய
யானவர் வழங்கு வித்தாரா மாலே யாவர்—மான்பொதிந்த கரத்
தழகர் பதிவிளங்க கீற்றிருப்பர் வழங்கி னோ. (கூரு)

கிருமிகரதீர்த்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

56 நுமிகரதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம். ௧௩௩

பன்னிரண்டாவது.

56 நுமிகரதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

நீராவிலவளங்களாற சிறப்புற நேரவசிய சேர மண்டலத்தில் வஞ்சிமாநகரில இராஜசேகரனென்னும் பெயருடைய அரசன் அரசாட்சி செய்துவருநாளில் முன்செய்த நீவினையின் பயனால் உடல்முழுவதும் புழுமாரி பெய்யுமோர் புதநிரனைப் பெறற்க ஐருமிகளேபரனென்பபெயரிட்டு நானொருவண்ணமாய வளர தது வில்விதகைமுதலாயின கற்பித்து மணமுடித்து முடிசூட்டி செங்கோலேபளித்து உலகத்தை நீதிவழுவாறு காப்பாயாகவென ஹரைத்துச்சிவந்தி யடைந்தான்.

தந்தையிறந்ததன்பின் ஐருமிகளேபரன் உலகமெல்லாம் மு றைவழுவாமல் ஒருகோல செலுத்தும் காளில் பிரஜைகளின் நன் மைபககருதி பயிர்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் தீங்குவிளைத்த கா டுமில்லவகுடிகோக்கொலலும்படி அமைச்சரும்படைகளும்புடை சூழ இரதமூரநது பொதிகையிற சென்று வேட்டை யாடா நிற கையில் ஓர் கொழுத்த பன்றி அங்கெதிர்ப்பட்டு அரசன சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்தலும் காவலன்கோபித்து ஓர் வேலாயுதத்தினால் அதனமூளையில் இரத்தம் சிந்துமாய் அடிகக உடனே பன்றி செருமுனை நிற்பதற்கு அஞ்சி மலையமலை நோக் கி விரைந்தோடலும் அரசனும் பின்தொடரவானாயினன். இவ் வாய் அரசன் பின்தொடர்நது வருதல் தெரிந்த பன்றி பொதி யமலை முழுவதும்நாண்டிப் பாண்டியதேசத்தில் முள்ளி நாட்டி ல் ஆமலகவனத்திலோருழிவரத்தொடர்ந்து வந்தகாவலன் ஒரு பாணத்தால் அசன் சிரத்தைத் துணித்தது தாகசாநி செட்டிப் பொருட்டி அவகோர சூனையில் முழங்காண்டது தண்ணீரிலிறங்கி நீபருக்ககரை யேறுகையில் அந்நீர்பட்ட கை கால் வாய் முடி லான இடங்கலிற் புழுவில்லாதிருந்தலைக்கண்டு களித்து இசை யையோர் புண்ணிய தீர்த்தமாயிருகவேண்டுமெனக் கருதி மா திரிமுதலானவர்கள் அவ்விடத்தில் வர அவர்களுடைய ஆங்கோர் முனிவரிடத்திலுச்சூனியின் வையவமெல்லாம்சொல்லியருள வே ண்டிமெனவணங்கலும் முனிவன் சொல்லலாயினன்.

கேளாய், அரசனே சிவபிரான் சடாபாரத்தில் கங்காநதி அதிவேகமாயவானத்திலிருந்து விழுகாலத்தில் இது அளி இவ்

குயீழ்ரது ஒருகணையாகியது இச்சுணை திராத பாநகங்களையும், கோயகளையுந்நீர்க்கவலலது அநிபவித்திரமானது இன்னுஞ்சிலராளில் இவ்ரு பிரவாகித்துவரும் பொருளையோடு கலந்து விசேஷமானபவித்திரமுடையதாய விளங்கப்போகின்றது. இதன் மகததுவமனைததையும் ஆதிசேடனாவும்சொல்லமுடியாதனறவும் அரசன் அளவறற சந்தோஷமுடையவனுப அம்முனிவனை வணங்கித்துதித்து சங்கலப்பவிதிப்படி அச்சுணையில் நீராடிப்பமுச்சொரியும் வியாதிநீங்கிப பொன்பொலித்த காத்நிரமுடையவனாகப்பறபல தானங்கள் முனிவருக்கு நலகிப பிராரத்தித்துநின்றனன். அப்போதுஅம்முனிவான் வேந்தனை கோகங்கனிதது அரசே இன்றுமுதல் இத்தீர்த்தம் உன்னாக்கிருமிகரதீர்தமநென்றும் உன்பெயர்சுவாணகளேபரனென்றும் வழங்கககடவது என்று ஆசீர்வதித்தனும் தேவா பூமாரிசொரிநகாரகள் ரேரசன்அம்முனிவனிடத்திலவிடைபெறறுப்படைகள்ருழத்தேரோறித்தன் பதிபுருதது உலகமெல்லாம் ஒருகோல் செலுத்துதலானான்.

கைமிச வனத்து முனிவர்களே இககிருமிகர தீர்த்தத்தின் பெருமையிற் சிலசொன்னேன்முழுவதுஞ் சொல்லுதற் காவதன் அதுஇத்தீர்த்தத்தின் மகிமையைக்கறருருகேட்டாரும்பூலோகத்திலுள்ள இன்பமெல்லாமலுபவித்துப் பின்னரநிறன்பிரமன் விஷ்ணு ஆகிய இவர்கள் பதவிகளையும் பெறுவார்கள் படனஞ்செய்யுமாறுபெருளுந்வினவர்கள் அழியாதசெவகதிபெறுவார்கள் என்றுரைத்துச்சுதமுனிமேறகதுதலானார்.

கிருமிகரதீர்த்தச்சருக்க வசனச்சருக்கமுற்றிற்று

பதிஷ்முன்றவது.

கோகிலதீர்த்தச்சருக்கம்.

துடிது ளக்கிமி கையினார் மெய்யினார் அண்டு

வினடதொடர்ந்திடு சதியது மேனிமேற் பொதித்த

பொடிநி தத்தது கேழல்மீழ்ப் புருந்தது கேடு

மடியடித்தல மாழ்த்ததவ் வமரீர்த மாறு.

(க)

கொள்ளை யன்னத்தின பரப்பினைக் கோத்து மழுதை
வெள்ளை வெண்ணிறக் கங்கையை வேறுறுமை பதிவான்
தள்ளில் வானவ ரியாவருந் தங்கடந சாடாக
குள்ள தாயிய விமைத்திட லெழிந்நன ருதுவாரா. (௨)

தன்னின் தன்மையைத் தாமதி வாமெனச் சாரந்து
முன்னி நோக்கினார் தமமைவே முன்பெநந் கூட்டடி
யினனுந் தன்னெழி ல்மையவ யறிவுறு தாதி
மனனு ரீரமையி னுயரவது வானவா கங்கை. (௩)

இயலாப் பெருங் கங்கையி லிரசுத மலைவாழ
மெயவ லை-தரலை நின்றவன சித்திர னெனுமபே
ரொயவு பன்னா னுடற்றத லாயின னுலபி
னவயி நோக்கிடா தமமொடு நறுமபுன லாடல். (௪)

ஒருத்தி கொங்கையங் குடங்கரே யுறுபுனை யாகப்
பொருத்தி நீநதிடக கண்பென மயங்கிய போதநக
சூருததை நீவந லாநதிடக் கோகன கத்தின
பருத்த போகினென தனியினம் படாதலு மயாவான் (௫)

திருத்தசூம பெருந் திரபிஞ்சு திருமுதல் உலகத்
திருத்த போதவ தோநதிலை சித்திர ன்றைதீர்த
கருத்தி வாயினை சொரித்தந தோகையா எரிப்ப
வொருத்தி கொங்கையங் குவட்டிடை முகங்கரந தொளிப்பான்

விழுந்து நீநதிஞா முலையெலாம் விம்முந் தரமா
யழுநத வாறுசுவ பிணிப்புறு மண்பிசைக கிழவன
செழுநத டக்கர வாகுபி பாந்நளா சிறப்பி
னெழுநது தீர் வின பாடினா ரிவநலா தெவரோ. (௬)

நத்த நோமிடற றாவினீ ராநியா முழி
பெத்தலைக் கறு மொழகுத லெழிலுவா பதிய
மத்த மித்தலை யுதித்தலை யளவிலா ருயிரகன
செத்து நீங்கலைப் பிறத்தலை யாவாருந தெரிக்கும். (௭)

வெம்மு லைசியா விழிகளம் வீரனமுநந தாளகந்
பமமு கெண்டைநத் தருங்கெனிற் லவனும பார்த்துத்
தம்மினத் தினைக கவீரநனா தமமையுந கவாவா
ரம்ம வென்றவ ணலையழி யகன்றன வனநதம. (௮)

திருவி னீர்த்தடத் திருமல ரனைத்தையுந் தினஞ்செய
யொருவ னேமலர் தரப்பரி பான்மைபோ லுன்றும்
பொருவில் யாழிசைச் சித்திரன் பொன்னஞர் கனிபயின்
மருவ நீர்வினை யாடினன் வருவினை தெரியான். (ய)

வேறு.

கங்கைநீர்ப் பெருக்கிற் காதனீர்ப் பெருக்கங் கலந்ததிற் க
னித்தகா ரிகையார்—தங்களோ டுனிது தந்திரி யாடற் றுமதத்
தடம்படி தருணஞ்—செங்கையின் மகர யாழ்விர னடித்துத் தெ
ய்வதச் சாமகா னத்தா—னங்கையோர் பாக னகுபதம் புகழ்நது
நாரத முனிவனுங் குற்றன். (யக)

கலைமகள் சுதனைக் கண்ணுதற் கடிமை கதித்தவோர் கடவு
ண்மா முனியைத்—தலைகொளே ழிசையின் மழைபொழி முகிலை
த் தன்னையே கிகரு நாரதனை—மலைகளே சுமந்த மினனெனுந் த
னத்து மங்கையர் மையலான் மயங்கி—யலைகண்மேற் றுரும்பா
யாற் றிடைக்கிடப்பா னடைந்திலன் வணங்கிலன் கண்டும். ()

தன்னிலை யுணர்ந்து மதித்தில னுயிர்த்த சுவமெனத் தைய
லார் நாப்பண்—டுன்னினன் களித்தான் சித்திர னெனவேழ் சுரு
தியா ழிடந்தழு உந் துறவி—வன்னமென் குயிலா வாகெனச் ச
யிப்ப மற்றவ னறிந்தனன் மயங்கு—முன்னமு முடலுமின னெ
னகடுங்க முடுகினன் முனிவனை யடைந்தான். (யக)

அடியுல ரிடமிற் றடியறு மரமீ தாமென வரற்றினன் விழு
ந்து—கொடியது னடிக ளிங்கெழுந்தருளல் குறித்திலன் குறுகி
ல னடிக் கீழ்ப்—படிந்தில னெடிய மோகசாகரத்திற் பாழ்படவ
ழிந்தனன் பாவி—கடையனேன் பிழைத்த பிழைபொதுத் துரை
த்த கடுமொழி தவிர்த்தரு ளென்றான். (யச)

பன்முறை வணங்கிச் சித்திர னுரைத்த பண்புகேட் டிசைமு
னி பணித்த—சொன்முறை தவறு தாயினும் பாண்டித் தொன்
மையா நெல்லிமா வனத்தின்—மென்மொழிக் குயிலா யுதித்து
நீன்பொருளை வெள்ளநீர் முழுகியாற் கெழுந்த—நன்முதற் ப
ணிய நல்ல வாமென்ன நவீன்றன னுறைவிட நடந்தான். (யடு)

துங்கயாழ் முனிவ னேகலு நெருங்கு தோகைய ருயிர் துறந்
திரைய்த்—தங்களு டடைந்தார் சித்திர னெலி தழைதரு தட
வனத் துவு—மங்கனோர் குயிலின் கருவிலன் டசமா யமர்ந்த

னனது கருங்காகம்—பங்கமில் சினையோடொன் றுறப்பயந்து
பறந்தது பற்றறத் துறந்தே. (௧௬)

ஆவலின் மெல்லென் னிறகினுற் காக மனைத்தடை கிடந்து
ருவாகித்—தாவுறு பருவஞ் சினையெலாம் வளர்ந்து தழைக்கு
நாள் வவைவளர்த் ததுயின—காவென லன்றிக் கூவெனக் கூவுங்
கருங்குயிற் சேவலைக் கடிந்து—போவெனச் சிறையிற புடைத்த
து பிரிந்து போயது பொழுவிடைப் பிகமே. (௧௭)

வானெலா மிழந்து வையக மடைந்து வரிச்சிறைக் குயில்
கரு வுயிர்ப்ப—வீனமாந் காகம் வளர்த்திட வளர்த்தம் சின்னி
சைகேட் டதுறுப்பத்—தானமாந் கிழிந்து தருதைதாயின்றித்
தனிமையாய்ச் சரித்தியு குயிலாயத்—தீனமாந் குழன்றான் சி
த்திரன் காமத் திருக்கினுர் சிறிதுமுய குவரோ. (௧௮)

தனிமையா யிரங்குந் தத்தளித தனுங்கும் தன்னிலை தனத
கத் துனனிப்—பனிவுறும் வானப் பரப்பிடைப் பறக்கும் பச்சி
ளஞ் சோலையுட் படருங்—கனிபல வருந்துங் காட்டமா யுலாந்
து கருகிய கட்டையுந் தளிர்ப்பப்—புனித சங்கீதம் பலபல புகன
று பொலிவுறும் பொருமுறும் புலம்பும். (௧௯)

கோகில மின்ன நெல்லிமா வனத்திற் குலவுநாள் கோதறு
பொருரை—யாகிய நதியின வடபுலத் தொருபொ ளைய மிருப்
பது மதனுட்—போகிமா லயனோ டியாவரும் புகுநது பூசனை பு
ரிவதுந் தேக—தேகியாய் விளங்குஞ் சிவபிரானி லிங்கத திருவு
ரு திகழ்வதுந் தெரிந்து. (௨௦)

நல்லினைப் பயனான் ஞானம்வந் துறலா னுனுமிந் நாயக ன
யப்பத்—தொல்வினை முறையாற பூசனை புரிந்து சுழல்வளித் து
ரும்பெனச் சுழற்றும—வல்லினை தவிழ்த்து வாண்கதி பெறுவன்
மற்றென மதித்தவா லயத்திற்—பல்லினை மாக்கள் வெளிவரு
காலம் பார்த்ததோர் பாதவத் திருந்தே. (௨௧)

செய்யகட் குயிலின் செயலின வாகத் திருப்பள்ளி யெழுச்
சியே தொட்டு—வெய்யகட் பருதி யுச்சிவந் திருக்கும் வேளையி
னிறுதியாய்த் தேவர்—வையகப் படிவ ரிருவரோ டெவரு மலர்
சொரிந் தடியினை பரவி—மெய்யகக் கணிவிந் பலபுகழ்ந் னைய
ன் மெயப்பிர சாதமு மேவி. (௨௨)

கசயி

ஆம்பைத்தலபுராணம்.

தங்கடம் பதிபோயச் சார்தனார் வேகச் சைவரு மற்றைத் தா னிகரும்—பங்கமில்சரிசைப டாறதுந ரொவரும் பவனமேற் ப டாரதன ரின்ன—வனகொரு க்ளைமே லற்றநோக கியதா யமர்ந் தசென கட்டுயி லறிவுற—நிநங் டெ யமைய மெனப்பறந திரவரு மினியநீர்ப் பொருரைசென நெய் தி. (உ௬)

கருநீர்த் தரவகந் தொ டுறை யிறங்கிச் சிறைவிரித தினி டுநீ டாழக, கந்தமா மலருந் தனிற்கு முருகி கண்டநற கனிக ளுந் துண்டத், தந்தரத் தருவிந் பறித்திவ ணையதி யநநதி யரு நகரையமாநத், தந்தமா முகற்கு முறைமுறைபூசை தந்திரு தா ண்மலா பழ்சகி. (உ௭)

ஆங்குநின் நெழுநது காசிபேச் சரண ராலயந் சூழ்த்தகத் தெய்தி, போங்ஙய மூலத் தானமுற் றனலி னுணிகிள ரொ ருமகாலிநயப்' பாங்குந் நெருங்கி யழகெலா மிருகட் பா ரையயான மத்தநக திரபபித், தாவகருந் கனிபபாற தனண்பே மறநத் தன்மை வாயந் திருந்ததக கணமே. (உ௮)

உள்ளெலா முருக வொருகண மிருந்தந் குணர்வுநீனு யொ ருகண மினியந், தாளலாவ கால மிலையெனத் தெழிறது தா னகநீர்ப் பொருரைவாய மடுததுத், கொள்ளலா மளவிற கொ ணடுகொண டனகன கொத்தலா முடியினுட் டியதால, வளள லா யிரதது மநதிரகுமப மஞ்சனத் தாடலின மகிழ்வான. (உ௯)

வாயெனுந் கலச மந்திர நீரின் மஞ்சன மல்கவாட் டியபி ன், னாயெனு மிறகாற தோதிமே னீவித் துனியறத் துடைததல ரொடுததுச், சேயெனுந் தளிநோ திசையெலா முடுதத செல்வருக் குடையெனத் திருத்தி, யாயெழில் வெள்ளை யலர்மக ரநத் மம லவெண் ணீநென உணிதது. (உ௯)

கறபக மலர்நீர் னுண்பொடி கலந்த கலவைமேற் கவினுற வணிறது, பொறபமர் பாரி சாதமா மலிற பூம்பொடி குங்கு மம புனைவித், தறபொடு கொணர்ந்த துணொலா முடியி லம் புலிச சடைகுழை மிடற்றில், வெற்பமர் புயத்தி லுரத்தினிற் பதத்தில வேணடுவ வினாந்தலந் கரித்தது. (உ௯)

மற்றுள மலர்க ளொன்றொன்றாய வாயான் மடுத்தமா ம ந்திராரச் சணையிற், கறறையஞ் சடிலக் கற்பகத் தடியிற கண க்கறக் கனிந்துபோ கட்டு, முற்றுறச் சிவந்து கனிந் தமுனறு

முதுமரக் கனியெலா முறையா, வறறெடுத தும்ப ருணவினு
மொருவ ஓண்ணுமா முவந்துவா யருத்தி. (௨௯)

துளங்கிய துப தீபமாச் செயய ருதமாந் தளிர்்பல தொடு
த்து, விளங்கிய கவிதை சிவிறிசா மரங்கள் விரிவரிச் சிறைய
தாப புரிந்து, களங்கிய லாடி வெள்ளியநு கமலக கடிமல ரித
முதாய்ந காட்டி, புளங்குகிற தெவாகரு முருதமுதந கரிய வு
யாத்ருமுறை யுபசரித்து. (௩௦)

சன்னிதி வணங்கிப் பரவச மெய்தித் தாராயா னந்தரீர்
சொரிந்து, தன்னக முலையி னரககென வருநச் சடலமேற் பு
ளகமுற நரிய, வினனிசைச சாம கானமே நமிழேழிசையதே
யாமெனும் பாடற, பன்னகக குழையார செவ்வெலாநு கீதப்
படர்பிர வாகமாச் சொரிந்து. (௩௧)

கண்ணினை முகிழ்த்து யோகமுற நகத்துந் கண்ணுதல கழ
லடி பரவித், தெண்ணிலா முடிதொட் டடிவனா யனசன் றிரு
வரு னுருவெலாந் தெரிசுக, தெண்ணிலா னந்த வாரியின் மூழ்
ருமெல லையிலி ரவிபோய் கரிய, வண்ணமா மாலை வருதலுந்
கோயில் வந்தன ரந்நனா மறறேர். (௩௨)

மாலையா யுதவ மருச்சக ரேனோர் வாயில் வந்தித் தலு
மாவின், சோலையா ருயிலு மறிந்துத னுளமுந் துணைதிகழ வி
ழிசரும் பாகப, பாலையாந் களித்துப் பறநதுமுன் னிருந்த
பாதவத் திருந்துபின் வருநாட, காலேபோ யுசுகிற் காலமுங் க
டந்த காலமே கருதலுந் ததுவால். (௩௩)

வேறு.

அருங்குயிற செயலீநாக வருச்சகன ருனமுன் செயத்
திருந்திய கோலவ காணுன சிவபிரான செவவி வேறுயப்
பொருந்திய நிலைமை கண்டான் பொறுதுளப் பொரும லாலே
வருந்தினு னரையற கோடி வழந்தினு னுள்ள வெல்லாம். (௩௪)

அநதணன் மாற்றச் செந்தீ யரையனை வெதுபப லாலே
சுந்தனை பெரிது மாழகித் திமைபீங் கிழைக்க வறறார்
தந்தலை துணிப்பே னென்னத் தடக்கைவான் கொடுவந் துற்றான்
கநதனைத் தநத் வெங்கள் கண்ணுதற் பெருமான கோயில். ()

தானத்தார் தலத்தார் நீண்ட தடநக ரிடத்தார் மற்றைத்
தானத்தா ரொவருமேவக் கட்டனை புரிய யாரு

மானத்தா ஸுத்தாராக வழுத்துமி னிறைவ னூர்க்கங்
கினத்தாற் பிழைத்தா நியாவ ரில்லெனற் கடிவ னென்றான். (1)

என்றலு மரசே யாங்க ளேதுயிற் கறியோ மென்றார்
வென்றிசேர் வேந்தற் றுண்மை விளங்கிலை யாத லாலே
என்றுநீர் சென்மி னென்ற னியாவரு நடந்தா றுண்மை
யின்றுகா னறிந்தா லன்றி யுண்கிலென் யாது மென்ன. (௩௭)

காவல் னருத்த சாம காலமும் கழிந்த பின்னர்த்
தேவர்தம் பெருமான் சன்னி தானத்தோர் சிறைப் புறத்து
மேவினன் றுயினரு னந்த வேளையிற் காசிபேசர்
பாவலர் புகழும்வேத பாரக னாகத் தோன்றி. (௩௮)

அரசகே னியாயிக் கோயி லனகனா மெம்மைப் பூசை
வரன்முறை செய்ததின்கோர் வரிச்சிறைக் குயிலிப் பூசைத்
திரம்பெரி தெமக்கு மல்தே சிறப்புள தகற்றேல் வேறென்
றாரம்பெறேல் போதியென்ன வுரைத்தலும் விழிதது வேந்தன்.

தவந்திக முந்தனாள் தங்கட்குக் கனவின் செவ்வி
புயந்திட மொழிந்தா னுள்ளத் தருகினா னுளது காண்பான்
பவந்திக முடியே னெஞ்சிற் படர்ந்தனை படர்ந்த தாள்கள்
சிவந்தவோ வீசுவென்னத் திருவடி வணங்கிப் போற்றி. (௪0)

மரகத மணிப்பெண் பாத மலர்முடி தரித்துநீ தன்னோ
ரரண்மனை யடைந்தா னப்பா ஸ்ந்துதொட் டாதி சைவர்
திரமுது பூசைசெய்து சென்றபின் குயில்வந் துற்று
வரன்முறை பூசைசெய்து மகிழ்ந்திடு நாளினிலோர்நான். (௪௧)

வேறு.

ஆகமத்தின் முறை தெரிந்தா னாராதனை புரிந்து
போகுதலும் களகண்டம் பூம் பொருளை நீராடி
நாகர்தரு மலர்முறிக ணற்கணிகள் பல கவர்க்கு
வாகமரு மொருகோட்டு வாரணத்தின் றுள் பரவி. (௪௨)

மாமழைமணிப் பெருங்கோயில் வலஞ்ஞுழ்ந்து கோபுரத்தின்
பூழைமுழைந் தகிலேசர் பூசைமுறை முறை புரிந்திவ்
வேழைபடும் பாடனைத்து மெந்தாய் நீ யறியாயே
பிழைதவிழ்ந்துன் னருள்யான் பெறுவானு முன தேயோ (௪௩)

கள்ளாரந்த மலர்ச் சோலைக் காட்டகத்துக் கலிய குயிற
புள்ளாகிப் புல னமுங்கு புலையேனோ ராளாகக்
கொள்ளாயோ வஞ்சேனென் றெருகூற்றுப் புன்னகையின்
விள்ளாயோ வெணப்பலவும் விளம்பி யெதிர வேண்டியதால.)

வேறு.

கண்ணார நீர்சொரிந்து கருத்துருகிப் பாடனைத்துங் கதறாநின்ற
பண்ணாநுந் ருயிற்கிரககிப் பரமபதி மணிலிங்கப படிவ நீங்கி
விண்ணாநு மழவிடைமேன் மரககப்பெண் னெருபாகம விளங்க
க் கொன்றைநீ— தண்ணாநு மணியேணிக கணபதியே னிருபாது
நீ தழைப்பத் தோன்றி. (சுரு)

அரும்பிகநின் னபிடேகம் வலாரிசுகத திரதாரா யதினு வ
ந்தோம், பொருத்து புலித்தோலுடைய னீயளித்த தனிருடையே
புனைந்து கொண்டோநீ—திருந்தியநின் னருச்சனைக டிருமாக்க
ணருச்சனையிற் றிருந்தி யானேம—விருந்தமுதி னீயனித்த விய
னகனியே மேலாக விரும்பி யுண்டோம. (சுசு)

தேவருக்கு மியாவருக்கு மரிதாரின் னுபசாரஞ் சிறப்பாக்
கொண்டோ—மேவருக்கு மரிதாரின் பத்தியின்பா லினிதுவந்
தோ மெதிர்வர் துற்றோ—மாவலுக்கிங் கடுத்தவெலா மறைதி
யுனக் கருளுதுமென் றருளக் கேட்டுப்—பாவருக்கம் பயில்குயி
லங் களவாத வானநதப பரவை மூழகி (சு)

என்றைபிரா னமபிகையா னிருசிறுவர் வடிவனைத்து மிருகண்
ணறச்—சுந்தையுறப பருகிலலஞ் குழந்தவாக டிருவடியிற் செ
ன்னி சேர்த்திச்—சுந்தமறைக் கெட்டாத பரஞ்சுடனாத் தரிசி
க்குந் தன்மை நாயேன்—கிந்தவொரு பிறப்பினிலே கிடைத்த
தெனத் தனைவியக்கு மியலயற ருகி. (சு)

என்போடு மழுவெடுத்தார் தமைமடுத்த புகழனைத்து மிசை
யா லுள்ளத், தன்போடு படித்தமல னருள்சார்ந்த முக னாக்கி
யமலா நாயேன், முன்போல வானகமுற றினிதிருக்க நினதுப
த முடிவிலெய்த, வென்போரா னீரீத்தம் பதிவிளகை வருடியெ
ன வியம்பிற் றன்றே. (சுக)

இயம்பியுசேட் டருளீச னினியிந்த வடிவொழிந்தி யா
மோ னாகி, நயம்பரவு தறக்கல நனிதுகாந்து முடிவினமை.

நன்றி வாழ்க, விபமபெறும பேரினமேற சூயிலேசு அயினீ
தநம விளபகு டாநம. வபமபரவு மிந்ககரவ சூயினகர மெ
னநாளுமவளாக மேலும். (௫௦)

நரைவாடு பூசனே புரிந்த கரிமுகற் குங் கோங்கு விநாயக
ப்பே, சிசைபெருக வெனவருளித தேவாமலாமழைசொரிய வி
ருவர் போற்ற, வசைத்ருதோ லுடையாரு மமபிகைமற நேனை
யரு மாங்காங் குற்ற, வசைபுறநற படிவங்க ளிடந்தோறுங் க
ரந்தினிது வாழந்தா ரப்பால். (௫௧)

சாபவரு வினேந்ததுச் சித்திரகந்த தருவனுபர் தான மேவிச,
சோபையுயர மதிமுசுது மடந்தைடரோ டிணபநலந் துயர்ந்து
வாழ்ந்தான், ருபநாகா ளிந்தேதம் போலுயி லொருநீச்சந்
தருக்குயில போற்ற, தீபமெனு சிவபெருமான் திருவருளசே
ரொருபடிவா செய்பற குண்டோ. (௫௨)

திராத வினேந்த சூயினீச்சந் கனைபொருகாற சிந்தித்தா
லும், வாராத சிவஞானம் உந்கருற மாடினாத மகிமை பெஸ்
லாம்' யாராலு மன்பபரிநா மிச்சிதவ கேட்டாக னெழுதி
னார்கள். பாராயணம் பெற்று செயவராக ளிவகதிமேற பயி
னது வாழ்வா. (௫௩)

கோகிலதீர்த்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினேழு பிறபது.

கோகிலதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

முனிவர்களே! கோகில தீர்த்தநதின் பெருமை கேளுங்கள்,
துடியையணிந்த திருக்கரத்தினையுடையவராய் சிவபெருமான்
செலுத்துகின்ற இடபம் போன்ற வேகமும் அவர் அணிந்தருளு
ம் விபூதிபோன்ற வெண்ணிறமும் விண்ணவராக ரவதாரமெத்
துத் தேடுங்காலத்தில் ஆப்பிராஹ் பாதங்கள் கீழ்எந்தலமவரை
ஆழந்திருந்ததோ அத்தலம்வரை ஆழந்த ஆழச்சியும் தெளிவும்
பவிந்திரமுமுள்ள ஆகாச கங்கையில் சித்திரனென்னும் ஓர் கா

ந்தருவன் அநேகமடவாருடன் நீர்வினையாடல்செய்துகொண்டிருக்கையில் வீணைமீட்டிச் சாமகானமசெய்துகொண்டு நாரதமாமுனிவர் அவவிடத்திற்குவந்தனர்.

இவ்வாறு நாரதமுனி வருதலைக்கண்ணுற்றும் சிறிதுமதியாமல் மாதர்கள் மோகத்திலே மயங்கி அவருடன்நீராடுவதே பெரிதென்றுமதித்துக் களிக்கும்சித்திரன்மேல் முனிவருக்குக் கோபம்பிறந்து ஓர்கோகிலமாய ஆருகவெனச் சபித்தனர், உடனேயதையறிந்தசித்திரன் முனிவரைவணங்கி அடியேன்செய்த பிழைபொறுத்துச் சாபநிவர்த்தி யருளவேண்டுமென வேண்டினன் முனிவர் கந்தருவனைநோக்கி நீபூலோகத்தில் ஆமலகவனத்தில ஓர்குயிலாய்ப்பிறந்துபொருகை மூழ்கிச் சுவாமி காகிபேச்சரரைப் பூசித்துச்சிறிதுநாள்வணங்க இச்சாபந்திருமென்றமுனிய கன்றனர்.

உடனே மடவார்யாவரும் அழுதகண்ணும் கண்ணீரு மாய்த் தங்களநாட்டிற்குசென்றனர் கந்தருவன் பூலோகத்திற் பாண்டிய தேசத்தில் ஆமலகவனத்தில் ஓர்குயிலின்கருவிவதித்துக் காகைகையால் வளர்க்கப்பட்டுக் கடைசியாய்த்தாயுந் தந்தையு மின் றித் தனிபாய்அவ்வனமுழுவதுஞ்சஞ்சரியாநின்றனன்.

முனிவர்களே மாதர்கள் மோகம், தேவர்வகுப்பினைச்சார்ந்த கந்தருவனுக்கும் கர்மபூமியிலஓர்பறவையாயப் பிறந்திவ்வாறுழ லும்வண்ணந் தீமையளிக்குமென்றால் மற்றுமானிடரை என்ன பாடுபடுத்தாது.

இவ்வாறு குயில் அவ்வனத்திற்சஞ்சரிக்கையில் ஓர்நாள்அவ் விடத்தில் ஓர் ஆலயமிருப்பதையும் அதற்குள்மணி சொருபமான ஓர்இலிங்கமிருப்பதையுமவிண்டு பிரமா தேவர் முனிவர்முதலான வர்கள்சன்னதியில்வணங்கிப்பிரசாதம்பெற்றுத்தங்கள் தங்கள்உ லகங்கட்டுச் செல்வதையுங்கண்ணுற்றுப்பூர்வக் ஞானவிளக்கமு ற்றதாய் நானும் இச்சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூஜித்துநந்திபெ றுவேன்னன்றுதுணிந்து அக்கோயில்அருச்சகர்முதலாயின கைங் கரிய பரான் யாவரும் வெளிச்செல்லுங்காலமேனோக்கி அங்கோ ர் மரக்கிணியில் மறைவாயிருக்கையில் உச்சிக் கால பூசை நடாத்தித்திருக்காப்பிட்டுஅங்கன்பாவரும்தங்கன் தங்கள்விட்டி ற்சென்றனர். உடனேகோகிலம் இதுவேகாலமெனத் துணிந்து பொருகைமாரதியில்நீராடி அத்துறையிற் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியைப்பூசித்து வணங்கிப்புகழ்ந்து காசி

கூசுக் கோகிலதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

பேச்சுரர் ஆலயத்தை வலங்கொண்டு உட்புகுந்து மகாலிங்கரூபத்தினைக் கண்களாரச் சேவித்துப் பொருளையிற்சென்று வாய்கொண்டமட்டிலும்தெண்ணீர் மடுத்தமடுத்த அப்பெருமானுவக்கும்படி அபிடேகஞ் செய்து சிறைகளால்வீசிச் செருகளி ரகலேபத்திரமாகவும் வெள்ளியமகரநதப் பொடிகளே விழி யாகவும் கற்பகமலரினுள்ளதாதும் நீருங்கலந்ததே சந்தனமாக வும்பாரிசாதமலரின் மகரந்தமேகுங்குமமாகவும் மற்றையப்பூ ஹ்கொத்துகள்முடியிலும் மிடற்றிலும்பதங்களிலும் அணியும் அணிகளாகவும் அணிந்து, வாயினாற் புட்பங்கனையெடுத்தெடுத்த ருசித்துச் சிவந்துஉலேந்த கனிவர்க்கங்களைத்தேதையும் அப்பெரு மானஅமுதுசெய்யுமாறு அருளிச்சிவந்தமார்த்தளிரோ னுபதிபங் களாகவும் சிறைகளே சத்திர சாமரங்களாகவும் வெண் டாமனையிதழே கண்ணாடியாகவும்உபசரித்துச் சன்னிதிவணங் கிரின்றுகண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம்சொரிய அகமுருகி உரோம ன்சிலிர்ப்புற்று சாமகானத்தையும்தமிழையும் ஒத்த இனியசங்கீ தங்களால்அச்சிவயிரான் செவிகளெல்லாம் நிறைப்பிச் சிறிது நேரம்கண்களைமுடியோக முற்றவர்போலிருந்துபின்னர் அக்க டவுள்முடிமுதல் அடிவரையுள்ளதிருவுரு அனைத்தையுந்தெரிசித் துஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்காநிற்கையில் சாயங்காலமாதலும் அருச்சகர்முதலாயினோர் அவவாலயவாயில்வருதலகண்டு உமா தேவியை ஒர்பாகத்திலுடைய அப்பெருமானமேல் மனமுங்க ண்ணுங் கிடப்பவெளிவந்துமுனைநுந மரக்கினையிலிருந்து ம றநாளுயிவ்வாறே பூசைசெய்யும் பொருட்டுக்காலம் நோக்கு மறிந்தது.

இது இவ்வாறாகக் கோயிலுட் சென்ற அர்ச்சகன் தான் முன்னணிந்த கோலமன்றிவேறாகக் கோலமாயவிளங்கிய சி வலிங்கப்பெருமான் தன்மையைக்கண்டு மனம்பொறுது வருந திஅந்நகரசார்க்கறிவித்தலும் அரசனகோபித்து இததீவருசெ யதார்த்தலைகளைத்துணிப்பேனவன்று வரட்படையேநதிக் கோயில் வாசலில்வந்து நாடுநகரங்களிலுள்ளார் யாவரையும் அங்குவரு ம்படி யாஞ்ஞாபித்து விசாரித்தும் ஒன்றுமவெளிப்படாமையா ல்வருத்தமுற்று இதுவெளிப்படுமட்டும் உண்பதில்லையெனத் தீ ர்மானங்கொண்டு அருத்தசாமம்வரை தரிசனஞ்செய்து சன்னி திதானத்திலோருமித்துயிலா நிற்கையில் சுவாமி காகிபேச்சுரர் ஓர் அந்தணன்வடிவெடுத்து அவன்சொப்பனத்திறீண்டுந் தி அரச னே யானிக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்குங் கடவுளானனைப் பூ

சைசெய்ததிவகோர் பூங்குயில், அப்புகையே எனக்கு அத்தியந்த
மயிரியமுளளது, ஆகையாலஅக்குயிலே விலக்கவும்வேறெனறுநி
னைக்கவும் வேண்டாம்என்றருளிமறைதலும் அரசனவிழித்து அ
ருச்சகாமுதலானவர்க்கு அவ்வதிசயத்தைச் சொல்லி உண்மை
தெனியும்பொருட்டு அடியேனமனத்தினென்றதருளிய பதனகள்
சிவந்தனவோ? என்றிராங்கிக் காசிபேச்சுரனாயும் மரகதாம்பி
கையையும்வணங்கித் தன்னரண்மனைசென்றனன். அன்றுமுதற்கு
யில்முன்சொல்லியபடி சிலகாலம் பூசைசெய்துவருகையிலொர்நா
ள் பொருளையில்மூழ்கிவிநாயகமூர்த்தியைப்பூசித்து ஆடியத்துட்
சென்றுகாசிபேச்சுரனா அருச்சிததுவணங்கி அடியேன படுந்துன
பமெல்லாம்நீங்கி யுன்னருள்பெறுங்காலமுண்டோஎன்றும், சோ
லையிற்றிரிந்து சஞ்சரிக்கின்ற குயிற்பறவையையச் சனித்துபுலங்
கள் போம் வழிமனதைச் செலுத்தும் நீசனாகிய என்னையோரா
ளாகக்கொள்ளாயோஎன்றும், புனனகையுடன் அஞ்சேலென்றொ
ருவார்த்தைவிள்ளாயோஎன்றும், பற்பலபுலம்பிவேண்டுகையில்
அக்குயிலினமொழிக்கிரங்கியபரமேச்சுரன் அவ்விலிங்கத்திலிரு
ந்துமரகதாம்பிதை சமேதராய்க் கணபதிசுப்பிரமணியா இருபக
கத்திலும்விளங்க இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு, அப்பிகததை
நோககிக் கோகிலமே நீ செய்தஅபிடேகம் இந்திரன்செய்த சக
த்திராபிடேகத்திலும் மேலானதென்று கனித்தோம், புலித்தோ
லுடையினும் நீயளித்ததளிருடையேமேன்மையென்புனைநோ
ம். நீ செய்த அருச்சுனை திருமால் செய்த நயனார்ச்சுனைபோலுந
திருப்தியடைந்தோம். நீயளித்த அருங்கனிகள் தேவாமுதத்தி
லுமேலானதென்று விரும்பி அமுதுசெய்தோம், நீ செய்தஉப
சார மேலோர் செய்யமுபசாரத்திலும் மேலாக மதித்தோ
ம், நீ செய்தபத்தியால் அளவற்றசுந்தோஷமுதமுதமுனனாஷ
தையமாளோம், ஆகையாலுனககு வேண்டும் வரமனைததையும்
தரக்கருதியிருக்கின்றோம் கேட்பாயாகயென்றருளலும் கோ
கிலம் ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கிக்களித்து அப்பெருமானை வலம்
வந்து தாழ்ந்து வேதங்களுங்காணாத கடவுள் காணக்கிடைத்த
னொனத்தனைத்தானே வியக்குந்தன்மைத்தாகிப் பறபல புக
ழ்ந்து பாடிக்கடவுளே நாயேன் சாபம் நீங்கி முனபோல் வா
னகத்தின்பம் அனுபவித்து முடிவில் உன்பதம்பெறல்வேண்டும்,
என் பெயரால் நீயும் நான் மூழ்கிய தீர்த்தமும் இப்பதியும் விள
ங்கல்வேண்டும் என்றியம்பியது.

கச்சு கோகில தீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

அதுதே .டருண் மூர்த்தியாசிய சிவபெருமான் அக்குயிலை
நோக்கி லேகட்டுக்கொண்டபடியே இச்சாபவுடல நீதது வா
னகத்தினைபுறது இறுதியில் நம்முடைய பதம பெறக்கடவை
இன்றுமுதல் மெயர் கோகிலேச்சுரனெனதும, இந்நகர்கோகி
லபுரமெனதும, உனனாற் பூசிக்கப்பட்ட விராயகர் கோகிலை
நாயகனெனதும, நீழிவிளங்குவென்றருளித்தேவர்கள் பூமா
ரிசொரிய மரகதாம்பிகை கணபதி சுப்பிரமணியர் இவர்களுட
ன இலங்கத்துடகரந்தனர். சாபவடிவம் நீங்கிக் கந்தருவன் வா
னதது மடவாருடன களித்து வாழ்பவனானான்.

முனிவர்களே இக்கோகில தீர்த்தம்போலொருதீர்த்தமும்,
இக்கோகிலம்போலொருபத்தரும், எவ்வுலகத்திலுமில்லை. தீராத
சாபவினை தீர்த்ததாயுள்ள இநதக்கோகிலதீர்த்தத்தை ஒருவே
ளை சிந்தித்தாரும் அருமைச்சிவஞானச் செல்வராவார்கள். என்
ருல இதில் முழுகுவார் அடையும் பயனை யாரால் அளவிட முடி
யும். இச்சரிதம் கேட்டாரும் எழுதினரும் பாராயணஞ் செய்
தாரும் இறுதியிற் சிவகதிபெறுவார்கள், என்றுரைத்துச் சூத்
முனி மேற்கூறலானார்.

கோகிலதீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினாங்காவது

புருடோத்தம தீர்த்தச்சருக்கம்.

வான மடுத்த மணிமாட மறுகு மருங்கின் மடமாதர்
கான மடுத்த நடத்தமுரு கண்டோ நிமங்க ளரம்பயர்க
டான மடுத்துப் பயிற்றியவர் தந்தவமுதப் பரிசுருந்தி
யீன மடுத்த தடமலரின் மீண்டு களிக்குஞ் சீர்நகரில். (க)

மதியாற் ருருவைக்கலைபயின்ற வலத்தாயிரக்கஞ்சேடனைப்பன்
னிதியால் வடாது காவலை நெரியான் மறுவை நலுதகருங்
கதியால் விபுதர் நாயகனைக் கவினான் மதனைக் கடுத்துல்கோர்
பதியாய்வினங்கு மதிவீதன் பாராதரித்தவருகாளில். (உ)

கங்கா கதியின் முழுவெயாரு கனமா மறையோ னுக்குமறு
மங்கா தனத்தி ளவனிருப்ப வலாய னருளிப் பூசிடது

மங்காப் பிரம மணிவிளக்கே மற்றொரு துணைக்கேட்டறியமன்
மிங்கா தரத்தி னெழுந்த தென விசைப்பா யென்ன மன்னிசைக்
கும். (ங)

யாரே டெய்வ மாங்கதனை யடைவானுதே தருளென்ன
மாதே வுனையே தெய்வமென மறைநா ருரைக்கு மிருவருக்கு
மீதேதுணிவா மெமக்குமாதே விவனறொழுதற் கேற்றநெறி
முதே பலவா மவையுள்ளு முதல்கே ளென்றே முனிபுகழும். ()

எங்கு நினைந்த பரசிவனே யெவர்க்கும் பெரிய விவனிருநா
டங்கு மனத்தி னடியவயோ சரலப்பெரிய ரிவர் தொண்டிற
கவருல் பகலா நிற்பதுவே கண்டவ கறுத்த கண்ணுதலார்
பொருளும் கருணைத் திருவடியிற் புனைவித்தருளு கெறியாமே ()

அரணிற் பெரியா ரானடியா ரடியார்க கடியார் பெருமை யுரை
தரலெற் சுரிதே யாதலினுற் றலைமை யடிமைத் திறமுடைபோ
ஹ்னிற் றுளவ மணிமாயோ னுவனறனடிமை நீயாகிற

ன்றகருளுங் கதியென ஸப்பணித்தான் குமரிக்கனறனனால.

புனிதாகமனவ ஸேதா ஸேதா போன் முன்னோர்வேதியர்க்கா
யனியாயந்த ஸேதா ஸேதா பதங்களைத் தருவோடி
துனியாங் சொந்த கரியாகி தோறதுந்தாக கேச்சரனார்
முனிவாந ஸேதா ஸேதா திமுன முழுகும் புருடோத தமமா
யோன் (எ)

தனக்கேயடிகாச ஸேதா ஸேதா தகுதியெனத்தன் மனத்தின்மதித்
தினகாவலுந் தமமசசு கரு மிருக்காயந் தருளும் வேதியரும்
வனக்கா ரிமையா கககௌாடி மகிழ்ந்து நடந்து நீருண்ட
கனககோமனத்துப் பெருமாடன கனகாலபத்தி விலையுத்தே.

கங்கா சலததா லினரீராற கதலி முதலாங் கணிகனிநுற்
கொங்காச்சந்தக் குழம்பதினும் குவிர்நீராட்டிப்பொன்னுடை
யங்கா தரத்தினணிநிருத்தி யாரமணிவித் தருச்சனைகள்
பங்கேருகத்திற் புரிவித்துப் பணிந்து துணைக்க லீர் கொரிந்து. ()

கண்ணுவுலக மனைத்துமுந்திக் கமலத்துதவி யளந்தமுதி
ஹன்னா தரத்தி ஹன்னருளி மீட்டி முதவு முததிநிகழ
வன்னுமலரா தனத்திருக்கு மணியை மறுவைக்கவுத்துவத்தைத்
தண்ணார் துளவை வேயந்தழகு தழைத்தோ யெனத்தான் முடி
கீகணிந்து. (ய)

கருடம் 1 புருடோத்தமதீர்த்தச்சருக்கம்.

ஆளுமபுலியிற பாதிடணி யாரா மநாள வினைமாக்க
ணீளுநதடங்க ளரதனங்க ணிதிரெற ருவைகள் பலகொடுத்து
-ாளுந்திருநா ணடந்தேற நடப்பிப்பதுவே மேலான
கோளுமபுகழுங் கோலுமெனக் குறித்தான் குயிறிவர ளானான்

சூடக்கே கதிர்வந் துதித்திடினுங் குறையாக்கடலும் வறண்டி
டினுந்—தடச்சா னவிநீ ரனுதினமுந தவறு தெடுத்து வரப்பணி
த்துக—கடக்காராணை தனைக்காத்த கரியோன் புருடோத தமா
க்காட்ட—னடததாதிருப்ப திலையெனுமோர நலஞ்சேர் விரதந
தலை நயந்தான். (யெ)

கங்கை மடுதது வருவார்க்குங் கங்கை மடுப்ப நடப்பார்க்குந்
தங்கை நிறையப் பொருள்வாரிப் பொழியுநதரதா லலர்மேய
மங்கையடுத்த மணிமர்ப்பன வரதன் புருடோத தமமாலோ
னங்கங்குளிர வனுதினமு மபிடேகங்கள் சிறந்தனவே. (யக)

வேறு,

இம்முறை நெடுநாளா விமையவர் நதிரன்னீர்
மைம்முடில வடிவாளர் மகிழ்தர வபிடேகஞ்
செயமமுறை தவழுது தினமளவிற் செலலுந்
தம்முறை புரியணியன தளர்தர முததாநால. (யச)

நடைதர லரிதாநு னனாதினா முடிவானு
னிலடவளை வுறலானு னெயிறணி யிலையானு
தடைபடு மிடறானு தளர்தரு மொழியானு
முடையது முடலானு முடிவெதிர் கொளலானு. (யரு)

வாவென விடுகாடு போவென் வளாவீடு
நோவொரு புடைகுழுமி துழைதரவதனாலே
வாவிடி முடலோடங் கமர்தர லரிதென்னத்
தாவிட வெளிபாபுந தனமைய தாயினனல். (யக)

அன்னவ னித்தகையா னுயினு மிறுதிகும்
பொன்னிதி யரசிற்கும புந்தி கலங்கிலன் மால்
தனை நெடுங் கங்கைத் தண்புனலாட்டு செய்
லுன்னி யறுங்கொலென வுள்ள மழுங்குவனல். (யஎ)

சாஸது சிறிதாகத் தாமரை மயநற்கீத்
தூவியல வானநீரீர் சொரிதரல் பெரிதாக

வாவி நினைநதழிவா னாறுக லொன்றுபெருள்
பாவ மெடுத்தவினை பாழபடி லென்றயாவான். (௮௮)

ஊனை மறந்தன்னமற றுடையை மறந்துடலம
பேண மறந்தனனோ பித்தனெனத் தகைவாயந
தேனமர் நம்பெருமா ளெழிலி நிறப்பெருமா
ளாணமர் நம்பெருமா ளாலய முற்றனனூல். (௮௯)

வேறு.

உற்ற மன்புரு டோத்தம ருபயதா மனாமேற
பறறு மனபினும் பறபல பழிச்சினன பணிநது
கற்றைவார்சடைக் கண்ணுதற கருணையம பெருககம
பெற்ற பேறினான் சன்னிதி நினநிவை பிதறறும. (௯௦)

இச்சை யாருயிர் போருநா ளடுத்ததங்கிதறகோ
ரச்ச மெய்தில னடியனேன விரதமாயாறறு
ரிச்ச நிறகபி டேகமா நிருமலக் கங்கை
மெச்ச வாட்டுதல் தவுங்கொலென றஞ்சுகின் றனனூல் (௯௧)

எளிய னுருயி ரோகினு மிறைவநின் றனக்கு
வெளிய கங்கைநீ ராட்டுத லாகிய விரத
மினித லின்றியே நடைபெற்ற கேற்றதோ ருபாய
மளி பெற்றகுணை யடுத்தன னருளுதிபெனருண். (௯௨)

இன்னவாகிய காலையி விரவி சென்றடைந்தான
மன்னர் மன்னுணத் துறந்தனன மறறவாலயத்துச்
சன்னி தித்தலை கிடந்தன னுராகிய தருணம
பொன்னணிந்தருண் மார்பனோர் பூசரனாகி. (௯௩)

காவலனகன வெயதிநீ கலங்குவ செனனை
மாவலம்பெறு வாண்குடர் மேடமா மறுகு
போவதாகிய திங்கனோர் பதினைநிற புகலதற
காவதாகிய நாடகதி ருதித்திடு மமையம. (௯௪)

நாய நஞ்சின கரத்துயர் கோபுரதனவிசு
சாயை யாங்குறு மாங்குநந னுளபமுரு சாரநு
மேயதாகுமத் தலத்தினில் விலாவினோ ராவி
நீயமைததிடி னிகழ்தர நீடு நினவிரதம. (௯௫)
அந்தப்பாழியிற் கீண்கையு மெழுளையு மமலச்
சுந்தப் பாரதி நீத்தமுந் தழைத்தெழுநதுலவு

கருஉ புருடோத்தமதீர்த்தச்சருக்கம்.

மெந்தச்சீரிய நீத்தமு மீதறகினை யிலையா
மிநதப்போபெறு தீர்த்தமெந் தனக்குமே லினிதாம் (உக)

ஆகையாற்புக ஸம்முறை யாற்றுவையாகி
லோகையாகுநின் விரதமு நிலைபெறு மதனான்
வாகையாகிய சிவகதி வாயக்குமென னுரைத்துச்
சூகை காத்தருள் னாயவன் சொல்லினன மறைநதான். (உஎ)

மாயனாகிய வேதியன் மறைதலும் விழித்துநீ
தேய மன்னவன் களித்தனன் செங்கண்மா லருளி
தாயதன்மையென் தகமுறநீ தெளிந்தனனாக
நோயகன்றன னுன்றவர் விழைவுநா னுறுமோ (உஅ)

அன்றுதொட்டிமா லாலயநீ தமர்ந்தனன் வாழந்தா
னன் னுதித்தினாந் திங்கள்வந தடுத்தது நடுநா
ளென னுதித்திடு காலையி னெரிமணித்துவி
நின னுபற்றிய சாணீயசேர் நிலத்திடை யடுத்தான். (உக)

மாலளித்தவா றுர முந் னுனவமு மலகுங்
கோலமுந்நிடங் கண்டனன குதுகலித்துடனே
சேலமுற்றிய சிறுகுழி நோண்டலுந் தெண்ணீர்
சாலமுற்றிமேற் பொங்குமோர் தன்மைகண்டிவந்தே. (கஉ)

மூவகைப்படு நீத்தமு மூப்புடை யெழுதல்
யாவருக்குமங் கறிதர வணிமணி யாரக்
கோவைபோற் சிலை வினையினுற குண்டமுன்றுகி
யாவலாற்பெரு மாட்கயி டேகமாற்றினனால். (கஉ)

இந்தமூவகைத் தீர்த்தமு மியன்முறை யெடுத்தித்
சுந்தமார்புரு டோத்தம நாயகர்க்காட்ட
லெந்தநாளிலு நடைபெற விருபிறப்பாளா
சந்ததிக்கெலாஞ் செலவினை நிலம்பல தந்தான். (கஉ)

மன்னனின்னவா ருயுளுள் ளளவினுமையோன்
றன்னித் கங்கையே யெழுநையே சரச்சுதி யேயா
மன்னுகின்றமுக் குண்டநீர் மல்கவாட்டுதலா
னன்னுகின்றபே ரின்பமுற் றுகிடைச் சிறந்தே. (கக)

நாரணன்பதி யடை தலு நாரணன் மகிழ்ந்து
சேணங்குப சரித்துமே லழைத்தனன் செனது

காரணம் கடந் தொளிர் தரு கண்ணுதற் கடவு
ளாரணம்புகழ் கயிலேசன் றடைந்தனன் மகிழ்ந்தான். (௩௪)

செம்மையாகிய தவத்துறை சிறந்தமா தவதநீர்
மும்மையாம்புரு டோத்தம நீர்த்தமா முதன்மை
தம்மை யாருரை கிற்பவர் தாமரைத் தந்தால்
வெம்மை யாங்குர் பிணிப்பவர் மேதினிக் கெவரோ. (௩௫)

வேறு.

தவமான மகரிதிகஞ் சந்ததமுந் தொருத்ததனாற் றன்னேரான
சிவமான சிவலோகந் தமக்குரிமை புரிந்தருளுஞ்சிறப்பினிற் பீர்
பவமான பிணிதவிர்க்கும் புகனறபுரு டோத்தமமாம் பரமநீத்
தக், குயமானம் கடந்தகதை மறவுளதொன ற்வினையு மு
ரைப்பக் கேண்மின். (௩௬)

ஆதியிலே வானவர் நாட் டனிகினருங் கணிகையரா மாம்
பைமாதர், சோழியிலே சிறந்தருந் தனைவணங்கித் தாரணியிற
சுழலும்பாவ, றோதியிலே யிரண்களத் திறத்தாறு மொருமகமா
ந் கியற்றினாறு, நீதியிலே யிவரத்தி னெல்லைவரை கலந்திட
லைய நிகழ்கின் றோமால். (௩௭)

புண்ணியத்தி னெல்லைவரை புல்லிடினு மவரவர்செய் புலை
யாம் பாவ, நண்ணிடுதல சிறிதாரு மத்தனறி நாயகமா நாவ
கள கொண்டோ, றண்ணிடுதற கரிதாரு மிதிலவருபா தகமு
முளே மிவைக ளாறபொன, மண்ணியவெம் மேனியெலா மா
சடைந்தே மிவைதீர வழுத்தி யெனறார். (௩௮)

ஆங்கதகேட் டமார்குரு வரம்பையர்கா ளப்பாவ மகல
வேண்டி, னேங்குதினாக் கடலிடத்தி னுமலக வலத்தினமுன
ரொரித்தாட் கொண்டார், நீங்கலறு சினநீங்க வருபுருடோத்
தம்ப்பெருமா னிலைகுங் கோயி, லோங்குபுரு டோத்தமமா
மொருமுன்று நீத்தத்து முவந்து மூழ்கி. (௩௯)

குருகாண பரியாளர் குயிலேச ரொரித்தாட்கொள் குழகர்
தம்மை, யொருகாலமாயிடினும் வணங்கி யிவன் வருதினா
வுரைப்பத் தென்பால், வருகாலக் கரைந்தாறு மொசியுமிடை
மடவார்கள் வான நீங்கிப், பெருகரீத லுடனெல்லி வனத்
தொருபாற் பெருங்கோயிற் பெயர்ந்து வந்தே. (௪௦)

கருச் புருடோத்தம தீர்த்தச்சருக்கம்.

முக்குண்ட நீராடி முகுந்தனீரு பதமலர்கள் முடிமேற்
சூடி, யக்குண்ட மிடறாளு ரொரித்தாட்கொள் வரித்தோல
ரகிலமீன்ற, விக்குண்ட மொழியாளோ டிவர் பதங்க டொழு
தேத்தி யிழிவா மாசு, கக்குண்ட நோயதீர்ந்து வானகமுற்
றினிமையுடன் களிப்புற் றுரால். (சுக)

வந்திடுநோ யகன்றாறு மற்றும்வரா தறிவோரம் மருந்து
ண்பார் போற், நரதமமுக் ககன்றாறு மரம்பையர்க ளனுதி
னமித் தரணிமேவிப், பந்தமறத் திரிசுண்டம் படிதல்கட வு
ளரடிகள் பரவலான, விரதவினை தவிழாது விரதமென வனு
ட்டித்து விளங்கு கின்றார். (சஉ)

தவமுடையீ ரிந்நீத்தத்தகைமைபல சிலபுகன்றேன் நபசெ
பங்க, ஞுவமையிலா வறங்கடநுப் பணங்களெலா மிதின்முழ்
கி யுளுற்றுவிப்பார், பவமகலு மிக்கதையைக் கேட்டோரும் ப
டித்தோரும் படிப்பித்தோரு, மவமெறிவ ரிம்மைநல மனுபவி
ப்பர் சிவகதிக்கு மாளாவாரால். (சக)

எம்மையொரு பொருளாரீர் மதித்ததைதி யெனத்தலெகொ
ண்டேழுநீத்தச், செம்மைபெறு சரிதமெலா முரைத்தனமெ
ன்றொருசூதன் செப்பக் கேட்டங், கிம்மையிலே சிவம்பழு
த்த தவம்பழுத்தா றெல்லோரு மிமவானீன்ற, வம்மயிலோரா
புடையிருந்தார்க் காற்றுதவப் பேருநீ யமர்ந்தா யென்றே. (சச)

பல்லாறு புகழ்ந்தாரார் பிரதாப சரிதமெனும் பரவை
கொண்டு, நல்லாறு யாங்கனையப பொழிவின்ற வருண்மேக
ஞான சூதா, மல்லாறு வனைந்தசடை வளர்காசி பேச்சுரார்
மகிமை யெல்லார், தொல்லாறு புகன்றிம்மை மறுமைநல மளி
த்தியெனச் சொல்வதானான். (சரு)

புருடோத்தம தீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினான்காவது

புருடோத்தம தீர்த்தச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

முனிவர்களே அன்னப்பறவைகள் வானளாவிய மாடத்தி
ல் நாட்டியப்பெண்கள் கானத்தோடு நடனஞ்செய்தலைக்கண்டு

பழி வாணலகத்தரம்பையர்க்குக் கற்பிததுக்கொடுத்து அவர் சம்மானமாகக்கொடுக்கும் அமுதத்தைப் பானஞ்செயது மீண்டு தடாகத்தில் விரிந்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருந்து களிக்குஞ்செழிப்பினையுடைய சிரீ நகரத்தில் புத்தியால் வியாழனையும் கலவியாற சேடனையும் செல்வத்தாற் குபேரனையும் நன்னெரிநடத்தலில மறுச்சக்கரவர்த்தியையும் இனப நுகாசசியிற நேவேந்திரனையும் ரூபத்தில் மன்னதனையும் ஒத்தவனுள்ள அதிவீரனென்னும் ஓர் அரசன் அரசாட்சி செயது வருகையில் கங்கையாத்தி னா செயது மீண்ட ஓர் அந்தணன் தன்முன் வருதல்கண்டு உபசரித்து ஒன்று கேட்க நினைக்கின்றேனென வினாவலும், வேதியன் அதுயாதென அரசன் சொல்லத்தொட்கினன்.

ஓ அந்தணு உலகநீதில் முதன்மையான தெய்வம் யாது அத் தெய்வத்தை வழிபடும் வழியாது சொல்லியருள வேண்டுமென, முனிவன் அரசே மகாதேவனுடைய சிவபெருமானே முதன்மையான தெய்வமென நான்குவேதங்களுஞ் சொல்லுகின்றன. பிரம் விஷ்ணுக்களும் இவ்வறே துணிந்திருக்கின்றனர். என்றுணியும் அப்படித்தான சிவபெருமானே உபாசிக்கு நெறி பலவாயினும் அவற்றுள் முதன்மையான வழி யொன்றுளது அது யாதென்றால் சாவ வியாபியாகிய சிவபெருமானே யாவாகமுதன்மையான பெரியோன. அப்பிரானிருசேவடிகளையும்சதாகாலமும் தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் அடியார்கள் அவனிலுமபெரியோர். அவ்வடியார்க்கு இவ்வும பகலும் தொண்டுபூண்டொழுகலே சிவகதி சேர்த்தரு நெரியாகும் அடியார்க்கடியாரபெருமையை யெவராலு மளவிடமுடியாது. ஆகையால் சிவபத்தரில் முதன்மையாயுள்ளவன் திருமால் அவனுக்குத் தொண்டுபூண்டொழுகுவையேல் சிவபிரான்உனக்கு நமக்கொடுத்தருளுவன எனறுரைத்துக் கன்னியாகுமரி நீராடச் சென்றனன்.

இவ்வாறுரைத்துப் பரிசுத்தனாகிய முனிவன் சென்றவுடன் அதிவீரன முன்னோ அந்தணனுக்காய ஆநிகைவனை யெரித்த சுவாமி தாககேச்சுவரர் கோபம் நீங்குமாறுவணங்கிப்புகழ்ந்த சிவபகத்தாக்கிரசண்ணிடனுள் புருடோத்தமபெருமானாககு அடிமைத்திரம் பூண்டொழுகலே நலமெனமதித்து, அளவற்ற அரசர்களும் அமைச்சர்களும் வேதியரும் தன்னைசூழநதுவர மனைவியருடன் ஸ்ரீபுருடோத்தமபெருமாள் ஆலயத்திறசென்று கங்காதீர்த்தம சநதனக்குழம்பு முதானவைகளால் அபிடேகஞ்செயலித்து தாமரைமலர்களால்ருச்சனையும் புரிவித்துப் பறபலபுக

ழந்து வணங்கித் தன்னிராச்சியத்திற் பாதி அப்பெருமானுக்க
ளித்து நாளுந்திருநாளாகப்புரிவதே தமது கடமையும் புகழும்
செங்கோலு மெனத்தணிந்து அம்முறை பெறச்செய்வித்து அ
டுமைப்பட்டொழுருவானாயினான். சூரியன் மேறியசையி லுதி
த்தாலும் சமுத்திரம் வற்றி வரண்டாது மப் பெருமானுக்குக்
கங்காபிடேகம் நாடோறுஞ் செயலித்தலிற்றவிராமல் நடத்தி
வருகின்றதாகிய ஓர் விரதத்தைக் கைக்கொண்டான். கங்கா
தீர்த்தம் கொண்டுவந்தவர்க்கும் கங்கைக்குச் செல்லப்பட்டவர்
க்கும் வேண்டித் திரவியமளித்து அப்பெருமானுக்குக்கங்காதீர்
த்தம் நாடோறும் அபிடேகமாகிவருவதைக் கண்ணுற்றுக் களி
த்துச் சுகமாய் வாழ்ந்து வருகையில்வயோதிக திசையுற்றான்.
காடுவா லீடுபோ வென்னு ம நிலைமை பெற்றான். ஆவியும் உட
லை வெறுத்து வெளிச்செல்லுங் காலமு மடுத்தான். ஆயினும் ம
ரணத்திற்குச் சிறிதும் அஞ்சவில்லை இறந்தார் பெருமானுக்குச்
செய்துவருந் கங்காபிடேக நின்று விடுமே யென்று அஞ்சி வரு
ந்துவானாயினான்.

இவ்வாறு மரணஞ் சிறிதாகவும் பெருமானுக்குச் செய்யும்
கங்காபிடேகம் பெரிதாகவும் எண்ணி வருந்திய அரசன் அவ்வ
பிடேக மெக்காலத்தம் ஈடைபெறும் பொருட்மிச் செய்யு மோ
ர் வழியுந்தோன்றாதவனாகி உண்பதும் உடுப்பதும் மறந்து மதி
மயங்கி ஐயோ விரத பங்க முற்றவர் நரகடைவா ரென்பார்க
ளே என்செய்வோ மென்று கதறி துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவ
னாய்த் திருமாலாகிய ஸ்ரீ புருடோத்தமர் ஆலயத்திற் சென்று
வணங்கி உள்ள தெல்லா மப்பெருமானுக் கறிக்கை செய்து இர
வினும் உண்ணாமல் அவ்விடத்திலேயே மயங்கிக் கிடந்தான்.

இவ்வாறு வேர்தன் தன்னை மறந்து கிடந்த அத்தருணத்தி
ல் அப்பெருமாள் மனமிரங்கி ஓர்த்தணன்வடிவுகொண்டு அவன்
கணவிலைமுந்தருளி அரசே ஏன் அஞ்சுகின்றாய் சித்திராமாதம்
பதினாத்தாம தெய்தியிற் சூரியோதய காலத்திற் இக்கோயிற்
கோபுரத்துவியின் சாயை பெய்விடத்திற் படுகின்றதோ அவ்
விடத்தில் நம்முடைய பிரசாதமாகிய துளபமுஞ் சந்தனமும்
நிறையப்பெற்றிருக்கும், அவ்விடத்திலேயே ஓர் தடாகம் வெட்
டுவாயாயின் கங்கை யமுனை சரசுவதி என்றமூன்று மகாநதி
தீர்த்தங்களும் வெளிப்படும் அத்தீர்த்தங்களையே நாடோறுமே

டுத்தபீடேகஞ் செய்விப்பாபாக இவையே எனக்கும் பிரியமுள்ளன என்றருளி மறைந்தனர் உடனே அரசன விழித்துக் கனிபபுற்றுத் திருமால் கருணைடைப புகழ்ந்து கொண்டாடி அன்றுமுதல அவ்வாஸபத்திலேயே வசித்து வருகையில் சித்திமாமாதமடுத்தது பதினாநதாநதெயநியிற கோபுரத்தாவி நிழல் உதையகாலத்தற பொருந்திய இடத்திறபெருமானுத்திரவினபடி துளவமுஞ் சந்தனமூக்கிடப்பதை அரசன கண்டு களித்தா ஒச்சுளம் வெட்டிவித்தனன் அதிலிருந்து கங்கை யமுனை சரசகவதி என்ற மூன்று நதிகளும் வெளிப்பட்டன அன்றுமுத லப்பெருமானுக்கு அத்தீர்த்தங்களைபே பெடுத்து அபீடேகஞ்செய்ய ஏறபாடி செயதனன். இவ்வயிபீடகம நீழ்ழி நடந்தேற அருச்சகர்பரிசாரகா முதலானவர்களுக்குச் சாகவதமான மானியங்களுமளித்தனன். பேரின்பவீடுறமுனபோறகனிததுவாழவாஸாயினன்.

இவ்வாறு அதிலீர மன்னன் பூலோகத்திற சிறப்புற்றுச் சிலநாள் வாழ்ந்து முடிவில் வைகுந்தஞ் சாரதனன். உடனே திருமால் அவனை உபசரித்துத் திருக்கைலைக் கழைத்துச் சென்று அவ்விடத்திலேயே சுகமாய வாழ்ந்திருக்கச்செயதனன்.

முனிவர்களே முக்குண்ட தீர்த்தமென்றும் புருடோத்தம தீர்த்தமென்றும் போபெறற இத்தீர்த்தத்தின் பெருமை முழுதும் எடுத்துரைக்க வல்லவர் என்குமே யில்லை. இன்னமோசரித்திர மித்திராத்தத்திறகுளளது அதையுஞ் சொல்லு கின்றேன கேட்டீராக, வென்று சூதமுனி சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஆதிகாலத்தில் தேவரம்பையர் விபாழ பகவானை வணங்கி சுவாமி பூலோகத்திலிருந்து போர்த்தொழிலும் யாகாதி கர்மங்களுஞ்செய்து வருகின்றவரைத் தழுவி வாழ்வதினால் அவர்களுக்குள்ள பாவங்களு மெங்களைச்சிறி துவருத்துகின்றது. அதனால் எங்கள் சரீரமெல்லா மங்கலுற்றது இந்நோய் தீர வொரு உபாயம் சொல்லியருள வேண்டிமெனக் கேட்டலும் குரு அவாணை, நோக்கி நீவிர் யாவரும் பூலோகத்தில் ஆமலகவனத்தில் கங்கை யமுனை சரச்சவதி தீர்த்தமென்ற புருடோத்தம தீர்த்தத்தில் முழுகி அப்பெருமானையும் சுவாமி கரகிபேச்சுரர் எரித்தாட்கொண்டவர் ஆகியகடவுளாயும்வணங்கிவழிபடித்திருமென்றனன். உடனே அரம்பையர் பூலோகத்தில ஆமலகவனத்தில் வ

௩௫௮ புருடோத்தமதீர்த்தவசனச்சுருக்கம்

நது முககுண்ட தீர்த்தத்தில் நீராடித் திருமால் முதலான சடவுள ஸாவணங் தத் தங்கள் நோயனைத்தையும் போக்கிக் கொண்டனா. அன்றுமுதலனுதினமும அம்மடநதையர் அத்தீர்த்தத்தில் நீராடிவருகின்றனர்.

தபோதனாகளே இரதபபுருடோத்தம தீர்த்தத்தின் பெருமையிற் சிற்சிலவே சொன்னேன். முழுவதுஞ்சொல்லவராது மாகாது. இததீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஐபதபங்கள் தருமங்கள் தருபபணங்கள் செய்கோரும் இககதைபைக் கேட்போரும் படிபபோரும் படிப்பிபபோரும் உலகிலுள்ள இனபமெல்லாமனு பவித்து முடிவிற சிவகதியும் பெறுவாகள்.

முனிவர்களே என்னையொரு பொருளாக மதித்து நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி ஏழுவகையான தீர்த்தங்களுக்குள்ள மகிமைகளைச் சிற்றறிவுக்கெட்டியவரை சொல்லினென்று சூதமுனி சொல்வதைக்கேட்டு மறறைய முனிவர்கள யாவரும் அம்முனிவரை நோக்கிச் சிவபிரான நிவ்வித சரித்திரமென்னுங் கடல்களைப் பருகிக்காய்ந்த பயிராகிய எங்கள் மேல் வருஷிக்கின்ற அருள்மேகமாடிய ஞான விளக்கமுறறகுணத்தவனே, கருணைகொண்டி யாங்கொல்லோரும் நமகதிபெற்று உய்யுமாறு சுவாமி காசிபேச்சுரர் சரித்திர மனைததையும் சொல்லி யருளவேண்டுமெனச் சூதமுனி மேற்சொல்லதொடங்கினார்.

புருடோத்தம தீர்த்தச்சுருக்க வசனச்சுருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினாந்தாவது
காசிபேச்சுரச்சுருக்கம்.

அதிதிமா தவமும் பொருநையாள் வாழு மமரீர்தம் வயமுங்காசிபுரை—துதியுரீள் புனித காசிப தீர்த்தஞ் சொல்லுழிச் சொல்லினும் பெர்ருரை—விதியினுல் வேத காசிப முனிவன் விபன மகம் புரிந்ததும் வேணி—மதியினா வேதி தனிவிறித்தெழுநத வண்மையும் வருத்தினி துரைப்பாம். (க)

வேறு.

கமலனார் மரபில் வந்த காசிப முனிவன் மேனார்

விமலமா ரோர்மகத்தை விதிமுறை புரிவான வேண்டி
யமலமார் முனிகுராதி யழைத்தனர் வருதி ஞானன
நிமலமார மறைகற் பார்க்கு நிகழத்தின னவருஞ் செனரா. (1)

பேனமு நநதுமுந்தம் பெருநதுறைத் தடமுஞ்சோலைக்
கானமுங் கறபினிற்பார் கருத்தெனக் கவினுமற்றைத்
தானமு மல்கா நினற தபோதனர் தமக்கு நாகா
வானவ றொவாக்கு மேவ வகுத்தனா வருவதானா. (2)

பதஞ்சலி பரத்துவாசன் பராசரன விசுவா மிததிரன்
ததிமகா முனிபுலத்தியன சமதக்கினி சனாக குமாரன
சுதிபயில் வியாதன் யாசன் தருவாச னிரனய வனமன்
கதமறு வியாக்கிர பாதன கௌதமன கலைக்கோட் டியோகன்.

அகத்தியன் பிளாகி ரோமன அத்திரி மார்க்கண்டேயன்
சகத்துயர் வதிட்டன் பறபன் சச்சிநா னந்தன கறகன்
மகத்துவத் தியான காட்டன வான்மீகி சனக யோகி
வகுத்த யாழ் முனியே ரண்டன வரசுகன் சந்த கூனமன. (3)

தேசினர் துசிதர் விசுவே தேவரோ யனிலர் சாத்திய
ராசர ருருத்திரர்மா ராசிக ரணிகணத்தா
சாசர்குக் கியர்பூதாதி தந்திர ரரகக றொக்கர்
கேசர ரரம்பை மாதர் கினனரர் சித்தராவோர்

சுரு

அம்பரத் தலைவர் நாக ராகம புராண வேத
மிம்பரா ரரசோனோர் யாவருந் திரண்டு முத்தாற்
செம்பொனான் மணிக டம்மாற சிறப்புறக் குயினற வேள்வி
பும்பர்மன் டபத்திற் புக்கார் காசிப னுவப்ப மன்னோ. (4)

மூவகைத் தலத்தினுர்க்கு முறைமுறை முகமன் கூறிப்
பூவகை சொரிந்து போற்றும் புனிதரைப் போற்றி யுள்ளத்
தாவலி னதிதி தன்னோ டமுதரோப பொருநை மூழிக
காவண வேதி புக்கான காசிபன கழகை கண்டான. (5)

எவனலா தினைய செவ்வே ளெழிற்புயம வள்ளி புல்லா
எவனலா திறைவன் பூத்தே றோகுத வில்லையாகு
மெவனலா லவுணர் பல்லோ ரீடழிந் திறவாதாவ
றெவனலாற கருமமில்லை யவனகழ லேற்றறுறாறு. (6)

அவிசொடு கிரகந்தான வாயிக்கை சோம ராசா

சுவிபெறு சுருபுரோடா சம்மொடும் தனங்காரானெய்
விவிதமாம் பாதவத்தால் விளங்கிய பொன்னான் மண்ணுந்
குவிதரு கலங்க ளெல்லாந் குறைவா நிரப்பல் செய்தே. (ய)

வழிவிதே யென்று முண்ண வருதிர்நீ னொன்றும் வானத்
துழிபுளார்க் குணர்த்தி, நினற ஷயர்தரு யூபந்தம்பத்
தெழிலினு ளளவால் வேண்டு மிலக்கணத் தமைநதவாகி
யழிவிலா திருபிறப்பி னணிபெறும் பசுக்க யாத்தே. (யக)

சேயவ னமல மூர்ந்தி திருவரு ணடாத்து நெற்றி
யாயவ னயனமென்ன வப்பிரான றகைவி னுறக
ணையவர் தெழலா ளென்றும் பிறப்பிலான் றன்னை யீன்ற
தாயெனப் புகலச் செய்தான் றழறழை யோம குண்டம். (யஉ)

காருங் பத்தியந்தெக் கணுக்கினி கருது மறறைச்
சேருரு கவனீ யம்மாச் செப்பிய சுடர் விளங்க
வீரிரு வகுப்பி னூரா லெழில்பெறு கிரியை பெல்லா
மேருற வதிதி யோடங் கிருந்தன னெதிரி லாதான. (யக)

ஆகம மொருபா லாதி யாரண மங்க மோர்ப்பால்
வாகமர் புராண மோர்ப்பால் வள்ளிய மிருதி யோர்ப்பால்
பாகியல் தேமோர்ப்பால் பாணிமத்தளங்க ளோர்பா
சோகை நாற் கவிகளோர்பா லொழுங்குற முழங்குஞ்சாலை ()

பருவநல் லவிசு காட்டம் பான்ற வபை செய் யோடு
சொரிதரு மணத்தாலவேதத் தாயவரமுது செய்யுந்
கருணையின் வாசந் தன்னுற கனிந்தவ ருவப்பச்சுடத்
தருமலர் வேரி தன்னுற் றறாயெலா மடுக்குஞ்சாலை. (யடு)

மண்டபம் விளங்குஞ் செய்ய மாணிக்க மணியாற் றுங்கு
தண்டா ளத்தானல்கு தக்கணப் பசியபொனனுன்
மண்டனன் மூன்றும் கட்டு மதிமணித் தோரணத்தால்
விண்டலம் புவனி யெல்லாம் விளங்குற விளங்குஞ் சாலை. ()

செவ்விசே நுகை மெங்குஞ் செறித்தபல் னுயிர்களெல்லா
மியவழிச் சிறந்ததாலே யிதுதியில் விளங்காநின்ற
நவ்விறைந் நோக்கி பாகர் நறுமலர்ப் பாதமொத்த
வவ்விய மவித்தசிரதை யந்தனன் வேள்விச் சாலை (யஎ).

அத்தனா ரொம்மையாரு மனகனா ரெல்லா மான
சித்தனார் தாமே மூன்று திருவுரு வெடுத்தா ரென்கோ

வைத்திடு கபர்த்த மூன்று வகுப்பின்மே லெழுந்த தென்கோ
முத்தலைச் சூலமென்கோ மூவகைக் கண்கடாமே. (௧௮)

அநதணர் சமுகமெல்லா மாணனம் வேதி நோக்கஞ்
சந்தமர் னுணம்பாரு தருப்பை நீள் சடில மோங்கு
கந்தவெண் மேம் யூதி தோரணம் கலங்களாகப்
பநதமின முனிவன சாலை பசுபதி போன்ற தன்றே. (௧௯)

திசைமுக மறைக்கூற்றூறுந் திருவகஞ் சிறத்தலாறு
மிசைபெறத் துதிக்கையாறு மெதிரிச்சத் தியங்கையாறும்
வசையறு விதிமால் யானை மாமுகன செவவேளென்ன
நசையொடவ குவமை கூறு நலத்தது முனிவன்சாலை. (௨௦)

வேதமுங் காலமுன்றும் விரிஞ்சன்மா லுளமும் பஞ்ச
பூதமுககடந்து நின்ற புனிதனே யுலகோ ருய்வா
னாரத்தெழுந்து தோன்றற் காயதோ ரிடமீதாயி
னேதமின் முனிவன் சாலை யெழிலெவ னிசைப்பதம்மா. (௨௧)

பல்வகை வகுப்பி னிற்பார்பகர்தரு வினாக்கட்கெல்லாஞ்
சொல்வகை விடைக ணல்குந் தூயகா சிபமாயோகி
நலவகைக் கிரியை யெல்லா நக்கனா யகர்க்கே யாகிச்
செல்வகை செல்கவெனதே சிநதையிற நியானஞ் செய்வார். (௨௨)

பொற்புமர் மகத்தின் மேய புனிதமாம் பலனுள்ளத் து
தறபெற விரும்பானாகிச் சகலமு மகிலமோடி
கற்பனை கடந்து நின்ற கண்ணுதற் பெருமானாக்
யற்பிதமாகச் செயதே யருணமுனி விளங்குந் தலை. (௨௩)

பத்தரார்ப் பரித்துப்பாடப் பண்ணவர் லர்க வேச்
சித்தரோ டிருவ ராவோர் சிறந்தகா ளோடேனை
யெத்தரா தலத்தினுரு மிறைஞ்சிட ளம்மையோடந்
குத்தராக் கினியிலைய னுதித்தெந் தருனினை. (௨௪)

வள்ளத்தா னாயினான் மேன்மல் வாரணல் வேதி நாப்பண்
வெள்ளத்தாழ் சடையா ளுரு விளங்குமோர் காட்சி நானுந்
தள்ளத்தா னரியயோசுமாதிவி னுவப்பர் செய்ய
வுள்ளத்தா மகாமே லாங்கி யொளிந்தரல் சிவனு மன்றே. (௨௫)

அளிக்குமே லிளிக்குமெக்க ளம்மையோர் பாகமாக
வொளிக்குமே லானியாத் தோன்று மொருவனுயுவந்துகாணத்

காசிபேச்சுறச்சருக்கம்.

தெளிக்குமேற் றெளிக்குஞ் சிமதைத் தேவனோ ஹுவனோ டி
கனிக்குமேற கனிப்பி லாழந்தான காசிப முனிவன மாநோ. (1)

தினகரர் கோடிகோடி சிறந்தனர் சிறக்குகாட்சி
யனகாத மருள்கொண மேனி யழகெலாங் கண்களார
மனமுறப் பருகி யின்ப வாரிதி மூழகி மூழகிச்
சனகரா தியரு ப்யாருந் தனவசமற்று நினரா. (28)

கோணுத மறைமால வேதன சூறித்தனா வணங்கி யின்னும
பேணுத பெருமான தனனைப் பெரிதெனா நோகுகி நோகுகிப்
பூணுத பரமானந்த பூதனகா சிபனே யானான
காணுத காட்சி கண்டார் காநலை யளக்கலாமோ. (29)

அநதிவெண பிறையோ டாறு மணிதரு பவளக்காடு
செந்தழற கண்ணு நீறு சிறப்புறு றுதலு மியாக்களு
சந்ததங் கருணைநலஞ் தனமறி யிரவிககண்ணு
மந்திரித தடியார வேணடிம வரமெலா மனிக்கும் வாயும் (30)

நந்தணி செவியுஞ் செவவி நலஞ்சிறந் தருடதுமடி
சுந்தர வதனமைந்துரு சூழகட லாலமுணி
உந்தகநதரமுங் கண்டிமாலையுந் தலையுமெனபுஞ்
சந்ததந் தமிழும வேயநத தடமபுயத் தடமுமாரபும. (31)

கரு கணமு மாலுந் தீயுமோர் பிணை வில்லு
மேய்முத் தலையுன்கோடு முடுக்கைகோடரியு மமபும
பீடபீடமே லேந்திப் பிறங்கு பூங் கமலக்கையு
மாடையிற் றித்தோல்கொண்ட வரையுன்கோவணமுங்கீழும்.

படிவருக் கெடைய மாயோன பதுமனுக் கரிதாயச சேறுங்
கொடியவோர் கண்ணுக்குங் கூறதாய வாழ்த்து கிறபார
கடியவெம் பவபபே ஸ்மி கதததுபா ரதியாய நாயேன
முடியின்மேன முடியார் முத்தி மூலமாய விளங்குசாரு மகஉ

உதித்திதி கதிரோன வென் டவானிகிளர் வணமும் பாகங்
கதிதெழு முமையுமாகக் காட்டந் தருள்வான தனனை
விதித்தலை மகனமுன் சூழநகன் பிழிநணீர் சொரிநகானாழி
மதித்தலை கண்டதெனன மகிழநதனை புகழவதானான (32)

நோறு.

அத்தனே யரனே யகிலநாயகனே யடியுட ரந்தரங்கத்து
ரித்தனே நிமலா நிற்குணானந்த நீதமா யுஸ்கலீா நிறைந்த

சுத்தனே சுகமே துரியமுங் கடந்து தோன்றுமோர் சுடரொளி
சுடரோ—பித்தனே நினது காட்சி யான காணப் பெற்றிலேன
கண்களாயிரமே. (௩௪)

மண்ணுமாய வனமாய வன்னியாய வனியாய வானமாயுல
கெலா மாகிப, பெண்ணுமா யாணயப் பிள்ளையா யணுவாயப
பெருமையாயப பேரிரு ளொளியா, யெண்ணுமா யெழுத்தா
யிரமா யிதயத தெழுந்தமெயகு ஞானமாயிலங்கும், கண்
னுதானினது காட்சியான காண்பான கதித்திலேன் கண்களாயி
ரமே. (௩௫)

செய்யனே சிவனே சிவதலத்தருள்சேர் தீர்த்தனே மூர்த்
திமாய்ச்சிறந்த, மெய்யனே வெள்ளி விபனமலை விளங்கும வீ
ரனே யாரழலிருககும், கையனே கருணைக கடலெனு மூன்று
கண்ணனே கடவுளா பிரானே, லையனே யுனது காட்சியான
காண வாயிரங் கண்படைத் திலனே. (௩௬)

விமலமார கடலில வினிமபுற நெருங்கி வீங்கிருள் புறம்ப
டவுதிக்குங், கமலநா யகர்க்கும் கதிரொளி சிறிது காட்டிய
கடவுணமா மணியே, நிமலனே நினைவார நினைவினை நருளு
நிருத்தனே யொருத்தனே நிகரி, லமலனே நினது காட்சியா
னகாண வாயிரங் கண்படைத் திலனே. (௩௭)

வேறு மடங்கு

ஆம்பரமா வுடையானே யாரணமா வுடையானே யருண்
னெனனும், விம்பமுனத் தொளியானே வித்தாமுனத தொளி
யானே வேதங்கூறு, நம்பனெனு முருத்திரனே ஞானவர முரு
ததிரானே நாயேனுள்ளம், பம்பநிலைத் தாண்டவனே பரமநிலை
த்சாண்டவனே பகவனீயே. (௩௮)

பவனத்தார செவியானே பவனத்தார செவியானே பகரு
தார, கவனத்தார டேற்றனே கவனத்தார டேற்றனே கதிராக
ளோபம, புவனத்தார மேலானே புவனத்தார மேலானே பு
கழாது யானக, சிவனத்தார பரத்தானே சிவனத்தார பரத்தா
னே கருணை செய்யே. (௩௯)

மாதங்கததுரியானே மாதங்கததுரியானே மலர்சீலத்தான்
மா நரியங் கடந்தானே மாதரியங்கடந்தானே வளர்த்துமபேறு
சாதிருககும் பணியானே காதிருககும் பணியானே கால்கடிந்த
பாதகங் கைத்தலையானே பாதகங் கைத் தலையானே பணிசொ
ளவாயே. (40)

வேறு.

வண்மையிற் சாகர மானவ னேகர மானவனே
யண்மையதாங்கழ லம்புய னேகழ லம்புயனே
கண்மலை யார்தவர் கட்டுள னேதவர் கட்டுளனே
யெண்வண மாங்கலத் தேற்றவ னேகலத் தேற்றவனே. (சஉ)

வேறு தீர்ப்பு.

வரதா பரசங் கமர்கரத் தாய்கன்கை வார்சடையா
யரதா பரசங்க மங்கலந் தாயுந்து மம்புலியா
மிரதா பரசங்க மங்கடிந் தேயுனை யேத்துகின்றேன்
பிரதா பரசங் கமழமாமி யத்தநின் பேரருட்கே. (சக)

சருப்பதோ பத்திரம்.

நீதா தாவே வேதா தாரீ—நாவா மீதா தாமீ வாதா
தாமீ காவா வாகா மீதா—வேதா வாமா மாவா தாவே
வேதா வாமா மாவா தாவே—தாமீ காவா வாகா மீதா
நாவா மீதா தாமீ வாதா—நீதா தாவே வேதா தாரீ. (சங)

நான்காணாச்சக்கரம்.

காண வாரண வாசகா
காச வாவில ராரக
காச ராவணி நாயகா
காய நாடி வானகா. (சச)

அஷ்டநாகபந்தம்.

தேவாதி தேவா வாகா மாமணியேத
நாவா வாதா ராதனிமா நதவாச
காவா நீதாதா கைலாச பதே நாதா
மாவா முதலோகை நீ வாமா முதியோனே. (சரு)

உபயநாகபந்தம்.

பூதாதி யாபேதா போதா நிதா நாதா
நாதா சுதாதா தாபூதி தாமேலா
மாதாந மாகாயூ வாகாதி காலோ
வாதாந பூதாதா யாளாக வாஞுவையே. (சசு)

கோமூத்திரி.

கூதி நாடக மாடிய மானவா
பாதி நாயகி யாடிய பாசகா

சோதி யாடக மாஹி யானவா
நீதி யாயத யாசெய நீரகா.

(சௌ)

முரசபந்தம்.

வான மாமலை யாடணி யாயினனே
தான மாமலை யாடணி யாயினனே
மாண மாமலை யாடணி யாயினனே
வான மாமலை யாடணி யாயினனே.

(௨௮)

ஏகபாதம்.

மாவிலங்கணி யான வலத்தினு
மாவிலங்கணி யான வலத்தினு
மாவிலங்கணி யான வலத்தினு
மாவிலங்கணி யான வலத்தினு.

(௨௯)

மாலேமாற்று.

காவா தேவா வாதே வாகா
மாவா யாமா மாயா வாமா
தாவா வேதா தாவே வாதா
யாவா யாவா வாயா வாயா.

(௩௦)

வேறு.

தலைதொடர் சிகழிகை யணிபவ சரணந்
தலைநடு கடையிலொர தனிமுதல சரண
மலையொரு சிலையென வணிபவ சரண
மரகத மணிபுடை மகிழ்பவ சரணந்
கலைநதி யொளிர்தரு சடையவ சரணந்
கதிர்மதி யனறிகழ விழியவ சரண
மலைகடல விடமிட றணிபவ சரண
மரகர சிவசிவ வரகர சரணம்,

(௩௧)

கடமலை புலியத லுடையவ சரணந்
கயிலயின் மருவி கயிலைசரணம்
படவர வணிதரு குழையவ சரணம்
பசுபதி பவபய குலகர சரணந்
திடமுறு புரமெரி நகையவ சரணந்
தினமவை நடுகட மிடுபவசரண
மடலெம னையிரடு மடியின சரண
மரகரசி வசிவ வரகர சரணம்.

(௩௨)

வேறு.

வாடார விவ்வாறு பஸ்புகழ்நது மகிழ்வெயதி
வேயான தோளிதனை விதத்கனை வலஞ்சூழ்நது
சாயாத மலர் சொரிநது கண்களிலா னநதவெள்ள
மோயாதது காருகி யொழுக்கவிரு கரங்கூப்பி. (௧௧)

முன்னிலையி நிற்றினற காசிபன்றன முகநோக்கி
பென்னலையும் பேராம லிருந்தருளி யேறறுகிறபா
ருன்னியவாறு குறுமாறறி னுறகனிகரு மொப்புரவிற்
தன்னிகரும் பெருமானார் தகவோட தருளவாரால. (௧௨)

ஒருநாறு முகத்தமல னுயர்மதலாய் நின்மகம் போற
றிருநாளு மெமக்கமரர் செயதிலராம் றிருமானமுன
பெருநாள மனாசொரிந்த பெற்றியினு நீசொரிநக
மருநாநின் மலர்பெரிதே மறறவனறன் விழியினுமே. (௧௩)

பூக்க ணிலைதாண்டி பேழான புவிதாண்டி
போதவக வணிதாண்டிப் பொலிவுறற பதத் தணிகள்
வேதவக ளறியாது வெவ்வேறு புகன்ற மொழி
நீதவக வெதிர்நோக்கி நிகழ்த்தியதற் கிணையாமோ. (௧௪)

மகத்தாறு மருச்சித்த மலராறு மெயப்பத்தி
யகத்தாரு மனபாறு முன்போல வனபாகி
யிகத்தாரு முயவிப்பா னுலமயோடின கெழுந்தனமாத்
சகத்தாரும் புகழ்முனிவ வேண்டிவன சாரமென்றார். (௧௫)

அருளாள ருள்செய்த வழுதான மொழிகேட்டித்
தெருளான மகமுனிவன சிவபெருமான் முகநோக்கி
விருளாகி யிருவறையு மினுமயகரு நினமாயை
மருளாகி யடிபேனு டாயாது கொளல்வேண்டும். (௧௬)

முன்போறு புவிபிறந்து மூவாத துயரொடதிப்
பின்போதநு கிறந்துபடும பிறதெயவம் வணங்காமே
யன்போடங் கடிபார்கள் வேண்டிவன வருள்செயுநின்
பொன்போனற பதமலரோ புனைமலராத் தரலவேனடும். (௧௭)

இனபத்தி ணிலையாக்கி யின்தாககிச் சிவமாக்கு
நின்பத்தி யெஞ்ஞான று நீங்காது கொளல்வேண்டும்
துன்பத்தி லிவ்வேழை துஞ்சிடினும் வினாரீக்கி
புன்பத்தி லொன்றாக வொன்றாதங் குறல் வேண்டும். (௧௮)

என்பேரால் யானாடு மிர்ந்த மித்தக
ரனபேறு நீவினங்க வனுதினமும் வேண்டினான்
மினபேறு மிடையாட னயிரானும் விதிமாய
மினபேறு னியானா யிவையாவு மீதிபென்றான். (௬௧)

இவ்வாறு தவமுனிவ னியம்புகக்கேட் டெழின்மேய
செவ்வான நிகரவேணிச சிவபெருமான மாசுவளைத்
துவவாகத் தருவி நினை யொருதொழும்பர் தொல்லுலகி
லெவ்வாக னென்புகழநதா னுயர் வரங்க னதரலானான். ()

தண்ணியமா மணிவிளங்கு தாமசாயா தனத்திருப்பான
கண்ணிய மணிபான காசிபமா முனிவரநீ
யொண்ணி யிவ னிசைத்தவெலா மினிதளித்தே மெமை நாடற
குண்ணிலவு மெஞ்ஞான முறவளித்தேம் பிறமாதோ. (௬௩)

அடுத்தாவரு நலப்பததி லெனதுகலை யமிசத்தின
மடுத்தவக கயிலனெனும் வரமுனியா யுதிசதருளிக
கருதற்பவத னுலகிடத்தா ரிருவினையிற் கலங்காது
கருத்தனசாறு கியயோகந தனையுபதேசிப்பாரால். (௬௪)

காசிபநீ சொன்முறையே கடலாடை புடையுடுத்த
காசினியி லித்தலமோ டுர்ந்ததவ கருதெனபேர்
காசிபமா புரமெனதுங் காசிபமா நீத்தமெனதுங்
காசிபமா வரதொன்றுங் காலமெலா ரிசுழதருமால். (௬௫)

ந்செய்த தவத்தாலே நின்கண்கள் கனிகூர
வேசெய்த நயனியுட னிவகெழுந்தா மின்னுமுதற
பூசெயச வடியார்க ளுளம்போலப் பொதுப்போலத்
சேசெயது மறைபோலத் திருத்தியுட னிவகெருடே. (௬௬)

நினனிதகந தனின்விதியி னீராடி நீறணிந்த
நனனிதத் தெனையாட்டி நறுமலராத பூசிதுக்
கன்னித்த மடக்கொடியோ டெனைபுகழநது கதிரவனு
ரனலித்த நாளொருகா லனபோடு பணிநதார்க்கும். (௬௭)

ஆசத்தின் மறமுள்ள வருத்தத்தி னசையின்றி
பூகத்தி னொருகலையின் வழியேற வுயிர்போக்கி
மாகத்தி னொருணையின் வருகின்ற வருதுண்ணும்
யோகத்தி லெனநாடி நிறகின்ற வுறுவர்க்கும். (௬௮)

வேலிடத்து மூசியினு மெல்லியதா னொன்றுனறி
நாலிடத்து மன்னமுட்டி நாயிறுநோக் குத்திருந்து
மேலிடத்த சோனைக்கும் வெய்யோற்கு மஞ்சாது
சேலிடத்த தெண்ணீரும் பருகாத செயதவர்க்கும். (௬௩)

யாமிருக்கு மிக்கோயிற் கெப்பணிக ளியற்றினர்க் கூங்
காமியநிட் காமியமாய்க் கூருதிமக மியற்றினர்க்கு
நாமமதி வாரமுத னவிலகினற விரதமெலா
நேமமுட னிருப்பார்க்கு நெறிமுறையி னடப்பார்க்கும் (௬௪)

என்னுமத் தொரு நாம மியம்பினர்க்கு மியம்பினரை
முன்னாகப் பணிநதமுத மூட்டினர்க்கு முறையாக
விந்ரானி லத்திடத்தி லெய்திட்ட பேறளித்தப்
பின்னாலே நக்கதியும் பெறுமீறு புரிவிப்பாமு. (௬௫)

அன்பாகே ளின்றுமுத லதிதியுட னரும்பொருளை
யுன்பேரால் வினங்குதுறை யூடாடி யெனை நாடி
மன்பாகு படுகின்ற காலமெலாம் வரன்முறையா
வின்பாகு யூசையெலா மியற்றுவதே வினையாகி. (௬௬)

இத்தலமே தலமாக விடம்பெறுதி பென்னோடிந்
கொத்தெழுமோர் மரகதத்தி னொளிவீச முமையான்பேர்
நத்துபுகழ் மரகதத்தா னவன்பேரா னகரமிதற்
கொத்தலமும் புகழம்பை யெனும் பெயரு மிசைத்தனமால். ()

வேறு.

நின்றன் பேர்கொளிந் நீத்தத்தின் மூழ்குவார்
கன்று சன்மக் கடுந்துயர் நீக்குவார்
நன்று மக்களுந் செல்வமு நன்னுவார்
சென்று நற்கதி சேர்குவர் தின்னமே.

நீபுகழ்ந்த புகழ்ச்சி நிகழ்த்தினர்
பாபமெய்திலர் பண்ணவ சாருவர்
தாபமாம்பிற வித்துடர் சார்ந்திலர்
சோபையாக் கயிலப்பதி தன்னுவார். (௬௭)

பந்தமற்றெனையே பரமாக நீ
யந்தரங்கத் திருத்தினை யாதலா
லெந்தமாதவர் தம்மினு மென்றனோர்
சொந்தமாதவத் தாயவ லீயரோ. (௬௮)

சோதி நாயகன் தூய்முனிக் கின்னன்
வோதி மாலய னுமபரோ டும்பரா
ராதி யாரும் வாவுற னல்கியே
வேதி மீது விளங்கிய வித்தகன். (எஅ)

மையில் வானவர் மாமலர் துறறிடப்
பையின் மாலயன் பேரறிடப் பாதலம்
வையம யாவுந் துதித்திட மாமணிச்
செய்ய விவகத திருவுரு வாயினான். (எஆ)

அண்ண லவ்வுரு வாதலு மமபிகை
வண்ண நண்ணு மரகத மாமணிப்
பெண்ணி னாயகி யாயிடம் பெற்றனன்
மண்ணும விண்ணும் வளாரது தழையவே. (அய)

வேறு.

இருக்கோது சிவபெருமான் சிவலிங்க வடிவாக வெல்லா மீ
ன்ற—மருக்கோதை மலைமகளோர் மரகதப்பெண் வடிவாக வய
ங்கா நின்ற—திருக்கோலை தனையமார் முனிவரெல்லாங் கண்
னாரச் சேவித் தின்பப—பெருக்கோலக் கடல்குடைந்தா ரென்
பதலால் வேறென்னை பேசுமாதே. (அக)

மணிலிங்கப பெருமானை மரகதப்பெண் னாயகியை மகிழ்ந்
து போற்றிப்—பணிகின்ற நெடுமாறு நான்முகனுந் தேவர்களு
ம் பகன் மாணிக்க—மணிகின்ற சூட்டிரக வேந்தர்களு முனிவர்
களு மரனா ருள்ளங்—கணிகொண்ட தபோதனனுந் காசிபிணச்
சூழந்தனர்கள் களிப்புற ருராய். (அட)

தூய்செய்த வொருநானகு மறையாது மறிவரிய சோதியா
ய—பேய்செய்த வரவகாடி பெம்மானை யுனானுலெ பெரிது போ
ற்றி—நோய்செய்த பவங்கடிந்தோஞ் சிவகதிமேற களிக்கின்
றே றுவல்வ தென்னே—செய்த மகம்போலிங் கார்செய்தா
ரார் செய்தார் நிலத்திலம்மா. (அஃ)

விண்காணும் வேதன் ட மிலிளங்கு வித்தகனை விமலன்
றன்னைப்—பண்காணும் வேதமெலா மறியாத பண்ணுவனைப் ப
ரமன் றன்னை—பெண்காணு மிடத்தானைப் பிறையேறு சடையா
னைப் பெரிதெல்லோருந்—கண்காணு முறைசெய்தா யுனைப்
போல மெவக்குரிமை கண்டார் யாரோ. (அஃ)

குழந்திருக்கு மெமைப்போன்றூர்க் கரிதான வுயிரான து
ணைவ னீயே—யாழ்ந்திருக்கு மெங்கண்மனத் தனுதினமுங் குடி
யிருக்கு மன்பவீயே—யாழ்ந்திருக்கும் பெருவாழ்வும் பெருநிதி
யும் பெருந்தவமு மற்றுநீயே—தாழ்ந்திருக்கும் சடைமுடித்
தபோதனர்க ளியாவருக்குந் தலைவனீயே. (அடு)

இன்னபல புகழ்ந்திடலுங் காசிபனாங் கெழுந்தருளி யென்
னே யென்னே—யன்னசெய லெல்லாந் மற்புதனாற் செயலாவ த
ன்றிநொந்த—சின்னவொரு தரும்பினிலுந் தரும்பாவேன் செய
லாமோ செப்பலாமோ—வென்னபல பலபுகளுநா னுமவருட னு
ல்வரோன விசைக்கும் பேரான். (அக)

வேறு.

இவ்வகை நிகழும்வேலை யிருடியர் பெருமான் மீண்டு
நெய்வகை யோமஞ்செய்து கெறியுளார்க் கவிசு ண்கிச்
செய்வகை யாகமுறித் தெக்கணைச் செம்பொ னென்றிற்
கைவகை கூட்டிநல்கி யவவிருத தானஞ் செயதே. (அள)

அன்றுதொட் டதிதியோடங் காகம முரைத்தவாறு
மன்றலங் குழலினுளை வரநனை வணங்கிப் பூசை
நன்றுறப் புரிதலானான் ஞாலமுன் றுலகமெல்லா
மொன்றுறஞ் சிவஞானத்தி னொருவாத வுறுவன் மாதோ. (அ)

வனத்துறை தவத்தீ ரிந்த மாக்கதை படனஞ் செய்தார்
கனத்துறீன் சடிஸத்தெங்கள் கண்ணுத லாவார் கேட்பார்
மனத்துற நினைத்தார் கைலை மன்னுவர் வழவரு விததார்
தனத்துடன் றிையயோடு தாரணி புகழ வரழ்ந்தே (அக)

வெள்ளியங் கைலைசார்வார் வேறியா னுரைப்ப தென்னே
புள்ளிய கருமமெல்லா மொருமுறை கேட்பார்க் கெய்துந்
தென்னுயிச் சரிதந்தன்னிற் றிருந்துமோர் வரிகற் றுரும்
வள்ளலாய் வாளுராகி மழுவலான் கைலை சார்வார். (அ)

காசிபன் மகமுமெங்கள் கண்ணுத லுதித்த வாறும்
பேசினன் பேசினார்க்குப் பேறரு னிந்த லிங்கத்
தீசுரு ரொரித்தார்ட் கொள்ளு யிறைவரு மானொன்று
தேசினார் குதயோகி செப்பது முனிவகொல்லாம். (அ)

நாதனு. மொம்மையானு நம்பனு ரொரித்தார்ட் கொண்டு
வேதநேர் சரிதமென்னும் வியன்மறை யெதிர்நோக் குறத

சாதக மாணோமென்னத் தாழ்த்தலு மொப்பிலாத
மேசகு சூதபோதன் விளம்புத லாயினால்.

(௧௨)

காசிபேச்சுரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது

காசிபேச்சுரச்சருக்க வசனச்சருக்கம்.

முனிவர்களே! முன் அதிதிமாதவஞ்செய்யப்பொருளை நாய
கிவரமளித்ததும் வெற்றிபெற்ற தேவர் காசிபருடன் அந்நாய
கியை வந்து போற்றியதும் மற்றுமுள்ள கதைகளைத்தையும்
காசிபதீர்த்தச்சருக்கத்திற் சொல்லினேன், இனிமேல் மலையாச
லகன்னிகையாகிய அப்பொருளைமாதேவி உத்திரவின்படி கா
சிபமகாமுனிவன யாகஞ்செய்ததையும் சிவபிரான் ஆங்கெழுந்த
ருளி வரமளித்ததையும் சொல்கின்றேன் கேளுங்கள்.

தாமரைமலரில் வாசஞ்செய்கிற பிரமாவின் காதலனாகிய
காசிபன் முன் ஒப்பற்ற ஓர் யாகஞ்செய்யக் கருதித்தமது சி
டரை விடுத்த உலகத்திலுள்ள முனிவர்களையும் தேவர்முதலா
னவர்களையும் அழைத்ததும், பதஞ்சலி பரத்தவாசன, பராசர
ன், விசுவாமித்திரன் முதலான அளவற்ற முனிவர்களும் துசித
ா, விசுவேதேவர் சூரியர் அனிலர் சரத்தியர் முதலானவர்களும்
எண்டிசைக்காவலர்களும் மற்றுள்ளயாவரும் யாகசாலைவந்து
சேர்ந்தனர். உடனே காசிபன் அவர்களைபுசரித்து அதிதியுடன்
பொருளைமூழ்கி நலமுடூர்த்தத்திள்யாகசாலையுட்புகுந்து விரா
யகரைப்பூசிததுவேண்டி, ரித்துக்களையோர் வேதம்வலப்பரிசுத்
தமுனிவர்களாகநியமித்தது அவிசு. கிரகமதானு சொமராஜாபுரோ
டாசம் இந்தனம், நெய மண் மரம் பொன் இவைகளாற செய்ய
ப்பட்ட கலங்கள் ஆகிய இவைமுதலிபன சித்தஞ்செய்து, வான
வர் அவிபுண்ண வரும் வழியமைத்ததுபோல் பூபஸதம்பம் நட
டி அதில் இலக்கணம் அமைந்த அழிவில்லாத யாகப்பசுக்களைக்
கட்டி ஓமஞ் செய்தனன். முனிவர்களே! அந்தஓமருண்டத்திலிரு
ந்து சொலிக்கும் அக்கிரியின் சிறப்பைச்சிவபிரான் நெற்றிக்க
கண்ணேயோ? அப்பிரான்கைலேந்திய நீக்கொழுந்துஎன்பே
யினை? அக்குண்டத்திற் சிவபிரான் உதித்தலால் பிறப் பிறப்பற்

கௌ. காசிபேச்சரச்சருக்கவசனச்சருக்கம்.

நகடவுளைப் பெற்றிட்டவோர் தாயென்பேனோ? யாதென்று சொல்லுவேன், காருகபதியும், ஐக்கனாக்கினி. ஆகவரீயம் என்ற மூன்றக்கினிகளிலும் ரித்துக்கள் வகுப்புறச்செய்யும் ஒமத்தினால் முச்சுடரும் விளங்க, அதிதியோடு காசிபமுனி இனிதிருந்த மகச்சாலையில் வேதாகம புராணயிருதிசங்கீதம் பாணிமுதலானவாததியங்கள் எங்குமுழங்கின.

பருவத்தில் அட்ட அவிசுகளின்மணமும் நெய்கலந்தவபை ஒமத்தால் வருமவாசமும் பிராமணபோஜனத்திற்காக அட்ட பொறிககரிமணமும் அவர்களுக்குசுருட்டிமலர்மணமும் எனகு ம்விபாபிதன. யாகமண்டபத்திலுள்ள மரணிக்கமணிகளும் முததுமாலைகளும் தக்ஷணையின்பொருட்டுக்குவித்திருக்கும் பொறருவைகளும் தோரணத்திற்கட்டிய சந்திரகார்த்தக்கற்களும் திரிலோகங்களும் விளக்கமுறச்செய்தன. உலகத்திலுள்ள மன்னுயிரா முழுதும் ஒருவழிவந்து மொய்த்தபடியால் அந்தயாகசாலை பிரளயாரத்திலுயிரினைத்தும் வந்தொடுங்கும் சிவபிரானடாதவகளை யொத்திருந்தது. அன்றியும் அம்மூன்று அக்கினிகளும் சிவபிரான மூன்று திருவுருவெடுத்தது போலவும், அப்பிரான் கபர்த்தமென்னும் சடாபாரத்தை மூன்று வகுப்பாயப்பிரிந்து மேல னுனிபாக்கிக்கட்டியதுபோலவும் அவர்கைலேந்திய முததலைச்சூலம் போலவும் விளங்கிற்று. இன்னும் அம்முனிவன் யாகசாலை, அங்குச்சுழந்திருக்கும்பிராமணசமுகங்களேமுகங்களாகவும் ஒமாக்கினிகளே கண்களாகவும் னுண்களே புயங்களாகவும் தருப்பைகளே வேணியாகவும் ஒம னாமமே விபூதியாகவும் தோரணங்களே ஆபரணங்களாகவும் சிறப்புற்றுச் சிவபிரானையொத்திருந்தது. இன்னும் அச்சாலை “ திசைமுகமறைக்கூற்றால் பிரமணையும்” திரு அகஞ்சிறத்தலால் விஷ்ணுவையும் இசைபெறத்தது திக்கையால் கணபதியையும், எதிரிச்சத்து இயங்கையால் (சத்தி ஆய்க்கையால்) சுப்பிரமணியரையும் ஒத்தது. வேதங்களுக்கு முக்காலங்களுக்கும் விஷ்ணு பிரமாதியர் உள்ளத்திற்கும் பஞ்ச பூதங்கட்கும் அப்பால் நின்றருளும் புனிதனே உலககொக்காரத்தமாக அங்கெழுந்தருள்வானானால் அம்மகச்சாலையின் சிறப்பை எவ்வாறு உறுவது?

இவ்வாறு காசிபமகாமுனிவன் செய்துவரும் யாகக்கிரியையெல்லாஞ் சிவபெருமானுக்கே செல்லக்கடவதாய்ச் சித்தித்துத்

நான் யாதொருபயனும விருமபாமல கண்ணுதல் மூர்த்திகேய நபித்தமென அருளிநிறைகையில் சிவனடியாராயாவரும் வணங்கிப் பீராதற்சிவபிரான மரகதாம்பிகைசமேதராய அநதயாக உத்த ராக்கினியினின்றும் மேலெழுநது விளங்கவற்றார்.

இவ்வாறு கடவுள் அடியார உள்ளசசெநதாமனாமேல் விள னருவதுபோல யாகாகவினிமேல் விளங்கிய சிவபெருமானைப் ப லவகைத்தேவா முனிவரோடு கரசிபன தெரிசித்து ஆனந்தககட வில் மூழ்கலாயினன கேவாயாவரும்பரவசமுதறனா காசிபன கடவுளின் பாநாதிகேசம்வரை ஒவ்வொரு அங்கங்களைபும கண களாரத் தெரிசித்துப் பறபலவிதங்களாகப் புகழ்ந்து மலாசொ ரிந்து வணங்கினின்றனன. உடனே யருள்மூர்த்தி அம்முனிவனை நோக்கிக்காசிபா, பிரமாதிகேவாகருமுனைப்போல எனக்கு உ பசரித்திலர், விவஷ்ணுவின் நயனாச்சனையிலும் நீசெயத அாசச னைகளபெரிது வேதங்களும் உனைப்போலெனைக்கண்டு புக ழுவிலை. நீயெனைமகத்தாலும் மனத்தாலும் அர்ச்சித்தமையா லஇவருளமுநதனம். வேண்டிவதெனனை, எனறருளலும், முனிவ ன், சுவாமி விஷ்ணு பிரமாதியனையும் மயக்குகின்ற மாயையிலே நான் மயங்காமல் பிறதெய்வங்களை வணங்காமல் உன்னையேவண ங்கிப்பத்திசெய்யல் வேண்டி, எனபேரால் நீயுமஇந்ததீர்த்தமு ம் இந்தப்பதியும் விளங்கவேண்டுமெனறனன.

கடவுள் முனிவனைத்தமுவிபுபசரித்து அவ்வாறங்களெலாம் அருளிப்புகல்வதாயினர். காசிபா! உனக்கு ஞானோபதேசமுரு செய்தோம். ஆகையால் நீ அடுத்தகல்பத்தில் என் அமசமாய்க் கபிலமுனியாய உலகத்திலுபித்து நல்லோராயவருகும் சாங்கி யயோகத்தை உபதேசிக்கக்கடவை இன்றுமுதல்நீகேட்டுக்கொ ண்டபடி நம் பெயா காசிபேச்சரா இத்தீர்த்தம் காசிபதீர்த்தம் இப்பதி காசிபேசபுரம் எனவிளங்கக்கடவது நீசெயதவத்தா லே உலகமெல்லாம் உயும்பொருட்டு அம்பிகையுடன் நாம் இவ விடத்திலே விளங்கி வாழுகின்றோம். ஆகையால் நீ அநிதியுடன் இத்தீர்த்தத்தால் என்னை நீராட்டி அருச்சித்துவரக்கடவை. அமபி கையின் பேரால் இத்தனம் அம்பையெனவும்பெயாபெறும், இத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினார் பிறவித்துயர் அணுகார், புத்திரபபேறுமு தலான சம்பத்துக்களும் அடைவார்கள் நீபுகழ்ந்த வாக்கியங்க ளால் என்மைப்புகழ்ந்தவர் சிவகதிபெறுவார்கள், நீயேநமக்கு

அந்தரங்கமாதவன எனறருளித தேவர்யாவரும்புகழ்கது போற்
ற ஓமணிவினக சொருபமாய அவவிடத்திலேயே வினங்கலாயி
னா. அம்பிகையும் ஓமரகதமணித்திருவுருபபெற்றனள்.

இவ்வாறு திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளியபெருமானையும்
அம்பிகையையும் யாவரும் வணங்கிக்கனிததுக காசிபமகாமுனி
வணப்பற்பலவிதங்களாகப்புகழ்ந்தனர். உடனேகாசிபன் யாக
மெல்லாமுடித்துத்தெக்கணைநல்கி அவவிரதஸநானமுஞ்செய்து
சுவாமி காசிபேச்சுரனாயும் அம்பிகையையும் பூசித்து வரலாயி
னன்.

முனிவர்களே! இக்கதைநயப்படனஞ்செய்தவர்கள்கிவசா
ருபமடைவார்கள் நினைத்தவரும் சிவபதிமுதலான சர்வாபீஷ்ட
மும் பெறுவார்கள் என்றுசூதமுனிகூற மறையமுனிவர்கள் அ
வரை மிகப்புகழ்ந்து எரித்தாட்கொண்டார்ச்சரிதமும் கருணைசெ
ய்தருளுதல்வேண்டுமெனச்சூதமுனிமேற்கூறலாயினா.

காசிபேச்சுரச்சருக்கவசனச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினாறுவது.

எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

பொன்வந்த களம்பமெனும் புரத்தில் வாழ்ந்த பூசாரனும் பி
ரமோதன பொறபூண் செலவம்—பின்வந்த வனுக்குளான பி ரி
த்தகல்கான் பெரிதுபொருள் கவர்ந்தயலூர் பெயர்ந்தவாழந்
து—மின்வந்த மனைமக்கள் யமனூர்மேவ வேண்டுகிதி பெய்த
வொரு வேயத்தன் னேறித்—தென்வந்து குயினகாஞ் சேர்ந்து
சைவந் திருமதுமறை யவனோடு சிகேகஞ் செயதே. (க)

அவனிடமத் தண்டையடைக் கலத்தில் னல்கி யணிகொண்
ட பொதிகை படர்ந்தரிய கும்பத்—தவனிடமெயச் சுடநோந்திப்
பொருளை தாழ்ந்து சானவிசென் மெழுந்தாங்கு மீண்டிந் தாழ
நது—சிவனருளா னெல்லிவனப் பொருளைத் தீர்த்தஞ் சென்றெ
ழுந்துசிவமறையோற் சேரநோக்கும—பவனமுயற் கதைகளை
லாந் தீபதீர்த்தச் சருக்கமதி லுணர்த்தனமேற பகரக்கேண்மின்.

வேறு.

கடியு மூப்பொழிந் திளமைகூர் காணையம் பருவ
வடிவ வேதிய னட்டவன வரவெதிர் நோக்கி
யடிக ளாலயத் தோருழி யிருந்தன னாக
பொடிக்கொண் மேனியவ வருசசக னிலைமையும் புகல்வாம். (௩)

களம்ப வேதிய னடைக்கல மாகவுட் கனகம்
விளங்கு தண்டமன நீதலு மேயின னிலம்போ
யுளங்கொ ளோருழிவைத்தன னுள்ளன வரியான
வளங்கொண் மக்கணன மனையுடன் வாழந்தனன் வருநாள் (௪)

வெயய தீவினை வலியினாற சைவவே தியறகு
வைய மௌளுறு நல்குர வடித்தால் வருநதிக்
கையி லுள்ளன கழுத்தினி லணிவனவான
செய்யபொன னெலாம் பசியெலுந தியவற் களித்தான். (௫)

உண்ணற கெனறுமற்று டிப்பதற் கென்றுமற் றுள்ள
வண்ணக் கஞ்சத்தின் கலனெலா மாற்றின னயினாருள்
மண்ணிற் செய்கலை வாங்கற்கும் வகையில னான
னெண்ணற் காவதோ மிடிசெயுந கொடுமையி னியல்பே. (௬)

பெற்ற காதலன் குழவியு மனைவியும் பெரிது
சுற்று தீயினிற் சூழ்தரு மிடியினுங் வேளைக்
குற்ற போனக மினமையா லுடலெலாம் வாடி
வறற லாயினா தானுமோர் துரும்பென வறண்டான். (௭)

சுற்ற லாமொரு முழுமபடி துணிக்குமொர் கவளத
துற்ற தாகிய வுணவுக்கு மலந்தன னெண்ணீரக
கற்றை யருசடைக் கண்ணுதற் பூசைகா ரணத்திற்
பெற்ற நாடுரி யமுதொரு வேளையிற் பிரித்தே. (௮)

எட்டி மக்களுக் கறாயுண வெயதுமா றளித்து
மட்டி ருந்தபூங் குழலியுந் தானுநீர் மடுத்து
நெட்டு யிர்ப்புட னிரவெலா நித்திரா யின்றி
கொட்டு நீர்விழி மலங்கிடக் குலைகுலைத் தயாவான். (௯)

அயன் மனைச்சிறு குழவிக ளணிமணிக் கழுங்கி
மயல்கொண் மக்கடம வதனங்க ளோக்கிமாழ் குவனாங்
செயலுங் காலமு நோக்கியோர் செயவினை செயற்கு
கயல தாயது விதியெனி லாக்கமான் குறுமோ. (௧௦)

கனகா எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

கள்ளனே யென நகரவர் கடிந்திவ னெவனகொ
றன்னு ரீரோன வுறவினர் சார்த்துநட் புறுவார்
கொள்ளி நோபல் மொழிந்திட வுலைக்கக் குகையில
வெள்ளி யாமென மனமெலா முருகிவிம் முவனூல். (யக)

பித்த னெனநிடப் பேயெனப் பேதையே யெனனச
செத்தி லாவுயிாச சவமென விகழ்ந்திடத் திரிநதா
னித்த ராதலத தெக்குலத் திடாவறோ யெனினு
மதத மிலலறோ லழிவதே யழகினு மழகே. (யஉ)

இன்ன கன்னலோர யுகமெனவிவனகழித் திரொட்
பொன்ன கச்சிலை யவர்க்குறு பூசனை யாற்றி
யனன மாங்கருங் குழவிகட் களித்தக மேவிப்
பன்னி யோடக டாரரீர பருகின னிருந்தான. (யங)

ஆந்தவேளைபொர் விருந்தின னநதண னொருவன்
சொந்தமானவன வருதலுந தொழுதெதிர நாடி
முந்த வாதன மளித்தன னமுதிடு முறைமைக்
கெந்த வாறெனக கல்கமுற நிதயமாழ கினனூல். (யச)

முன்ன லாயினன முன்னொரு மூப்பின னமபாற்
றனன தாங்கரத் தடியடைக் கலத்தினிற் றநதா
னன்ன தறகுளே தேனுமொன் றிருப்பதற் கமையு
மென்ன வெண்ணின் னெடுத்தன னிரட்டுறப் பிளந்தான். (யரு)

பினத்த லும்பசம் பொன்னிறம் பிறங்குமா நிதியின்
வளத்தை நோக்கினன் மகிழ்வெனும் வாரிதி யாழந்தான்
கனததைக் காணெனக் காட்டினன மறறவள கண்டா
ளுளததை யோடுனை யோதின னுள்ளன வெல்லாம. (யசு)

சொல்லு நாயகன மொழியெலாஞ் செவிசுடத் தோகை
யில்லடைப்பொருள் கவாதர லெவர்க்குமே தீமை
யல்ல தில்லையா னருகினுங் கொடியதீ தாமா
னல்ல தில்லையித் காரிய நரகமே நல்கும். (யஎ)

காணக் கொல்லுமோர் விடமிது கருதவும படுமோ
பேணிக் தேட்டிடிற் கொடுத்தவா பெரிதுரீர் தலைழி
நாணிக் கோட்டிட கழகதோ வுதினு நலிதன்
மாணச் சீரிய தல்லனோ வெணப்பல வருத்தாள். (யஏ)

வேய்பி நங்கிய தோளிசொல் விதமெலாங் கணியான்
சேய்பி நங்குபொற் காசெலாஞ் செலவிடத் துணிர்தான்
பாய்பி நங்கலை வைப்பெலாம் பணமெனிற பினமும்
வாய்பி நங்கிடப் பிளக்குமென் துறாக்குமென் மற்மென். (௧௩)

பெருந்த னத்தொரு காசினு அணைப்பொருள் பெருக்கி
விருந்து மோமபினன் வெறுப்புற விழைவன வெல்லார்
திருந்த லாயினன் மலையெனத் திருமனை சூயின்றான்
பொருந்து மக்கட முடம்பெலாம் பொன்மணி நிறைத்தான். (1)

கண்டு நேர் மொழிக் காதலி தனக்குங்கற் கணக
மண்டு பூண்பல வளித்தனன் வனைதியென் துறாப்ப
வண்ட லம்புகை வாங்கின னென்செய்வான் வனைந்தான்
கொண்ட வன்மொழி மறுத்திடல் கோதெனக் குறிப்பாள். (1)
வேறு.

உண்ண லெலா மமுதானு னுதிப்பதெலாம் பொற்ற
லைய வுடுக்கை யானு—எண்ணலெலாம் பொருளானு நெழுத
லெலாம் வாசிபெருக் கெழுத்தே யானு—எண்ண லெலாம் பெ
றலானு னல்வருக்கு நடுவிருக்கு நலலோ னானு—மண்ணலெ
லா மணியானு மதிப்பதெலாம் பொருளுடையார் மாட்டே
யானு. (௨௨)

கரமிருந்து மிலனானு கண்ணிருந்துங் குருடானு கட
ந்து செல்லுரு—சரணிருந்து முடமானு காதிருந்துத் செவி
டானு தடக்கை யேந்து—மிரவலருக் கிவதற்கு மின்னருளி
னோக்குதற்கு மெழுந்து சென்று—பரவுதற்கு மவர்மொழியும்
பழங்கண்மொழி யிற்சிறிது பறற்கும்மே. (௨௩)

நிலையான வுறவினரு நிறையான கட்பினரு நெறியின் நேரு
மலையாத பெரும்புகழு மாகமபு ராணமுத லறிவுமெய்ம்மை
சூலையாத பெருந்தவமுத குணமுத மெஞ்ஞானு குருவுமியார்க்குந்
தலையான பரசிவமும் பெறுவீடும் பொருளெனவே தருக்குற் று
னல். (௨௪)

பாரிடத்தார் பரம்பரையோர் தொழில் விடுத்தா னெனவி
கழந்து பழிப்பா னெனே—சீரிடத்தோ ரணங்கெடுத்தார் தம
க்குரிய பூசைமுறை செய்வ தானு—வீரிடத்தோ ரற்பருக்குச்
செல்வமுறின் முன்விடைமை நினைத்தல் செய்யா—ராசிடத்தும்
வணக்கமுற ரவர்க்கதுவே யமனன்றி யறைதற் குண்டோ. (1)

அளவேறு பெரும்பொருளிற் சிறிதாலே யணிகலனு மகழு
மற்றும்—வினையிலனும் பலகொண்டான்—மற்றதெலாம் புதைத்து
வைத்தான் மேலுமாவல்—கிளைதரலாற் குயிலேச ராலயத்தம்
பொருள்பலவுங் கிரகித் திட்டான்—கொளக் குளிர்ந்து பிறகு
கொலு நஞ்சுமெனச் சிறிதேனுங் குறித்திலாதான். (௨௬)

அகமேவு மன்பின்றித் தினப்பூசைக் கடனறுலைப்பச் சுடு
நீராடி—நகைமேவு பொறகலனும் பொற்றுசும் ஹெண்ணீறு நல
த்துவேய்ந்து—முகமாக வருவாளைப் பலர்விலக்கச் சிவத்துவி
சன் முடுகிச்சென்று—பகல்வேட தாரியைப்போற குயிலேச
ராலயத்திற படர்ந்தா னன்றே. (௨௭)

சன்னிதியில் வருகின்ற வருச்சகளைப் பிரமோதன் சார்ந்து
கண்டுஞ்—சொன்னமணிப் பணியாலுந தூசாலு மிகப் பொலிந்
ததோற் றத்தாலு—மின்னவனென் றறியாது மயக்கமுற்ற னு
ழையுள ராலினிது தேர்ந்தான்—முன்னிலையி னிலையானுன முக
நேர்ந்தான் சாசமொழி மொழிவதானுன். (௨௮)

வேறு.

ஆருயிர்க் குயிரோயான வன்பனே நீயுமற்றைச்
சீருறு மனையா டாமுஞ் சிறுவருஞ் சுகமோ விந்தப்
பாருளோர் புகழ்ந்து போற்றும் பண்பெலா மளிப்பதான
வேருறு செல்வமல்லா மெய்தல்கேட் டகமகிழ்ந்தேன. (1)

நடந்திடும் பொழுது நோயா னலிதரும் பொழுதுங் கானம்(ந்து
படர்ந்திடும் பொழுதுந்தெண்ணீர் படிந்திடும் பொழுதுஞ்சோர்
கிடந்திடும் பொழுது மொன்று கேட்டுறும் பொழுதுமாறு
கடந்திடும் பொழுதுமன்பா கருத்தைவிட் டகன்றிலையே. (௩0)

எந்நெறியான் சென்றா லு மென்னகத் திருத்தி யாலே
யென்னைவிட் டொருகாலத்து மிணைபிரிந திலை யையா
நின்னகத தெந்தநாளு நிலைத்துளே னாதலாலே
நின்னையான் பிரிவதான நெறியெறகு மில்லை யாமால். (௩௧)

ஒன்றுயி ரிவர்க்கங் கென்னே வுடலிரண் டென்னத் தேரூன்
மன்றலங் கமலத்தோன் முன் வகுத்தனன் வளர்வ தானே
மன்றிமற் றுண்டோ வையா வலைகட லுலகி னம்போ
னன்றுறத் தொடர்வு கொண்டார் நவிலிதற் குள்ளா னோயோ. (32)

நின்னொரு விடைகொண்டார நீள்வரை முனிவன் நந்த
மின்னிய சுடராற கங்கை மேயின னாவுகு மூழகி
யிரநகர்ப் பொருளை வந்தே னனாதிரை மூப்பி கந்தேன்
தன்னிகா காளையான பருவமுந் தழைக்கப் பெறதேன். (௩௬)

உன்னுவ லீர்ப்ப வந்தே னில்லடை யாகவுன்பான
முன்னு னுன்னித்த வெனறன் முழுதுயிப மொருளே யாகி
மன்னுநின் நிலங்குதண்டம் வழங்குதி யென்று னினன
சொன்னுனை யாதிசைவ னோக்கினன சொல்ல லானான். (௩௭)

ஆந்தனு வெந்தலுருன் னபிதானம் யாதே திங்கண
வந்தவா வுன்னோடநநாள் வாஞ்சையிற் றெடாபு கொண்டா
னெந்தலு ரொவனே யிவலுரெந்தலு யானு ரொல்லாம
புந்தியிற் றெளிந்து தானோபுகன்றனை புகலிலாதாய. (௩௮)

சுகததையும் புரட்டவல்லாய் சாரந்துனை யெனதே நினற
ன்—முகத்தையான் கண்டேன முன்னே முறைமுறை நடபுற
ருள போன—மிகப்பசப் புறுததுகின்றாய விழித்ததுகொண்டிரு
க்கும போதம்—புகததையும் பரிபபாயபோலும் பாரத்திடி னி
னைப்போ லினரூல (௩௯)

மததமோ கனவுகண்ட மயக்கமோ வறிவை மூநிம
பித்தமோ பிறப்பிற்கொண்ட பேதமைக குண்டோ வல்ல
வெத்தனோ வெவருமாமுக விரதிர சாலவ காட்டுந்
சித்தனோ விவருண் யார்நீ செப்புதி விராவி னமமா. (௪௦)

இல்லடை தழித்தானு மென்னுட னடபுறருளு
மல்லல மலையையோகி வரத்தினுற காசிமேவி
நல்லவிந நகருறருளு நனாதிரை மூப்பிற் றுளுந்
சொல்லல நன்றுநன்று சூழ்ச்சியு நன்று நனரூல. (௪௧)

தொடர்புள னெனறு யின்னுஞ் சோதர னெனறு மல்கு
மிடலுற யானுநீயென நியம்புகைவ போலுந் தெண்ணீர்
படர்தரு முலகிலயார்க்கும் பசிக்கனல கன்றறு மேலவ
விடர்கெட விட்தோ சொல்வா நின்னமுளு சொல்வா ரனரோ ()

நின்னெத்தான் மயங்கெனென்று நோந்திடேன் பேரீதி போதி
வென்னெத்தான் மயக்கமுறறு ரொத்தனை சோடி யேயோ
கொன்னத்தா னூசிகொண்டி கொல்லாதம் மறுகு மாறல (ன்
புன்னத்தான் செல்வா ரொத்தாய பலிககுமேரீ பலியா தெனறு

கஅய எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

கொடியனா மாதிசைவன் கூறிய மாற்றக் கேளா
வடிவயிற் றெரிவுதோன்ற வம்பக மருவி சோர
மடிதரு கலையும் பாம்பாய் மறறதுகடிக்கு மென்னு
முடிவறி யாதுகெட்டே னென்மன முன்னி நொந்து. (சக)

களம்பனு மவனைநோக்கிக் கருவிழி யனையா யென்பேர்
விளம்புபி ரமோதநன்றோ மேலாகா னீயு நானும்
வளம்பெறிக் கோயில்வைத்தே வாஞ்சையி னட்டோ மன்றோ
வுளம்பெறு மறநிலீர்க்கி யோசனை புறுததல் வேணடும. (சஉ)

என்னைநி நயந்துமேனா எில்லிடை யழைத்துச் செல்லப்
பன்னியைப் புதல்வாதம்மைப் பார்த்தனன் களித்தே னன்றோ
விந்நகரிருந்தார் யாரு யிங்கிவ ருடனு மஃதின்
மன்னிய வுயிருமென்ன வழங்கிட வாழ்ந்தோ மன்றோ. (சங)

மந்துமென் வரலாறெல்லாம் வருத்தன னுயிரும் வாழ்வும்
பற்றுமித் தண்டமன்னப பகர்ந்தடைக் கலத்து நின்பா
லற்றைநா ளளித்தே னன்றோ வசலமுற் றினிதுமீளப்
பெற்றநா ளளித்தியென்னப பேசின னகன்றே னன்றோ. (சச)

உலாவழிப் பொதியின்மேலி யுறுவராற் காசிசென்று
நலாவளர் திரையுமூப்பி னலிதனு மறவிக் குற்று
வலாநிகர் புயத்து வாவா வாயந்தனன் வந்தே னஃதாற்
புலாபுள தென்னையயம் பொருந்துவ தெனனை யையா. (சடு)

உருவத்தால் வணகதா லையமோற்கு மேலுலா யாதுள்ளப்
பருவத்தா லொழுக்கத் தான்முன் பற்றிய ருறியா லுண்மை
மருவத்தா னினையா தென்னோ வந்துபோகின்ற செல்வக்
கருவத்தான் வெறுத்த லென்னோ கருநிலீ யனித்தி யெனறான். ()

அந்தன னுரைத்த வெல்லாங் கேட்டன னுதிசைவன்
முந்தநம் முடனட்டானு மூங்கிலந் தடிதந் தானு
முந்துமூப் பெறிந்து நல்ல வுலாவென முனைத்திட்டானும்
வந்திடு மிவனேயென்ன மனனுந் தெளிந்தா னேனும். (சஎ)

வென்றியும் புகழு நல்கும் விரிதரு நிதியமெல்லா
மின்றியா மென்றுமுன்ன ரியம்பிய மொழிக ளெல்லாம்
பொன்றிடு மெனவுந் தேர்ந்தான் புகன்றதே புகரைகிற்பான்
கன்றிய மனத்தனாகிக் கடித்தன னுரைசெய்வானும். (சஅ)

ஞான மறையோ ஸீயா னுகமமறையோன் பற்றுங்
காரண முளதோ நின்றுக் கண்டதேயில்லைச் சாவச்
ஞானம் புரிவே னின்னுஞ் சொல்வையே ஸுயாவேன் நிற்குந்
ஞோரண வாயிற் கப்பாற் றுலையென் றுரைத்தான் பாவி. (௪௯)

பாதகன் மாற்றங் கேளாப் படினோன வயிற்றிற் செந்தி
வேதனை வெதுப்பச் சோர்ந்த வேதியன் களம்பன் மீண்டுந்
சாதனை புரியேல்லைவந்த சரணிதி கவனோற் சே
னாதவ னுள்ளமட்டு மழிகா கழுந்திடாதே. (௫௦)

எனக்குநீ மறைத்தாயேனு மெங்கனு நிறைந்து நிற்பான
றனக்குநீ மறைக்கலாமோ சாதயிங் கிழநது வாழ்வா
ரினக்குல முளதோ வெல்லா மழியுமென் றெண்ணி லாயோ
மனக்குள மனமே சான்று மறறது வேண்டி மேயோ. (௫௧)

அங்கமு னூயிரோபோல வரும்புழை நிறையச் செம்பொன
றவகிய ஐறறுக்கோலைத் தரதரா னிருப்ப வென்று
னென்குநீ தரதாயென்றா யெனறபோ தடிவயிறிற
பொறுகிய செந்திசும்மா போவதோ பொடிசெய யாதோ. (௫௨)

ஒழிதரும் பொருளவாவி வொழுங்கிலா வொழுங்கின் வவ்வற
பழிதரு மழியாதான பாழ்படு மிசையு நாட்டு
மழுதழு தரற்றுக்கின்றே னன்பநீ யிரங்கிலாயோ
தொழுதனன் றருதியென்னச் சோர்ந்தவ னடிக்கீழ் வீழ்நதான்.

மாசறு குணத்தான் குண்மேல் வணங்கினன் கிடப்பச் சைவ
நீசனுங் கணியான றுளா நெரிபட வுதைப்ப தானுன
காசது வருவா யுண்டேற் கண்டகர் நடடா றோனும
பாசனத் தவறென்றாலும் படுகொலை புரிவ ரனறே. (௫௪)

உதைத்தலுங் களம்ப நெஞ்சத் துறுததெழு சினத்தெழுநது
பதைத்திடப் பதத்தா நெஞ்சிற் பதகனை யுதைத்தான மூண்ட
கதத்தினு லிவர்கள் செய்த கைக்கல கத்தைக் கண்டா
ரிதத்துரை தொடுததுவேரு விலக்கின ரியம்பு வாரால். (௫௫)

வழக்கெது முளதேற் கையின் வல்லமை காட்ட லென்னே
வொழுக்கமா ரிய்ஞொல்லா முணர்ந்தவ ரவைக்கன் சென்மின்
மழுக்காத் தம்லர்கோயில் உயிற்பொர ஸழகோ வென்ன
விழுக்கனை யிழுத்துமன்றி லேகினன் களம்பன் சொல்வான். (௫௬)

கஅஉ எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

வேறு.

புராரிதா டொழுவீர் பக்கமுற றுனாயீர் பொவிதரு கலை
யெலாம் புகன்றீ—நிராகமோ டெவையு மவித்துளீர் வருவா ரி
யலபெலா முகத்தினு லறிவீர்—தராசெனு மொழியீர் தெயவதந்
தழைக்குஞ் சபையுளீர் சார்ந்துயாங் கூறும்-பராவிய வழக்கினு
ண்மையா தென்னப பகருக வென்னலும் பணிப்பார். (௫௭)

நற்பிர மோத வையனை நோக்கி நவினுதி வரன்முறை யெ
ன்னப், பொற்புறு களம்ப முதித்ததும் வேற்றுர் புக்கதந் த
னித்ததும் பொற்கா, சற்புறச் செறித்த வரைத்தடி கொண்டி
வ் வமபையி லடுத்தது மடுத்தி, நிறபவன ரெடர்வு நேரவில்
லடையி னிதிசெறி தண்டனித் ததுவும். (௫௮)

வாரமா மலைபோய் மாமுனி யளித்த வளர் சுடர் விளக்கினுற்
கங்கை, நீரமே லெழுந்து மீண்டவண் மூழ்கி நிருமலப் பொ
ருரைமே லெழுந்து, கோரமாஞ் சிராமும் பின்றியோ ரிளமை
கொண்டதுங் கொடுத்தது கேட்ப, வாரடா வென்றங் கிகழந்
துதைத் ததுவு மறைந்தனன் விரிதர வமலன். (௫௯)

அங்கவை கேட்ட வவையுளார் சைவ வந்தனன் றனையுரை
யெனன, விங்கிவன றனைக் கனவிடத் தெனினு மெங்கணுந்
கண்டதே யில்லை, யெங்குநின் றவனோ தொடர்புள னெனமு
ன் னிலடைத் தண்டமீ யென்று, சங்கடம் புரிந்தான் கலகமு
ஞ்செய்தான சார்ந்தன மிவ்வுழி யென்றான். (௬௦)

என்றலு மவையோ ரியாவோ யெனினு மென்றெனுந் தண்
டனித் துளரோ, நன்றுநீ மொழிதி யெனனலு முனனா நரை
திரை மூப்பினு னலிந்தோன், சென்றெனைத் தொடர்வுற் ரொ
ருவெறு மூங்கிற, செல்லுணுந் தண்டனித் தினிய, தென்றலம்
பொதியிற ககனறனன் வநதாற் றிருத்தமும் றளிப்பனென் று
ரைத்தான், [௬௧]

உடுத்தவு முணவு மின்றிநீ யுழைந்த அலகெலா மறிதரு நி
னக்கு, மடுத்திடு நிலனுஞ் செல்வமு மகமு மணிகளு மலிந்த
தென செல்வர், தொடுத்திடு முயறசி சூழநததெ னெனனத்
தொல்வினை றயன்றனன் வினையுங், கொடுத்திடு வழியா தென
றன ரொன்றுங் கூறிலன் றலைகுனிந் தனனால. (௬௨)

பொன்னிறை தண்டே யதுகவர்ந் ததினும் பொன்னனா யி
னனிவ னென்ன, நன்னிலை தெளித்த மன்றுளோ ரளித்த நரனி

வ னுங்கொலோ வென்ன, முன்னிலை களம்பன் றனையறி கு
றிகன் மொழியென வுள்ளன மொழித்தான், பின்னும்பன் னெ
றியி லவையுளா லாயம பெரிதறத் துடைத்தனர் மொழிவார்.

களம்பனே யாதிசைவனே யொன்று கழறுதுங் கேட்டி
ராற் றெயவம், விளம்பிய படிவ ரகத்தினி னுன்கு வேதத்தி
ன் மேலவ ரவையில், வளம்பெற விளங்கு மென்பரா வியாங்
கள் வருத்தலே மந்திரமாக, வுளங்கொடங் கொழுகவுள் ளி
ரோ வென்ன வொழுது மென்றன ருரைப்பார், (கச)

மாசறு தவமு னுற்றிய வழியான் மழுவலான் றனக்கு
மா கமத்தின், பூசனை புரியு மகிமைகூர் சைவ பூசர னாயின
பொய்மை, பேசுவ தெனைப்பொற் றண்டமே கவர்ந்தாய் பிர
மோதனின் கிவனலா தில்லை, யாசறு நரகி லழுத்துறே விண்
னே யளிக்குதி யறைந்தன மென்றார். [கரு]

ஒழுக்கமா ரவையோ ருரைத்தன கேட்டங் குறுத்தெழுந்
தருச்சகன் கவர்தல், வழக்கமோ வென்றன் வழிவழித் தொ
ழிலோ வருத்துமின் வலித்தெனை மதிகும, புழுககமோ வுனா
ததீர் வேணடுமே லுண்மை புராந்தகன் சன்னிதி புகல்வா, மு
ழுக்கவும் வெறுத்துத் தண்டமே யெனன மொழிந்தன னவையு
ளார் மொழிவார். (கசு)

உண்மைநம பெருமான் சன்னிதானததி லுரைப்பலென்று
காதனை யெளிதோ, வெண்மையா நீறு நீறவோ பொருளா
ன மெய்யுயிர விதிதலென் லீமபோ, தண்மையா நினககோ
ருறுதியா யினன சாறறின மெனப்பல புகன்றா, லொண்மையு ம
தியா துண்மையே புகல்வ னென்றன னெரிமுழுக் குறுவான்.

கறையறு களம்பன் வினைவழி யாவுங் கதிக்குமென் றகத
திடை கருதித், தறைபுக முவையீ ருண்மையே சாறறத் தக்கநா
ள் குறிக்கவென் றுரைப்ப, மறைபுகழ காசி பேசரை யாத்து
மற்றைநாட் சோமவாரத்தி, லறைகவென் றுரைப்ப வாங்கதே
நலமென் றகமகிழந் தருச்சக னறைந்தான். (கஅ)

மன்றுளார் யாருஞ் சென்றனர் முன்னர் வருத்ததே வரு
த்தா வழக்கில், வென்றன் மெனனுந் தருக்கிலாச சகனும்
விதிமுறை செயததளி புருநதான், கனறிய மனத்துக களமப

கஅசு எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

ஹமாலிக் கடன் செய வகன்றனன் கதிரோன், துன்றிய பதக
எழிவுரைக் கொழுநதி சுட்டதாற் றொடிகடலுள்ததான். []

வேறு.

நாளைப் பொய்மை நவிலுகிற் பாண்பட
மூளச் செந்தி யிதாமென முன்னோ
வாளக் காரணி வானக மாகிய
வாளக் காதகுறி யாற்றுதல் செக்கோ. [எய]

நஞ்சு மன்ன நின்ததில் னட்டவ
னெஞ்சி லாநிதி யாவும் கவர்ந்தவன்
வஞ்சு மன்ன வளர்த்தவ னர்ச்சக
னெஞ்சு மன்ன நிறைந்தது கங்குலே. (ஏக)

கள்ளன் போலில் லடைப்பொருள் கைத்தலை
கொள்ள லென்றுதன் கொண்கர்க் குரைத்தவள்
விள்ளும் வானவெண் மீனிகர் கற்பின
ளுள்ள மென்ன வுதித்தது திங்களே. (எஉ)

புல்லர் கைப்படி பொன்சில போழ்தினி
லிலலை யாவது போன்மதி யேகலு
மல்ல டர்ந்ததன் காவது பாத்துணர்க்
கொல்லை யல்க லுடறறுதலை போலுமே. (எங)

அந்தி போயிரு ளாகிப் பினம்புலி
வந்து போயது மற்றவக் கோயில்வா
யிந்து சேகரர்க் கெய்திய பூசைசெய்
மந்தன் குழசளி வழுத்துகிற பாமமோ. [எஃ]

அநதி மாலையி லாலய மேவினான்
முந்து பூசை முறையரை யாமமட்
டெந்தை யாருக் கியற்றினன் பின்னினைந்
திந்தவாறு மனத்தினி லெண்ணுவான். (எஃ)

துயய னோடு தொடர்புள னன்றெனக்
கையிற கோல்வெறும் கரம்பிகழ கோலெனப்
பொய்ய னென்னப் புகன்றனமென் செயயோ
மையயோ வவை யோரறி வாகவே. (எசு)

நெஞ் சறிந்திடு மெய்மைநீய நேர்கெடும்
வஞ்சு கென்று மழுவல னுலயத்

தெஞ்சி லாதுகா செய்குது மென்றனந்
துஞ்ச லாய துறை நெறி சேர்த்தனம். (எஎ)

ஐயன் மேற்கொண் டறைந்திடிற் பொய்மையாந்
அய்ய நீறிற் றுலைவது தின்னமாற்
செய்ய பொறஞ்ச் சிறந்தவொ ராருயிர்
வெய்ய வாறு துலைப்பது வீணன்றோ. (எஅ)

ஆவிக் கேயழி வுற்றயி னும்பொருள்
பாவிக் கென்னை பயனுள தையையோர்
காவிக் கேர்தரு கண்ணிநங் காதலி
கூவிக் கூறல்கொ ளாதுகெட் டேமரோ. (எக)

வீற்றின் மன்றில் விளம்பிய கூற்றெலா
மாறறிக் கூறல் வழக்கிலை கூறிடின்
வேற்று ளாரொடு வேண்டினர்ப்பற்பல
னாந்து கிற்பர் அடித்துயிர் வாடவே. (அய)

என்ன செய்குது மெனறயர்ந் தேங்கின
ஹனும யோசனை மேலுள மூன்றினன்
பொன்னி னோர்சடைப் புங்கவர் லிங்கமேன்
மன்னி ராவகை செய்ய மதித்தனன். (அக)

தந்து சுற்று நடக்கடத் தொன்றுநீர்
சந்து போதலர் தந்தன னையனை
மந்திரங்கள் வழாது புகன்றதில்
வந்திருப்ப வரன முறை செய்தனன். (அஉ)

வஞ்ச றோனு மறைவழி யங்குறிஇக்
கஞ்ச நெஞ்சிற் கருதுவ ராயிடின
விஞ்சை மந்திர விததக னூரவர்
நெஞ்சம் போல நிகழுவ னாதலால். (அங)

பம்ப ரத்தின் முலைச்செயரா பாகமுஞ்
செம்பொற கோயிலும பீடமுந் தெண்மணித்
தம்ப லிங்கத தடமும் விட்டே யொரு
கும்ப மேகுழ கனகுடி யாயினான். (அச)

சந்த தந்தவ மேதலை யாயினார்
சுந்த னைக்கரி தாருமொர் தேவையும

கஅசு எரித்தாட்கொண்ட்சருக்கம்.

வந்தொர் ரும்பம் வயிற்பெற லாற்றுமேன்
மந்தி ரத்தின் வலியெது வாய்கததே. (அடு)

மூவருக்கு முதறபெறு மூர்த்தியை
யாவ கித்தக டததினை யாச்சகப்
பாவி கைக்கொடி பைம்பொல னாகுமக்
கோவிலுக்கு வடாது கொழுத்த யோர், (அசு)

சிர்தத் தாரு வடித்தலை சேர்ந்தன
னந்திற்கும்ப மதைப் புதைத் தாலயத்
தெந்த வாயும பொறித்தன னேகினு
னந்தகாரத் தகம்பறை கொட்டவே. (அஎ)

கண்டிக் காவலர் கைக்கொள்வ னோனமைத்
தண்டிக் காது விடாநொத தங்கனோ
ரொண்டிக் காதிக் களித்தன நிலையி
மெண்டிக் கள்வ னெனப் புருந னுற்றனன். (அஅ)

பஞ்சின மேற்கிடை யாயிலும் பாதகன்
றுஞ்சி லானினிச் சொல்லிய வாறுபொ
யெஞ்சி லாதுரை கிற்பமென் மெண்ணினுன்
கஞ்ச நாத னுதித்தல் கருதினான். (அசு)

வேறு.

ஆதி சைவன் செய்தி யின்ன வாக வேத வேதியான்
சோதிசென் றடைந்த காலே தொல்வினைக் கடனமுடித்
தேதமுற்ற பாவி பொய் யிசைத்தவாறு மாநிதி
யாதுழிற்ற வாறு கெஞ்சிலெண்ணி யெண்ணி மாழகியே. (கடு)

உண்ண லின்றி யங்கொர் வீதி யுறையுண் முன்றில் வேதிகைக்
கண்ணுறங்க லாயினன்க னுவினிற கரும்புநேர்
பண்ணிலங்கு மொழியிடதத பள்ளிவிட்டொ ரநதணன்
வண்ணமாடி யம்பை மேவு வரதர் வந்து தோன்றினார். (கஉ)

தோன்று கின்ற வேதியன் றுளங்கூறு மாகமு
மான் ற னுலொர் ருண்டிகை யணிந்திலங்கு கைகளுந்
தேன்ற தம்பு வேத கிதஞ் செப்புநாவி னணிமையு
மூன்று பத்தி ரண்டி னாகக் முறையணிந்த மார்புமம். (கஉ)

கண்டனன் களம்ப னக்க னுவினிற் கனிந்தெதிர்
தெண்ட லிட்டு நின்று நின மெரிசனத்தி னுயினேன்
கொண்ட கொளகையாவு மெனகை கொண்டன னெனப்புகழ்ந்
தண்டவாச னத்திருத்தி யலர்கலே லாழ்ததினா. (௫௩)

வாழ்ததுவாண யீசனா மறைபுகன்ற வேதிய
னாழத்தலெனை யுன்னிடத்தி லொன்றுசொல்ல வுன்னினம்
பாழத்தபாவி யுண்மையே பகர்வதா யுரைத்திருண்
மூழத்த போது காசிபேச மூரததியா முதல்வனை (௫௪)

அளிப்படைத்த வொருகடத்தி லாவகித்தி லங்குபொற
றனியிடத்து வடபுறத்து தளிப்படைத்து நிற்பதோர்
புளியிடத்தி னடியிடத்து புடைபுடைத்து வைத்தகவ
களிப்படைத்து சதனமூடு கடுகவநத டைநதனன். (௫௫)

ஆகையானீ நானையுண்மை யாதிசைவ னோதுகால
சாகைமேவு சிறதகந தழுவிறிப வேண்டிதி
மூகைபோலி றோனினெண்ண முற்றுமென்ற ளித்தருள்
வாகைமேவு நாதனா மறையவன் மறைநதனன். (௫௬)

கரத்தலும் விழித்தனன்க ளம்ப னிங்கு கண்டதெ
னுரத்த தோர்க னாவதோமற றுள்ளதோர் நினவதே.
திரத்ததொன றுறெனெனத் தியங்கினன மெளரிநதனன்
பரத்தினினறி லவகுநம்பா பான்மையென்ற வுண்மைபே. [௫௭]

எழுந்தனன் குவித்தனன்கை யெந்தைநாத வேதமும்
தொழுந்த கைத்தி லாததாடக மிகளுநச் சிவப்பநற
கொழுந்தனத் தழைத்தநங்கை கொங்கைவிம்பி யாகமட்
டழுந்தல் விட்டிங் கேகுமா றடிமையெனன செயததே. [௫௮]

வேறு.

யானொருபா தகன்பிறந்த காரணத்தா லொருகடத்தி லிட
முங் கொண்டாய, மானொருபாற் றறநதிறவு வாராத வழிக
டந்தென் மனத்திற் புக்காயத, தேனொருவகு சொரிகொனறைத்
திருமுடியா யடியேன்செய ிமை போல, மீனொதுங்கு கடல்
புடைகு முலகிடத்தி யாங்கெவரே மிகச்செய்தானே. (௬௧)

வல்லான முகைச்சியுமை வருடுதலுஞ் சிவப்பேறு மலர்த்
தானுயேன், கல்லான மனத்தினிடை நடநதனையென் கன்றிய

கஅஅ எரித்தாட்கொண்டசருக்கம்.

வோ கறங்கேபோலச், செல்லாறு படைத்தபொருள் ளிழந்தன
ன்மீட் டருடியெனச் செப்பினேனே, வல்லாறிங் குறமெளி
யேன செயதவினை யெவ்வினையோ வறிந்திலேனே. (க00)

எயதா நின் திருவினையாட் டெவரறிவா னொனப்பலவு மியம்
பா நிற்ப்ப், பொய்தானு மருச்சகன்ற னுளக்கடுமை புலைக்கு
நிகர் போதா வென்னு, மைதாவு மிருட்டபலங் கங்கைதெய்வ
நாயகனை வாழ்த்து கிறபார், வெயதான கவிநீங்கு விதம்போ
லக் கதிருதிப்ப விலகிற்றன்றே. (க0க)

கனரியசெங் கதிருதிப்ப வருச்சகனுந் துயிலெழுந்து கடுக
ச்செனது, மனறவரைச் சரதமொழி மொழிசூதுமியாம் வம்
மினென மறித்தானாக, நன்றறியு மாங்கவருங் களம்பனுடன்
மற்றுள்ள நகரததாரும், வென்றிமழுப படையுடையார் குயி
லேச ராலயத்தின் மேயினூரால். (க0உ)

எண்மையிட மிலாதெவரு நெருங்குதல்கண் டருச்சகனு
மெழுந்து தெண்ணீர்த், தண்மைபெறு பொருநையிலே மூழ்கி
மணி யிலிங்கத்தைத் தழுவி நின்றங், குண்மையிலா வுண்டை
சொல வொருப்படுங்காற பிரமோத னுறைத்துக்கவி, யண்
மையருச் சகனையழைத் தினனவவை யோரறியவறைகிறபானால்.

இப்பெருமான் தனைத்தழுவிச் சரதமொழி நீயிசைத்தா லே
ற்றுக்கொள்ளேன. செப்பரிய பாநகத்தா னினனோடி யான
ரகரு சேறலவேண்டு, மபபுனிமா மாரந்தழவி யறைதியென
வவையோர்முன னளித்தவாரே, செபபுவனென நருச்சகனாறு
குரைத்திடலு மனறவரித் திறஞ்சொலவாரால். (க0ச)

வெந்துழியிற புண்ணுளதேற் கொடிபுகுதப் பயமாம்புண
வெம்மீதின்றே, லெந்நெறியிற புகுந்தாலென சரதமுள னாயி
டினீ யிவ்விடத்தி, லிந்நெடிய மாரதழவி யிசைத்திடலால் வ
ருமேத மென்னை யின்றே, லன்னவனறன் பொருளனைத்து மீ
தியென வறபுறுத்த லானார் மாதோ. (க0டு)

பொதுவிருந்த நெறியுணர்ந்தா ரொருவாறு புகன்றவெலா
ம் பொருந்தக் கேட்டு, மதிகலங்கிச் சூழ்ச்சியெலா மறிந்தன
ர்கொ லிவொனன மயக்கமுற்றான், விதிநெறியின் வருவதுவே
வருமெனன மனத்துற்ற மெலிவு தீர்ந்தா, னதினெறியே பு
கலதுமெனனருச்சகனாறு கதுகேட்ட வவையோர் சொல்வார்

சீர்த்திபெறு கடவுளோர் சான்றாக வொன்றுசொல நீதே யாங்கு, பார்த்தவர்க்கும் பாவமுறும் நீசொல்ல வெறுமபொ யமைப் பாழாஞ் செல்வத், தார்த்தியினு லழிநாருக் காளா கேல் கேட்டியென வரைந்தா சொல்லார், தூர்த்தன்மனத துற றிலையா லுண்மையதே சொல்வனெனத் துணிந்தானாகி. (க௦௭)

கடுத்தெழுந்தான திருநிர்ணித் தாருவினை யிருகரத்தாற க ட்டிக்கொண்டா, னடுத்தபுர மூனறினையும் பொடிசெயத வர னுனை யாணைசொன்னேன, கொடுத்தவனுமடுத்தவனு மிவனல லன கோலும் வெறுநு கோலேயானிநு, கெடுத்தமொழி பொ ய்மையதே லெனைசுகுடிக தெய்வமென விசைத்தான பாவி.

வேறு.

பொய்யான மெய்மையிவன புகறலோடு புரமூன்றும் பொ டியாகப் புன்னகைத்த, மெய்யானன கடுங்கோபம் விளநரு நெறநி விழிககனலே நாரபுறமும லினாநதுபறநி, வெய்யானு மரத்துடனே வெநது நீரு விநிமாறு சடசடென விம்பல் செ யது, மையாறு மண்டமுதல் வையமேவு மன்னுயிரகண்டுநடுங் க வளாநத செநதி. (க௦௯)

தீதானபாதகனும் புளியுஞ்சேரந் தியநது கதிர தொன்பொ டியாத் தீர்த்தாரோனும், பாதான முதலவானப் பரப்பமட்டிம் பரந்தெழுநாச சிறிதுகுறை பட்டதில்லை, வேதாரத தீக்கொ முநதின மேலிடத்து வித்தகனார் சென்னிமுதல் விளநருந்தோ ளக, னோதாயிரத்தளவா போங்கா நின்ற வொரு விசுவ புரு டனொன வருகுகொண்டாரால (க௧௦)

தகுகடங்க ளுலகமெலாந் தழறபிழமபு தகித்திடலாற சற மெவனுந தரியாராகி, யங்கணவிசும புடையாரு மலாமேலா னு மரவண்ணமேற றுயிலவானு மகிலத்தாரும், வெங்கணரிப ப னனகரும் வேதண்டத்து விளநருநரும் யுகாரதயிவண மேய தென்னச், சுவகைபடைத தகனழிந்தாரா தரணிமீது சங்கரனா செயல தெநிந்தாரா வநது சார்ந்தாரா. (க௧௧)

கதிரவர்க்கு காணக்கண கடிது கூசுங் கடவுளர்தந் திரு மேனி முழுதுங்காண, ரதிரதருசெந தீப்பிழம்பா லணுகலசெ ய்யா ராங்காநகு வெகுதூர மகனது நினரார், பிதிரொளிசேர் வாளினொடு பிறைவாயம்பு பினுகமழு முத்தலைவேல பிறவுநதா

ங்கிக, கொதிகொதித்த கொடுங்கோபக் கொள்ளையாலே கோ
றல் குறி காட்டுகைகள் குலவக்கண்டார். (ககஉ)

நெற்றியினமேற் புரூரமெலா நெறிததல்கண்டார் நிறப்பொ
றிகள் விழிகளெலா நிரபபல்கண்டார்; முற்றெயிறு நெறு
நெறென முதண்டங்கண முகடிடிய முழங்குமொரு முழக்கங்
கேட்டார், மறறிரண்ட புயப்படலம் வலத்திடதது வளிசுழல
ச் சுழற்றுவின்ற வலிமை கண்டா, ஞாற்றுகுறி காட்டுபதத் தி
யல்பு கண்டா ரினனுயிருந தாமிருக்கு மிடனுங்காணார். (ககங)

சிலகரங்குள் படைதொடுக்குந் தெரிந்து சுட்டுரு சிலவிழி
களளல் சொரியச் சினநது நோக்குஞ், சிலசிரங்கள் கீழ்நோ
க்குஞ் சேணுநோக்குஞ் சிலபுயங்க ளுலகதிரச் சேர்த்துத்தாக்கு
ஞ், சிலபதங்க ளுடகத்தின சிறப்பு நல்குஞ் சிலவாய்ப்பல் வி
தழ் கடித்துச் செறுததல்காட்டுஞ், சிலபணிக ளாலாலஞ்சொ
ரியச்சீறுஞ் சிலகருவி யிடிமுழக்கஞ் சிதைக்குமாதோ. (ககச)

அண்டசரா சரங்களெலா மழிப்பான் வேண்டி யகோரபயங்
கரரூப மெடுத்தானைய—னெண்டிசைமே லெவன்புகுது மென்
னாயாரு மேங்குறுகா லிரங்காதி ரிருகை கூப்பித்—தெண்டனிட
க்கருணை செயுந் தேவனென்று திருமகிழ்நன் செப்பிடலுஞ் செ
யதுநினரார்—மண்டலங்கள் புகழ்புருடோத் தமனா மாயோன்
மலாக்கரங்கள் குவித்தினன வழங்கலானான். (ககரு)

போராரும் வலிபடைத்த புரத்தினார்க்கும் புதுமலரின் க
ணைசொரிநத பொருவிலார்க்கும்—பாராரு நரவரிக்கும் பரும்ப
னறிக்குடி பாநதனுக்கு மூன்றுமதம் படுங்கரிக்கும்—வாராத
பெருங்கோபம வந்த தெனனோ மறறுள்ளேந தீமையெனும் வள
ர்ததிடடோமோ—காராரு மிடறறசே கடுததனிங்கிக் கருணை
கொடு கடையோமைக காவரய ரீயே. (ககசு)

சுற்று கடல் கொதித்தாலச் சூடு ரீப்பச் சுத்தமுறு தண்ணீ
ரெங் குளதே குலு—பெற்றவளாந் கதைமுனிந்தாற பிறகுநா
க்கும் பெற்றியின ராரோயோ பெசியாய ரீயே—முற்றிடவே
முனிந்தாலம் முனிவு தீபபார் முதண்டத் துளரோயோ முதனி
யனறி—மற்றவொந குளரோயோ வலியிழந்து மதிகலங்கு மெ
னியாராக் காககமாதோ. (ககௌ)

ஆரணனே நீமுனியே லடியாக்கனப னுனவனே நீமுனியே லகிலுத—காரணனே நீமுனியேல் கருணைபூத்த கற்பகமே நீமுனியே லாலகால—பாரணனே நீமுனியேற் பகரும் வேத பாரகனே நீமுனியேற் பரமானந்த—பூரணனே நீமுனியேற் புன்னகைத்துப்—புரமெரித்தாய நீமுனியேல் பொறுததாளவாயே. (௧௧௮)

வென்றிமழும் படையுடையாய நினரூள்போற்றி வேதாந்த வித்தகனே நினரூள் போற்றி—மனறினடம புரிந்தருளும் வரதாபோற்றி மறைநான்கு மறிவரிய வடிவாபோற்றி—குண றோகைச்சிலையாகக் குழைத்தாயபோற்றி குணங்குறிக்கற பனை கடந்த குழகா போற்றி—நன்றிதெனத் தீதிதென நயந்துதே று நாயினாக்கு மருள்சுரக்கு நாதாபோற்றி. (௧௧௯)

வேறு.

நீயே கதியென் நிவ்வாறு நெடுமால் புகழப் பிரமோதன வாயே குழறப் பலததிகள் வழங்கி வணங்க வானவருஞ் சேயோ மணிபபன எனகராதி திரிலோகத்தா லொலாருந் தாயே நீயே கதியெனத் தாழ்ந்து வணங்கச் சிவபெருமான,) உள்ளக்கனிவானமகிழ்வெய்தியுறுத்தனீத்தாங்குமையொருபாற கொள்ளப் பரம சாந்தநிலை கொழிக்குமைநது முகங்காட்டி மள்ளல் விடைமே லெழுந்தருளி மந்தகாசந்ததுமபரிதை வெள்ளக்கடலபோன் மேனியனைவிளித்தாங்கருளல் புரிவானுல் மாயா கேட்டி யொருபாவி வஞ்சத்துண்மை வழந்தியதாற் றியாலெரியப் புரிந்தோ நீ செய்க புகழான மிகமகிழ்ந்தோ நீயா தரத்தின் வேண்டிவன நிகழத்தி பெனவ நெடுமாயன் சேயரா மலாததா மரைபபதங்கள் சிரமே லணிந்தவ கிளைவே ண்டிம். (௧௨௨)

நினக்கே யடிமை யானாகி நினமுனஞ்ஞ நிலைநின்று வனக்கோ கனக மலாபபதங்கள் வணங்கல் வேண்டு மெனநி கனக்கோ கனக விமையோரு மியானுங்கலந்து போற்றியதா னுனக்கோர் பெயர்போற் றீசசுரரா யுலகோர் புகழ்ப்பெறவே ண்டிம். (௧௨௩)

அருள்வாயெனது மவையனைத்து மளித்தோமென்றங் கருணமூர் தீதி—தெருள்வாய் களம்பன றனைவேதச் * செல்வா நினனாற்

பொயபுகன்ற—மருள்வாயப் பாவி தனையெரித்தோ மற்றச்
செல்வ மவனகத்தோ-ரிஞள்வா யறைக்கே ழிருப்பதுகண் டெடு
த்தாளுதியா லிஃதன்றி. (கஉச)

அன்பேர் தருமோர் ருலமகளை யணிமா மணங்கொண் டம்
பையிலே—யினபேர் தரநீ வாழ்ந்திடுகநின் னுலெரித்தாட் கொ
ண்டவரொன—றெனபேருலக மேத்திடுக விசைததோ நினக்கு
வேணடுவன—முன்பே மோழிதி யருடுமென மொழிந்தான் க
ளம்பன முடிவணங்கி- (கஉடு)

அடியேற்களித்த வரமனைத்து மடைந்தேனெனினு மென
னாலே—பொடியாக கிடந்தா னெழல் வேண்டிம பொருந்தப் பு
விமேல் வாழ்ந்தெளியேன்—முடிவாங்காலை நிற்பதத்தின் முய
நகலவேனடு மனிததியெனக்—கடியார் கடுக்கைப் பெருமானக்
காதலனைத்து மளித்தருளி. (கஉசு)

விதிமால் புகழ விண்ணவர்கள் விரிமாமலரின் மழைபொ
ழியசு—சுதிமா தவாகள புகழநதேததது னுயோன மேறருமுக
நோககித-துதிமாவிங்கத் தொளிர்வடிவாயத் தோற்றஞ்செயதா
னெதிர்முகமே—கதியாபபுருடோத தமனென்ற கருமாணிக்க
ன கதித்தனனாள். (கஉஎ)

திருமாதவமே யாகி நின்றீர் தேவர்புகழு மெரித்தாட்கொ
ள்—பெருமான்நனைச்சே விப்பதுவே பேராய் புருடோத் தம
னென்ற—கருமாலெதிர்கொண் டேத்து சிலை கண்டார பிறவித
துயா காண—ரொருமான் கரத்தான நனைததொழுவாகக் கொ
ன னும் பெருமை யளப்பதுவே. (கஉஅ)

நனறே புரியு னைமிசததீர நாதொரித்தாட் கொண்டருளு
மன்றே யமரர் புடைசூழ வணுகும் புருடோத் தம்பெருமா
ணினறே புகழந்த விடமேல்பா னேராமிடமாலையததாகுஞ்
செனறே பணியப் பெற்றாரே தீராப்பிறவி யற்றாரே. (கஉசு)

ஈதிப்படியா நிகழ்தரனு மிமையோர் மறையோர் முதற்ப
லு—நீதிப்பிரமோ தனைப்புகழந்து லீடார் வரங்கள் கொடுதத
கனறா—பூகிப்பொடியாக் கிடந்தவனும பொருக்கென் றெழந்
தான பொயசொலலிச்—சாதித்ததுவு மொருகடவு டண்டிதத
தையு மனநீதுன்னு. (கஉஓ)

மானமொருபா லுயிர்வருத நிறையோன் களம்ப னடி
வீழ்ந்த, ஞானமுடையாய் பொருண்சையா நறையுண்செரு
ககா லலந்தெறியா, தீனமதியாற புகன்றிட்ட வெல்லாம்
பொறுத்தி யெனத்தொழுது, தானமுடைய வவையோர்க்குந்
தண்டங்கோடி சமாப்பித்தான. (௧௩௧)

மின்னாககடம்பன் றனையழைத்துப் பேராவலினு லகத்தே
பெ, பொன்னு மணியும் போதிபொரும புதுமா மனையும் வி
னையிலு, நின்னசுளித்தே னெனப்புகல் நிலனு மனையு மல்
லாத, மின்னு நிதியு கைக்கொண்டான மேலாம புகழால் வீ
யாசான, (௧௩௨)

பெற்ற நிதியிற் பாதி சிவ பெருமான் றனக்குப் பெரிதளி
த்தது, மறநிதியான மணமுடித்தில லறத்தில் வாழ்ந்தா னாயி
டினது, கறறைச்சடிவப் பெருமானைக் காலநதோறுந் தெரிநி
ப்பற, குறறவிரதங் கைக்கொண்டது கொருவா தொழுகலாயி
னனா. (௧௩௩)

வேறு.

கடிதான பிணிநீங்குங் கவலை நீங்குந் கனதனமு மகப்பே
றுங் கதிப்பறல்கு, முடிதாங்கு மன்னலின் முதலவராககு
முனவீனையுந் தவிழ்க்குமரன் முத்தி சோகமும், பொடியாரு
மெரித்தாட்கொள புனித்தகான புராணயிது பொறித்தாலும்
பூசித்தாலும், படித்து படித்தாலும் படிப்பித்தாலும் பத்தி
யொடு கேட்டாலும் பரவிமாதோ. (௧௩௪)

எரித்தாட்கொண்ட சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினாறுவது

எரித்தாட்கொண்ட சருக்க வசனச்சருக்கம்

முனிவரகளே! முனசொல்லிய களம்பமென்னும் ஊரில்
வாழ்ந்த பிரமோதன என்ற ஓர் அந்தணன் தன் அனுசனை வஞ்சி
த்துக்கொண்ட நிதியுடன் வேறற்றுந் சென்று வாழ்ந்ததும்,
அவ்வாறு வாழ்ந்தகாலத்தில் மனைவிமக்கள்யாவரும் இறந்துபோ
கத், தான்தனித்ததும், ஓர்முகநிறறண்டதில்வேண்டும்திரவிய
ங்களைச் செறித்து மறறைய நிதிகளைத் தம்பிக்களித்துக் கடைசி
யாய் இரத அம்பைமா நகரத்தில் வந்து ஓர் ஆதிசைவனுடன்

ட்புற்றது, பின்னர் அந்த ஆதிசைவனிடத்தில் அத்தண்டத்தை அடைக்கலமாக நல்கிப் பொதியமலையிற் சென்று அகத்தியமுனிவரைக்கண்டு தெண்டனாடி அம்முனி புங்கவராத கொடுக்கப்பட்ட ஓதிபத்தினால் பொருநையில் மூழ்கி கங்கையின மேலெழுந்து மீண்டும் அவ்விடத்தில் மூழ்கிப் பொருநையி லெழுந்து நடபுற்ற சிவததுவிசன வரவு நோக்கி சுவாமி காசிபேசுரர் ஆலயத்தில் வந்திருந்ததும் ஆகிய கதைகளைத் தையுந் தீபதி ர்த்தச்சுருக்கத்திற் சொல்லினேன், இனி, மேலும் நடநக கதைக ளைத் தையுரு சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்.

திராதமகிமையால் நனாதிரை மூப்பறறு யெளவன புருஷனான அந்தப் பிரமோதனென்ற வேதியன நட்பாளனாகிய ஆதிசைவன வரவு நோக்கிச் சுவாமி கோகிலேசுரர் ஆலயத்திலிருப்பதானான். இவரு இவ்வாறிருப்ப அந்த ஆதிசைவன் நிலைமையுமினிச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்.

அருச்சுன முன பிரமோதனிடத்தில் அடைக்கலமாகப் பொற்காசு நிறைந்த தண்டத்தைக் கைப்பற்றித் தன் வீட்டிற் சென்று பத்திரமாக ஓரிடத்தில் வைத்து வாழ்ந்து வருகையில் முன்செய்த தீவினையால் உலகம் பழிக்குந் தரித்திரமானது அவ வாதிசைவனைச் சூழ்ந்து வருத்தத்தொடங்கிற்று. அதனால் அவன் கையிலும் கழுத்திலுமுள்ள செம்பொன்னெலலாம் பசியென்று மொருபாதகனுக்கு அறபித்தஞ்செய்தனன். உடுக்கவும் உண்ணவும் கதியில்லாதவனாய்ப்பின்னும் வீட்டிலுள்ள வெண்கல பாத திரங்களைத் தையும் கிரையஞ்செய்தனன். மேன மேலும் தரித்திரம் அதிகரித் ததால் மடகலங்களாவாங்கவும் வகையற்ற வனானான். முனிவர்களே! தரித்திரஞ்செய்யும் கொடுமைபையா ராலளவிடமுடியும் இவ்வாறு காட்டுத்தி வளைந்து கொண்டது போல் கணைச சூழ்ந்துகொண்ட தரித்திரம் செய்யுங்கொடு மையால் மனைவி மக்கள் யாவரும் வேளைக்கேற்ற போசனமி லலாமல வாடி வறறலாக அவ்வாதிசைவனும் ஓர் துருமபுபோல் வறளலாயினன். ஒருமுழக்கநதலுக்கும் ஒருகவளச்சோறறு க்கும் அலந்தவனானான். சுவாமி காசிபேசருக்குச் செய்துவரும் பூசை காரணத்தாற கிடைத்த நாடிரியரிசி பாகஞ் செயத் தைவேததியத்தை ஒரோ வேளையில தனது எட்டு மக்களுக்கும் பாகஞ்செய்து கொடுத்தததானும் தன்மனைவியும் வயிரூர்த்தன்

ணீர் பருகி நெட்டியிர்ப்போடு இரவெல்லாம் நித்தினாயில்லாம
றகணணீர் சொரிய மயங்குககிடநது உயிராகுவான. இன்னும்
வ்வாதி சைவன அயலவீட்சி சிறு குழந்தைகள் அணிந்தகொ
ண்டிருக்கும் அணிகளைக்கண்டு தங்களுக்கும் வேண்டுமென அ
முதுகொண்டு கேட்கும் தனது சிறுவா முகங்களைப் பார்த்துப்
பார்த்து வருந்துவானாயினன். முனிவர்களே! விதி வேறு பாடா
யிருந்தால் செய்வது காலமும் நோக்கி ஓர் தெரழில செய்துமு
டிக்க யாவரு லு முடியாதன்றோ? நனமையுமுறுதன்றோ? எ
னைசெய்வான்! அவவாதிசைவன மகா தரிதிரானகிவிட்டனன்.
ஆதலால் அநகரத்தார யாவரும் கள்ளனெனவும், சுற்றத்தார
யாவரும் கோபித்து இவன் யார களஞங்கனெனவும், சிறுகித்
ராயாவரும் தீக்கொள்ளிககுச் சமானமான வசைமொழிகள் கூற
வும் பொறுனாகி உலைக்களத்திலுள்ள வெள்ளிபோல மனநிலையு
ருகி வெதுமபலுறறனன். மறறும் இவவுலகத்தார பித்தன் பே
யன் பேதை ஜீவப்பிரோதம எனப் பறபலவாக விகழ்ந்துபேசவு
ம தரியாதவனாயினன். முனிவர்களே! இவவுலகத்திற்பொருளி
ல்லாதவர்களுக்குச் சாவதைப்பார்க்கிலும் நனமை வேறென நி
ல்லையன்றோ.

இவ்வாறு ஓர் நாழிகை யோர்யுகமாகக்கழித்து வரும் அ
வ்வாதிசைவன ஓராறாள் கோயிற்பூசை நடத்திக்கிடத்தை நைவே
த்தியத்தைத் தன் மக்கள் எனமருகரும் பாகஞ்செய்து கொடுத்த
து வீட்டில வந்து மனையாட்டியுடன் தெண்ணீர்பருகி இருக்கி
னறவேளையில், உறவினனாகிய வோர் அநதணன் தனவீட்டில் வ
ருதல்கண்டு உபசரித்து ஆதனத்திலிருக்கச்செய்து பூசித்து, இனி
விருந்து செயவித்தற கெனசெய்வோமென்று மனத்திற சஞ்சல
ங்கொள்ளுகையில் முன்னோ அநதணன் நமமிடத்தில் அடைக்
கலமாகக்கொடுத்த ஊன்றுகோலுள் ஏதாவது இருக்கக்கூடுமெ
னக்கருதி அத்தண்டத்தையெடுத்தபிள்ள நனன். அவவாறுபிள
நதவுடன் அளவறற பொறகரச குவிந்து கிடத்தலைக்கண்டுகரி
ப்புறறு தன்மனையாட்டியையழைத்துப் பாரொனக்காட்ட உட
னே அகதறிபிறகரி நாயகனைநோக்கி அளவறற இநநிதிக குவை
கிடைத்தறகுக்காரணம் யாதெனக் கேட்டலும், அருசகன் உ
ள்ளதெல்லாம் சொல்லினன். அவையனைதனது கேட்ட அம்மா
து கணவனைநோக்கி ஐயயோ அடைக்கலப்பொருள் கவாநதிட
ல் கொடியபாவம், நரகமேகொடுக்கும், இப்பொருள் கொள்வ

தைப்பார்க்கிலும் சாவது மிகவும் நலம் கொடுத்தவர்வரது கேட்டகாலத்தில் தலைகவிழ்ந்து நிற்பது அழகோ? அழகிலலை, ஆதலால் இந்நிதி நமக்கோரா விஷம்போனறது இதை நினைக்கவுகூடாது, எனப்பற்பலவிதமான நீதிமொழி கூறாநின்றனள். அர்ச்சகன மனைவியுரைத்த மொழியொன்றுங் கொள்ளாமல் பணமென்றும் பிணமும் வாயைப்பிளக்குமென்ற பழமொழிப் படி அந்நிதியமனைத்தையும் செலவுசெய்யத்தொடங்கி ஓர் காசினாலுட்கிக்கும் விருந்தாகும் வேண்டும் உண்பபொருள்க ளெல்லாங்குறைவா நிரப்பினன். சிலபொருளான மேடைவீடு பணிவித்தனன். நினைததெல்லாம் பெறலாயினன். தன்மக்களமேனியெல்லாம் பொன்னுபரணங்களால் நிறைத்தனன். மனையாடடிக் குமபறபல நவரத்தினுபரணங்கள் ஆணிநதுகொள்ளுமபடி. கொடுக்க அமமாதும் கணவன் மொழி மறுத்தல் தகாதெனக் கருதித்தரித்துக்கொண்டனன்.

அப்பால் அர்ச்சகன் உண்பதெல்லாம் பாலாகவும், உடுப்பதெல்லாம் பொன்னிழைகோத்த வஸ்திரங்களுமாகவும், எண்ணுவதெல்லாம் பொருளாகவும், எழுதுவதெல்லாம் வாசிபெருக குமெழுத்தாகவும் ஆயினன். இஷ்டம்போலெல்லாம் நிறைவேறப்பெற்றனன். சபைநடுவில்வீற்றிருக்கும் பெருமை பெற்றனன் அளவற்ற ஆபரணங்களால் விளங்குவானாயினன். பொருளுள்ளவனாயே மதிக்குந் தன்மையுள்ளவனுமாயினன், அன்புமருளுமீகையும்ற்றவனும் சுற்றம் நட்பு கல்வி சததியம் ஞானம் தவம் குரு பரசிவம் மோகஷம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் செல்வமென்றே மதிப்பங்கித் தாமத குணத்தில் மூழ்குவானாயினன். உலகத்தார் பரம்பரையோர் தொழிலவிட் தொழிறதானென்று பழிப்பதற்கஞ்சி சுவாமி காசிப வரதர் பூசைமுறைமாததிரமவிடாமல் மனத்தனயினறி யனுதினமும் நடத்திவருவானாயினன். பொருளாசை மேலுமேலும் வளாவதினால அக்கோயிற பொருள்களிலும் சிறசில கவாநது கொண்டனன். ஆதிசைவன் இவ்வாறு நிகழுமையிலோர்நாள சுடுகீராடி விபூதியணிநது பல ஆபரணங்கள்பூண்டு எதிர்முகமாய வருபவர்களை ஏவலாளர் பலர்முன் சென்று விலக்கப்பகல்வேஷதாரிமைப்போற கௌரவத்துடன் சுவாமி காசிபேச்சுரர் ஆலயத்துடசென்றனன்.

இவ்வாறு ஆதிசைவன் வருதலைப்பிரமோதன் பார்த்து இனனானென்று இனநதெரியாது மயங்கினவனாகி பிறர்பாறகே.

ட்டிந்த அவன முனவநது நின்று அவவருசககணேநோககி உன
மனைவி மககள யாவரும் சுகமோ, நான எவ்விடத்திறசென்று
ம் நீ என அநதரங்கத்தை விட்டு நீங்கவில்லை, அவ்வாறு நானு
ம உன உள்ளத்தைவிட்டு நீங்கிலேன அன்றோ, நமமிருவருக்கும
உயிர் ஒன்றாயிருக்கப் பிரமனுடலிரண்டாக வீணே படைத்தான
ஆயினுமயவாரே வளாவதானே இவவுலகத்தில் நமமைப்போ
ல நடப்புறவாக ளொருவ' மில்லையன்றோ நான் உன்னிடத்தில்
விடைபெற்றுப்பொருக்கையிற சென்று அகத்தியமுனிவரைத்தெரி
சித்தது அவாகொடுத்த விளக்கால் அவ்விடத்துப் பொருநையில்
மூழ்கிக் கவகையிலே மூர்து மீண்டும் அவ்விடத்தில் மூழ்கி நரை
திரை மூப்பினறி யெளவன புருஷனாக இப்பொருநையில்மூரு
தேன. அப்பொருநை நாயகி கொடுத்த வரம் பலபெற்றேன உ
டனே உனைக்காணுமாவலினால் இவ்விடத்தில் வநது உனைக
கண்டு களிப்புறதேன. நான் முன உன்னிடத்தில் அடைக்கலமா
கக்கொடுத்த என்னுயிராக் குயிராகிய அவுன நுகோலைத் தருவா
யாகவென்றன இவையனைத்த உடனே அருசககன பிரமோ
தனை நோக்கி அநதனா' உனக்கு எந்த ஊர் உன்பெயரென்ன இ
ங்குவநது நாரண மென்னை உன்னுடன் நட்புறறா யாவா இநத
லூ எந்தலூ, இவையெல்லாம் நன்றாய்க்கெளிந்ததானே பறபல
வாரத்தைகள் பேசாநின்றன, இவவுலகத்தையுங்கூடப்புரட்ட
வல்லமையுள்ளவனே! நானு உன முகத்தை யெககாலத்திற்கண்டே
ன விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவ்விழியையுங் கவா
ந்துகொள்வாய்போலும், உனைப்போல ஒருவனா இதுவனாயா
ன சுண்டி லை, மசமோ களவுசுண்ட மயககமோ அல்லது பித்
தமோ, பிறட்டிலே கண்ட அநி' எந்தானே, அல மயமாந
று நெறாழி லுடையானே, அல்லது இநதிரசாலவ் ததைக்காரனே
சி' தபுருஷ்டேஸ்ரீயா, வினாவிற்கொலவாயாச என்னுடன் சிறே
கங்கொண்டாளும அடைக்கலமாக ளுன்றுகோல் கொடுக்காநா
ம மலைமலைக்குச் சென்று அகத்தியா கொடுத்த விளக்கினுற் கா
சிக் குப்போனும் உடனே யிங்குவநகானும் நரைதிரை மூப்பி
ல்லாமறபோனும் இவன சொல்லவெல்லாமன்றாயிருக்கிறது
நீ இவ்வுடனென்று சொன்னாய் என செவ்வத்தை விருமபி எனச
கோநரென்னு சொல்லி அப்பால யானும் நீதானென்றே சொ
ல்லாய்போற ரேன நுகிறது, நீயென்ன செய்வாய் இவவுலகத்தி
ற பசுபுள்ளவர் அதுதிரும்பொருட்டு இதுவோ சொல்வாரா இந்

நகசு அ எரித்தாட்கொண்டவசனச்சுருக்கம்.

ஹமெதுவேஹுமோ அஹைச்சொல்வார்களன்றோ, நீயெவ்விதவே மாற்றல செயதாலும்சரி யான அகப்படமாட்டேன். என ஹுடைய ஏமாற்றிலகப்பட்டவர் பலராலா கொல்லாவிதியிலாசி விலைகூறுகின்றாய் என னிடத்திலொன்றும் பலியாதென்றான்.

இவ்வாறு பாதகனாகிய ஆதிசைவன் புகன்ற தெல்லாங்கேட்டு பிரமோதன அழியுமிதறித நீமுளவிமயி வெதும்பி அந்தோ உடுத்தவத்திரமும் பாம்பாயக்கடிகுருமென்றறியாமற்கெட்டே னென்று அகமிகவாட்டமுற்றவனாய் அருச்சகனை மோககி என அகண்மணிக்கொப்பான நடப்பனே! சற்று மறதியை நீக்கியோசி ததல்வேண்டும், முன்னாளில நீயும்நா னுமிக்கேயிலில்வையது நடப்புறேமன்றோ, உடனே உனவீட்டுக்கு நீயெனனை அழைத்துக்கொண்டுபோகவில்லையோ, உன்னுடையமனைவியையு மககனையுங்கண்டு நானமகிழவில்லையோ, இந்நகரத்தள்ளார் யாவரும் புகழ்ந்து பேரற்றும் வண்ணம் உயிரு முடம்புமபோல நடப்புறவாழந்தோமன்றோ, அன்றியுமஎன்வரலாற்றை ததையுஞ்சொல்லியுன னிடத்திலென்னுயிரும் வாழவுமீதென்று ஓர் ஊனமுதேகோலை அடைக்கலமாககொடுத்தேனன்றோ, உடனே உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுப் பொதிக்கெனது அகத்தியமுனிவராற காசிக் குப்போயிடுகெழுந்த நராதிரா முப்பற்று யெளவன புருடனாயவிளங்கலுற்றனன், இதனா லுனகருச் சமீபயம வந்த தெனனை ருப்பவித்தியாசத்தினால் எனபேரிற் சம்சயமிருக்குமானால் நடையுடை பாவனைகளாலுண்மை தெளிந்துகொள்ளா திருந்த லெனனே, இன்றிருந்துநாளையிலலாமற்போகும்செலவச்செருக்காலெனனை நீவெறுத்தலநீதியாமோ, இனியாயினுமென்னுன்றுகோலை ககொடுப்பாயாகவென்றனன். இவையெல்லாங் கேட்ட லுதிசைவன் நம்முடனமுன் நடப்புறவஹும அடைக்கலமாகஹுன்றுகோலத்தவஹுமாயிய அப்பிரமோதனே இவனெனமனத்தூன் தெளிநதானுமினும்கட்பெனனெழுப்புக்கொண்டாற பொருளனைத்தையுங்கொடுக்கநேரிடுமென ஹும, முன்னுணர்ந்த சொற்க ளெல்லாமவீணுருமென்றுங், கருதிப்பிரமோதனைப்பார்ந்துக் கோபித்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஓஅநதனா! நீ ஆரணமறையோன் நானாகமவேதியன் உனக்குமெனகடும் நட்புண்டாக யாதொரு காரணமுமில்லை. இனிமேலென்னிடத்திலேதாவது கேட்பாயான ஹயிர்மாயுமபடியதைசெயவேன் பிழைத்திருக்க எண்ணமுண்டானுற் வெளியே

போவென்றஹம், பிரமோதன் அடிவயிறறிற் படுகொனத தீயுள
 வெதுமயி மீண்டுமப்பாதகனை நோக்கிப் பொய்சொஸ்சிசாதி
 ததலழகலல அடைக்கலப்பொருள் கவர்ந்து சந்திரஞ்ஞியர் உள
 ளமட்டிம நரகத்திற்கிடநதுவருநதாதே, எவரும் நிறைநதுவிள
 வரும் கடவுளை மறைக்கவெவராலுமுடியாது அவுலொலாமறிவா
 ர், பொய்சொல்லவாழ்வார்குலமெவவிடத்திலுமிலை. மனசாட்
 சிகு வினோதமாய நடக்கலாமா? அடைக்கலமாகப் பொருள்
 கொடுத்தநாள்தொடங்கி நிறகுமபொழுதே உன்னைக்கண்டவன்யா
 டென்று சொல்லுகிறாய், இப்பொழுதுஎன் அடிவயிறறில் முண்
 டெளகின்ற தீக்கொழுந்தானது வீணையப்போகுமோ? சரண்பரா
 க்கி விடாதோ? நிலையல்லாத செலவத்தையழியில்லாத வழியி
 லசம்பாத்தியஞ்செய்தால் பழிபாவம் அபகிந்திஇவைகளைவிளை
 க்கும். நான் இவ்வளவு கெஞ்சிக்கேட்டு முன்மன மிரங்கவில்லை
 யா, என்னுயிர்த்தோழனையுன்னை வணங்குகின்றேன் என்றுபல
 வாறு கூறி அவ்வாதிசைவன் காலில்விழுநதுவணங்கிக் கிடந்த
 னன் இவ்வாறு வணங்கிக் கிடக்கூட பிரமோதனை ஒருசச்சகன்
 கோபித்துக்காலாறுதைத்தனன் பிரமோதனு மனம்பொருத்த
 முநது பொருள் கவரந்ததுமன்றி உடைக்கின்றனையாவென்று அந்
 தோபத்துடன் அப்பாதகனமார்விதைத்தனன். இருவருடைய
 கலகஞ்செய்யத்தொடங்கினா அவ்வேளையி லங்கிருந்தபலா இ
 வாகளை விலக்கி உங்களுக்கு வழக்கேதுமுள்ளதாயின இவ்வூர்
 ஞாயசபைக்கண்செல்லுங்கன் இக்கோயிலிற கலகஞ்செய்வதாரீ
 தியிலீலையென்றனர், உடனே பிரமோதன ஆதிசைவனையிழுத்து
 க்கொண்டு ஞாயசபையையச்சாரந்து தன் வாலா தலைதையுமு
 றைத்தீதனன். அவ்வாணைதையுங்கட்ட சபைடோரா ஆதிசைவ
 னுரைத்தவைகளைப்புகேட்டி, ஒருசச்சகனைபோக்கி கடைசியாய்
 உண்ணவும் உடுக்கவும்ல்லாமல் வருந்திய உனக்கு அளவற்றதிர
 வியம் பெறுதற்குக்காரணம யாதெனறுகேட்டஹம் ஒருசச்ச
 கன்என் நல்வினையின்வழிவந்ததென்றனர். சபையோராஅந்த ந
 ல்வினையும் எவ்வாறுபொருள்கொடுத்ததுஎன, ஒருசச்சகன்வேறொ
 ன்றுஞ் சொல்லவழியற்றவனாய் வாய்முடிமொளையினான். உ
 டனே சபையோரா இவ்வாதிசைவனே பொருள் கவர்ந்தவனெ
 ன்று நன்றாயத்தெளிந்தவர்களாய் அவ்வருச்சகனை நோக்கி நீ
 யே பொருள்கவர்ந்தாய்இவனே அப்பிரமோதனைன்பர்ன அடை
 க்கலப்பொருளை உடனே நீ கொடுத்தவிதி எனறனர். இவ்வாறு

சபையோர் கூறியவைகளைக்கேட்ட ஆதிசைவன் அவர்களைநோக்கிக் களவும்புரட்டிம்என்வம்சத்திலேகிடையாதென்றும் அடைக்கலப்பொருள் யான் கவரவில்லையென்றும், இவ்வாறு வேண்டுமானால் சுவாமி காசிபேச்சரர் சன்னதியிற் பிரமாணஞ்செய்த தருகிறேனென்றுங் கூறினான். அதுகேட்ட சபையோர் அருச்சுனனோக்கி பிரமாணஞ்சொல்வது இலேசல்லவென்றும் கேவலமாயுள்ள பொருள் நிமித்தம் ரூலநாசஞ்செய்துகொள்வது சகாதென்றும் பலமுறை கூறியுங்கேளாமல் பிரமாணமேசொல்வேனெனதணிந்து ஆதிசைவன் சாதிப்பதாயினன். இதுகண்டபிரமோதனச்சபையோரானோர்க்கிப் பிரமாணஞ்சொல்லுதற்குரிபதினமடாதென, அவையோர் நாளையதினமாகியசோமவாரம் தகவாரெனச்சொல்லித் தங்கடங்கு லீடுகளிற்சென்றனர். அருச்சுனனொன்படி சாதித்தோமெனக் களிப்புற்றுப் பூசைமுறை நடத்தச்சுவாமி காசிபேசர் ஜலயத்துட்சென்றான். பிரமோதன மாலைகட ளுட ததிப் பசிபாலும் பொருளிழந்த அயரதகாலுமிகவருகதி ஓமணையின் வெளிப்புறத்திண்ணையிறவிடநதனை. மாலைகாலமும் நிலவுமபோய மையிருளெங்கும்பரந்தது.

இங்கு இவ்வாறாகப் பொய்ப்பிரமாணஞ்செய்யத் துணிந்த அருச்சுனன் அருந்தசாமம்வரைப் பூசைநடத்தி யாவரும் தங்க ள் தங்குவிடங்களுக்குச் சென்றதினியின்னர் தனியே அவ்வாலயத்திலோரிடத்திலிருந்து யோசிக்கலாயினன். அந்தோ நாமென்னகாரியஞ்செய்கோம் சபையோர்முன் பிரமாணஞ்சொல்வதாய் வீறுதோன்றப்பேசினோமே இக்கடவுள்முன்பொய்கூறின லநம்மைப்பொடி பாக்காமல் வீடுவாரோ, இழிவான செல்வத்தின்பொருட்டு அருமை உடன வேளைப்போகருதல் மிகவும் பரிதாபமே இனிமேலென்னசெய்வோம் இனிப்பிரமாணஞ்சொல்லமாட்டோமென்று கூறுவதும் அழகில்லையே இவ்வாபத்தினின்றுதப்பவேறுவழியுங்காணோமே நமமணியாட்டியுரைத்த புத்திமதியுணர்த்தையுங்கேளாமற்போனோமே என்று, பலவாறுஎண்ணியெண்ணிவிதனமுறுக்கடைசியாய், இக்கடவுளின்த மகாலிங்கத்திலில்லாமற்செய்வதே உபாயமெனக்கருதி ஓர்ஓம்பத்தில் அக்கடவுளை ஆவாதித்த அடுத்தவடபுறத்தில் சாகோபசாகையாய் வளர்ந்து, கிற்றாமோர்புனியமரத்தினடியிற் புதைத்துக்கோயில்வாயில்களைநீத்தையும் அடைத்துப்பூட்டி ஒண்டிக்கள்வன்போலதன்வீட்டிற்சென்றுருரியோதயமாவதைபெதிர்பார்த்திருந்தான்.

ஆதிசைவன் செயதி இவ்வாறாக அங்கோர் தெருத் தின் னையிறகிடநதூற்றும் பிரமோதன் கணவில் சுவாமி காசிபேசர் ஓர் அந்நணன் வடிவாய்த்தோன்றி அனபா பாதகளுள் அருச்சுன் சுவாமி காசிபேச்சுரரை ஓர் கடத்தில் ஆவாகித்து அமித் துறிற்கும் புளியமரதழியிற் புதைத்திருக்கின்றான், ஆகையால் அம்மரத்தைத்தழுவி நின்று அருச்சுனைப் பிரமாணஞ் சொல்லச்சொல்வாயாக வென்றருளி மறைந்தனர். உடனே பிரமோதன் விழித்தெழுநது தாங்கண்டது கனவுதானென்றும்இரு நெழுநதருளியது சுவாமி காசிபேசுரர்தானென்றுந் தெளிந்து பரிதாபமுற்று சுவாமி மரகதாமபிகையுடன் திருப்பள்ளி மெத்தை யிற கலநது களித்திருக்குமின்பததை விட்டு அடியேன மனத்திலெழுந்தருளினீர்நான் செயத தெனையோ யானொருபாதகன் பிறககப போவதாய இலிங்கத்திருவுருவினின் தும் நீங்கி ஓர் கடததுள்ளும் வீற்றிருக்குமபடியாயிறதே என்னைப்போல் அபராதஞ்செய்தவாகள் இவவுலகத்திலெறுகுமில்லை. கல்லும்முள்ளும் நிறைந்த காட்டுவழிபோன்ற அடியேன மனத்திலெழுந்தருளிப் தேவரீர் பொறபாதங்கள்வாடிச்சிவநதனவோ, என்று பறபலபுகன்று தொழுதுகொண்டிருக்கையில் ஆதிசைவன் அந்தரங்கத்தில் நிறைந்திருக்கும் பெய் மயமான காரிருளுக்கு அஞ்சி உலகத்திற் பரவிய இருட்படலம் சூரியனுதிப்ப நீங்கிற்று. உடனே அருச்சுன பிரமாணஞ் சொல்லப் பிரமோதனையழைத்ததும் அவன் சபையோருடன் சுவாமி காசிபேசர் ஆலபதிறசென்றான் அதுகேட்ட அந்நகரத்தார் யாவரும் அவ்விடத்தில்வந்து கூட்டமிட்டனர். அருச்சுனன் பொருளையில்மூழ்கிப்பிரமாணஞ்சொல்லக் கோயிலுட்சென்று இலிங்கத்தைத்தழுவிநின்றான். அதுகண்ட பிரமோதன் ஆதிசைவனைச்சமீபத்திலழைத்து நீஇந்த மகாலிங்கத்தைத்தழுவிப் பிரமாணஞ் சொல்வையேயானால் உனக்கன்றி இதுகண்டார்க்கும் கேடுவினையுமாதலால் அமிதது நிறுகின்ற இப்புளியமரத்தைத்தழுவிப் பிரமாணஞ்செபபுவாயாகவென்றான். அகையோரும் அப்படியே வந்துபுறுத்தினர். அருச்சுனன் நாம இரவிறசெய்த தீவினையனைத்துமிவர்கள் அறிந்தனர்போலு மென்று மனக்கலக்கமுற்று விதிவழி வருவது தவிராதெனத்தெளிந்து அவ்வாறே செய்கிறெனெனத்துணிந்த அப்புளியமரத்தைக்கட்டிக்கொண்டு திரிபுரமனைத்துஞ்சாமபராய்ப்போகும்படி எரித்தருளிய சிவபிரான்மேல் ஆனை

யிட்டதாய், நான் அடுத்த நிற்கின்ற இவ்வேதியனை நட்புறவில்லை, இவன்பாதொன்று மென்னிடத்திறதாவில்லை, முன்னொருவிருத்தவேதியன்கொடுத்தது ஒன்றுமில்லாத ஒருசொள்ளை மூலகிழ்கோல் இவைபொய்யாயின் தெய்வ மென்னை எரிக்கக்கடவது என்றுரைத்தனன்.

இவ்வாறு ஆதிசைவன் பொய்ப்பிரமாணமொழிந்த உடனே முன் சிலபெருமான் புன்னகையி லெழுந்து திரிபுரத்தைப் பொடிசெய்த அக்காலாக்கினியே மரத்துடன் ஆதிசைவனையுஞ்சேர்த்தெரிக்கலாயது. அப்பாதகனெரிந்து சாம்பராகியும் அப்பெருந்தீ மேலுமேலும் விருத்தியடைந்து ஆகாயத்திற்கும் புவிக்குமோரளவாய்நின்றது. அதனால் உலகமெல்லாம் நடுநடுங்கின, அத்தீக்கொழுந்தினமேல் சிலபெருமான் பலமுகங்களுங்கரங்களுங்கொண்ட ஓர்பயங்கரமான வடிவுடன் தோன்றி உலகமெல்லாம் சம்காரஞ்செய்வான்போல் அச்சமுறுத்த லாடின், அதுகண்ட பிரமன் முதலானதேவர்கள் யாவரும் என்ன செய்வோமென்று வருந்தலாயினர். திருமால் கிடுகிடுமென்று நடுங்கி அச்சிவபிரான் சன்னிதியில் வெருதுரத்திற்கப்பால் நின்று அஞ்சலி பந்தனம்செய்து அகமுருகி சர்வசக்தியுள்ள பராபரக்கடவுளாகிய தேவரீரே உலகங்களை யழிக்க நினைததாறமடுப்பவர்பாவொன்று, பற்பல புகழ்ந்துபோற்றலும் சிவபிரானகோபம் நீங்கி இடபாருடராய் மந்தகாசத்துடன் அப்புருடோத்தமமாயவனையருகிலழைத்து உனக்குவேண்டும் வரம் யாதென்ற ருளத்திருமால், சிவபிரானைவணங்கிக்கடவுளே உமமுடைய அடியவருள் யான் முதல்வனாகவேண்டும் உம்முடைய சன்னிதானத்தில் எக்காலத்தும் யான் தெரிசித்து வணங்கி நிற்கவேண்டும் தேவரும் யாழும் போற்றிசெய்ததால் திருப்போற்றிச்சுரர் என்ற ஓர் அபிதானமும் தாங்கள் அணிந்துகொள்ளல் வேண்டும் என ஐயன் அவை உரைத்தையும் கொடுத்தருளிப் பிரமோதனையழைத்து அன்பா உன்னுலே பொய்புகன்ற பாதகனை எரித்தோம் உன்செல்வமெல்லாம் அவுன்வீட்டில் புதைத்துவைத்திருக்கின்றனன் அவையனைத்தையுங்கைக்கொண்டு ஓர் கன்னியைவிவாகஞ்செய்து இந்நகரிலேயேதேழிவகிப்பாயாக, அன்றியும் உன்னால் எரித்தாட்கொண்டவொன்ற ஓர் பெயரும் யாம் பெற்றனம். வேண்டும்வரங்களும் கேட்பாயாக வென்றருளினர். உடனே பிரமோதன் ஆனந்த சாகரத்தில் முழுவனவாகி அப்பிரா

னைவனங்கி சுவாமி என்பொருட்டு சாம்பராய்த்தேவரீ ரொரித்த
ருளிய ஆதிசைவன் உயிர்பெற்றெழுவேண்டும் அடியேன்முடி
வில் உம்முடையபாதரவிர்த்தத்தையடைய வேண்டும் என்றன
ன். இவைவனைத்துக்கேட்டருளிய சிவபிரான் அவ்வாறருளிய
வ்விடத்திலேயே மேறருமுகமாயோசிவலிங்கத்திருவுருக்கொ
ண்டருளினர், அப்புருடோத்தமப்பெருமானும்பிரான்சன்னிதி
யிலேயே வணங்கிற்ப ராயினர்.

முனிவர்களே முன்னர் தீச்சுடர்மேல் விளங்கிய சிவபெ
ருமான்புருடோத்தமப்பெருமான் புகழ்ந்துரின்றவிடம் அக்
கோயிலினமேல்பாலாகும். தெரிசனஞ் செயது நிற்குமிடம்
அங்கோயிலிற் சன்னிதியாகும். அப்பால்அந்தப் பிரமோதனைத்
தேவர்களும் முனிவர்களும் பற்பல புகழ்ந்து வரங்களுக்கித்த
வகடங்களிடவகளிற்சென்றனர். பொடியாய்க்கிடந்த ஆதிசை
வனும் பிரமோதன் கேட்டுக்கொண்ட வரத்தின்படி உயிர்பெற்
றெழுநது மானமொருபால் மனத்தையருதப்பிரமோதன் மு
னவந்து, பொருளாசையால் நான் உண்ணமதியாமலிகழந்த என்
குற்ற மனைதையும் பொருத்தருளல் வேண்டுமென்று அவன்
பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கித் தன்வீட்டுக்கழைத்துச்சென்றுவி
டி விளைநிலம் அணி புதைததுவைததிருத்த திரவியம் மற்றுமுன்
ளபொருள்களனைத்தையும் நல்கினன். பிரமோதன் விடி விளை
நிலமுதலானவைகளை அவ்வருச்சகனுக்களித்துப் பொன் னிதிக
ளைமாத்திரவகைக்கொண்டு அதிப்பாதி சிவபிரான் திருப்பணிக்
களித்து மற்றத்திரவியந்தால் ஓர் பெண்மணியை மணந்து இஸ்
சை வரழ்க்கையுறது சுவாமி எரித்தாட்கொண்டவரைக் காலந்
தோறும் தெரிசிப்பதே ஒப்பற்ற விரதமெனக்கருதி ஒழுருவா
னாயினன்.

முனிவர்களான் இக்கதையை எழுதினவர்களும் பூசித்தவர்
களும்படனஞ் செயதவாகளும் படனஞ்செயவிதவர்களும் அ
ன்புடன்கேட்டவர்களும் பிணி தீற்கு கவலை முதலானவைகளை
யணுகார் இப்பூமிக்கும் அவர்கள் அரசராகி வானவர்க்கும்மே
லான தலைமை பூண்டவராய் இன்பமெல்லாம் அனுபவித்து முடி
விற்பெய்தியும் பெறுவார்கள் என்று சூதமுனி கூறி யருளினார்
எரித்தாட்கொண்ட வசனச்சுருக்கம் முற்றிற்று

பதினேழாவது

சிவசர்மா காசிபராயடைந்த சருக்கம்.

பவமற நோற்றுரின்ற பண்ணவச் சூதன் மண்ணைத்
தவமுயர் முனிவர் னோக்கிச் சாற்றிய வெரித்தாட் கொண்ட[ங்
சிவபிரான சரிதங்கேட்டோந் தெவிட்டாத வினபததாழந்தோ
கவர்தரு வினையு நீத்தோந் கண்ணுதம் காட்பட்டோமால். (க)
இன்னுமொன் றுள்பார் கேட்டற் கியைந்தன மிமவானின்ற
கன்னிதன் பாகத்தார்க்குக் காசிபமுனிவனபூசை
முன்னரோ நடாத்துகின்ற. வென்றனை யன்றோன் முத்தி
நன்னிலை காறுமுள்ள கதையெலா நவில்தியென்றார். (உ)

உலகெலாஞ் சிவமாக்காண்பா ருணாத்தசொற் சூதன்கேளா
வலகிலாக் களிகொண் டெனற னையனமீர் கேணமினப்பாற
மலமெலாம் புகழுங்காசித் தடநகர் வசிப்போலுள்ளச்
சலமெலா மொழித்தோன் மன்பேர் சாறறுவர் சிவசர்மாவே. (ஈ)

சொல்லிய சிவசர்மாவுஞ் சூழ்தரு சீடரோடு
மல்லிய லுலகத்துள்ள மகிமைகூர் நீதம்வாசத்
தல்லியந் கொன்றை வேணி யனகரூராலயங்க
ணலலியலாடிப் போற்ற நானிலம் வலஞ்சூழ்காலை. (ச)

தொண்டைமா நாடுதாண்டிச் சோளமண்டலமுஞ்சூழ்ந்து
வண்டணி கூந்தற்செம்பொன் மாலையோர் மகளாக்கனனி
கொண்டதண் ணுட்டிலுள்ள கோயில்களேத்திப்பின்னர்
மண்டலமளக்குக தென்றன் மலையமாமலையிறசென்றே (ஐ)

கலையமா முனிவன்பாத கமலங்கள் சிரமேற் சூடிச்
சிலதின மாக்கண் வைகித் தெய்வதப்பொருளையாறறி
விலகியதுறைகளாடி யினர்செறி களவினீழ
லுலகெலா மீன்றான்பாகத் தொருவனை வணங்கியாங்கே. (ஊ)

பப்பக லிருநது பின்னர் கெல்லிமா வுனத்தின் பாங்கர்
மல்கிய கருணையெங்கள் வரதர்க்கா கமத்திப்பூசை
யலகலி லாறறு கிற்போன காசிப வபிதானத்தோ
னொல்கலில் தவத்தி னிற்போ னொவருள்வாழ் கின்றனென்ன,

பப்பல ருணாப்பவாங்கு படர்தாச்சிவசர்மாவுங்
கப்பவருடனெழுந்து கனகமு முத்துகுசிந்திப்

பொற்பமா பொருளுமேய புண்ணிபத்துறைரோடி
யற்பொடா மலகச்சூழ லருந்தவன சாலே புக்கான. (அ)

தவஞ்செயுங் காசிபனரூள் தாழ்தலுமுனிவ னோக்கி
யுவந்தெழுந் தினிமை கூறி யுறறவா னுரைத்தியெனன்ச்
சிவந்திகழ முனியநினைத தேசிக னெனயான கொண்டேன்
பவம்படா தருட்கண சற்றே பார்த்தெனைக காத்தி பெனரூள்.

என்றது முனிவன கேட்டிங் செய்கின் யாதலாலே
கனறிப பவங்களுல்லாங் கடந்தனை யித்தலமபோன்
மனறலேழ நீத்தமேபோன் மறஞ்ஞிர மூர்த்தியேபோற
அனறிப திராகுமு வைப்பிற் சொல்லுதற் கியையாலெனீரூள் ()

காசிப னுரைத்தல கேட்டுக் காதல்கா சிவசர்மாவு
மாசிலா வவைகளுல்லா மடியனுக்கருடி டென்ன
வாசிசேர் தலத்திறகேற்று மகிமைகளுரைத்தேழாகப்
பேசுநீததவகள் காட்டிப் பெருமையும் பேசவாளுல் (கக)

திருவினா லரசோனோ சிறையிப் பறவையாகி
வீடுவருந் தாடகநேவி யெழுந்தருள் கூர்ந்து நாளும்
பாங்குற நிறகினரூளாற பகாதருந் தேவிதீர்த்த
மாவகதிண் மூழ்கவென்னசுடீரோ டாடினாளுல்! (கஉ)

மற்றதோ ரரசனயாகம் வரந்தி யழிப்பவீங்கு
பெற்றிடப் புரிந்ததான டீடுசேர் சாலா தீர்த்தத்
தூற்றதோர் பெருமை யாவ ருரைப்பவர் மூழ்கவென்னச்
சுற்றிய சீடரோடு தோய்ந்தனை குணபாற் சென்றார் (கங)

இவனுள் தொருவனநீப மேறதுகை யுடனமூப் பினறி
யுவமையி லோருவாவா யுறறெழுந்ததினா லிந்த
உவனியோர் தீப்தீர்த்த மாமெனப் புகழுவா னெனன்ப
பவமறக் கற்பாரோடு படிந்தன னப்பாற் சென்றார். (கச)

எனமனை யதிதி யென்பா ளித்திரன் வாகைஞாட
வன்மையாந் தவனகள் செய்து வரம்பல பெற்றாள்யானு
நனமைகள் பெற்றே னென்பேர் நவிலுமிந்நீததமென்னத்
தொன்மைசேர் சீடரோடு தோய்ந்தனை றென்பா லுற்றார். (கரு)

பழுதிலா தலகங்காத்தபடர்புழு மேனியேந்தன்
முழுதலு மாற்றையர்ந்த முழுப்பொலன் மேனியானான்

உருகர சிவசர்மா காசிபனாயடைந்த சருக்கம்.

மருவலான சடிஸீத்த மாம்புழு மாறி நீத்தந்
தொழுதிவண் டாழ்சுவென்ன மூழ்கினன குழலோடு (கக)

சித்திரன் குயிலாய் மேனாட் சென்றிதின் மூழ்கியெங்க
ளத்தனைப் பணிந்து தேவனாயின ஞங்கிதனபேர்
ஞத்திர வினைகணிக்குங் கோகில தீர்த்தமெனனப்
பத்தியா யெவருமால்கு படிந்தனர் கூடபாற் சென்றார். (கஎ)

கங்கையோ டெழுனை மற்றைக் கலைமகளொனுமநீத்த
யிற்றுகும் குண்டமாக வெழுந்ததோ ராசர்க்கெனன
வங்கதின் மூழ்கியாரு மருள்புரு டோத்த மப்பேர்
செங்கணமா றனியிற்சென்றார் காசிபன் மீணமிஞ் செப்பும். (க)

சரதமே யென்னப் பொய்மை சாற்றிய பதகன்றியா
லெரிபடப் புரிந்தார்கோப யினிதுநீங்கிடக்கை கூப்பி
விரிதரப் புகழ்த மாயோன் மேயினன வணங்க வென்ன
வரியரி யென்று போற்றி யததனார் கோயில் புக்கார். (கசு)

செவ்விய சிவசாமாயான் செயதமா மகத்தின்மேய
நவ்வியங்கரத்துப் பெம்மா னதுமலர்ப்பதங்கள் போற்ற
வெவ்விய வினைக டர்ந்து வியனகதி பெறுவாரென்னப்
பவ்வனேர் டீடலோடு பணிந்தனன் வடபாறுற்றார். (உ௦)

மூன்னலோர் பொய்சொன்னான மூனெரி மடுப்பச்செய்த
தன்னிகரொரித்தாட்டுகொண்ட சங்கர மூர்த்திகாண்டி (க
பொன்னடியணங்கில் வேண்டும் பொருளெலாமணிப்பொன்னச்
சன்னிதி யெவரும் போற்றித் தாழ்ந்தனர் கனிப்புறறாரால். (உக)

விளங்குமா லபத்திலுள்ள மீனாட்சி சுந்தரோசர்
வளங்கெழு மூர்த்தியெல்லாம வகைவகை முனிவன் கூறி
யுளங்கனித் தினிதுபோற்றி யுருகிய சிவசர்மாவைத்
தனந்திகழ துவச்சாலைக்குட் டகவுடனழைத்துச் சென்றான். (க)

சென்றகா சிபனார் பாதஞ் சிவசர்மா வணங்கிப்போற்றி
நின் துமா னிடராய் வத்தோர் நிரந்தரம் புரிதல் வேண்டு
கந்துசேர் கருமமெல்லா நவில்கெனப் புலன்களெல்லாம்
வென்றவன் முறைபா லெல்லாம் விரிதர வினம்பல்செய்தான்.

சிவசர்மா காசிபனாயடைந்தசருக்கம்முற்றிற்று.

பதினேழாவது

சிவசர்மா காசிபராயடைந்த சநூக்க வசனச்சநூக்கம்.

பந்தபாசமறத் தவஞ்செய்து சிறந்த பண்ணவனாகிய கு
முனிவ ருரைத்தருளிய எரித்தாட்டுகொண்டார் திவ்விய சரித்தி
ரமனைதையுங்கேட்டு ஆரந்த சாகரத்தில் முழ்கிய கைமிசவன
த்து முனிவர்கள் யாவரும் மீண்டும் அச்சுதமுனிவரை நோக்கி
முன்னோ சுவாமி காசிபேச்சரகாக் காசிபமுனிவர் பூசசெய
து வருகின்றனர் என்றீர், அம்முனிவர் முத்தியடைந்தது வரை
யுள்ள கதைக ளனைத்தையும் உரைத்தருளவேண்டுமெனச் சூத
முனிவர் கூறுவா ராயினர்.

முனிவர்களே சுவாமி காசிபேச்சரகாக் காசிபமுனிவர்பூ
சசெய்து வருகின்ற நாளில் புண்ணிய ஷேத்திராமாகிய காசி
மாநகரில் வசிக்கின்றவனும் பற்றற்றவனுமாகிய சிவசர்மாவெ
ன்னுமோர் அந்தணன் அளவற்ற சீடர்களுடன் பூலோகத்திலு
ள்ள தீர்த்தங்களைத்தினும் நீராடிச் சிவாலயந்தோறுந்தெரிச
னைசெய்யக்கருதிப்பூவலஞ்சூழ்ந்து அநேக நாடு நகரங்கள் கடந்
து கடைசியாயப் பாண்டி நாட்டில்வந்து பொதிகையிற் சென்
து அகத்தியமுனிவரைக்கண்டு தெரிசனஞ் செய்து இந்திரலீலத்
தலமாகிய பாவஞ்சமென்னுந்தலத்தில் வந்து ஸ்ரீ லோநாம்பி
கை சமேதராய் விளங்காநின்ற சுவாமி பாபவிராசேஸ்வரரைவ
ணங்கித்துதித்து வசித்துவருகையில் நெல்விவனத்திற் தவத்திற்
சிறந்த காசிபொன்ற வேர் முனிவர் சிவபிரானுவப்பக் கைநக
ரியஞ்செய்து வருகின்றனொன்று பல முனிவாகளாற கேளவி
யுந்துச் சீடருடன் அந்நதி யிருகரைகளிலுமுள்ள தீர்த்தங்களி
ல் விதிப்படி நீராடி சிவாலயங்க ளனைத்தையும் போற்றி
செய்து ஆமலக வனத்தில் வந்து காசிபமுனிவர் ஆச்சிராமத்தி
ற்புகுந்த தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு மம்முனிவரை வணங்கி
நின்றனன். காசிபர்நிஷ்டையிலீகவி வணங்கிநிறகின்ற சிவசர்
மாவையுபசரித்து வந்தகாரியமேதெனத், தங்களை ஆசிரியனாகக்
கொள்ளவந்தேனென்று சிவசர்மா கூற இருவருங்கனிப்புற்றவ
ராய் வாழுகையில் காசிபர் அம்பைத்தல மகிமை முழுவதுஞ்சி
வசர்மாவுக்குரைத்து, அவ்விடத்திலுள்ள ஏழுவகைத்தீர்த்தங்களை
புங் காண்பித்து முழுகச்செய்து சுவாமி காசிபேசர் எரித்தாட்
கொண்டவர் ஸ்ரீ யீதுட்சி சுத்தரோசர் புருடோத்தமப்பெருமா

உஞ் 'சிவசர்மா முத்திபெற்றசருக்கம்.'

ள் ளுடைய கடவுளா தெரிசனையுஞ் செயவிததுச் சரித்திரங்க ளுனைததையு முரைத்துத் தான்வசிக்கும் பன்னசாலைக்கு ளைழ த்துவரலுமசிவசாமா காசிபா வணங்கி முனிபுங்கவரோ! உலக கத்தில் மனிதராயப்பிறந்தோரா நாடோறு மனுட்டித்துவரவே ண்டி முறைமைகளனைததையும் அருளிச்செய்யவேண்டு மென்று யிரார்ந்திக்கக் காசிபா அவைகளையெல்லாம் முறைப்படி கூறி யருளினா.

சிவசாமா காசிபாபயடை நத சருக்கவசனச்சுருக்க முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது

சிவசர்மா முத்திபெற்ற சருக்கம்

செயிர் விண்ட மாதவர்க்கோர் சிரோமணியான காசிபனு ள் சிவசர்மாவு, முயிரொன்று யுடலிரண்டர யாமலக வனத் திடத்தி லுவந்து வாழ்நாட, கயிலொன்று பொருநையுள து றைகளெலா நீராடிக காசி செலவான், செயலொன்று சிவச ராமா காசிபாதாண முடிசூடிச்செபயினாலு.

(க)

அன்னவனறன மொழிகேட்டிக காசிபனும் விடையளிப்ப வடித்தாரோடி, தன்னிகரும் பொருநையிலே நீராடிக் குயிலே சர் தாளகளுக்குடி, வனனிவடி வாயொளிரு மெரித்தாட்கொள வள்ளறனை மரகதப்பெண, கன்னிதனைத் திருமாலேக் கண்ணார ப்பருகியொரு கருந்திட் கொண்டான.

(உ)

போத்தபத முன்னிர்ப்பப் பெரிதமனம் பின்னிர்ப்பப்பின் பாற சீடர், சீர்த்திசொலி வரப்பொருநையிருகையி னீத்தமெ லா சிறப்பினுடி, யார்த்திபெற வாயைகளை பலபோறிக் கரி காத்த வாதிருல, மூர்த்தியிரு தாளவணங்கித் தலவாச மிருநது தவ முறையிறசெயதே.

(ங)

வானவர்கோன் மருதாடி நிழலளிப்ப வீற்றிருக்கும் வரத னாதற் தேனமரும் பதமலரோ சென்னியிசை யணிமலராய்ச் செ யது மேலா, ஞானமுறச சிலதினமுற் றப்புறத்து நீத்தமெலா நானஞ்செயது. மீனமுறுஞ்சங்கமத்தி நீராடி வடதிசைக்களை மீண்டானுடி.

(ச)

தெனமதுரை காளத்தி முதலான தலங்களைலாந் தெரிசி ன்தேத்தி, கண்மயினை தவிழ்த்தானுங் கங்கையிலே நீராடிக்

கைலவாழ்வைப், பொன்மயமாம் வில்லிதலை விசுவேச நாய
களைப் புகழ்நது போற்றி, நன்மையுற் சிலதினமாவ இருந்த
தென்பின் பிரயாகை நண்ணியப்பால். (டு)

மேலான பிரமகபா லத்தலம்போ புலகமெலாம் வெறுத்
தானுதி, மாலான வர்க்கரிய வெருபரமன் சேவடியின் மன
கலப்பச், சாலான திட்டையிலே பலகால மிருந்துசிவ பத
வி சார்நதான், தோலாத திட்டையிலே சீடொலா மாங்காங்
கு அலங்கிருரால். (க)

முடியாத வைராக்ய திட்டையினுற் சிவசர்மா முத்தியெய்
த, கடியாருஞ் சரிதமிழைத் கேட்டாருங் கைலநிலை காண்பா
னென, நெடிதான மறைகளெலா நனிதேர்ந்த குதமுனி நிக
ழ்த்தக்கேட்டு, வடியாத கனிப்பினராய் முனிவொலாம் வணக்
கமொடு வகுப்பதானார். (எ)

வேறு.

திருத்தமா முதத்சார்நத தெய்வதச் சிவசர்மாவின்
சரித்திரங் கேட்டு வந்தோந் தமிழ்முனி பொதியின்மேவி
யிருத்தன னென்று யெங்கனெம்பிரான் மணத்தின்காட்சி
யருத்தியிற் கண்டுகொண்டா னருங்கவென் றிடவஞ்ஞதன் (அ)

வேதமா தவத்தீர் நன்று விளம்பினிர் முன்னோர் வேந்த
னாதிநாட் காசிபேசர்க் கணிதிரு விழாநடாத்தும்
போதினா மெட்டா நானிற் புங்கவன் குதமுனிக்குச்
சோதிசேர் மணத்தின் காட்சி தந்தன னென்று சொற்றான். (க)

சொற்றது கேட்டு மற்றைத் துய்தவொல்லா மீண்டு
கற்றவச் சூதசொன்ன நறுவிழா வதனின்மேனாட்
கற்றவர் புகழும்ந்தக் கலையமா முனிவன் காட்சி
பெற்றது விரிக்கவென் னச் சூதமா முனிவன் பேசும். [ஐ]

சிவசர்மா முத்திபெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினேட்டாவது

சிவசர்மா முத்திபெற்ற சருக்கவசனச் சருக்கம்
முனிவர்களே! அப்பாற் காசிபருஞ் சிவசர்மாவும் உயிரு

உக௦ சிவசர்மா முத்திபெற்றவசனச்சுருக்கம்.

முடம்பும்போல அன்னியோன்னியமாய் அந்த ஆமலக வனத்தி
ல் வாழ்ந்துவருகையில் ஒருநாள் சிவசர்மா காசிமா நகரஞ்செல்
லரினைந்து காசிபமுனிவரை வணங்கி விடைபெற்றுப் பொரு
டைமா நதியிலிருகரையிலுமுள்ள தீர்த்தங்கனி ன மூழகிச் சிவா
லயங்கடோறுந் தெரிசனஞ்செய்து யானையைக்காத்தருளிய ஸ்ரீ
ஆதிமூலப்பெருமாள் திருவடிகளை வணங்கிச் சிலதின மவவிடத்
தில்வசித்துத்திருப்புடைமருதுருக்குச்சென்று ஸ்ரீபுடாச்சுனே
சுரரைத் தெரிசித்துத்தலவாசமாய்ச்சிலதினம்வாழ்ந்துசங்கமுக
ம்வரைநீராடி மதுரை காளத்தி முதலான தலங்களிறசேவித்து
க்காசிமா நகர் சென்று சுவாமி விசுவேசபபெருமானை வணங்கி
'ச்சிலதின மவ்விடத்திலும் வாசஞ்செய்து உலகப்பற்றுத் தொ
டுவகியு சித்தவிறுத்தி புடையவாய்ப பிரயாகையிற்சென்று சிவ
பிரான் பாதாரவிர்த்தங்களைத் தியானித்துஆகார நித்திரையிலலா
மல் வாங்காத வைராக்கியமுடன அளவறற காலம் நிஷ்டையி
லிருந்து கடைசியாய்ச் சிவகதி சார்ந்தனன். மறறைச சீடாக
னும் சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தியானித்துத் தவமபுரிவாரா
யினா.

முனிவர்காள்! இச்சிவசர்மாவின் சரிதகுகேட்டவரும் சி
வகதிபெற்றுய்வார்கள் என்று சூதமுனியுரைத்தது கேட்டு மற
றைய முனிவர்கள் யாவரும் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவராய்
அப்புராண முனிவனை வணங்கிச் சிவசர்மாவின் புண்ணிய சரித்
திரங்களைநீதையுங்கேட்டு மகிழ்ந்தோம் முன அகத்தியமுனி
வர் பொதியாசலத்திற கெழுந்தருளிநா எனறனை அமமுனிவனு
க்குச்சிவபிரான்திருமணக்கோலககாட்சி பெவவிடத்தி ஸ்ருளிச
செய்தனனொன்ச் சூதமுனி சுவாமி காசிபேசா கொண்டருளும்
'எட்டார் திருவிழாவிற காட்சி கொடுத்தனர் என்று கூறலும்
முனிவர்கள் யாவரும் அப்பிரான அகத்தியமுனிவருக்கு மணக
கோலக்காட்டிய புனித சரித்திரம் சொல்லியருளவேண்டு மெ
னச்சூதமுனி மேற்கூறுவாராயினர்.

சிவசர்மா முத்திபெற்றவசனச்சுருக்கம்

முற்றிற்று

பத்தொன்பதாவது

அகத்திய முனிவருக்குக்காட்சியளித்த சருக்கம்.

ஆகம முறைமையெல்லாங் காசிப னுள முன்றோ
யாகஞ்செய வசமனப்பே ரரசர்கோன் மாகதப்பென்
யாகமா ருயிலேசர்க்குப் பங்குனித் திங்கடன்னில
மாகமா ரும்ப ரிம்பா மகிழ்ந்திட விழாச்செயகாலை. (க)

எழுதினத் தடிமை கொண்டா ரிதையாம்ப ரத்துஞ்சொன்ன
கெழுமணி வெளியிடத்துங் கிங்கினிப் பதமொன ழானறி
வழுவுற நடனஞ்செய்யும் வரதனாரிரண்டு காலந
தழுவுமந நகரஞ்சூழ்ந்து தனியெழுந தருளா நினரார், (உ)

எட்டாநா னெங்கனைய லிலங்குபைங் கோலங்கொண்டு
மட்டாருங் குழலிபாக மருவிடப் பவனி கொள்வான்
கட்டாருந் தபனமாதி கனவபி டேகங் கொண்டு
பட்டாரு மலருமற்றைப் பணிகளு மணிசெய தப்பால. (ஈ)

அடியவ ரரிதினலகு மமுதெலாங் களிப்பிற் கொண்டு
முடிவிலா வாத்தியங்கண முதுமறை முழக்கஞ்செய்ய
மடுவிலாத னுபதீப வரிசைநற காட்சியெல்லாம
படிவரோ டெவருங்காணப் பராபரன கொலுவிலைவகி. (ச)

பவகாமீ யங்களென்ற பற்றரும் படிவர் வேண்டச்
சிவகாமீ யமமையோர்பார் நிகழ்தரத் திருநடஞ்செ
யுவமான மறந காட்சி யுலகெலாந் காணவெண்ணீர்
நவமான விமரணமீதி னுயகன் வீற்றிருந்தே. (ரு)

ஆரண மாகமங்க ளணிபெறு முழுவம் வெள்ளை
வாரணம் வீணைவேதன வானவ ரிம்பர் நாகா
நாரண லிலாகன் கூறு நாமகீதக ளார்ப்பத்
தோரண வீதிதோறுந் சூழந்நிடந செழுந்தான மாதோ. (ரூ)

இங்கிலை யாகமுனனா ளிமாசல மகளை வேட்டுஞ்
சங்கரணைவலாலே தமிழவரை சார்ந்தயோகி
யங்குவந்துனக்கு யாமே யருண்மணக்காட்சி யினபம்
பொருகிடத் தருதுமெனருர் போநதில ரினனுமெனறே. (எ]

ஆவியுந் துடிக்கொந்தா னையனே யந்நாளினரு
போவெனப் புகனருய நீகொள புதுமணக்காட்சி தனனைப்

2௧௨ அகத்தியருக்குக் காட்சியளித்த சருக்கம்.

பாவிநான பார்க்கலாகா தென்றவோர் பான்மைதானே
சாவதா முயிர்சுமந்து தரித்தன வின்னுந்தானே. (௮)

மைக்கட்டி யணையநெஞ்சைப் புலன்செலும் வழியிற் போக்கிப்
பொயக்கட்டி யணையமாதர் பொலம்புவி நாடித் தீமே
னையக்கட்டி யணைய நானு நெக்குரு வினனேவையா
கைக்கெட்டி வாயக்கெட்டானு கடந்தன மனத்தின் காட்சி.

கண்ணுதா விண்ணக்காணுக் கண்களும் வாழ்த்தா வரையும்
வண்ணரீள் புகழ்கேளாத செவிகளும் வணக்காக்கையு
முண்ணிகழ் னருகா நெஞ்ச முற்றவர் தம்மை நீரூழ்
மண்ணிலஞ் சுமத்த லந்தோ வம்பினும் வம்பே யனரே. (௧௦)

சந்திரப் பிறைவினங்கு சடிலமுங் கருணைபூந்த
சுந்தர வதன மைநதுந தோகையோர் புறமும்பாச
பந்தனை யறுத்தாட் கொள்ளும் பதங்களு நோக்கி நோக்கிச்
சுந்தனை களிக்கப்பெற்றா சென்மமே சென்மமன்றே. (௧௧)

கோடானு கோடியான பிறப்பெலாந் குறிப்பொனருகி
வாடாத தவங்களுநும் வளர்ப்பவ ரப்பாலீண்டு
பீடாரும் புனிதராகப் பிறந்தவ ரவோ கண்ணுற
ரேடாரு மொருவன றன்னை நோக்கினா சுகித்து வாழ்வார்.

ஆதலா லிஃதொன்றில்லைக் காவதொன்றில்லை யென்ன
வேதமா முனிவனுள்ளம் வெதும்பின னினிமேலீண்டு
நாதனார் மணக்கோலத்தை நாடிடா திருக்கேனென்ன
மூதெரி மூட்டிநாப்பண் டுவாத தவத்தி னின்றான். (௧௩)

வேறு.

மலமறு தமிழ்முனி மாதவ மின்னச்
சிலதினம் புரிதலுந் தெரிநது கொன்றையார்
வீலமலி சடையினன் விரைந்து சென்றனன்
சலமறு முனிவரன் மனத்திற் சார்ந்தனன். (௧௪)

அனபகே ணின்றவத் தகழிழ்ந்தன
முன்புனக் களித்தது முடிப்பவந்தனம்
(பான்பவி லம்பையிற பூமிகாவல
வினபொடு திருவிழா வியந்து வின்றனன். (௧௫)

ஆங்குது காணிய வமார் மாதவர்
பூவகமலத்தவன் புனிரிமேலிய

னோங்கிய திரீபுவ னத்து முறமுனேரா
தாங்கிய கனிப்புட லுவகுச சாராதனா. (45)

ரிய காதலின மகிழநது யாறகொளத
திருவிழா பறபலர் செயய நினறனா
பெருவிழா விதற்கிணை பேசற நிலைமாத
கருவிழி படைததவா காணுவ காட்சியே, (46)

எண்டினத் திருவிழா வின்று யாமுமை
யண்டையிற களிநீதிட வாவணநதொறுந
கண்டவர் வினைகெடக் காட்சி நல்குதந்
தொண்டரீ துணையுடன சூழசசெனறிடின். (47)

நீடுநம் மணததொடு நித்தககாட்சியும்
பீடுறக் கண்டுநற பேறு மெயதுவை
வாடலென செலலென வகுத்தொர நீளசிலை
யாடகப பொறையின் எனகநரநனன (48)

கரந்தலும விழிகுதனன கடிய மாதவத
திரத்தினி னீறுகினன சிவபிரானசெய
துரத்தினி லுள்ளின னுணாவின் மா முனி
சிரத்தினிற் கரத்துணை முகிழததுச் சோத்தினன. (49)

பற்பல புகழ்ந்தனன் பணிநது போற்றினன
தற்பர வெனக்குநின் காட்சி தநதிட
வறபொடங் கழைத்தனை யகிலத தெனறுனை
பொற்புள ரிலொனப் புகன்று துள்ளினான். (50)

சேடரு மறமுள கவத்தின செல்வரு
மேடணி சூழலியு மெவரும பின்செலக்
கூடமுங் குன்றமுங் கடநது கோலமாப
பீடியர் சிங்கையிற பெயாந்து செனறனன. (51)

வாத்தியத தொனிகளும் வணங்குந்தேவாசொற
ரோத்திரத் தொனிகளுஞ் சோத்திரம்புகக்
காததிர முழுவதும புளகககஞ்சகம்
போர்த்தனன் குழாத்தொடு விரைந்து பேர்யினான்.)

தன்னக முன்செலச் சடலம் பின்செல
வன்னதி நிழலென வடிததுச் சேடருமீ

௨௩௪ அகத்தியாருக்குக் காட்சியளித்தசருக்கம்.

பன்னியு முனிவரும் ப டாந்து மனசெலக்
கன்னலம் வழி பல கடக்க லாவினன். (௮௪)

அள்ளிமே லினபகீ ரம்ப கந்தர
வுள்ளமே லெமிரர னுருவ மூன்றறப்
டள்ளமே நாடிமேற பநநது செலதுமோர
வெள்ளமே போன்றன சம்பை மேயினா. (௨௬)
வேறு.

கற்பாரு மாதவருங் கற்பினுககோ ரரசாங்க கமழகினுளு
மற்பாரத் தொடர்ந்துவரக் குறியபெருந் தமிழமுனிவ னம்பை
மேயிய, பொற்பாருந் கடைநகரு நடுநகருங் கடந்தமணி பு
ணைந்தமாட, மெற்பாடு தனைப்பெரினும் பகல்விரிக்கு முதனக
ரத் தினிது வந்தான். (௨௭)

தாமநிறை தோரணமுந தீங்கரும்புங் கணிக்கதலித தாழும்
வாசத, தாமமெலாம் நிறைகினற தெக்கணமா வீதிதனிற சுர
ாமாலவேத, னேமமுறு முனிவ றெல்லாங் கரங்குவிந்து வா
ழத்தெடுபய விமவா னீனற, கரமவல்லி படாசிவமாவ கற்ப
கத்தைப் புட்கமேற களிப்பக்கண்டான். (௨௮)

குதிகொண்டான சநிதியிற சென்றிருகை சிரமீது ருவி
த்துக்கொண்டா, னதிகொண்ட வெள்ளமென வருமினபக க
ண்ணீரா னனைந்து கொண்டான், விதிகொண்ட நயமவியந்தா
ன் மூன்றமுறை வலஞ்சூழ்நது வியந்து போற்றி, நிதிகொண
ட வாதுரனபோன மதிகண்ட வாரிதிபோற சளித்து நினறான்.

விண்ணு மிமாலமும் விளங்குமணிப் பநநருழி விரிந்து
நின்ற, வெண்ணுத வுயிர்த்தொகையு மெமபெருமான் பிராட
டிகர மினிது பற்றிப், பண்ணுந் கொலுவிருந்தவ கருளசுரந்
தகாட்சிகளுந் பரமயோகி, கண்ணுர வந்தவிமா நத்திடத்திற
கண்டினபக் கடலுளாழந்தான். (௨௯)

நினைவார்தந் நினைவிடத்தினினைந்தபடி நின்றருளு நிமல
மூர்த்தி, தனையாருங் குறுமுனிக்குத் திருமணத்தின காட்சியெ
லாதநது போற்ற, வினையாவுந் துடைத்தருளுந் திருநடனத்
திருவுருவம் வினங்கக் காட்ட, மனையாரு முனிவருடன தமிழ
முனியச சபேசாதிரு வடிவங்கண்டான். (௩௦)

கொண்டைமதி நதியறுகு கொக்கிறகு நெருங்குசடை குறு

ங்கக கண்டா, னன்றருந் நயனமுடன மறைநவிலுத் திருவா
யினலமுங்கண்டான, வெனறிமழு முழவினமு மபினயமு ம
ருவுசரம விளங்கக்கண்டான, மனறலங்கு விளமெனபோட
ரவுசிர முதலணி கொள் மார்பங்கண்டான். (௩௧)

உழுவைதரு முடைகண்டா னூரகவரை ஞானதினமே லொ
ளிரக்கண்டான், வழுவினமறை யொருநான்கு மறியாத பதம
லாகண் மகிழ்ந்து கண்டான, விழுதுவிடு திருநீறறின முழகக
ணிரது விளங்குதிருமேனி கண்டான, ரெழுது தொழு துறுகி
ன்ற வானநதப பெருங்கடற்கோர் துறைகாணுதான். (௩௨)

பூவாரு நான்முகனு நாரணனு மறியாத புனிதவென்றுந்,
தேவாரு மொருகோடி மறைப்புலவர் தேடிவைத்த திருவேயெ
ன்றுந், காவாரும பொதிகையிலவர் தழைத்தெனையாட்கொ
ண்ட கரும்பே யென்று, நாவாரப்பலதுதித்துப் பரவசமுற்ற
டிககமல் நயநது நினருன். (௩௩)

நினருன்மே லருட்கடைககண் சிறிதளித்தவ கருகழைத்து
நித்தநாதன், பொன்றாத தமிழமுனிவ வுனக்குரைத்த படிநம
து புதுமணத்தி, னன்றான காட்சியொடு நடனமிடு காட்சியே
லா நல்கல செயதோ, மினருனி வேண்டுவர மளித்தருளவோ
ங் கேட்டியென விசைத்தானெனதை, (௩௪)

ஐயனருண் மொழிகேட்ட முனிமகிழ்ந்து மீட்டுமவ னலா
த்தாள்போற்றிச், செய்யவனே நினவருளாற பெருதன வொ
ளநிலையெனினுஞ் செபபுகினதேன், வையமெலாம் புகழிந்த வ
மபையிலே யாணநிதொறும் வருமிநநாளி, லுயயவன தருட்
காட்சி தந்தருளவேணி மென்ற னுணர்வின மிககான். (௩௫)

மகத்துவஞ்சோ குறண்முனிவ னுரைத்ததுகேட் டகிலேச
ன் மவமுநது நோக்கி, யகத்தியநீ கேட்டவர மஃதளித்தோம்
வேறுசில வருளவோங் கேட்டி, சகத்திலுளோ ரென்காட்சி
நீபெறுவகா லுன்காட்சி தனைக்கண்டாங், மிகத்தினொடு பா
த்திலுறு நலமனைத்து மினிதெயவ ரிசைத்தா மன்னோ. (௩௬)

திருமணத்தின் காட்சியொடு திருநடனக காட்சியிங்கு சி
றப்பநிறஞ்சு, கருணையொடுதந்தளித்தோ மனபாநீ யினிப்பொ
திகைக காணஞ்செனதே, யருமணஞ்சோ தமிழ்மொழியை வள

உகக ஆகத்தியருக்குக் காட்சியளித்த சருக்கம்.

ரத்தினிது வாழதியென வருளச்சிந்தை, புருகிமுனிவரன்பிரித
ம கொன்றது மனவருத்த முறறுளேனும். (௩௭)

பரமனருட் பணிபெரிதென் றுளங்கொண்டான் பதமலரி
ற் பணிந்து கொண்டா, னிருகியிழு மொருமனமு மப்பெருமா
ன நிருவடிக்கே யெய்த வைத்தான, சுரர்முதலோர புகழந்
துமலா சொரிந்திடத்தென் மலையமலைச் சூழ னோக்கிந், திரு
முனிவர் தனைச்சூழக ருதுமுனிவன மேலாது செல்லுங்காலை.()

கடைநகரி லிருப்பவரைப் பசித்தவன்போ'லமுதுதவக் க
டைக்கணிப்ப, வடையிலமு தெடுத்தவர்கள் வரததாழ்த்தல் க
ண்டனகனப்பாற் சென்று, னுடைநதவர்க டவஞ்செயலுக் கி
ரங்கியவ னுற்றவர்க ளுதவுமன்னத். திடைதனது பதனகாட்
டி வரமளித்துப் பொதிகையிற்சென் றினிதுவாழந்தான.)௩௯)

வேறு.

கொண்டமா தவத்திரப்பாற் குதுமுனி பொதிகை சார்ந்தா
னண்டர்கோன வீதிசூழநதம் காலயஞ் சென்று லீநத
மண்டலந தனலிநநாள் வருந்தொறுஞ் சபேசா காட்சி
கண்டிதன னுழியிற் செல்வான கலையமாமுனிவன் மாகோ, (௪௦)

கண்ணுதற் பெருமான் காட்சி கலையமா முனிகான் போழதி
லன்னினின் றேத்தி வந்த வடியவர்க் கமுத நல்கி
யுண்ணிகழ்ந்துருகினினரே ருலகெலாம் புகழ வினப
நன்னினின் றப்பாலெங்க னாயகன பதவி சார்வார். (௪௧)

மக்களும் பொருளுயின்ப மல்கிய வாழவுஞான
மிக்கநல லறிவுமீடு மேவுவர் குதுமுனிக்கு
நக்கனா காட்சி நல்கு நன்மைசோ சரிதமிழ்தைத்
தக்கவர் முகமாய்க் கேட்டோர சநததமுலகின மன்னோ, (௪௨)

ஆகத்திய முனிவருக்குக் காட்சியளித்த சருக்கம்
முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது

ஆகத்திய முனிவருக்கு காட்சியளித்த சருக்க
வசனச்சருக்கம்,

முனிவர்களே! திருவிழாமுறையினைத்தையும் கா
சிபமுனிவர் முகமாய்க் கேட்டறிந்த மகமனச் சக்கரவர்த்திபா

னவன் ஆகமமுறைப்படி ஸ்ரீ மரகதாம்பிகை சமேதராகிய ஸ்ரீ
காசிபேச்சுரருக்குப் பங்குனிமாதத்தில திருவிழா நடத்த நிச்சை
யிததுத் துவசாரோகண முதலவரிசையாக நடத்தி வருகையில்
ஏழாநதிருவிழாவன்று சுவாமி நடராஜபெருமான் இரண்டிகா
லமெழுந்தருளி ஞானஞ்காலமாகிய எட்டாம்நாள் பச்சைசாத
திககோலங்கொண்டு சாலவாத்தியங்களுமுதுங்க வெள்ளிவிமா
னத்தில் ஆரோகணஞ்செய்து அடியார்களியாவருக்குங் காட்சி
ொத்தருளத்திருவிதவலமா யெழுந்தருளா நின்றனர்.

இங்கு இவ்வாறாக முன் இமாஸபன் குமாரத்தியைச் சிவ
பெருமான பாணிக்கிரகணஞ்செய்கையில் அப்பிரான உத்திரவி
னபடி பொதிகாசலத்தி லெழுந்தருளிய அகத்திய மகாமுனிவா
நாமியவிடத்தில் வந்து வெளுகாலமாகியும் சிவபெருமானுத்தச
வனிததபடி திருமணக்காட்சி நமக்கு இன்னுமளித்திலர், என
று மனவருத்தமுற்று அநதோ கடவுளே! என்னைத்தெற்கே செ
ல்லெனறருளினதின் காரணம் உமது திருமணக் கோலத்தைப்
பாடியாகிய நான காணக்கூடாதேனறுதானே, புண்கள்போ
ம் வழியில் மணதைச் செலுத்திப் பெண பொன புவி என்ற இ
வைகளையே நசுசி உளருருகப்பெற்றகாரணந்தானே, சுவாமி! உ
ம்முடைய திருமணக்காக்கி அடியேனுகருகைக்கெட்டி வாயக்
கெட்டாமறபோனது. கண்ணுதற் பெருமானாகியகடவுளே! உம்
மைக்கண்டு களிப்படையாத கண்களும் வாழத்தாத வாயும் உம்
முடைய திவ்விய சரித்திரங்கள் கேளாதசெவிகளையும் ரிட்டை
யில் நிரைந்துருகாத மனத்தினையும் உடைய மனிதர்களை இவ்வு
லகம் சுமப்பது வம்பே யன்றே. கடவுளே! துமது சந்திரப்பி
றை விளங்குகின்ற சடாமருடத்தைபும் கருணைபூத தழகுபொ
ருதிய ஐந்து முகாரவீந்தவகளையும் உமாதேவி வீற்றிருந்தருளு
கின்ற ஓர் பாகத்தையும் பந்தபாச மறுத்தருளும் ஸ்ரீ பாதாவி
ந்தவகளையும் பார்த்துப்பாரத்துச் சிந்தனை களிக்கப் பெற்றவா
எடுத்த ஜன்மமே ஜனமமன்றே, கோடானுகோடியான பிறவி
கள்னோறும விடாது செய்துவந்த தபோபலமுடையவரோ அச்
சிவபிரானைக் கணனூரக்கண்டு களிப்பவர. ஆதலால் எவ்வகைப்
பலனுமில்லாத நாயேனுக்கப்பிரான் தெரிசனமெவவாறு கிடை
ப்பதாகு மென்று பறபலபுகன்று நெஞ்சழிந்து இனிமேல அப்
பிரான் திருமணக்கோலத்தைக்கண்டு களிப்படையாமல் உயிர்த
ரிதது வாழுகிலேனெனத்துணிரது பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று
அருமையான தவஞ்செய்யுத்தொடங்கினன்.

உகது 'அகத்தியருக்குக் காட்சியளித்தசருக்க வசனச்சருக்கம்.

இவ்வாறு அகத்தியமகாமுனிவர் தவஞ்செய்தலை யறிந்த கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் அம்முனிவன் நிஷ்டையிற் புகுந்து ஓ முனிவரனே! உன்னுடைய தவத்திற்கு வந்தோம் நாமுரைத்தபடி திருமணக்காட்சி யருளா நினைந்தோம் ஓர் அரசன் நமக்கோர் திருவிழா அம்பைமா நகரத்தில் நடத்திவருகின்றனன் இன்று எட்டார்திருவிழா இதுபோல் நமக்குத்தேவர்களும் திருவிழா நடத்தியிருப்பதில்லை அவ்விடத்தில் விண்டு பிரமன் முதலான தேவர்களும் முனிவர்களும் வந்து நிறைநதிருக்கின்றனர் ஆகையால் நீ உன்னேச்சேர்ந்தவருடன அவ்வம்பைமாநகரத்திற்கிப்பொழுதே செல்வாயாயின் நம்முடைய திருமணக்கோலமுந் திருநடனக் கோலமும் கண்டு தெரிசிக்கலாகும் சேக்கிரம் செல்லக்கடவை யென வுரைத்தருளி மறைந்தனர். உடனே முனிவன் நிஷ்டையினின்றும் நீங்கிச் சிவபெருமான் கருணையை வியந்து கைகுவித்து வணங்கிப்புகழ்ந்து சேடர்களும் உலோப முத்திரையும் மறமறைய முனிவர்களும் புடைசூழ மலையாசலத்தினின்றும் புறப்பட்டுச்சிங்கைமாநகர்க்கடநதுவருகையில்வாத்தியகோஷங்களும் தேவர்கள் கூறுந்தோத்திரமொழிகளுஞ் செவியிடத்திற்புகுதலுங் களித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரியப் புளகப்போர்வைபோர்த்தவனாய்ப் பள்ளத்திற்பாயும் வெள்ளம்போற் சூழ்ந்துவருவாருடன அம்பைமா நகரத்திற்சென்று கடையிடை யென்ற நகரங்களைபுந்தாண்டி முதல் நகரத்திற் புகுந்து பற்பல அலங்காரத்துடன் விளங்குகின்ற தெற்கு வீதியிற் பிரமன் விஷ்ணுதேவர் முனிவர் முதலானோர் தொழுது வணங்க இமாசலத்திதுண்டாகிய உமாதேவியானொன்ற காமவல்லி படரப் பெற்ற பரமசிவமாகிய கற்பகதரு ஓர் வென்னிப விமானத்தின்மே லெழுந்தருளி வருதலைக்கண்கள் குளிரக்கண்டு குதிகொண்டு விரைந்தெதிர்சென்று சிரமேற் கரங்குவித்து ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருக்கி நல்விதியை வியந்து மும்முறை வலங்கொண்டு வணங்கித் தரித்திரனுக்கு நிதிக்கிடத்தது போலவும் பூர்ண சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போலவும் களிப்புற்றான். அன்றியும் முனிவன் அவ்விமானத்துள்ளே இமாசலத்தையும் அவ்விடத்திலமைக்கப்பட்ட திருமணப்பந்தளையும் அதற்குணிறைந்த அளவற்ற உயிர்த்தொகைகளையும் எம்பெருமான் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொதுவிருந்தருள்கின்ற காட்சியைபுகங்கண்ணுரக்கண்டு ஆனந்தசாகரத்தின் முழுகினன், நினைவார் நினைவின்படி நின்றருளும்

ப்பெருமான் தனது திருநடனக்காட்சி கொடுத்தருள முனிவன் சூழவந்தவருடன் அநநராஜபெருமான திருவுருவனைத்தையும் நோக்கிப் பறபல புகழ்நது வணங்கினன். உடனே சிவபெருமான அவ்வகத்தியமுனிவனை யருகிலழைத்து மந்தகாசத்துடன் எனக்கன்பனான தபோதனனே! நாமுனகரு முன்னுரைத்தபடி திருமணக்கோலக்காட்சி தந்ததுமனரித்திருநடனக் காட்சியுங் கொடுத்தோம் இனிமே லுனக்குவேண்டும் வரங்களைக்கேளென றருளினா. உடனே அம்முனிவனமீண்டுமக்கடவுளை வணங்கிச் சுவாமி யடியேனெல்லாவரங்களுந் தங்களால் முன்னரே பெற்றிருக்கின்றே னாயினும் இப்போழுது வேண்டும் வரமொன்றுளது அது யாதெனின் வருடந்தோறுங்கொண்டருள மிததிருவிழாவி லித்தினததில் அடியேனுக்குக் காட்சி தந்தருள்தலே, எனக்கடவுள் அவ்வரமளித்ததுடன் உன்னை இநநாளில் தெரிசித்தவர்கள் நம்மைத்தெரிசித்த பலனடையக்கடவார்களெனமறஞ்ஞ வரமுங்கொடுத்துப் பொதிகை செல்லவிடைகொடுத்ததும முனிவன கண்களு மனமு மப்பிரானபாற கிடப்ப மனைவி சீடா முனிவர் இவர்களுடன் அநநகரத்தின் மேல்பாற கடை நகரிற்செ லலுகையில் அங்குள்ள சிலரை நோக்கிப் பசித்தவாபோலமுது கொண்டுவரச்சொல்ல அவர்களது கொண்டுவாக்கால் தாமதஞ் செய்கபடியால் அகத்தியா அபபாறசென்மனர் பிறகு அழுது கொணர்ந்தவர் அம்முனிவனை காண்பபெருமையால் வருந்தித் தவஞ்செய்ய அகத்தியர் மீண்டு அவவிடத்திற் கெழுந்தருளி அவர்களளித்த அன்னத்தின்மேற்றனது திருவடிகாட்டி அவர்களுக்கு வேண்டும் வரங்களுங்கொடுத்து பொதிகையிற் சென்று தமிழ வளர்ப்பாராயினர்.

நைமிசவனத்து முனிவர்களே அகத்தியர் பொதிகைசார்ந்தனா வீதிகொண்டருளிய மடராஜப் பெருமானும் ஆலயத்தி லெழுந்தருளினர் அன்றுமுதல் வருடந்தோறும இவ்வம்பைமாநகரத்தில் சுவாமிகாசிபேசருக்கு நடனதுவரும் திருவிழாவினை எட்டாம்நாள் அகத்தியமுனிவர் ஜங்கெழுந்தருளிச் சேவித்துப் பொதிகாசலத்திற்செல்லுகின்றனர். கண்ணுதம்பெருமானகாட்சி அகத்தியமுனிவர் காணுங்காலத்திற் றுமுங்கண்டு சேவித்துச் சிவனடியா யாவாக்கு மமுதருத்தி மனமுருகப்பெற்றவா இம்மைமதுமைப்பல்களை யடைவார்கள் இச்சரித்ததைப் பெரியோர்முகமாயக்கேட்டவர்கள் புத்திரசம்பத்தும் செல்வமுமஇ

உஉ௦ காசிபர்கபிலமுனிவராயவதரித்தசருக்கம்

ன்பமும் நீழி வாழ்வும் ஞானமும் கடைசியில் மோக்கமும்பெறுவாகள என்று சூதமுனிவர் கூறியருளினர்.

அகத்தியமுனிவருக்குக் காட்சியளித்த சருக்க வடிவச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபதாவது

காசிபர் கபிலமுனிவராயவதரித்த சருக்கம்~

தண்ணூர் தமிழமுனிவன நற்பரனார் மணக்கோலங்
கண்ணாரக் கண்டகதை கேட்டுள்ளவ களித்தனமென
முண்ணாரின முனிவரொலா மொருசூத முனிவரைப்
பண்ணாரப் பறபலவாயப் புகழ்ந்தினன பணிபவரால். (க)

வாசமெலாங் கமழுகின்ற வாமலக வனத்திடத்திற்
பாசமெலா மறந்த பண்ணவர்க்கும் பண்ணவனாக
காசிபமா முனிவரன்றன சரிதமெலாங் கருணையொடு
பேசிடிக வென்றிடலுஞ் சூதமுனி பேசுவனா. (உ)

இவ்வாறு குயிலேசர் முருகணியி னெழினோக்கித்
தெளவவாத வானந்த சாகரத்தி னடுமுழுகி
யெவ்வாயுரு சிவமயமா யிதையங்கொண்டியாவருக்கு
மொவ்வாத யோகத்திற் காசிபனும் குற்றிடொள். (ங)

வேதண்ட மலைவினங்கும்விததனார் சன்னிதியிற்
பாதங்கண் முடிசூடி யாமேந்திப்பகாவேத
கீதங்கள் பலபாடிக் கிளாகின்ற நாரதனார்
கீதங்கொண் முகநோக்கிக் கருணையுடன் செப்புவரால். (ச)

இசைமுனிவ பூதலத்தி லெழிற்பாண்டி நன்னூட்டிற்
றிசையனைத்தும் புகழ்நெல்லித திருவனஞ்சே ரம்பைதனி
னசையனைத்தும் வலிததென்னை நோடோறு நயந்துமுடி
மிசையிடத்து மனத்திடத்து மிகவேண்டு கிற்பானாய. (ரு)

மாதவத்தோர் தலைவனுமாய வானவரும் புகழ்நதேத்த
நீதவுத்த மத்தலையே நிற்பானாய விளங்கு கின்ற
தீதவிதத சிந்தை நந்தரு செலவென்னுங்காசிபனை
யாதரத்தி விவ்வுழிநீ யழைத்தினிது வருகெனார் (சு)

மூவருக்கு முதலவனருண் யொழிமுடிதாய கிருசமுனிவன
பூவிருக்கும் புகழ்நெல்விப பொதுமருழி படுசதுயாந்த
காவிருக்குந தேவருக்கு மமுதிமிகு கத்தவாகன
பாவருக்கு மிறைவனெனுந காசிபனவா ழிடத்துறான். (௭)

முனவந்த யாழமுனிபை மூவாத கவமுனிவன
பொனவந்த மலராலே சூசமுறை முநயாற்றி
யின்வந்த புகழ்பேசி யேகதிடனு மிசைமுனிவன
மன்வந்த களிதுண்ட மறநின்ன வழுத்துவனா ல
வேறு. (௮)

விமலமாதவனே வேதபாரகனே வியனமகத தமரையோ
ம்புங், கமலனா மரபிற கதிரொன விளங்குங் கடவுணமா முனி
வனே கயிலை, யமலனா நினமேற கருணைகொண்ட நக ணைழ
ததினி வருகவென்றருளச், சுமமுலா மிந்தவனத்துழி நினடா
ற ரேனாநின்ன வருதியெனறுரைதகான. (௯)

தெய்வகா ரத்தா நாரபொநதேவ நுனவெனச செவிவழி
தேக்கி, மெயவளா புளகப போாவைகொண்டனவின மெழு
கென வுளமெலா மிளங், யுயவழியிடுத தெனவிழித் துணையி
லொழிவற வினபநா சொரிநது, கைவகை குவித்து முடிமிசை
யேறறிக் கைலவாழ வினைமனங் கருதி. (௧௦)

பறபல புகழ்நது தியானமுறநிருநது பண்ணிசைக் கிழவ
னை நோக்கி, யறபனைசகிவமு மழைத்ததோ செல்லற கவாவி
னனென்றுரைத்தப்பாற, பொறபமா காசி பேச்சுர ரம்மை
புகழ்பெறு தாககேச்சுரனார், தற்பரா மூலநாதர்மாலிவரைத
தனித்தனி புகழ்நதழவணங். (௧௧)

பொருரைமாதேவி யிருபதம் வணங்நப புனிதமா தவாப
ல புகழக், கருதியமனமுந் கண்களோ ரிரண்டிவகாசி பேச்சுர
ர் பதங்கிடப்ப, மருமலரமார் மழைமொனசகொரிநது யாழத்
திட மகிமைகூர் முனிவ, னுருகிசை முனிவ னுடனொரு மாள
த் துற்றன னம்பரினெழுந்தான. (௧௨)

எழுந்ததோர் மாணஞ் சககரமனைய வெண்ணரு மண்டல
ங்கடந்து, வரும்பறு பிரம னுலகமுற றிடனு மறறவ னுபசரி
த்துடனபோய, மழுங்கிலா மாயோன பதவிசேர்த்திடனு ம
ற்றவ னினிமைசெயதெவருந, தொழுநதகை நிவாந்த கயிலைப
ஞ்சாரற் றொடர்புறச் சேர்த்தனனப்பால். (௧௩)

உருகா கசிபர்க்கிலமுனிவராயவதரித்தசருக்கம்.

இருவருமிறங்கிப்பதத்தனை சிவப்ப வெண்ணிலா வழிபலக
டநத, பெருவரை முடிமேன் மேருவினவிளங்கும் பீடுசேராலப
மடுததசு, செருமுனை கவரு நநதியட பெருமான நிருவடிவண
ங்கியாகவனாற, குருமணி மயிலோர பாகமாய விளங்குவ கு
முகனார் சன்னிதியடைந்தார். (யசு)

அடைந்தகா சிபனாக் குற்றவா னந்தத் தளவினை யளந்திட
லாமோ, குடைந்தன னின்ப வாரிதி யெழுந்த குதித்தனை
குணங்குறி கடந்தான, ஞெடைமலர்ப பதங்கள் சூழினனாகித்
தோத்திரம பலபல தொடுத்தான, விடையுளா னவனைகரு
ணையாலநு லழைத்தருள் சொரிந்திவை விளம்பும். (யடு)

என்றுநா முவக்கு மாலய மாக விதையமா மலரிட மளித்த
நன்றுசோ முனிவர் நாயக வடிமை நயந்தவா நினறுனை யெவ
ரோ, யின்றுநம் பதவி தருகுவ லுலகி லிருப்படு மதமெலாம்
புடைத்து, வென்றிகொண்டினிது சைவமேல விளக்கும் வித
தகர் நினையலாதினிலை. (யசு)

ஆதலாற் சிறிது தாழ்த்தன மினிரீ யலைகட லுலகினி லினை
யில், வேதமா தவருசேர் கபிலமா தவனாய் விளங்கிட வவதரி
த்திடுவான, போதுதி யழைத்து முத்தியார தருது மென்னலு
ம் போற்றிமா முனிவன. மாதலமடந்தை தவமெனக்கபில மா
முனி யெனவவ தரித்தே. (யஎ)

பெய்யெலா நிறைந்த புறப்புறச் சமயப் புதையிரு ளொ
ழிந்திடச்சிறந்த, மெய்யெலாம் விளங்கு சைவமென் றுணாக்
கும் விரிகதி ருலகெலாம் விளக்கிச், செய்யலா முறைமை யா
வர்க்கு மினிது தெரிதர வருளிநா லுணர்ந்தி, புய்யலாம வழி
யுங் கரட்டின னாகி புயர்தர வினிதுவாழந தனனால். (யடி)

இக்கதை படனஞ் செயதவர்கேட்டோ ளொழுதினோ ரினி
துபுகித்தோர், தக்கதாய்ப் படனஞ் செயதவ ருவப்பத் தாழ்
விலா நிதிபல தருவோர், மிககதா முலகி லின்பமுற்றிருந்து வி
த்தகன் சேவடி பெறுவார், நக்கனார்க் கினிய சரித்திரக் கோ
வை நடுமணி யிக்கதையாமே, (யக)

முனிவர்கா ளம்பை நகர்க்குறு சரித முழுவது மொழிந்த
ன மென்னக், கனிதரு குதன் கழறது மற்றைக் கடவுண்மா
முனிவரொழுந்து, தனிமுதல்காசி பேச்சுசுர்தையல் தாககேச்

சுரர்தமை வணங்கி, யினியன புகழந்து சூதமா முனிவ னினை யடி பரவியாய் கிசைப்பாரா. (உ௨)

நின்னநுளதனும் பாழ்வினை யறுத்தோ நீன்கதி பெறுநகை நிலைத்தோ, முன்னினை யுளரோ வென்னலுஞ் சூத னுக ண்முன் யான்கதை யுரைத்தே, னன்னதோர் பயனல் வானக திபெறுமோ ராறுகண்டனனென மொழிந்தா, னின்னவாயா நுந களித்தனராகி யினிதுவாழ்ந திருநதனா மாதோ. (உ௩)

காசிபர் கபிலமுனிவராயவதரித்தருக்கம்முற்றிற்று.

காசிபர் கபிலமுனிவராயவதரித்த சருக்க வசனச் சருக்கம்-

நைமிசவனத்து முனிவர்கள், சூதமுனிவரை நோக்கி ஓ புராணமுனிவரே! அகந்தியமுனிவா சிவபிரான திருமணக்காட்சி பெறறநுளிய சரித்திரமனைத்தையும் கேட்டுக் களிப்படைந்தோ ம இனி அநத ஆமலகவனத்திறறவஞ்செயதுகொண்டிருக்கும் காசிபமுனிவா சரித்திரமனைத்தையுஞ் சொல்லியருள வேண்டமென வினாவ்வுஞ் சூதா சொல்லத்தொடங்கினார்.

முனிவர்களே! கேட்பீராக, வசுமனனென்ற அரகனல நடத்தப்பட்ட சுவாமிகாசிபேசர் திருவிழாச்சிறப்பினைத்தையுந் தெரிசனைசெயது களிப்புறறுக காசிபமுனிவர் அநத ஆமலக வனத்தில் வரசஞ்செயது வருகின்ற காலத்தில் கைலாசகிரியி லெழுநதருளி விளங்காரினற ஸ்ரீ சிவபெருமான தன் சனனிதானத்திற கானஞ்செயது நிற்கின்ற நாரதமுனிவரை நோக்கி இசைமுனிவ நீ இப்பொழுதே பூலோகத்திறிசிறந்த ஆமலகவனத்திற சென்று நமககனபனான காசிபமுனிவனை இவ்விடத்திற் கழைத்துவரக்கடவையென்றருளவும் அமமுனிவனுடனே பூலோகத்திலவநது காசிபர் ஆச்சிரமம் புகுதலுங் காசிபர் அந்த யாழ்முனிவனை வணங்கி யுபசரித்தனன் உடனே நாரதர் காசிபரை நோக்கி உன்னைக்கைலாசத்திற கழைத்துவரும்படி கடவுளுத்திரவனித்தெண்ணையனுப்பினொனக் காசிபர் களிப்புற்றுச சுவாமிகாசிபேசர் மரநதாம்பிகை எரித்தாட்கொண்டார் திருமுலநாதர் புருடோத்தமர் பொருநைமாதேவி இவாகனை வணங்கித்துதித்து லாவிமானத்தில் நாரதமுனிவனோ டாரோகணித்துஆகாசவழியாய அநேகமண்டலங்கள் தாண்டிப் பிரமலோகஞ்சென்று பிரமதேவனுல் உபசரிக்கப்பெற்றவராய் அவ்விடத்து நின்று நீங்கி

உ உ ச காசிபர்கபிலமுனிவராயவதரித்த சருக்க வசனச சருக்கம்

வைஞ நதஞ்சார்ந்தனா. அதுகண்டு விண்டு அவர்களை யுபசரித்
து கைலையங்கியிற் செர்த்தலும் அம்முனிவரிருவரும் விமானத்
தினின்று மிறங்கி பாதசாரிகளாய் வெருணரநடநதுசென்று ம
காமேநுராவதம் போலவிளங் துகின்றதிருக்கோயிலையடுத்து நந்
திநாயகனுத்திரவுபெற்று உள்ளேசென்று ஸ்ரீபார்வதிசமேதரா
ய ஸீற்றிநு நதநுளும் ஸ்ரீபரமேசகரனாகக் கண்ணூரக்கண்டிகனித்து
வணங்கிப்புகழ்ந்து நின்றனா அக்காலத்திற் காசிப முனிவருக்
குண்டான ஆனந்தததையாராலுமளவிடத்தக்கதன்று.

இவ்வாறு கனிந்துநின்ற காசிபமுனிவரைச் சிவபிரான் கரு
ணையோடரு கழைத்து அனபா உண்ணப்போல நமமைஉபாசித்த
வர்க ளொருவருமில்லை நீயே நமது முக்கியபக்த்தன் உனக்குநம்
முடையமோகக மிப்பொழுதே கொடுக்கரினைத்தேமாயினும்பூ
லோகத்திற் சிறசில புறப்புறச்சமயங்கள் தலையெடுத்து வருகி
னறன அவைகளை நீக்கிச்சைவத்தை விளக்கவல்லமை யுள்ளவர்
வேயிலலை நீயே யதற்குத்தகுந்தவன் ஆதலாற்றின தாமத்தன
ன பின்னர் நாமேயழைத்து நவகதியளிப்போம் இனிமேல நீ பூ
லோகத்திற்கபிலமுனிவராயவதரித்து நமதுசைவத்தை விளக்கி
நலவழிபாவாககு அநுளக்கடவாயெனனலும் காசிபர் அவ்வா
றே பூலோகத்திற் கபில முனிவராயவதரித்துபுறப்புறச்சமை
யங்களாகிய இருட்டடலங்களைத்தையும் சைவமாகிய தினகர
னாலகறி உலகமெலாம் நலம்பெறுமாறு நலவழிகாட்டிச் சக
மாய வாழநதுகனிப்பராயினர்.

முனிவர்களை! இப்புண்ணிய சரிதங்களைப் படனஞ்செய்த
வரும் கேட்டவரும் எழுதினவரும் படனஞ்செய்தவர்க்குப்பொ
ருளு தவிசெய்தவரும் நிம்மைமறுமைபபனைகளனைத்தையுமடை
வாராகள். அம்பைமாநகரத்திற்குள்ள சரித்திர மனைத்தையுஞ்
சொல்லினெனன்று சூதமுனிசுதலும் மற்றையமுனிவர்களப
புராணமுனிவனைநோக்கி உனனாலே யாங்களாயவரும் கர்மபா
சமனைத்தையுநீத்தோம நறகதிபெறும்பேறறையும்பெறறோமெ
ன்னச்சூதரும் நானுங்களுக்கு இக்கதைபுனைத்ததினும் கிருதாந்
தனானென எல்லோருயிவவிதமாயக்கனிப்புற்றுசுகசீவிகளா
ய்வாழவாராயினா.

காசிபர்கபிலமுனிவராயவதரித்த சருக்கவசனச் சருக்கமுற்றிற்று.

அம்பைத்தலபுராணமுற்றிற்று.
ஸ்ரீமரகதாம்பிகை சகாயம்.

ஆம்பைத்தலபுராணம்.

பிழை கிந்தகம்.

பக்கம் பாட்டு வரி

பிழை

திருச்சம்

7	30	1	மோலோர	மோலோர
12	66	4	மேயக சூம	மேயகசூம
17	106	2	வண்ணரும	விண்ணரும
18	110	3	பாற	பாற
21	136	4	னெஙங்	னெஙங
23	150	2	குலத்தோர்	குலத்தோர்
37	வச	19	பை	பை
39	7	2	தனைப	தனைப
43	வச	16	சங்கை	சங்கை
48	செ	12	பிறந்தாமலு	பிறந்தாமலு
49	1	1	நட்டகக	நட்டகக
55	54	4	னபேடக	னபேடக
55	49	4	கண்ணாற	கண்ணாற
56	55	5	கண்ணோன்ற	கண்ணோன்ற
57	60	4	சேர	சேர
62	வச	12	நாயனை	நாயனை
65	10	3	நூதல்	நூதல்
70	24	4	தொடைத்	தொடைத்
	25	3	ராவல	ராவல்
72	41	2	வளைத்த	வளைத்த
76	66	4	யெனன	யெனன
78	84	2	மயக்கண	மயக்கண
79	85	1	தரிகக	தரிகக
	86	4	கரபாலிகன	கரபாலிகன
	87	5	மேயினனா	மேயினனா
	87	3	இக்கிணி	யக்கிணி
80	93	1	தூகல்	தூகல்
	94	2	வளங்க	வழங்க
	செ	3	பொ	பொ
	செ	5	வரும	வரும
87	45	1	கிரங்கி	கிரங்கிப்
88	150	4	நீக்கி	நீக்கி
	153	4	கருளி	கருடி
91	வச	15	இக்கி	யக்கி
94	செ	28	ரிடத்தில்	ரிடத்தில்

அம்பைத்தலபுராணம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம் பாட்டு வரி

பிழை

திருத்தம்

97	9	1	புன்னிகை	புன்னிகை
	9	3	தாளிகை	தாளிகை
103	53	4	தன்னை	தன்னை
107	வச	7	சேனைகளை	சேனைகளை
116	55	2	மின்னியபள	மின்னியபன்
117	60	2	முத்தர்	முத்தர்
119	வச	13	எவ்வாறு	எவ்வாறு
120	கெ	31	அவ்வாறே	அவ்வாறே
24	20	1	நீரும்	நீரும்
121	39	2	கோளர்	கோளர்
128	வச	4	அசுரர்களும்	அசுரர்களும்
129	கெ	10	பொருளாயகி	பொருளை நாயகி
	கெ	28	ளாற	ளாற
130	கெ	12	ததமென்றும்	ததமென்றும்
141	26	2	தெழிப்து	தெளிந்து
143	48	2	னா	னா
144	வச	4	வராகரவ	வராகரவ
146	கெ	5	பத்திர	வத்திர
	கெ	10	சன்னிதான	சன்னிதான
	கெ	16	நிறைப்பி	நிரப்பி
148	கெ	17	கூறலர்னார்	கூறலர்னார்
150	13	4	கவகள்	கவகள்
155	வச	5	னெறி	னெறி
	கெ	16	இவ்வாறே	இவ்வாறே
168	74	4	கெத்த	கெத்த
170	85	4	திருக்கு	திருக்கு
178	24	4	மெல்லா	மெல்லா
189	107	2	சொல்ல	சொல்லல்
		4	வறைந்	வறைந்
191	120	3	மணிப்ப	மணிப்ப
	123	3	பேரற்றி	பேரற்றி
193	132	1	களம்பன்	களம்பன்
195	வச	8	யாவாறு	யாவாறு
202	கெ	2	விடத்திற்	விடத்திற்

உ
சிவமயம்

திருமூல நகரப் புராணம்.
மூலமும் வசனச்சுருக்கமும்.

இவை
அம்பாசமுததிரம சிவன்கோயில்
தீமகரீந்தாகன மகா ன-ந-ஸ்ரீ
வைக்கில், G. P. நீலகண்டமயய ரவர்கள்
கங்கை, தெய்வநாயகம் பிள்ளையவர்கள்
வேண்டுகோளினபடி.

ஷெயூர் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர்
அரிகேசநல்லூர் மகா-ந-நஸ்ரீ
இராமய்யரவர்கள் குமாரர்
அரிகரமையரவர்களா வியற்றப்பெற்று

ஷெயூர்
லேக்டு-மீவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

சு. அலீ உம்ரா கார்த்திகையி

அறிவிப்பு.

இப்புத்தகமும் அம்பைத்தலபுராணமும் வேண்டியவர்கள் என்னிடத்திலாவது அம்பாசமுத்திரம்சிவன்கோவிலுக்குக் குணகருமகா—ர—ஸ்ரீ ஆறுமுகம்பிள்ளையவர்கள்குமாரா சங்கரலிங்கம்பிள்ளையவர்க ளிடத்திலாவது விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்

கிராமம் நுகுதி

தபால்காசிபிரந்தியேகம்

அரிகரமையர்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

அஹஸ்குல்

அம்பாசமுத்திரம்

திருமூலநகரப்புராணவசனச்சுருக்கம்.

திருமூலநகரத்தில் நகரசாரணிய வாகிகளான முனிவர்களின் பாவநாம சூக்தமுனிவரைகோக்கிச் சிவபிரான் புண்ணிய சரித்திர நாயகராக உருவான வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச் சூதர் அம்முனிவர்களை நோக்கி ஓ! தபோதனாகளே முந்தானத்தில் சங்கயோகி வீரகேசனமகாராஜாவுக்கு உபதேசஞ் செய்ததாயும், வியாசமுனிவர எனக்குரைத்ததாயுமான ஸ்ரீ மூலநாதப்பெருமானின் ஸ்வவியசரித்திரங்களைக் கூறுகின்றேனென்று சொல்லத்தொடங்கினான்.

பூலோகத்தில் மிகச்சிறப்புற்றோர்க்கிய பாண்டிமண்டலத்தில் தரம்பிரபாநிதியின் வடக்காயினுள்ள ஆமலகவனத்தில் திருமூல நகரமென்றோ தலமுள்ளது. அது உலகத்திலுள்ள எல்லாதலங்களிலும் மேலானது பிரமதேவன் தனமான வாயுடன் அவவிடத்தில்வந்து ஓர்யாசஞ்செய்யும்படியான மகத்துவமுள்ளது அவ்விடத்தில் வசிப்பவர் யாவர்க்கும் சர்வாபிஷ்டதீதையுறு கொடுக்கவல்லது. அத்தலத்திற் பிரமதேவனும் செய்யப்பட்ட யாகாக்கினியினின்று பெருகதருளிய ஓர் மகாலிங்கம் விளங்குகின்றது. அந்தச்சிவலிங்கப்பெருமானை ஸ்ரீ மூலநாதனெனும் விபூதிலிங்கமூர்த்தியெனும் விளவிலிங்கேச-

திருமுலதகரப்புராண வசனச்சுருக்கம்

ஓன்றும் பிரமலிங்கமூர்த்தியென்றும் புராணங்கள் மிகப்புகழ்ந்து பேசுகின்றன இப்பெருமானை ஒருகாலத்திலாயினுஞ் சென்றுபோற்றியவர்கள் சாவாபீஷ்டமுமடைவார்கள். அன்றியும் அப்பெருமான சன்னிதானத்தில் பிரமதேவனாலும் சரஸ்வதியினாலும் செய்யப்பட்ட தீர்த்தங்களிற் சென்று விதிப்படி மூழ்கியவர்கள் அடையும் பலனை யளவிடமுடியாது, முனிவர்களே இனிமேற் பிரமன் பூசிக்க கதையைக்கூறுகின்றேனகேளுங்கள், முற்காலத்தில் பிரமதேவன் கனமவினையால் தனக்குவரும் ஜனனமரண மென்னும் வியாதியை நீக்கிக்கொள்ள நினைந்து திருக்கலைகுகரிசென்று சிவபிரானைக்கண்டு தெரிசித்துவணங்கித் தனதெண்ணத் தைத்தெரிவிக்கக்கடவுள் அப்பிரமனை நோக்கி நீயுலோகத்தில் பொருளுரைமாநி தீர்த்திலுள்ள ஆமலகவனத்தில் ஓர் யாகம் புரிவாயாயின் உனதெண்ணம் நிறைவேறு மென்றருளும் நான்முகன் மனைவியுடன் பூலோகத்தில் ஆமலகவனத்தில் வந்து தனபெயராலும்தனதுமனைவிபெயராலுமவிளங்கியதீர்த்தங்களில் மூழ்கி ஓர்யாகஞ் செய்வானாயின் இவ்வாறு பிதாமகன் நிஷ்காயியமாகச்செய்தவருமயாகாக்கினியின றுகருணைக்கடலாகியசிவபெருமானலோகாமபிகையுடன் வெளிப்பட்டுஅப்பிரமன் எண்ணப்பட்டவரமளித்து அவ்விடத்திலேயேவிசூதியினாலாகிய சிவலிங்கத்திருவுருக்கொண்டனர். உலகமமையுமுடன் வசிப்பாளாயினர்.

அன்றியும் மற்றொருகாலத்தில் பூமிமைச்சமஞ்செய்யச் சிவபிரானுததரவின்படி தெற்கெழுநதருளிய அகத்திய முனிவரும் அநத்திருமுலநகருக்குச்சென்று பிரமதீர்த்தத்திலும் சரஸ்வதி தீர்த்தத்திலும் நீராடிப்பூசித்து வணங்கிவேண்டும்வரங்களெல்லாம் பெற்றுக்களித்துப் பொருளிகையிற் சார்ந்தனர்.

கைமிசவனத்து முனிவர்களே இப்புராணத்தைப் படனஞ் செய்தவரும் படனஞ்செய்வித்தவரும் கேட்டவரும் இவ்வுலகத்திலுள்ள இன்பமெல்லாமனுபவித்துக் கடைசியாய்ச் சிவத்தியும் பெறுவார்கள், எனச்சூதமுனிவர்கூற மந்தையமுன்வர்கள்யாவரும் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாய் அபுபுராண முனிவரைப்புகழ்ந்து அவ்விடத்திலேயே சுகமாய் வாழ்வாராயினர்.

திருமுலதகரப்புராணவசனச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

திருமூலநகரப்புராணம்.

திருநெல்வேலி

மகன-ந-ஸ்ரீ கவிராஜ நெல்லையப்பிள்ளை யவர்க்கு

இயற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

கேரிசை யாசிரி யப்பா.

பொன்மக ளமாதநூல் நனமணி மர்ப்பினன்
சங்கேந தியகரப் பங்கே ருகத்தன
முள்ளெவிற் றரவணைப் பள்ளியிற் றயில்கொளுந்
தாசவிழ பைந்துழாய மாதவற் கன்று
வானவ ரரசொடங் காணவர் தம்மையும்
அலநதலை கொளச் செய சலந்தரற றடிநத
பருதியை யளித்த சுருதி நாயகர்
மரகத நிறத்துக் குரகதம் யாதத
வையத னூர்தரும் வெயயவ னலர்த்துஞ்
செம்பது மத்தயன வெம்பவப் பிணிகெட
வருமகம் புரிதரத் திருவுள மிரங்கிக்
கருவுற வணமன் றொருவர மனித்தவர்
வரமவிந் தொளிரும் பிரமலிங்கேசர்
சோதி திகழும்வி பூதிலிங்கப்பரர்
இலருயிர்க் கருளு முலகனனைபாகர்
வருமூ தறிவர்தாழ் திருமூல நாதர்
மேனமையின விளங்கு மான்மிய மனைத்தும்
பராவுறுரு சைவ புராண மதனின
மருவிய பொருளைக் குரியமான மியத்திற
புகலதரும் வடசொலைத் சகுதமிழப பனுவலிற
றருகெனக் கமலை யொருவிடா தமரும்
அமபையம் பதிவளர் வம்பையம் பதிபனேர்
சுப்பிர மணியவே ளொப்பின்மா தவமவரும்
புத்திர னடியவர் பத்திமை மிகளுளான
விததுவசனர்க்கரு ளுத்தம குணகரன
ஈசா காசி பேச ராலயத்
துரினீமயாம் பொருளைப் பெருமையர வளர்த்ததாற்
சந்தத நிலைபெறுதும் பந்தர்மன் டப்முந

சிறப்புப்பாயிரம்.

தெள்ளிய நிலவொளிர் வெள்ளிவி மானமுங்
கோரத் முதறபல வாதரத் தியற்றினோன்
எய்திய கங்கைத் தெய்வநா யகமால்
சொறநிடக் கலைபல கற்றவர் புகழநதர
மனுவிசு வாவசு அனுவருடந் தமூஉம்
தைழு வொனபாண் நெய்தியிற் பூசநாள்
அவ்வான கோயிலின நிவ்யசந நிதியில்
இமமையும் பெறும்பயன செமமையி னமைவுற
அரங்கேற நினனுயர் மரங்கே கயநின
ருடிடலகூத்தியர் நீடுகழைநின
றசைதர நடித்திட லிசைதரப் பங்கய
வா வியிற் கயலினந தாவிரீள் கமுகின்
படுபழ முதிர்ப்பக் குடவளை யினம்வொரீஇப்
பூம்பழனஞ்செல லாம்பல் வளஞ்செறி
அரிகேசநல்லூர புரிதவப பெற்றால
வந்தவன் மறைபயி லந்தனா குலாதிபன
சிவபத மறவா தவனிரா மயடன
உதவிய புதல்வனற் புதவச னனசெழுஞ்
செந்தமிழிலக்கண மைந்தையுந் தேர்ந்தவன்
அமபை ஹைல கூலிற் பம்புதமிழ்ப் பண்டிதன்
மாணவ ரவாக்கொளப பேணுகலை பயிற்றுவன்
என்றன்மீ தன்பு அன்றவைத நிடுபவன்
அரிகர பாரதி யென்னும்
பெருமைகொள் ளருமைப் பெயர்புடைத் தோனே.

உ
சிவமயம்

௧௩

திருமூலநகரப்புராணம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

கணபதி தனையெவர்க்குங் கதிமுத லிணையிலாத
கணபதி தனையுன் னானமுன காட்டிய வுயிர்மேலேற்ற
கணபதி தனையே ராவேன கருத்தினுன் முதலீனோன்றுங்
கணபதி யெனவே நினதேன் கருணைசெய தனிக்குமாலோ. (ச)

திருமூலநாதர்.

ஒருமூலங் கெடுப்பரிய பெருமூலம் பலவீழ்த்தங் கோங்கு
கனமத—தருமூல நான்முகர்க்காய் நிருமூலஞ்செய்தருளுநதகை
வினோகை—குருமூலந் தனையுடவி வருமூல மெனக்கொண்மு
சு ருலயுஞ்சோலைத்—திருமூல நகர்வளருந் திருமூலநாயகனைச்
சொடை செய்வாரம், (உ)

உலகம்மை.

வேயான தோளானத் தோளாத மணியான விரியுமாம்பல்
வாயான வாயான மழுவலர்க்கு வாய்த்தான வணங்குவாராக்
காயாத கனியானக் கனிபபருவங்கடவானக் கருதுயிர்க்கோ
நாயானவுலகனைக் காலமொலாம் புகழநதோதத் தவம்பெற்றே
னே, (ங)

சுப்பிரமணியர்.

தேச்சகந்தக் கடம்பனைதேவர்தஞ் சேவகந்தனை வானகச்
சீகர—வீச்சகந்தனை மேயவர்க்கனறநுள் வித்தகன்றனை மெயப்
புகழோதிய—பாச்சகந்தனை வாகுகி யணிந்தவோர் பாசகந்த
னை மாமரமாயசூர்—மாச்சகந்தனை மொயம்பனை யென்னொரு வ
ள்ளல் கந்தனை வாழ்த்துகிற பாமரோ. (சு)

நால்வர்.

மணிசிலை மழுவலாளி வருததெதி ரோறு மீனம்
பணிமொழி நாவாய் தூது பசுந்தமிழ்ப் பாடலானோர்
அணிதிகழ் பீதாம்பயவக ளுறுதினஞ் சிரமேழற் சூழிக்
கணிதரு மவாவனைத்துங் கறையறப் பெறுதுமாதோ. (ஊ)

நாடிப்பயன்.

அரும்பாத தரித்தககை மனைமகவும் பொருளறனு மருளுநல்
கும்—பெரும்பாத கமலமெலா மறநீக்கு முயர்ஞான முறுததும
பின்னுந-திருமபாத கதியளிக்குந் திருமூலா புராணமிதிற செய்யு
ளொன்றில—வரும்பாதக தொனறெருகால வகுத்தார்க்குங்கே
ட்டாராக்கும் வரைந்தார்க்குமமே. (சு]

வாழ்த்து.

வாழிமா மழைகள் வாழி வையமன்னுயிர்களெல்லாம்
வாழிமா மன்னர் செங்கோல் வாழிமா மறைகளுளும்
வாழிமா மூலநாதா மகிமைசோ புராணமென்றும்
வாழிய ரிநநூலகேட்டாரா வகுத்துளார் வகுப்பித்தாரோ. (எ)

முற்றிற்று.

)ரண்டாவது புராணவரலாற்றுச்சுருக்கம்-

காலகாலா கபாலிமுக் கண்ணுதன்
மூலநாதா கதைபிது முநதைநான்
கோலவெண்கிரி மேயவொர கோமகள்
சாலக்கேட்க வுரைத்தனா சங்கரோ. [க]

சங்கயோகி நவின்றதைத் தாபதர்
தங்கமேவு பராசரன சாறறிஞன்
அங்கண் வியாதற் கவனஞன் செயதன்ன
துங்க மாதவச் சூதனுக் கனறரோ, [உ]

சூத தேபுராணிகள் றெல்லையான்
வேத னூரு னையிச மேவிய
மாத பேரதனா வேண்டிட வாய்மலர்ந்
தோத லாவின் னுண்மகிழ பூத்தரோ. [ஈ]

அன்ன காதையை யான்சொல லாவியேர்
அன்ன நேர்க்குக் குடஞ்செல லனறியுஞ்
செந்நெ னேர்புல் வளர்நதிடல் செய்யதாஞ்
சொன்ன நேர்பித் தையுந் தலங்கலே. (சு]

அல்லி னுலமு மந்தகரந்தகன்
ஒன்று மோரணி யாக்கின னுன்னியே

கல்லு முள்ளுங் கலந்தன யான்சொல்லுங்
சொல்லு மாங்கதிற கீழெனுங் குடுமால்

[௫]

கருணை கூர்நிரு மூலர் கதையெலா
பெரிய சைவ புராணத்துட் பேசிய
பொருளை மானிய மேபுகல் கின்றது
தெரிய வம்முறை யேதமிழ்ச் செய்யுளால், (௬)

துயய வம்பைப் புராணஞ் சொல்செயது
வைய மேற்புகழ வைத்தவனாக கங்கை
தெய்வ நாயக னேயிது செபபென
உயயு மாறது குணநிறுதை தேனரோ. (௭)

புராணவரலாற்றுச்சருக்கமுற்றிற்று.

மூன்றாவது நாட்டுச்சருக்கம்.

புகழ் மணத்தது நாமகள் பூமகள் பொருந்தி
மகிழ மணத்தது மலையமா ருததொடு மருவி
யகழம ணத்ததென் பொருளையு மரியசெந தமிழுந்
திகழம ணத்தது தெய்வதத தென்னவன்றேயம் (௧)

இன்ன பாண்டியி லெம்பிரான விழாவெழு தினத்திற்
பொன்னந்தாண்டவ மூர்த்தி முப்பொழுதினி லிரண்டாச்
சொன்ன வன்னமாயப் படாநதலை சுருங்கவாய மடித்துப்
பின்ன தாகிய கோலமாயப் பெயமுகில பெயாநத. (௨)

பெயர்ந்த கார்முகில் பொதிகமேற பிள்ளுகனடியாக்
கியைந்த நல்லளி சொரி தல்போ லென்கணஞ்சொரிய
வுயாநத வள்ளறம் பொருளென வொருதுளி டலவாய
நயந்த வம்மலைப் பரப்பெலா நாறுவ வருவி (௩)

அருவிசோதடம் பிறப்பிட மாகவாங் கெழுந்த
பொருளைமாநதி பூதலத தழுதெனப்பொலிநது
கருநருமபுகழ் கடனைசித் திரைமுறை கலநது
திருவி ருநதமாக கடலெனுங் செல்வன்பாறச்செனற. (௪)

வேறு.

கருவி மாமழையே கச்சாய்க் கமழதரு மலர்கள சோரு
மருவிகளைததுநீ பூணு யரிமுதல் விளங்கததீட்டல்

தருவியன் வனமாயிந்தத் தரைமகளமுத ழுட்டும்
பொருவிலாக் கொங்கை பென்னப் பொலிவது குறிஞ்சிமாதோ

கந்தவேள் வலப்பாகத்துங் கந்தரந்தோறுயின்ற
தந்தைதன் கரத்துமுண்ணுந் தழல்விடத் துடனேவந்த
சந்திர னடுகிடத்துந் தனபொரு ளியைய வைத்த
நந்தலி னிலத்தின வண்மை நவிலுதற் கடங்கா மாதோ. (சு)

ஒன்றுசேர் மன்னர் முக்கர் அமுதனாக் கானிற் பாச்சிப
பொன்றிவெண் ணாக்காலாது புரப்பர் மா காணியெல்லாந்
துன்றொரு மாவிலோடு கீழைச் சூளைப்பலாக்க
ணின் றுயர் மருதவேலி நிலத்தியல் வலியதாமால். (சு)

மதனவேள் பறையை யாங்கு வளர்தரு கொடியை யஃதே
கதுவுகட் படையையந்தக் கனிப்படைப் பதியைக்காப்பான்
றதைதரு வாளேகுழச் சந்ததம் வைத்தானென னுஞ்
சிறைவக னெயதல்வேலித் திறமெவர் முழுதுஞ்சொல்வார். (அ)

பாலைநா னிலமுமொன்றூப் பஹலை கலந்தோன்றுங்
கோலமும் பலவாமாங்கு கூறுதலருமைத் தாருஞ்
சாலவாம் பாண்டிநாட்டின் வளஞ்சில தந்துரைத்தா
முலமா நகரின் வண்மை மொழிசூது மரிதின்மாதோ. (சு)

நாட்டுச்சுருக்க முறறிற்று.

நான்காவது நகரச்சுருக்கம்.

*பெருமபவன வினுஞ்சிகரம் பறிக்குமென மகமேருப் பிறங்
கனமேனாள்—அருமபதுமாக் கருண்முலர்ச் சூழ்ந்தவரை யடுதத
துவா மரணக ளெல்லாங்—கரும்புனைய மொழியுமையாட் கிட
மளித்தாருலகமுயக் கருணையோடு—தரும்பரிய மறைப்பொருள்
போற் றுழந்துமிக வகன்றகழி ததுமபு நன்னீர், (சு)

செய்யவரை நேரிரத மவ்வுரையை யெறிபவனஞ் சிவனு
மவரசி—மைவரையை நிகர்க்கிகள் வரிசிலையும் வடிவாரூ மற்று
மேந்தி—வையவரைப்புலைந்தாறு மலையாத பெருவயவர் மதிப்
புறறெண்ணல்—செய்யவரைப் பின்றுமாற் படைபயிலுங் கூடமவ
ன சிறக்கும் பல்ல. (உ)

கனிதாங்கு பலவினமும் காய்கதிரின் மேலோங்கி வடுக்க
ஞ் காட்டும்—பனிதாங்கு மாவினமும் பன்மலர்கூர் ஈந்தவனப்ப
ரப்பு மல்குக்—துனிதாங்கு தோல்கண்மலி றோவியம்பான் வி
னைஞொலாஞ் சூழல் சூழ—துனிதாங்கு பயில்வீதி பலவாகுக் க
டைககரத் தியல்பீதாமால். (௩)

ஓங்கியவென் மாடயிசைப் பாண்பயிது மடவாரா ரோவி
நத்தைப், பாங்கிலவரு மரம்பையர்கள் பருத்தறியார் பகிறையு
ம்பாராநிற்பார்—ஆங்குவரு மணவரவர் மனைவியொன் றனைத்
திடது மரிதின் மீறிப்—போங்கதிகண் டுமடவார் முறுவலி
ப்பமிகநாணம் பொருந்துவாரால். (௪)

மணிகோத்த கோவையெனு மணிமாடத் தொடர் நீண்ட
மறுகுதோறுங்—கணிகோத்த கமுகுச லுனைப்பாருஞ் சிறுஞ்ற
வகவின்செயவாரும்—அணிகோத்த சிறுநீடு குயில்வாரும்புலவி
யிலே யன்ஞர் நீத்த—பணிகோத்த குவைரீக்கிப் பொறகண்ண
யிவொரும பல்லவாங்கே. (௫)

எங்குந்பொன் னொனிவீசு திருவீதியிடங்களைலா மெழிற்கா
வோடு—பொங்குந்தண் மலர்த்தடமும் புதுமணப்பூம் பந்தர்க
ளும் பொலியாநிற்குஞ்—செங்குந்த ராயரிலை யென்வினைஞாந்
தொழிலா சேருமினனோர்—தங்குபல வணிபூத்த கடுககரத் தனி
மெனரே சாற்றவல்லார். (௬)

பரத்தையர்வீதி.

விலைபெறும் பொருண்மே லென்றும் விலையிலாப் பொருள்
கீழென்று—நிலைபெறுமுலக மெல்லா நிகழ்த்துமா லாதலாலே,
விலைமாதர் பெரியொன்றும் விலையெதும பெறாமலில்ல
நிலைமாதர் சிறியொன்று நிகழ்த்திட வேண்டிமேயோ. (௭)

நிதியுளா ரொவொன்றா லு நிரந்தர மருவிவாழ்தல்
பதிதமென் றிவர்பா லென்னும் பாமரறியார் போலும்
விதியுளா ரொவொன்றா லும் விரிமலர்க் கிழத்திவாணி
குதிகொடக கவரைக்கடிக் குலாவுத லுலகினமாதோ. (௮)

தொட்டாலும் போதுமோர்சொற் சொற்றாலும்போதுக காற்
றுட, பட்டாலும் போதுமெனனப் பலர்பொலனனிக்குமாதும்

எட்டாளும் பொருளொன்றில்லா ரேதிந்தக்கனி நமக்கிங்
கெட்டாத கனியே யென்னக் கொட்டாவிவிடவுஞ் செயவாரா. (௧)

பொருண்மணங் கமழவேண்டிப் புலர்பக விரவாயக் கோடி
மருமணம் வகுத்து நிதத மங்கலம் பூணுநிற்குந
கருமணன மணக்குங் கூந்தற் கணிகையர் களித்து வாழும்
தெருமண மாடத்துற்ற சிறப்பெவர் முழுதுஞ் சொலவாரா. (௨)

ஆவணவீதி.

வரைப்பொருள் வரையேயாக வாரிதிப் பொருள்தாகத்
தரைப்பொருள் தரையேயாகத் தனிததனி குவித்து மாற
அரைப்பொரு ளுள்ளம்போல ஆதியங்குவிப்பரந்த
நிரைப்பொருள் கவிஞராலு நிகழத்திடற் கரியதாமால். (௩)

மூவகையிடத்துமேய மூவிலாப் பொருள்களெல்லாம்
போவகை நயாது போக்கும் பொன்னினுவணங்களெல்லா
மூவகைததான கனம முறைமுறை வரது மெல்லாம்
போவகை நயந்துபோகவும் புமாளுட லொக்குமன்றே. (௪)

வேளாளர்வீதி.

கயிறெலாங் கடாவிநபூட்டிக் கனகப்பொண்ணேர் நடாத்திப்
பயிரொலாம் வளர்த்தது நலகும் பலத்தினு லாயமாதர்
தயிரொலா மயினற வாயான றன்வயிறறிநுந்துபோந்த
உயிரொலாம போற்றியீந்த வுலகெலா மலகுகரிப்பாரா. (௫)

தானாரத்தலங்களென்னுந் தடமாரும் விருந்தினர்க்குப்
பூவாரஞ் செங்கலலாரம் புனைந்தமு தாறுகறா
காவார வயிறுமார நலமார ஆட்டிச சொல்லுந்
தேவார மிவா வீதிககண செவியாரக் கேட்க லாமால். (௬)

தேங்குநட பொருட்டால வேம்பன் திருமுன்னர்ப் பிணையேற்
றநநாள், தாங்கினராதலாலே சந்தமவர்கள் வாழும்
பாங்குசேர் மாடநம்மைப் பரிபபது கடமையெனன
ஒங்கிய கருமேககக ஞறங்குவ வான்கணமாதோ. (௭)

ஏர்காததா ரீவார்க்கெல்லா மீந்துவே ளாளரென்னும்
பேர்காததா நானாநாளும் பெருவிருநதுபசரிக்கு
நார்காததா நாவுகாததார் நவின்றன னுலுங்காததார்
காந்தாததார் காப்பெல்லாங் காத்தவரிவர்போலயாரோ. (௮)

பூதிபொற கண்டிமாலை யுனைபவர் சிவபிரானே
ஆதியங்கடவுளென்ன வனுதினம்பணிவோர் சொல்லு
நீதியி னிலையமானார் நீடறம் வளர்ப்போர் வாழுகு
சோதிசோ மாடகூடம் பெரிதியாஞ் சிற்றேதே சொற்றும், (௧௭)

பறபலதனியொன்றாகிப் படர்ந்துபே ராரூயப்பாண
மறபடு கடலா நிறகும வண்ணமா யறறநோக்கி
விறபவருதியதஞ் மேவிய செம்பொனமேற்
வெறபெனக குவிப்பொன்ற லிவர்ப்பனை விளம்பலாமோ. [௧௮]

நல்லற மொன்றான மேலோர் நலமபல பெறுவார்போல
வல்லவோரா வாணிபத்தின வளம்பெறு வணிககொல்லாம்
பல்லவாந தனதராகு பயிலருவா பயிலும் வீதி
சொல்லலாமவல்லாரிநதத் தொல்லுல கெவனுமின்றால், (௧௯)

19

பன்னகஞ் சுமந்தபாரப் பாரிடஞ் சுமந்ததோளர்
கன்னகஞ் சலிப்புற்றுவ வலங்காடுகஞ் சுறுதியாளா
முன்னகம் பொருநினார்த்தார் முனைகவாந தவாகளோடப
பின்னகம் காணும் வன்மை பெற்றுளா ரிவணவாண மன்னா. (20)

சிறைபட வரிந்தானின்னுஞ் சிகரமுவரிவான்வானத்
திறையவ னென்னவஞ்சி யிமபர்வாழ் வகாக்கசாப
மறைதெரிந தவர்க்குக்காவன மனையதாய வளாந்து நாளு
முறைதருபெற்றியேயா முயர்தரு மன்னாவீதி. (௨௧)

அந்தணர்வீதி,

முச்சுடரு நோக்குமிட முதிதலினுன் முகில் விளங்கு
மெச்சுதிரு மணியகத்தின மேவுதலாற போதத்தி
னிச்சையுட னுனமுகமு மறையாதி யிசைதரலா
லுச்சமுறு மூவாநிலை யுறறனவநதணர்வீதி. (௨௨)

மகததும முகிலாகி வானேறி மழைகாட்டு
மகததுய்மை யுடனெழுந்த வருளுயாக டலகூட்டிந்
தகததேறு மோரைநது தனிததேவ ருளுளாலே
யிகததோடு பரத்தினுறும் பலனைதது யினிதுறுவார். (௨௩)

வில்லாக மலையெடுத்த வித்தகனை யீரிடததும்
பல்லாக மத்தினழுறைப் பனிமலாது இப பாரிடத்தி

அ திருமூலநகரப்புராணம்.

வெல்லாருந் தொழுதய்வா னினிதுவழிபட்டேத்தம்.
வல்லார்கள் வாழ்வின்ற மதுருநிலை பவ்வாமால். (உச)

அம்பாத்தி னின்றகா யாடவிடுத்தாட்டாத
பம்பாக்கன் கிழிதாட ஈடமிவொர் பவ்வாங்கே
ரும்பருவிவளர்த்த தமிழ்க் கொழுங்கவிகைப் பொருள்விளக்கி
இம்பொலா மென்புருகப் புரிவார்தம் மிடமாங்கே, (உச)

சோகத்தி நிலைநீங்கிச் சுருதிமுடி யறியாத
ஏகத்திலையாரு றொழுந்தருளுஞ் சாலைகளும்
யோகத்தி னுலையாரு முற்றார்மற் றென்னுது
பாகத்தி னமுதாட்டுஞ் சாலைகளும் பவ்வாமால். (உரு]

இருக்கோதற் கெட்டாத திருமூல றொழுந்தருளு
மருக்கோத யத்தினொளிர் அம்பொன்மணி மண்டபமு
முருக்கோ புரமதிக னுடுத்தடியா ருளம்போன்ற
திருக்கோயிலையெவவுர்க்குஞ் செப்பரியதாகுமால்- [உஎ]

நிலவிருக்குஞ் சடைமூலர் முனைத்தேழுநா னிலத்தெழுந்த
தலவிருக்கக் காமகைந் தழைத்தோங்கு மொரு பாவகர்
பலவிருக்குந் திருமூலப் பதிவளமை பவ்வாரும்
சிலவிசைத்தா மெனச்சூத முனிவானுஞ் செப்பினால், (உஅ]

சூதமுனி றருண்கேட்டு கைமிசத்துந் தாய்தவத்தோர்
மாதவகே னந்நகருள் வாய்த்திட்ட மானீத்தம்
ஆதிமுதன் மூர்த்திதல விசேடமொலா மருடி யெனப்
பாதிபுமை யவளாளுர் பதம்போற்றிப் பணிப்பானால். [உக]

நகரக்கருக்க முற்றிற்று.

ஐந்தாவது தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்.

தீதி மாதவமேதலை நீன்றுளிர்
ஆதி காளொரு மாமக மாற்றுவான்
போதி னாயகன் வெண்ணிறப் பொன்னொடு
கோதி யாவுங் கழியக்குடைத்ததம். [க]

மூன்னினோக்கம் கரியவர் மூலவர்
சநிதானந தழைப்பதுமாகிய
சென்னிசோபிர மதநிந்த தீர்த்தமும்
அன்ன ழாபவன தீர்த்தமுமாங்குள்.

[உ]

பிரம தீர்த்தத் தொருமுறை பேசின
வரன் முறைப்படி யாடிய மானவா
அரிய பாதக முநதலிழை தையனவாழ்
பெரிய கைலை பதவி பெறுவனோ.

[ங]

பா மடந்தைதன் தீர்த்தம் படிசுவார்
கேர மகதபெறு வாரங்குறை யுறறிடாந்
நா மலாநதுரை கலவியு ஞானமுரு
சேம முமபெறு வராதுதி சேரவே.

[ச]

விதி கலைப்பெண் விளக்கிய நீததமேற
கதி யினாடித தொடுத்திடு கனமமொன
றதிக மாயிர மரப்பய னலகுமேற
றுதி செய்கின்றவாக கோரதுறை தேரன்றுமே

[ஐ]

ஆறுவதுமூர்த்திவ்சேட்சருக்கம்.

கால மொன்று கடந்திடு தனமையாற்
சீல லிங்க மெவறுறுக்குரு சீரிதாற்
சால மூல வினைகள் தவிழத்ததான்.
மூல லிங்க மெனுமமறை மூலமே.

[க]

தாதி லங்கிய தாமரை நரனமுகன்
மூதி லமபெற மூட்டு மகக்கனற
பூதி லிங்கம் தாயப்பொலி தனமையாற்
பூதி லிங்க மெனப்பிவி போறறுமால்.

[உ]

மன்னி யாகம் வளர்த்த கொழுந்தழற்
சென்னி யாகச ஐறந்தருள் செயத்தாற
றன்னி னுமவினை யாவுந தகித்ததால
வன்னி லிங்க மெனசொலும வையமே.

[ங]

சந்த மேவு பனிவரைச் சாரல்விட்
டொதை யாரரு வினப்படி யேகிவே

வந்த சூமப மனித்தவொர் மாதவாக்
கந்த ரங்கத் திலிங்கம தாருமே. (ச)

எண்ணி னூக்குக ஈதிதரு மெந்தையாம்
வண்ண மூல மகர லிங்கா வண்மையை
பண்ண சூமதை பற்பல வினனமு
நண்ணு றுதெனில யாவா நவில்வதே. (ஐ)

தலவிசேடச்சருக்கம்.

அண்ட கோடிக ளுழியினு மழிவறு நிலையான்
முண்ட காசன னூயிாத் தொகையெலா முன்னர்க்
கொண்டி யறநிடு மிடமதாயக் குறித்தகொள் கையினுள்
மண்ட லத்திரு மடந்தைதன் னுயிலொனும் வளத்தால். (க)

சால வாகிய தலம்பல தழைக்கினுந் தானு
மூல லிங்கமா யிவ்வயின் முனைத்தெழு முறையால்
நால தாகிய வேதமு நவிலு மாகமமும்
மூல மாதல் மீதென முதன்மையின முழக்கும். [உ]

மல்லு லாவிய பாண்டிமண் டலத்திடை வழங்கும்
பல்ல வாகிய நாட்டினுட் பலம்பல வளிக்க
வல்ல முள்ளிமா நாட்டுழி வானக மெடுத்த
நெல்லி மாவனத் திதயமா நிகழ்த்துமித் தலமே. [ஈ]

அமிழ தெழுங்கலை யணித்தரு ளமலனே கருணை
கமிழ விபூதிமா லிங்கமாயக் கதித்திட வவணச்
சுமிழ லாமுலை புலகிளைச் சேவைசெய திடுவான
தமிழ யோகியும் வரத்தவந் தழைத்ததித் தலமே. (ஈ)

முத்தி வேண்டினோர் தவப்பயன் வேண்டினோர் முடிவீந்
சித்தி வேண்டினோ மகவொடு செலவம்வேன் றிற்றோர்
நத்தி யைந்தொடு நானருமன் றிரண்டெனு நாட்க
னித்த லத்தினில வதிவறே லினிதினெய் துவரால். (ஐ)

நாடு மோர் மகமோரற நயந்தசில் விரதந்
தேடியிங்குவந் திழைத்திடுற சிறியவோர் பய னுங்
கோடி கோடியாய்ப் பெருகுமேற் கூறியின் னகர்க்கோர்
ஈடி யாவறோ யிசைப்பவ ரெவர்க்குமே யரிதால். (ஐ)

தீர்த்த மாதியாம் விசேடங்க ளனைததையுஞ் செவிசேட்
டாராத மாதவர் யாவரு மனகளை வணங்கி
மூர்த்தி யாந்திரு மூலனார் சரிதங்கண் முழுதும்
பூர்த்தி யாமுறை யருளெனச் சூதனும் புகலவான் (௭)

திருமூலநாதர் பிரமனுக்கருள்செயதசருக்கம்.

பொன் பூத்த கற்பகத்தின மலாபநிநா புத்தேளிர் புனைந
து போற்ற—தென் பூத்த காலசையச சததியாகன பலாகவரி
திரண்டு வீச—மின் பூத்த மருகமுத மெய்பூத்த மடநதையுட
ன விரிஞன் மேனான்—மன பூத்த விதழகமலா சனத்தி னிதுவீ
ற நிருந்து வாழநாளில். (௧)

முன்னுக்கு முயிர்களைலாங் கருமவழி யுலகின்ப முற்றி
யென்கை—பினனாக வருவனவா டுகையினுல வாகைமிரு பின
கர்க் கனறிப்—பொன்னுக்கு முரத்தினர்க்கும் படைத்தொ
ழிலே புரிந்துதினம் பழுதுரு மெறரும—எனனாக்க முள்ளதினி
ப பிறந்துபிறந் திழிதருமோ ரியலபே யலலால். (௨)

எத்தனையோ தாய்வயிற்றிற் கருவாகி யருவாகி யிருந்து
போந்தே—எத்தனையோ நோயாலும் பசியாலும் துயராலும் மித்
தலையி லெயத்து நொந்தோம்—எத்தனையோ வறமபுரிந்தோ
மெத்தனையோ மறம்புரிந்தோ மிவைகட கேற்ப—எத்தனையோ
பலனுகார்தோ மென்பயனென் றினனபல வெண்ணலானான். (௩)

மீழான பிறவிதொலைத் துயர்வான மக்கள்பதங் கிடைத்தன்
மேன்மை—ஆழாதப் பிறவிவின முயர்வருணத அத்திதித லரு
மை யாரும்—பாழாக வதுபடுத்தா துயர்நதெவ ஞானநிலை பற்
றி நினறு—வாழாதிங் குடல்காத்த லறிவினாகடக் கடரதென்
ன வருத்தம் யேதம். (௪)

இவ்வகையா மநிந்திருந்து பிறந்துபிறந் தெய்திதித விழி
வே யாமால்—எவ்வகையு நம்பெருமா னினையடித்தா மரைபா
வி யெய்மை நீததுச்—செவ்வகைசேர் மீளாத பதம்பெறுவ வி
னியெனத்தன சிந்தை கொண்டான்—அவ்வகைதன முனைகரு
னாத்தா னவருடனே வடகயிலை யடைந்தா னநநன். (௫)

வேதங்க ளறியாத வேதண்டச் சாரலணி வியப்பு நோக்கி
ச்—சீதவகொள் பிறைமொளவிப் பெருமானா ரினீதமருஞ் சினக

ரதது—நாதங்கொண மணிவாயி னந்திபிரா னடிபரவி நவையி
லயோகா—போதநுகொள் பசுபதியை மாதவகத திலைகுமுருட்
பொலிவைக் கண்டான். (க)

சனனிதியில் வீழ்ந்தெழுந்தா னுள்ளின்ப மலாங்கவிழிக தா
ரை சோராதான—முனனிலையி லொதுங்கிமலாக சுரங்குவித்து
மூடியேறறி முறைமை பூண்டு—தனனிகரும் பெருமானைப் பன
னியொடு புகழ்நதவனோ சார்பி னினறா—கனனியருள் பங
காள ரன்னவனை நோக்கிவந்த கருததே தெனறாள். [எ]

தனிப்பெரு மா னருள் கேட்டுத் தாமரையந தவிசுருக்குஞ்
சதுமுகத்தோன—பனிப்பரிய பவததாலே பலகோடித் துயரு
ழைநத பாவி யினனும்—சனிப்பெரிய வினையாலே சனித்திடுதற
கஞ்சிநின்றன சரண புருநதேன—இனிப்பிறவி யாகாதிங் கிறுதி
யினினை கதிவேண்டு மேழைக் கெனறான். (அ)

ஆங்கதகேட் டருண்மூர்த்தி யந்தனகே ளவனியினம் மரு
ளேமேய—ஒங்குபுகழ்ப் பாண்டியநாட் டாமலக வனமுளதங்
கொருசார் மேவிக—தீங்கறவோர் மகம்புரிதி யம்மகத்திற் சிற
ந்துவளர் திக்கொழுந்தின—பாங்குறுவோ நிறகருளும் பாலிப்
போம் போதியெனப் பணிததான மனனோ. (க)

மூவருக்கு முதலான மூர்த்தியருண் மொழிகேட்டு முருந்த
ன் மைந்தன்—பாவருக்க மணிமாலை பூவிருக்கு முதலவியுடன
பணிநது சாத்தி—பூவருக்க முறைனாவிப் புகவாதம் பதகமல
ம புனைந்து போற்றிக்—காவிருக்குந திருக்கையிலை தனைககடந
து காசினிமேற் களித்து வந்தான். (ங)

வேறு

வல்லியோ டலரினமேய வரனுயர் புனித மாண
நெல்லிமா வனத்திலுற்ற னித்தலு ரருனின் முன்னர்ச்
சொல்லிய வாரோரிட்டி தொடங்குதற் குற்றதான
மல்லலம் பொருள்களெல்லாம் ஓரன்முறை மல் குவித்தான்.

இச்சையா லெண்ணம்போல யாவையு மியற்றுந் தேவா
தச்சனை யழைத்துயாக மண்டபஞ் சமைத்தி யென்றான
நசுசிய விதியுங்காத னனிபெற வவனுந் தேவர்
மெசசிட வேதியாதி மண்டபம் வியன்பும் பந்தர். (உ)

துன்றிய யாகசாலை னாயமு தருந்துஞ்சாலை
மன்றல மாலையாரம வளைதரு சாலைசெயய
பொன்றிர னுயாநதசாலை புவனிமே னாவான
நன்றுசேர் பொருளாகுவித்த சாலைநாற புறத்துஞ் செயதான். (க)

உருக்கிய செம்பொன்னு ழுயர்நவ மணிகளாழும்
வருககமாச சாலையெல்லாம் வராவென விளங்க னேக்கி
இருக்கிய னுவினா ழு மிமையவா தச்சன றனனைப்
பெருக்கிய கனிப்பா னேக்கிப் பெரிதுப சரித்தா னப்பால். (ச)

செயயமா தவதேதார் தேவர்தேவர்கோன் திசைகரப் பாளர்
அயயனா ராழி யண்ண லறுமுகன கணைசன் மறரோர்
வெய்யவா ரிடத்தோர்யாருமேவுமா றழைத்தல் செய்தான்
துயயமா மகத்தின்சாலை சூழநதன றெவரும வநது. (ஞ)

வநதவர் தமக்குத்தக்க வரிசைசெய் தருமை கூறி
மநதிர வேளவியாற்ற மாணமக னமுதவெளளைச
சுந்தரி யிவாமுனசெயத சுணையினீர் மூழ்கி யாகப
பநதிரிற் சூழுகைநோககிப் படர்ந்தனா கொடங்க ளுறறு. (க)

மைக்கிரி யிறகரிநத வீரனும்வானோர் தாமுஞ்
சககிரி முனிவர்யாருந தனைப்புடை சூழநது நிறகக
கைக்கிரி தனைப்போற்றிக் கணனுதற பெருமானுககே
அக்கிர பூசையெல்லா மணிபெறச் செயதான் மனனே. (எ)

முக்குண முகங்ககால் முதுமறைச் சிரமுந்தாண்டி
முகககிம பகைதொலைத்த முனிவர றுளத்தப பாலாய
முககுண மூலமாயை கடநதொளிர் முதலவனூதம்
முககணே போலமுதநி முதிாதர மூளசெயதான். (அ)

மறைவழி நிகழாநின்ற மலர்மறைத் தாரினூரை
முறைமுறை வகுத்தல் செயதான் மொழிதரு விஞ்சையெல்லார்
துறைவழி வழாதுசொல்லித் தூயவா நெயயினேடு
நரைமலர் தருபபைகாட்ட நலம்பெற வோமஞ் செயதான். (ஈ)

கண்டவர் மனத்துமேய காரிருட் பிழம்பு சேத்து
மண்டிய திரிவித்த மநதிராக கினியின ரோற்றம்
அண்டர்கோனுகுமெங்க ளமலனே வருமுனருகக்
கொண்டவோர கொள்கையனறிக கூறலா முவமை யின்றால். (இ)

தோமறு குணத்தார்க்கீந்த ஞாயகல் லைம்போல் வன்னி
தாமமுற நெழுதனோக்கிச் சதுமுகன் நேவர்க் கெல்லாம்
நாமவா குதிகணல்கி நக்கனூர் கருனியாதுங்
காமமற் றெருவனுக்கே பயனெலாந் கருதலுற்றான். (யக)

வேறு.

கந்தமா மனாயோ னியற்றிய மகத்தின கறைபறு பய
னெலா மெங்கள்—அந்நியம் பிறையார்க் கற்பிதமெனவே யகமு
றத் தியானமுற் றிருப்ப—எந்தையா னொவர்க்குமீச னூருண்டத்
தெழுகனற் கொழுந்தின்மேற் கொழுந்தாய்—சந்தமா ருலகா
னொருபுடை விளங்கத் தகைவுட னுதித்தெழுந தனனால். (யஉ)

தெய்வதச் சிவியின் கொழுந்தின்மேற் கொழுந்தாய்ச் சிவக்
கொழுந் துதித்தது மவர்தம—உயவகை யருளும் பதங்களே
தொடங்கி ஒண்மைசேர் மதிமுடிகா றும்—மெய்வகை விளங்கு
மணியெலாந் கொள்ள விழிகளால் வியப்புறப் பருகி—கைவ
கை குவித்துச் சிரத்தின்மே லேற்றிக் கண்களா லின்பநீர் பெ
ருக்கி. (யங)

புளகமென் போர்வை யுடலெலாம் புதைத்துப் புழுக்கிற
வுலையின்மே லரக்காய்—இனகுநெஞ் சகழும் றுடலெலா நடுங்க
வெழுந்தருழ்ந் திணையடி வணங்கி—அளவறு கோடி மறைகளா
லின்னும் அளப்பதற கரியவோர் பொருளை—வளமுறு தன்னு
நாத்தழு தழுப்ப மலர்மக னலர்கள் துடி வாழ்த்தும். (யச)

ஒன்றதா யொருத்திக் ருயிரதா யவள்பா லுதித்திடு குணங்
களோர் மூன்றாய்—நின்றவக் குணத்தின மூவராய யாண்டு நி
றைந்தபல் லண்டவா ருயிராயத், துனறிய தொழிலா யுண்டியா
யக் கதியாய்த் தோற்றமா யொடுக்கமா யெல்லாம்—அன்றதா
யுளதா யகிலமும் விளங்கும் அனகநின் செயலெவ ரறிவார். (.)

ஒளிதரப் பரவி யிருளுளே 'யொளிப்பாய் உருவிலா வருக்
கொடு நிறைவாய—அளிதர விணையா லகிலகோ டிகளை ஆட்டு
வா யாடலும் புரிவாய—தெளிதா மறைகளளித்தனை யவையு
ந் தேர்ந்தில னெனிலெவர் தெளிவார்—தளிதரப் பெரியோ ரகம
ல ரமர்ந்த தாணுதியு பேணுமா நெவனே. (யசு)

பிரமணுக்கருள்செய்தசருக்கம். ௧௫

உள்ளொளிர் விளக்கே வுணர்வெலாந் கடந்த வொள்ளிய றுண்ணிய வுணர்வே, எள்ளுலாந் தைலத்தியற்கையா யறிவோ ர இதயமே லெழுந்தபே ரினப், வெள்ளமே வெள்ளப் பவகக டலகடகக வேண்டிவார்க காண்டருள் பொழியும், வள்ளலே யு னையிம் மதியிலா நாயேன மதிக்கொடுவாழ்த்துமா றெவனே. (ய௭)

பிறப்பதிற் றுணப் மாயிர மறறிப் பேருலகழிந் திடல்கோ டி, இறப்பதிற் றுணப் மளவின யென்ப வெடுத்திடு முடற்கள வின்றான், மறப்பரும் வினைக னியாவையு மகற்றி மழுவலைய நி னனருட் பதததில, உறப்பணித் தருள்கவெனக் கலைமகளோ டி நதிவந் தான்பல வுரைத்தான. (ய௮)

அத்தலை நிறைந்த முனிவரர்தேவர் ஆழியநு கரத்தவன் யா ரும், முத்தலை முதலை யுலகநாயகியை மும்முறை சூழ்ந்தனா மல ர்நாஇ, நத்திய வுளர்தாற் பறப்புகழ்ந்தார நாயகன் விதியின மே னயனம், வைத்தன னாகி யருகழைத் தினன் வழங்குத லா யினன் மன்னே. (ய௯)

நின்மகத் துவந்தா மின்னன் மெச்ச நிறைதா நிறைப்பின ரின்றால், உன்மலப் பவநக ளொழித்தன முடிவில உயாவற வு யர்ந்ததா நமது, பொன்மலர்ப் பதநகள் பெறுகுவைவிண்ண ம் பொருநதுது காலமிவ் வுலகில், நன்முறை நினறன் றெழுதி ல்புரிந் தெவனு நயப்பதுத் தினிதுவாழந் திடுதி. (௨௦)

பன்னுநின் றெல்லி வினையறுத்தாண்ட யான்மையாற் படி வமா மெவைக்கும், முன்னாயந தோன்று முதன்மையாண்ழ ல ழுமர்த்திமா லிநகமே யென்றும், வன்னிமே லெழுந்த வண் மையா றொளிசேர் வன்னிமா லிங்கமே யென்றும், பின்னர் யாம பூதி வடிவமே கொள்ளாற் பிறங்குநீற் றிவிநகமே யென் றும். (௨௧)

பிரமநின் பொருட்டி லுதித்தன மஃதாற பிரமமா லிங்கமே யென்றும், வரமுறு பெயர்க ளாணிந்தன மித்த வளநகர் ஐலமா நகரம், கரமுநீயு மனைவியு முழுகுந கந்தமா னனைகளோ ரிர ண்டும், பிரமமாதிர்த்தச் சரச்சுவதி தீர்த்தப்பெயரொடுந் தழைக் குநீழி. (௨௨)

எனப்பல வருளி யெந்தையார்பூதியி லிங்கமா யெழிலுல
காளோ, டனற்படு மீதக்குண்ட வேதிகைமே லமாதன ர
ரகர வெண்ணக், கனப்பருமறையோர் முழக்கின ரமரர்கறப
கத்தலர்மழை சொரிந்தார், வனப்பருவ கமலக் கண்ணனும்
விதியும் வாழத்தினர் மகிழ்நடம் புரிந்தார். [உ௬]

சித்தமா தவத்தீர் நாப்பண்வே திகையில் நிர்மலர் லிங்க
மாயமர்ந்தார், உதராருண்டத் தெம்மையா ளுலகா ளொளிர்
தர விளங்கின ளப்பாஸ், தொத்தலா மறையோன் யாவருமீத
ச்சோதிமா லீங்கழ வவரை, யெத்தராதலமு மீன்றரு ளுலகை
யேத்தினர் புகழ்ந்தனர் களித்தார். [உ௭]

நான்முக னப்பான் மகநிறைவேற்றி நன்னயக் கலைமக
ளோடி, கண்முகத் திங்க ளணித்தருமூலக் குழகனார் உலகநாய
கியைத், தேன்முகம பிலிற்று மலாகயேபபூசை செயதன்ன யுக
ம்பல வப்பாற, கான்முகத் துறையுற கறகனைப்பூசை கறைய
றப்புரியுமா றிசைத்து. [உ௮]

கடவுடன் பணியாற் கலைமக ளுடனே களிதரத் தலுலக
டைந்தான், திடனுறு நெடுமா லச்சின கரத்தில வாழுவதே சிற
ப்பென மதித்து, வடபுறத் தென்றும் வதிதர வதிந்தான் மாத
வர் வானவ ரகன்றார், இடனருள் கதையீ தாமெனசகூத னியம்
பிட முனிவர றிசைப்பார். [உ௯]

மெய்த்தவச்சூதமூல நாயகனார் விவாங்கதை விளம்பிநீ யா
ங்கள், எயத்திடும பனங்க ளுறுத்தனையிமலைமக கெயதுவ தெய
துவித் தனையால், பைத்தலை யரவ மணிந்தருண மூலப் பரமனா
ர கதையினு முளதேல், உயத்தரு ளென்னக குறணமுனிபோற
றி யுயாந்ததுஞ் சூதனுங் குரைக்கும். (உ௯)

அகத்தியமாமுனிவர்பூசித்தசருக்கம்.

கால மனைத்துஞ் சிவபெருமான் கழற்கே விழைந்து கடியதவச்
சேல மனைத்தன கைக்கொண்ட திருந்து கையிச் வனத்தீர்
ஞால மனைத்தும் புகழ்மூல நாதாக்கயனா ருரைத்தபடி
கோல மனைத்துந் தருமபூசை சூயிறிக் கறகனா ளுரைநான்.

‘அகத்தியமுமுனிவர்பூசித்தசருக்கம்.’ ௫௭

உம்ப றொடுத்த விமயமலைக் கொருவ னுயிரின் வளர்த்தமலர்ந்
கொம்ப றொடுத்த பெருந்தவத்தாற சூழகன கயிலைக் குருமூர்த்தி
இம்ப ரடுத்த மணமுடிப்பா னெயதுநானி னுயிரனைத்தம்
பம்பப் பரந்த வம்மலையிற் பகவன் திருமா மணந காண்பான். ()

பனிமா மரையோன் வினைவழியே படைத்தவுயிரின் றெகை
முழுதுந—தனிமா மலையிற் சாாதலிதா றுழந்தவடபா றென
னுயர்ந்த—இனியா மியாது புரிதுமென விம்பரும்பா நாகருளா
ர்—நனிமா மயக்க முடையாராய நாதனிருதா டனை யடைந்தா .

அடைந்தார் க்பய மருள்பெருமா னரியசூரிய முனிவரனை
இடந்தா னெக்கத் தென்பொதினைக் கேகெனறருள யாவையுமே
கடநதாய் நின்றன திருமணத்தின காட்சிகாணு மோர்தவத்தின்
திடநதா னிலேனுவென முனிவன சிந்தைமாழகச் சிவபெருமான்

அன்பா வழுங்க லத்தலையே அருள்வாநமது மணக்கோலார்
தென்பாற்போதி யெனமுனிவன திருநோ மனைவியுடனடந்தான்
மன்பா றொழுந்து வானடர்ந்த வரையைக் கடலை வலியடக்கித்
தன்பா ரவுண ருயிர்பருகித் தாய பாண்டி நாடெய்தி. (௫)

வற்றப் பொன்னி வரவிடுத்த வாறுபோலத் திரிகூடக்
சூற்ற லத்திற் சித்திரையைக் குலவச செயது திருமலை
உற்றூர்க் குதவு சிவபரன வுருறித் திருக்கோட் டச்சுரர்,தம்
பொற்றூள் பரவி யாமலைப் பொதுமபர் புகுநதான் பொருவில்
லான. (௬)

தென்றற்றொழும்பன் சூழ்காவிற் றென்றழ் மலர்நுது வன
ங்குவட—சூன்றத் துயர்ந்த விமானவிடைக் கொடிக னெருங்கு
ந் திருமூலர்—மனறத் துவக்குஞ் சினகரத்தைக் கண்டான மகிழ்
ந்தா னுனந்தம்—துன்றத் துளங்க நடம்புரிந்தான் துறைகண்ட
யரின வினாவறமுன, (௭)

இன்ன குறளோன வரலுணர்வி னினிது தெரிந்த கற்கமுனி
முன்னாச் செலவுற் றடிபரவி யினிய முகமன் பீலமொழிய
கன்னித் தமிழ் யோகி யுளங் கனிததானாக விருவோரும்
வனனிப் பெருமான் திருக்கோயில வாயிலிதது வந்தாரால். ()

வல்லான் கற்க முனிசொல்லீமலையத் தெழுந்த கும்பமுனி
விலலாஞ் சிலையார் திருமூலர் விரிந்தகருணைச் சரித்திரங்க

எல்லாங் கோட்டான் பூசித்தற கிதயம் விழைந்தா னயநீத்தஞ்
சொல்லாங் கலையா னீத்தத்தன் தோயந்தான் வேண்டும பொரு
ள் கொண்டான் (க)

முந்த வலஞ் செய் தாலயத்தை முதலாங் களிற்றி னருண்மேலி
நந்தி யடிக ளடிஞாடி நாதா திருமூ லவர்விளங்குரு ளுரு
கிநதுங் கருணைத் திருமுனைர்ச செனருள திருநீற ரெளிவிளங்
சந்த மனைததுங் கண்ணூரக் கண்டான் சனைத் தடைகாணுன. ()

பனி கொண் மலைவிட் டுண்டெயதப் பணித்த பகவன் கரு
ணை யெலாம்—நனி கொண டிவந்தான தவப்பயனின னுளேபலி
த்ததெனத் தெளிந்தான்—கனிகொள் சந்த மனையிளநீர் கணன ல
முதம் வளைதேறல்—கனி கொள விஞ்சைக் கடமுதலாத தானீ
ராட்டு முறை புரிந்தான். (யக)

ஆறறாத திசையி னணியாடை யகாககோர் பொறபட் டணி
செய்தான்—நீற்றா மேனி நிலவெறிப்ப நீறுமணிந்தா னிறை
தேறல்—ஊற்றார் கொணறை வில்லமெலா மொழுங்கி னிறைத
தான் பலிகரு வனத—தேற்றார்க் கிமையோராக் கரிதான் வினிய
வமுதக் குல மளித்தான். (யஉ)

வாச மருவு துபமுதல் வரிசை மருவு தீபமெலாம்—பேசு
மனுவின முறைகொடுத்தான் பின்னா வேண்டு மருக்கியங்குள—
ஆசின் மலரின அருச்சனைகளாற்றி வேண்டு மறைகூறித—தே சி
ஊருவைக் கண்ணூரத் தெரிசித்தின்னபுகழ் கினருன. (யங)

வேறு.

உலகெலா மறிவா யுன்னையாரறிவா ருயிர்தொரு முள்ளுற
வொளிததே—அலகிலா விளையாட் டயருவாய் நாயே னறியுமா
ருறறறு மருளாய்க்—கலையிலா விருளிற் றலையிலா தான் கழிகள
யானவிரித திடவலனே—விளையிலா மணியே விதிவிதி விலகரு
ம விமலனே மூலநா யகனே. (யச)

அலையிலே பிறந்த மகரமீன் மலேமே லுருங்கனி பெற்றதே
போலத—தலையிலே சிறந்தாய நின்னையான காணத் தரும்விதி
விதிதனை நீயே—நிலையிலா நிலையேன தவப்பயன சிறிதோ ரி
ந்தாழ்வுகநா யகியாள்—முலையினும் வடுவே முடிந்தணி மொய்
ம்பினமுதலவனே மூலநா யகனே. (யரு)

அகத்தியமாமுனிவர் பூசித்த சநுக்கம். ௧௯

அத்தனே யரணே யகிலகா ரணனே யாருயிரக ருயிரென விளங்கு—சித்தனே சிவனே சின்மையா கந்த தேவனே தேவ ரு மறியா—நித்தனே நிருவி கற்பனே நினைவா நினைவரு ன்நிரு தநா யகனே—முத்தனே மூவர்க் ருயிரென முனைதத மூர்த்தி யே மூலநா யகனே. (௧௬)

கதமுறு புரங்க ணீரெழு நகைத்த காரணநின் கழல போற்றி—மதமலை யுரித்துப் போராதருள் புரிந்த மழுவலாய நினக ழலபோற்றி—தலைமலாக் கிறைவன பவபயிணி தவிழுகத சங்கரா நின் கழல் போற்றி—முதலவமுத தலைய முன்னவ மூல முனிவனே போற்றியென நினைத்தே. (௧௭)

உள்ளெலா முலைமே லரக்கென வருக வுடலெலாம் புளக் மே போபப—வெள்ளவா ரருவி கண்களே சொரிய வியன்முனி தனனையே மறந்து—கொள்ளலா மின்ப வாரிதி நாபபன் குடைந்தன னுநினுன மூல—வள்ளலா ரிலிங்கத திடையினமே லுமைபாண் மருவிய பாகமா யெழுந்தார். (௧௮)

எழுந்தநா யகனை யெம்மையா னூலகை யினியநீர்க் கணக ளாற்பருகித—தொழுந கரத்தனையோ டருகுநச சூழந்து னாயமலா னுஇ யுபசரிதது—வழுமபய முனிவன பதபல புகழந்து வணங்கின னாகு மிறைவன்—கொழந்தெழு களிப்பான முனிவனமேற்கருணை கூடாத நோக்கியாங் கருளும். (௧௯)

கும்பகே ணினதன் பூசனைக்குவந்தோக கூறுதி விழைவன வெனவ—நமபனே நின்றன பத்தியுஞ் செயப நறுநீகமிழ வளர்ச்சியு மிமையத—தெம்பிரான் புணையுந திருமணக் கோலத தெரிசனமுந கடைமுடிவில்—வெம்பிடா நினது கதியுமே நாயேன விரும்பின னெனமுனி புகனருன. (௨௦)

புகறல்கேட டெருதை மாதவ வெனபாற் பூண்டவோர் பத்தி யுந்தமிழும்—மிகமிக வளர்க மணத்திருக்கோலம வியப்பற வருளுதம்பின்னர்—இகமிசை நலவகள வீழாதபி னந்த மிணையடி யடைகுவை யினிநீ—ககனமார் பொதிகைக் கேகென வருனிக் கதுமென விலிங்கமேற் காரந்தான். (௨௧)

மூலமா முதல்வன் மறைத்து முனிவன் முனையினுற் பூதி நா யகனைச், சாலவேறுதித்துக் கறகமா முனிவன தரவிடை ம

விளையுருடனே. கோலமார் பொதிகைக் கடமேற் படர்ந்தா
ன் குலையை மொத்தன தாங்கு, சிலமார் தவததிற் சிறப்பிற்
பிருந்தான் செழுநதமிழ் வளர்க்குமோர் செல்வன. (௨௨)

மோனமார் தவத்திர் கலையமா முனிவன் மூலமா முதல்வ
னைப் பூசை, தானமாயப் புரிந்த சரித்திரமதனைச் சாற்றினோர்
கேட்டவர் யாரும், ஆனதாமகவுஞ் செல்வமு மறிவு மடைந்
தன ராயிவன் வாழ்ந்து, வானமார் கயிலைப் பதவியு முடிவின்
மகிழ்தர வடைருவ னெனநே. (௨௩)

கலிதேரி ரூதன் கழறவங் கேட்ட கடவுண்மா முனிவரர்
யாரும், தலைபெறு முள்ளக் களிப்பினு லவனைத் தனித்தனி புக
ழ்ந்தன ராகி, நிலைதரு மெங்கண் மூலநா யகளை நிரந்தரம் தெ
ரிசனைபுரியும், அனைவறு யோகத் தமர்ந்தனர் வாழந்தா ரெல்லா
மினிதினிய தரவே. (௨௪)

திருமுலநகரப்புராணம் முற்றிற்று.

